ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

-Λοιπόν, τί ἀπέγινε μὲ τὸ Γεῶργο, ἀφου σὲ φιλοῦσε ὅλο τὸ ἀπόγευμα;
—Ἔγινε πολὺ αἰσθηματικός.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις

Ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπῦρος Μελᾶς διέψευσε κατηγορηματικῶς τὴν εἴδησιν περὶ τῆς προσεχοῦς στενῆς συνεργασίας του μὲ τὸν θίασον τῆς κ. Ἀνδρεάδη, τονίσας ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀναλάβη τὴν θέσιν τοῦ σκηνοθέτου τοῦ ἐν λόγῳ θιάσου, διότι αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ἀσχολίαι του δὲν τοῦ ἀφήνουν ὥρας διαθεσίμους.

—Ὁ κ. Μελᾶς ὅμως δὲν ἀπέκλεισε τὴν ἀναβίβασιν τοῦ νέου του ἔργου ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Ἀνδρεάδη, ἐκτὸς ἂν καταλήξῃ εἰς συμφωνίαν μὲ τὴν κ. Κοτοπούλη, ἢ ἂν σχηματισθῆ, ὡς λέγεται, θίασος τῆς κ. Ἀλίκης, ὁπότε θὰ προτιμήσῃ αὐτὸν τὸν νεοσυσταθησόμενον θίασον, μὴ ἀποκλειομένου, βεβαίως καὶ τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου».

— Οἱ κ.κ. Ρηγόπουλος, Κιούσης καὶ Παπαδόπουλος, φθονοῦντες, προφανῶς, τὴν καλὴν τύχην τοῦ ἐπιχειρηματίου κ. Σαμαρτζῆ, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναβιβάσουν τὴν νέαν των ἐπιθεώρησιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ ὡς ἄνω ἐπιχειρηματίου, ὅστις ἔντρομος ἀπεποιήθη τὴν προσγενομένην εἰς αὐτὸν τιμήν.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Διατίμησις τοῦ γάλακτος

Ἀπεφασίσθη ἡ διατίμησις τοῦ γάλακτος εἰς χαμηλὰς τιμάς. Οἱ γαλατάδες τῆς πρωτευούσης ἐδήλωσαν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο δὲν τοὺς ἀφορᾷ καὶ ὅτι δὲν θίγεται τὸ ἐμπόριόν τους ἐφ' ὅσον ἡ τιμὴ τοῦ ὕδατος μένει ἡ αὐτή.

—Μὲ τρέλλαναν γυναίκα καὶ πεθερά... Διαρκῶς τηλεφωνοῦν σὰν δαιμονισμένες... Καὶ σὲ ποιά ν' ἀπαντήσω πρῶτα;...

ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἔχει ληφθῆ ἀπόφασις ἀπὸ μακροῦ καιροῦ
οἱ δρόμοι, ποὺ ὀνόματα ἔχουν στὰ κουτουροῦ
νὰ μετονομασθοῦν.
Ἔγκυροι γνῶμαι ἐπ' αὐτοῦ πολλαὶ θὰ ἀκουσθοῦν
δίχως λοιπὸν ἀξιωσι κι' ἐμεῖς ἐδῶ τολμοῦμε
τὴ γνώμη μας νὰ ποῦμε.

◆◆◆

Ὑπάρχουνε ὀνόματα ὁδῶν ὅπου ξαφνιάζουν
καὶ ποὺ σ' αὐτὲς ποὺ τἄχουνε καθόλου δὲν ταιριά-
(ζουν.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν χρειάζεται μεγάλη ἀλλαγὴ
καὶ σ' ὅλα τὰ ὀνόματα καλὴ προσαρμογή.

◆◆◆

Στοὺς δρόμους, ὅπου ἐκτελοῦν τὰ τρὰμ συγκοινωνία
ἅτινα στὴν διαδρομὴν συχνὰ τὰ πιάνει ἀνία
καθὼς πηγαίνουνε ἀργὰ
θαρρεῖς καὶ μεταφέρουνε καθημερινῶς αὐγὰ—
σ' αὐτὰς λοιπὸν θὰ ἔπρεπεν ἁπάσας τὰς ὁδοὺς
νὰ ἐδινόταν ὄνομα ἕνα: Ὁδός... Ἀργοῦς.

◆◆◆

Οἱ δρόμοι, ὅπου θέατρα βρίσκονται ἐλαφρὰ
καὶ ὅπου τόσα ἀκούονται ὡραῖα καλαμπούρια,
θἄπρεπε ὅλοι στὴ σειρὰ
νὰ πάρουν τώρα καὶ αὐτοὶ ὀνόματα καινούργια
Κι' εὐθὺς νὰ μετονομασθοῦν ἄνευ τινὸς πατάγου
σ' ὁδοὺς... Ρηγίλλης πρὸ παντὸς ἢ καὶ Ἀρείου
(Πάγου.

◆◆◆

Καὶ τώρα ἂς εἰσέλθωμεν στοὺς δρόμους ὅπου εἶνε
τὰ κέντρα τὰ πολυτελῆ
ποὺ ἀπαιτοῦνε παραλῆ
Καὶ τέτοια ἔχουνε πολλὰ ἐσχάτως αἱ Ἀθῆναι...
Ὁ κάθε δρόμος ἐξ αὐτῶν θὰ ἔπρεπε μὲ ρήτρα
τώρα νὰ μετονομασθῆ ἀμέσως ὁδός... Λύτρα.

◆◆◆

Ὑπάρχουν δρόμοι ποὔχουνε ραφεῖα στὴν ἀράδα
ποὺ ράβουνε μὲ πίστωσι διαφόρους κακοήθεις
ὅπου ξεχνοῦν τὰ χρέη των μέσα σὲ μιὰ βδομάδα.
Οἱ δρόμοι αὐτοὶ ἂς βαπτισθοῦν ὅλοι, ὁδὸς τῆς... Λή-
(θης.

◆◆◆

Μιὰ βόλτα ἐὰν κάμετε στοῦ Ζόναρς, στοῦ Γιαννάκη
ἰδίως τὸ βραδάκι,
θὰ ἰδῆτε μάτσο θηλυκὰ ὡραῖα καὶ ναζιάρικα
νὰ κάθωνται στὸ κάθισμα ὀλίγον σκανδαλιάρικα.
Γι' αὐτὸ λοιπόν, ἀγαπητοί, εἶμαι τῆς ἀντιλήψεως
αὐτὸς ὁ δρόμος νὰ λεχθῆ, ὁδός... Ἀποκαλύ-
(ψεως.

◆◆◆

Στὸ τέννυς κλοὺμπ πηγαίνουνε κορίτσια μιὰ χαρὰ
ποὺ ἔχουν προῖκα σεβαστὴ ἀκίνητα πέντ'-ἕξη.
Πᾶνε ἐκεῖ καὶ νεαροί, ποὺ ὁ καθεὶς των λαχταρᾷ
μιὰ τέτοια νέα πλούσια στὰ δίχτυα του νὰ μπλέξῃ.
Αὐτὸς ὁ δρόμος, τὸ λοιπόν, θὰ ἔπρεπεν ἐκ πείρας
νὰ λέγετ' ὁδός... Θήρας.

◆◆◆

Ὑπάρχουν πλεῖστα θηλυκὰ
κομψὰ καὶ σοῦπερ-κοσμικὰ
ποὺ κάθονται σὲ μέγαρα ἀριστοκρατικὰ
καὶ ποὺ δὲν τρῶνε τίποτε, γιὰ νὰ ἀδυνατίσουν
καὶ σιλουέττα σύντομα κομψὴ νὰ ἀποκτήσουν.
Ὁ δρόμος ὅπου κατοικεῖ ἓν τέτοιο πλασματάκι
θὰ ἔπρεπε νὰ βαπτισθῆ: Ὁδός... Καραϊσκάκη.

◆◆◆

Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς νύκτα κυκλοφοροῦνε
γυναῖκες, ποὺ φανταχτερὰ φορέματα φοροῦνε.
Θὰ ἔπρεπε τὸ ὄνομα ὅλου τοῦ δρόμου ἐκείνου
τώρα νὰ ἀλλαχθῆ
καὶ νὰ ὀνομασθῆ:
Νέα ὁδὸς Αἰσχύνου.

◆◆◆

Καὶ τοῦ Σταδίου ἡ ὁδὸς ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι
κυκλοφοροῦν ξεσκούφωτοι, οἱ γέροι καὶ οἱ νέοι,
θἄπρεπε, ὡς ἐδήλωσε κάποιος πολὺ σοφά,
τώρα νὰ μετονομασθῆ κι' αὐτή... ὁδὸς Σκουφᾶ.

◆◆◆

Ὑπάρχουνε ὀνόματα ὁδῶν ὅπου ξαφνιάζουν
καὶ ποὺ σ' αὐτὲς ποὺ τἄχουνε καθόλου δὲν ταιριά
(ζουν
Γι' αὐτὸ λοιπὸν χρειάζεται μεγάλη ἀλλαγὴ
καὶ σ' ὅλα τὰ ὀνόματα καλὴ προσαρμογή.

Χάριν οἰκονομίας

—Γιὰ νὰ μὴ λυώνετε τὰ παπούτσια, ἀγοράστε ἕνα αὐτοκίνητο.

—Ἂν εἶσθε φτωχὸς καὶ δὲν ἔχετε κάρβουνα γιὰ τὸ μαγκάλι σας, πάρτε μιὰ ἠλεκτρικὴ σόμπα.

—Ἂν δὲν σᾶς φτάνουν τὰ λεφτά σας νὰ ζήσετε στὸ σπίτι σας, μετακομίστε στὴ «Μεγάλη Βρεττανία» ἢ στὸ «Κὶγκ Ζὼρζ»

Τὸ Πανεπιστήμιόν μας

Τί δὲν μεγαλώνει ποτέ;
—Ἡ ἡλικία τῶν γυναικῶν.
—Ἡ ταχύτης τῶν τράμ.
—Ἡ ἀτομική μας περιουσία.

◆◆◆

Τί δὲν μικραίνει ποτέ;
—Ἡ κακία τῶν θεατρικῶν κριτικῶν.
—Ἡ ἀπληστεία τῆς Πάουερ.

◆◆◆

Πράγματα ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ βρεθοῦν:
—Παπούτσια γιὰ τὰ πόδια τῶν τραπεζιῶν.
—Κολλάρο γιὰ τὸ λαιμὸ τῆς μποτίλιας.
—Μαντῆλι γιὰ τὴ μύτη τῆς βελόνας.
—Κραγιόνι γιὰ τὰ χείλη τοῦ ποτηριοῦ.

Εἰδήσεις 100% ἀληθινὲς

—Οἱ κ.κ. Σκίπης καὶ Πὼπ παρέστησαν... εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ κ. Παπαντωνίου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

—Ἡ Πάουερ ἀπεφάσισε νά... ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν τῶν εἰσιτηρίων.

—Ἡ κυρία Γιώτα Λάσκαρη πρόκειται... ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ θέατρον.

Μικρὲς ἀγγελίες

—Ζητοῦνται χρήματα, γιὰ νὰ διοργανώσουν ἐκδρομὴν ὀκτὼ γλεντζέδες. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ δώσῃ τὰ χρήματα μπορεῖ νὰ μετάσχῃ τῆς ἐκδρομῆς, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, καταβάλῃ τὸ μερίδιον τῶν ἐξόδων του. Τί, τζάμπα θὰ τὸν πάρουμε;

—Κεφαλαιοῦχος διαθέτων διακόσιες χιλιάδες δραχμὲς ζητεῖ ἄνθρωπον κατάλληλον νὰ τοῦ τὶς ἀναθέσῃ, νὰ τὶς κάμῃ ὅ,τι θέλει, διότι πρόκειται νὰ διεκδικήσῃ τὸ βραβεῖον τῆς ἠλιθιότητος.

—Ζητεῖται παραμάννα, νέα καὶ ὡραία, παρὰ οἰκογενείᾳ, ἡ ὁποία ἔχει μικρὸν... δεκαοκτὼ ἐτῶν. Μισθὸς ἱκανοποιητικός.

Αἱ ἀνταλλαγαί μας

—Ἀνταλλάσσομε κλωτσιὲς μὲ κάρτ-ποστάλ.

—Ἀνταλλάσσομε χίλια φράγκα μὲ χείλια... κοπέλλας.

—Κούρεμα καὶ ξύρισμα, κι' αὐτὸς εἶνε ὁ κατάλογος τῶν θεμάτων ἐπάνω στὰ ὁποῖα μπορεῖς νὰ φλυαρῇς.

---

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
22 Ὀκτωβρίου 1938
Ἔτος Γ' ἀρ. φύλ. 109

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Γ. Ἀσπρέα
Ὁ ἐραστὴς τῆς Λαίδης Κιμπερλέϋ

Πονσὸν ντὲ Τεράϊν
Ὁ Γολγοθᾶς μιᾶς ὡραίας

Δημοσθένη Βουτυρᾶ
Ὅταν θέλει ἡ τύχη

Λαύρα
Ἡ οἰκογενειακὴ χημεία

Ἀσ. Γιαλαμᾶ
Παράδοξες διευθύνσεις

Μ. Κυριακίδη
Συναυλία τοῦ Μαραθῶνος

Ἐρνέστου Κλικαμέντ
Τὸ μεγάλο κατόρθωμα

Παντελῆ Καψῆ
Ἡ Κουρσάρα
(Μυθιστόρημα)

Τζὼν Σμὶθ
Ἦτο ἔνοχος ὁ Ἀλφρέδος

Ζοζεφίνας Ἀλαντιέ
Θέλετε ν' ἀποκτήσετε γερὰ παιδιά;

Ρενὲ Ραούλ
Τὰ μυστικὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης

Ἑλένη Σοβέννκο
Θὰ σὲ προσμένω κάθε ἡμέρα

Πὼλ Μορὰν
Τὸ θῦμα

Πέννυ Χ
Οἰκογενειακὰ Κειμήλια

Εὔθυμες σελίδες.— Ἔκλεκτα ἀνέκδοτα.— Γελοιογραφίαι.— Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ Ἱστορικὰ περίεργα.— Μικρὲς ἱστορίες. Παιγνίδια κλπ

Π
Ε64

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

Τὸν προσεχῆ Δεκέμβριον εἰς τὴν «Στέγην Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν» θὰ γίνῃ ἡ Α΄ ἔκθεσις ἔργων Νεοελληνικῆς Χαρακτικῆς, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ὁ Σύνδεσμος Νέων Χαρακτῶν.

◆

Ἐντὸς τοῦ μηνὸς θὰ ἀρχίσῃ κανονικῶς ἡ λειτουργία τῆς «Στέγης Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν» κατόπιν τῆς συμπληρώσεως τῆς ἐπιπλώσεως τοῦ κτιρίου της. Θὰ περιλαμβάνῃ δὲ αἰθούσας διαλέξεων, ἐκθέσεων καὶ συναυλιῶν.

◆

Ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 15 Ὀκτωβρίου τὰ τμήματα ξένων γλωσσῶν καὶ στενογραφίας τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως νεανίδων.

◆

Πρὸ ἡμερῶν ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως ἔργων «Ρακογραφικῆς» τῆς καλλιτέχνιδος τοῦ θεάτρου κ. Σωτηρίας Ἰατρίδου. Ἡ ρακογραφικὴ συνίσταται εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν χρωμάτων ἀπὸ τεμάχια χρωματιστῶν ὑφασμάτων καταλλήλως συναρμολογημένα.

◆

Ἡ ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς ἔκθεσις ὑγιεινῆς ἀνοίγει τὰς πύλας της εἰς τὸ Ζάππειον μέγαρον τὴν 23ην Ὀκτωβρίου.

◆

Ἀπὸ τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου ἀρχίζουν τακτικὰ πλέον εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον Πειραιῶς αἱ κατὰ Κυριακὴν διδόμεναι λαϊκαὶ συναυλίαι.

◆

Τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον Λαμίας προεκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφὴν τῆς «Ἱστορίας τῆς Λαμίας» μὲ ἔπαθλον εἴκοσι χιλιάδας δραχμῶν. Τὰ δοκίμια θὰ ὑποβληθοῦν πρὸς κρίσιν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν.

◆

Τὸ ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τοῦ τενόρου κ. Βορενὸν ἀνεβλήθη λόγῳ ἀσθενείας του, διὰ τὴν 6ην Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν εἰς τὸ θέατρον «Ἀλίκης».

◆

Ὑπὸ τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς Πειραιῶς ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις Σχολῆς ἀναλφαβήτων ποὺ θὰ στεγασθῇ εἰς τὸ κτίριον τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας θηλέων καὶ θὰ λειτουργεῖ ἀπὸ 7—9 μ. μ.

◆

Ὁ ἐκλεκτὸς Κύπριος ποιητὴς κ. Παῦλος Βαλδασερίδης ἐξέδωκε ποιητικὴν συλλογὴν μὲ τίτλον «Μαγιοβόταναν».

◆

Μὲ τίτλο «Ὁ Ἀθηναϊκὸς πολιτισμὸς» ἐξεδόθη ἱστορικὴ μελέτη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ.

◆

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Α. Σγουροῦ ἡ «Ἱστορία τῆς νήσου Χίου», (ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 1700 μ. Χ.)

◆

Ἐκυκλοφόρησε ὁ «Ἀγαμέμνων» τοῦ Αἰσχύλου κατὰ μετάφρασιν Καλλ. Ἐλεοπούλου.

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"
Ἀθῆναι
22
Ὀκτωβρίου 1938
Ἀριθμὸς φύλλου 109

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

Ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς μελαγχολίας.— Περὶ ἱπποδρόμου ὁ λόγος.— Νέον εἶδος πολυτελείας.— Ὁ τέντζερης καὶ τὸ... καπάκι.— Τὸ ἔγχρωμον γῆρας. Φλόγες καὶ φλόγες.— Ἡ εὐχάριστη... σκνίπα κλπ.

Τὸ γέλιο καὶ ἡ εὐθυμία θεωροῦνται σήμερα ποὺ ἡ ζωὴ εἶνε σκληρὴ καὶ βασανισμένη, ἀπαραίτητον ψυχικὸν φάρμακον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀντοχήν. Ἐφημερίδες κύρους, ὅπως εἶνε ἡ «Ἑστία» καὶ ἄλλαι, ἐκίνησαν κατ' αὐτὰς ἀγῶνα μὲ κύρια ἄρθρα καὶ μελέτας περὶ τῆς «κοινωνικῆς» πλέον ἀνάγκης ὅπως παύσωμεν νὰ εἴμεθα κατηφεῖς καὶ μελαγχολικοὶ καὶ νὰ γίνωμεν κι' ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εὔθυμοι καὶ γελαστοὶ ὅπως εἶνε ὅλοι σχεδὸν οἱ Λαοὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Οἱ συνεργάται τοῦ «Ἔργου» βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ ὅλους σχεδὸν τοὺς εὐθυμογράφους καὶ σατυρογράφους μας μὲ τὴν «Σκνίπαν» ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ αὔριον (Σάββατον) θὰ προσφέρουν μίαν μεγάλην συμβολὴν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς σημερινῆς μελαγχολίας, σκυθρωπίας καὶ κατηφείας τοῦ Ἕλληνος. Ἡ «Σκνίπα» εἶνε ἑβδομαδιαῖον εὐθυμογραφικὸν καὶ σατυρικὸν περιοδικὸν γραμμένο καὶ εἰκονογραφημένο μὲ τέτοιο χιοῦμορ, τέτοιο πνεῦμα καὶ τέτοιες καρικατοῦρες, ποὺ θὰ κάμῃ καὶ τὸν σκυθρωπότερο σημερινὸν Ἕλληνα νὰ ξεκαρδισθῇ στὰ γέλια. Θὰ ρουφιέται κάθε Σάββατον, ὅπως ἡ γρανίτα τὸ καλοκαίρι. Μὲ ἕνα δίφραγκο ἡ «Σκνίπα» ποὺ θὰ εἶνε γεμάτη ντόπια ἐξυπνάδα θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ξεχνᾶτε βάσανα καὶ στεναγμούς! Δοκιμάστε την μιὰ φορὰ καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ τὴν περιμένετε κάθε Σάββατον γιὰ νὰ σπᾶτε κέφι.

⁂

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ μαστίγιον χρησιμοποιεῖται εἰς τὶς κοῦρσες ἀπὸ τοὺς τζόκεϋ διὰ νὰ παρακινῆται τὸ ἄλογο νὰ τρέχῃ. Τώρα ὅμως τὸ σύστημα ἄλλαξε. Ὁ τζόκεϋ χρησιμοποιεῖ τὸ μαστίγιόν του ὄχι διὰ τὸ ἄλογό του ἀλλ' ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του τζόκεϋ διὰ νὰ μὴ τρέξῃ τὸ δικό του ἄλογο. Εὐτυχῶς τὸ νέον αὐτὸ σύστημα ἐφαρμοσθὲν εἰς τὶς τελευταῖες κοῦρσες, ἔτυχεν βραβείου... ἀρνητικοῦ. Ὁ ἐφευρέτης του ἐτιμωρήθη μὲ ἀργίαν ἑνὸς μηνός.

⁂

Ὁ καστανᾶς ἐνεφανίσθη καὶ ἡ φουφοῦ του καπνίζει εἰς τὶς γωνίες τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων. Πῶς ὅμως; Μὲ τρία κάστανα εἰς τὴν δραχμήν! Ἂν μάλιστα τύχῃ νὰ εἶνε καὶ κανένα κούφιο, πρᾶγμα πολὺ συνηθισμένο, τότε ἔχομεν δύο κάστανα εἰς τὴν δραχμήν. Εἶδος πολυτελείας δηλαδὴ καὶ τὸ ψημένο κάστανο μὲ πρόβλεψιν νὰ ἰδοῦμε τὸν ἀρειμάνιον καστανᾶν ἐντοπιζόμενον μὲ τὴν φουφοῦν του εἰς τὰ κέντρα πολυτελείας.

⁂

Μιὰ ὑπηρέτρια εἰς κάποιαν ἐπαρχίαν εἶνε μέντιουμ μὲ τέτοιαν τηλεκινητικὴν δύναμιν, ὥστε ἀρκεῖ ἡ παρουσία της εἰς ἕνα δωμάτιον διὰ ν' ἀρχίσουν νὰ μετακινοῦνται ὅλα τὰ ἐντὸς αὐτοῦ μετάλλινα σκεύη. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν κουζίναν, ὅπου συνήθως ὑπάρχει πληθώρα μεταλλίνων μαγειρικῶν σκευῶν καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ σύνηθες ἐνδιαίτημα τῆς ὑπηρετρίας, ἡ τηλεκινητική της δύναμις δὲν θὰ δημιουργῇ μόνον πανδαιμόνιον, ἀλλὰ θὰ ἐπαληθεύῃ καὶ τὴν λαϊκὴν παροιμίαν, ἀφοῦ κινούμενος ὁ τέντζερης θὰ βρίσκῃ τὸ... καπάκι!

⁂

Θαλερά, καλλιπάρειος καὶ πολύχρωμος ἡ σημερινὴ συγχρονισμένη γραία Κυρία ἐπιδίδεται καὶ εἰς νεανικὰς ἐπιδείξεις εὐλυγισίας καὶ ἐπικινδύνων ἁλμάτων. Δυστυχῶς ὅμως καὶ τὸ ἔγχρωμον γῆρας δὲν ἔρχεται καὶ αὐτὸ μόνον. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρώματα τὸ συνοδεύουν αἱ γνωσταὶ μοιραῖαι καὶ τραγικαὶ πτώσεις. Ἔτσι τὴν ἔπαθε καὶ ἡ ἑβδομηκοντοῦτις Κυρία, ποὺ θελήσασα νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἐν κινήσει εὑρισκόμενον τρὰμ μετεφέρθη σὲ κακὰ χάλια εἰς τὸν σταθμὸν τῶν πρώτων βοηθειῶν.

⁂

λοκαύτωμα τοῦ πυρός. Πραγματικότης καὶ ὄχι μῦθος. Ἔτσι προσέφερεν ἑαυτὸ τὸ αἰσθηματικὸ δουλικὸ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἀτυχοῦς ἔρωτός του. Περιέλουσε τὰ ἐνδύματά της μὲ βενζίναν καὶ ἔβαλε φωτιὰ μὲ ἀπόφασιν νὰ καῇ ζῶσα, ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀγάπησεν. Οὔτε δισκία κινίνης, οὔτε θεαματικὲς βουτιὲς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔγινε στάχτη ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τὸ δυστυχισμένο πλάσμα, ἀφοῦ πρῶτα ἔνοιωσε νὰ καίγεται ἡ καρδιά της ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ της.

⁂

Κάτω, λοιπόν, τὸ φλίτ, κάτω καὶ τὸ κατόλ. Ἡ σκνίπα δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλῇ πιά. Ἀπεναντίας θὰ εἶνε ἡ πιὸ εὐχάριστη συντροφιά σας. Τὰ τσιμπήματά της δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλοῦν. Τὸ τραγοῦδι της δὲν θὰ σᾶς ἐκνευρίζῃ. Μὲ τὴν «Σκνίπα», τὸ νέον σατυρικὸν καὶ εὐθυμογραφικὸν περιοδικὸν ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ αὔριον Σάββατον καὶ θὰ ἔχῃ δύο μόνον δραχμές, θὰ ξεκαρδίζεσθε στὰ γέλια ἔστω καὶ ἂν ἔχετε τὴν πιὸ μεγάλη ἀκεφιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Στὸ ἱστορικὸ Μουσεῖο τοῦ Λονδίνου ὑπάρχει ἕνα τραπέζι — τὸ πρῶτο τραπέζι — ποὔχει κάνει τὸ γῦρο τοῦ κόσμου.

Τὄχε στὸ καράβι του ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς Ντρέϊκ, ὅταν ἐπεχείρησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν περίπλουν τῆς γῆς.

Εἶνε κατασκευασμένο ἀπὸ χάλυβα.

◆

Τὰ σταφύλια ἑνὸς στρέμματος, στὴν πιὸ εὔφορη χρονιὰ τους, παράγουν 240 ὀκάδες κρασί.

◆

Ἕνας Ἄγγλος ἐντομολόγος, ποὺ ἦτο πολλὰ χρόνια στὴν Ἀμερική, στὴν ἐπιστροφή του, στὴν Ἀγγλία δώρισε στὸ βρεττανικὸ Μουσεῖο τὴν πιὸ παράξενη καὶ πολύτιμη σημαία.

Εἶνε κατασκευασμένη ἀπὸ χιλιάδες πεταλοῦδες καὶ ραμένες, ὅπως εἶνε ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη, παρουσιάζουν ἕνα συνδυασμὸ σὲ χρώματα ἴδιον μὲ τὰ χρώματα τῆς Ἀγγλικῆς σημαίας.

◆

Ἡ σωματοφυλακὴ τοῦ πλουσιωτέρου Μαχαραγιᾶ τῆς Μπαρόβα, στὶς Ἰνδίες εἶνε ὡπλισμένη μὲ χρυσᾶ ὅπλα καὶ ξίφη.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, ἂς σημειωθῇ, ὅτι τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἀποβιβάστηκαν οἱ Ἄγγλοι στὶς Ἰνδίες ἕνας συνταγματάρχης καὶ τρεῖς λοχαγοὶ σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς μὲ χρυσᾶ βλήματα, ποὺ εἶχαν τὸ σχῆμα κοντυλοφόρου !

Χρυσὲς σφαῖρες μεταχειρίστηκαν καὶ οἱ Μπόερς στὸν πόλεμον τοῦ Τράνσβααλ.

◆

Τὸ σφύριγμα ἔχει πολλὲς σημασίες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Γιὰ μερικοὺς — τοὺς κλέφτες λ. χ. καὶ τοὺς ἐρωτευμένους — εἶνε ἕνα μέσο, γιὰ νὰ συνεννοοῦνται ἀναμεταξύ τους, δίχως νὰ γίνωνται ἀντιληπτοί.

Σ' ἄλλες πάλι περιπτώσεις τὸ σφύριγμα εἶνε ἕνας τρόπος ἀποδοκιμασίας, ποὺ καθιερώθηκε ἀπὸ τοὺς θεατρόφιλους, γιὰ ν' ἀποδοκιμάζουν τὰ ἔργα ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσουν καθὼς καὶ τοὺς λόγους τῶν ρητόρων.

Δὲν ἔχει ὅμως τὴν ἴδια σημασία σ' ὅλους τοὺς λαούς.

Οἱ Ἰάπωνες λ. χ. ὅταν σφυρίζουν ἐκδηλώνουν μὲ τὸ σφύριγμα τὸν σεβασμό τους.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς σφυρίζουν ὅταν θέλουν νὰ δείξουν τὴν ἔκπληξή τους.

Καὶ οἱ Μπασοῦτας, ὅταν ἐγκρίνουν τὸ λόγο τοῦ ὁμιλητή τους.

◆

Ἕνας νέος Ἀμερικανὸς μηχανικός, ὀνόματι Λουΐ Γρίμφον, καὶ ὑπηρετῶν εἰς τὰ μηχανουργεῖα μιᾶς ἑταιρείας ἐναερίων συγκοινωνιῶν, ἰσχυρίζετο εἰς μίαν παρέαν συναδέλφων του ὅτι ἐφεῦρε μηχανὴν ἀτομικῆς πτήσεως κινουμένην μόνον διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ ὅτι θὰ ὑπέβαλε τὴν αἴτησι εὑρεσιτεχνίας μετὰ τῶν σχεδιαγραμμάτων ἐντὸς ἡμερῶν.

Ἕνας ἐκ τῶν φίλων του τοῦ ὑπέδειξε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἄδικος κόπος, γιατὶ ἡ ἐπανάληψι τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ἰκάρου ἦταν ἀδύνατος, ἐστοιχημάτιζε δὲ δυὸ χιλιάδες δολλάρια, στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ Γρίμφον θ' ἀπεδείκνυεν ἐμπράκτως τὸ δυνατὸν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐφευρέσεώς του.

Ὁ Λουΐ ἐδέχθη τὸ στοίχημα, ἑτοίμασε τὸ μηχάνημά του ἐπέβη αὐτοῦ καὶ πράγματι κατώρθωσε νὰ ὑψωθῇ ὡς 15 μέτρα καὶ νὰ διατρέξῃ μιὰν ἰσόποση ἀπόσταση, γιὰ νὰ πέσῃ ὅμως σὲ λίγο.

◆

Στὸ Λονδῖνο, — ὅπως γράφουν οἱ Ἀγγλικὲς ἐφημερίδες — ἔγινε ἡ πιὸ ἀθόρυβη διαδήλωση. Οἱ διαδηλωταί, ὅλοι κωφάλαλοι, χάλασαν τὸν κόσμο μὲ τὶς... χειρονομίες τους. Εἶχαν ἔλθει ἀπ' ὅλες τὶς πόλεις κι' ἰδίως ἀπὸ τὸ Λανκανσάϊρ καὶ τὸ Ἀρκάϊρ, ὅπου ὑπάρχουν καὶ ὀργανώσεις κωφαλάλων.

Ὁ σκοπὸς τῆς διαδηλώσεως αὐτῆς ἦταν νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴν ἀδιαφορία ποὺ ἐπιδεικνύει τὸ Κράτος ἀπέναντί τους καὶ γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο διδάσκονται τὰ κωφάλαλα παιδιά τους.

◆

Μιὰ παράξενη Ἐγγλέζα, πέθανε κι' ἄφισε ὅλη τὴν περιουσία της στὴν καμαριέρα της, γιὰ νὰ τὴν... ἐκδικηθῇ :

—Τῆς ἀφίνω ὅλη μου τὴν περιουσία, ἔγραφε στὴν διαθήκην της, ὥστε ν' ἀναγκαστῇ νὰ πάρῃ καμαριέρα καὶ νὰ καταλάβῃ, τί τράβηξα τόσα χρόνια ἀπὸ δαύτη.

◆

Στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, τὸ ἴον, ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς κάθε χρόνο ξαναγεννωμένης φύσεως καὶ ἦτο ἀφιερωμένο στὴν Περσεφόνη, τῆς ὁποίας τὰ μυστήρια παρίστων τὴν ἐκ τῆς φθορᾶς αἰωνίαν γέννησιν.

ΕΔΩ-Κ'ΕΚΕΙ

Τὴν Δευτέραν εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ θὰ δοθῇ εἰς πανηγυρικὴν παράστασιν ἡ «Ἠλέκτρα», πρὸς τιμὴν τῶν ξένων ἀρχαιολόγων, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν ἐδῶ διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

◆

Ἐπίσης τὴν Τρίτην οἱ ἴδιοι ἐπίσημοι θὰ παρακολουθήσουν τὴν παράστασιν τοῦ «Βασιλέως Λήρ» εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον.

◆

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ὑπέγραψε ἤδη τὸ προσύμφωνον διὰ τὴν κάθοδον εἰς Ἀθήνας τοῦ μεγάλου Ἀγγλικοῦ θιάσου «Σβόλντ Βὴκ» τοῦ Λονδίνου.

◆

Τὸ γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον καλλιτεχνικὸν αὐτὸ συγκρότημα, θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον τὰς 27, 28, 29, 30 καὶ 31 Μαρτίου τοῦ 1939.

◆

Ἐπίσης ὁ θίασος τῆς Ὄπερας τῆς Φραγκφούρτης κατερχόμενος εἰς Ἀθήνας περὶ τὰ μέσα Νοεμβρίου θὰ δώσῃ τὴν τετραλογίαν τοῦ Βάγνερ.

◆

Ἡ Ὄπερα τῆς Φραγκφούρτης θὰ ἐμφανισθῇ εἰς ἕνα τῶν μεγαλυτέρων θεάτρων μας, διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ τοποθέτησις τῆς ὀρχήστρας της, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ 200 πρόσωπα.

◆

Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον Πειραιῶς θὰ δοθῇ τὴν 28ην τρέχοντος ὑπὲρ τοῦ ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Ἠθοποιῶν ἀπὸ τὸν θίασον Οἰκονόμου παράστασις μὲ τὸ ἔργον τοῦ Χατζηαποστόλου «Γκρεμισμένη φωλιά».

◆

Ἐπέστρεψε ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ θίασος Κρεββατᾶ — Πατρικίου, ὁ ὁποῖος καὶ διελύθη.

◆

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν δημοσιεύεται ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μεταξὺ θιασαρχῶν καὶ ἠθοποιῶν.

◆

Ἡ γνωστὴ χορογράφος τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου δὶς Λουκία Σακελλαρίου προετοιμάζει διὰ τὸ Νοέμβριον ἕνα ἐνδιαφέρον ρεσιτάλ, ποὺ θὰ δοθῇ εἰς τὸ θέατρον «Ρέξ».

◆

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ «Πόλσκα Τέατρ» τῆς Βαρσοβίας, ἡ πρώτη τοῦ ἔργου τοῦ κ. Σπ. Μελᾶ «Ὁ μπαμπᾶς ἐκπαιδεύεται».

◆

Εἰς τὰς Πάτρας ὁ θίασος Ξύδη συνεχίζει μὲ ἐπιτυχία τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ «Λυρικὸν θέατρον».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ.

Ἀρχισυντάκτης:
ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
Σταδίου 23

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 115. — Καλλιθέα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεῖα: Σταδίου 23
Ἀριθ. Τηλ. 31-909
Τυπογραφεῖα: Ρ. Παλαμίδου
Ἀριθ. τηλ. 28-622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
22
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Ἀριθμὸς φύλλου 109
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

= Ἐφήμεροι στοχασμοὶ

Η ΧΗΜΕΙΑ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Τοῦ κ. Λαύρα

Ἄλλοτε, εἶχα γράψει διὰ τὸ δυσεύρετον μιᾶς καλῆς μαγειρίσης ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις ἑνὸς μαγειρείου. Ἀπὸ τὴν ἁπλῆν κτιστὴν κουζίναν, μὲ τὰ φουρνέλλα της... τὸ ἤρεμο κάρβουνο καὶ τὸν ἁπλούστατον χειρισμόν, ὁ ὁποῖος ἦτο κτῆμα καὶ τῶν ἀνηλίκων ἀκόμη κοριτσιῶν ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς πολλὰ σπίτια ὡς μαγείρισσαι, ἐφθάσαμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ στὰ πολύπλοκα μηχανήματα τοῦ ἀεριόφωτος μὲ τὰς διαβαθμίσεις, τὰ νούμερα καὶ τὰς Ἀγγλιστὶ γραμμένας ὁδηγίας, διὰ νὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν μυστηριώδη καὶ σιγαλήν, ἠλεκτρικὴν συσκευήν. Δὲν ἐχρειάζετο πλέον ἁπλῆ μαγείρισσα, ἀλλὰ ἀπόφοιτος ἠλεκτρολογικῆς σχολῆς, ἡ ὁποία νὰ χειρίζεται ἀσφαλῶς τὰ μηχανήματα.

Σήμερον ὅμως παρουσιάζεται καὶ ἄλλη δυσκολία διὰ ν' ἀποκτήσῃ μία οἰκογένεια τὴν κατάλληλον μαγείρισσαν.

Ἡ νέα διαιτητικὴ τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας — καὶ δὴ τὸ καθένα χωριστά — ἀπαιτεῖ μίαν εἰδικότητα νέαν εἰς τὸν μαγειρικὸν κλάδον καὶ ποικιλίαν γνώσεων, ἔστω καὶ στοιχειωδῶν, ἰατρικῆς, βιολογίας, φυτολογίας ἀνοργάνου χημείας καὶ ἄλλων συμπληρωματικῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν διδάσκονται βέβαια εἰς τὰς Κυκλάδας, οὔτε εἰς τὰ ἄλλα χωριὰ καὶ κωμοπόλεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας προέρχεται συνήθως ἡ συμπαθὴς τάξις τῶν κοριτσιῶν, ποὺ μαγειρεύουν εἰς τὰ σπίτια μας.

Ἀλλὰ μόνον αὐτές ; Καὶ ἡ νοικοκυρὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν δεινὴν θέσιν καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἄγνοιαν, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς οἰκογενείας....

Ἄλλοτε ἕνα βραστὸ εἰς μίαν χύτραν μαζὺ μὲ τὴν σοῦπαν του, ἔτρεφε ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ παπποῦ μέχρι τοῦ ἐγγονοῦ. Ἀλλ' ἡ θαυμασία αὐτὴ ἁπλότης τῆς σουπιέρας, ποὺ συνεκέντρωνε πέριξ ὅλην τὴν οἰκογένειαν ἔφυγεν ἀνεπιστρεπτεί.

Οὔτε κουζίνα ὑπάρχει πλέον, οὔτε τραπεζαρία, οὔτε ἡ Εὐλογία τοῦ Θεοῦ : Τὸ φαγάκι καὶ τὸ κρασάκι. Ἡ τραπεζαρία ἔχει μεταβληθῆ εἰς αἴθουσαν διδασκαλίας ἀνωτέρων χημικῶν σπουδῶν, ὅπου τὸ κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας διδάσκει ἀπὸ τῆς ἕδρας του καὶ ἡ μαγείρισσα χάσκει. Βιταμίνες, θερμίδες, δηλητήρια, τοξίνες, ὁρμόνες, ἀποστάγματα. Τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ λαμβάνουν μυστηριώδη μορφήν. Τὰ καρότα, τὰ ραπανάκια, οἱ ντομάτες, τὰ σπαράγγια καὶ τὸ σπανάκι, δὲν εἶνε χορταρικὰ ἁπλᾶ πλέον, ἀλλὰ φάρμακα ἢ δηλητήρια, παννάκεια ἢ θάνατος, σωτηρία ἢ καταστροφή. Μιὰ ἁπλῆ μακαρονάδα μὲ ντομάτα γίνεται ἀντικείμενον χημικῆς ἀναλύσεως σὰν νὰ πρόκειται περὶ ἐγκληματικῆς πράξεως. Τὸ αὐγὸ συζητεῖται· τὸ ξίδι καὶ τὸ ἁλάτι ἐξοστρακίζονται καὶ ἡ δυστυχὴς αὐτὴ ὕπαρξις ἡ ὁποία λέγεται μαγείρισσα, καταθέτει τὴν ἐντολήν, βγάζει τὴν ποδιάν της καὶ δηλώνει πρὸς τὴν κυρίαν ὅτι ἀναχωρεῖ καὶ νὰ εὕρῃ ἄλλην, διότι αὐτὴ δὲν ξέρει οὔτε ἀπὸ... βρονταμίνες, οὔτε μορμόνια !

Ποῦ νὰ εὑρεθῇ ὁ ἀντικαταστάτης ; Οἱ καθηγηταὶ τῆς χημείας θὰ κληθοῦν ὡς ἀρχιμάγειροι καὶ ἡ σωρεία τῶν φοιτητῶν τῆς Χημείας ὡς παραμάγειροι καὶ μαρμιτόνια !

ΛΑΥΡΑΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

„ΠΑΝΩ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ!..."

Ἕνα ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ περισσότερο τὸν γυναικεῖο κόσμο ἀπὸ τὰ διεθνῆ προβλήματα καὶ ποὺ ἔχει διαιρέσει τὸν ὡραιόκοσμον εἰς δύο στρατόπεδα ἕτοιμα ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν.

ΤΟΥ κ. ΑΛΦΑ

Ἂς ἀσχολοῦνται οἱ ὁμόφυλοι μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ἂς εὔχονται ὅλοι ὑπὲρ τῆς «εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου».

Ὁ ὡραιόκοσμος αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχει κηρύξει τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

—Τὸν ἐμφύλιον πόλεμο;

—Πῶς; Δὲν τὸν πήρατε εἴδησι;

—Σᾶς βεβαιῶ, φίλε μου. Ξέρω ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν χωνεύουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ὅταν μάλιστα ἡ ἄλλη τύχῃ νὰ εἶνε ὡραιότερη τῆς... ἄλλης. Ἀλλ' ὅτι ἐκήρυξαν τὸν ἐμφύλιο πόλεμο δὲν τὸ γνωρίζω.

—Συγγνώμην... ἀλλ' εἶσθε λίγο... λίγο καθυστερημένος.

—Καθυστερημένος ἐγώ;

—Ἀφῆστε αὐτὸ τὸ ρωμαίϊκο φιλότιμο, ποὺ σᾶς ἔκαμε νὰ χρησιμοποιήσετε τόσο ἐμφαντικὰ τὸ «ἐγώ». Ἐγὼ ὅμως —καὶ συγγνώμην ποὺ μεταχειρίζομαι αὐτὴ τὴν ἴδια λέξι— ἔχω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν παρακολουθῆτε τὴν γυναικεία κίνησι.

Ὁ συνομιλητής μου ἔσκασε τώρα στὰ γέλια:

—Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε, ὅτι θέλω νὰ τὴν παρακολουθῶ; Μ' ἀρέσουν οἱ γυναῖκες, ὅταν εἶνε ὄμορφες καὶ συχαίνομαι ἐκεῖνες ποὺ θέλουν νὰ κάνουν τὶς ἔξυπνες. Ἀλλὰ ὡς ἐδῶ... Ἡ κίνησίς των δὲν μ' ἐνδιέφερε ποτὲ καὶ δόξα σοι ὁ Θεὸς στὰ πενῆντα μου χρόνια δὲν φαίνεται νὰ μπορῶ ν' ἀλλάξω συνήθειες.

—Καὶ ὅμως, φίλε μου, τὸ ζήτημα εἶνε ἐνδιαφέρον.

—Νὰ τ' ἀκούσωμε...

Ὄχι, καλύτερα ν' ἀκούσωμε ἕνα κομμωτὴ τῆς μόδας καὶ ἂν θέλετε, θ' ἀκούσωμε κατόπιν καὶ δυὸ κυρίες, μιὰν τοῦ ἑνὸς καὶ μιὰν τοῦ ἄλλου στρατοπέδου.

—Νὰ τὶς ἀκούσωμε, γιατὶ ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρωμαι...

—Τὰ βλέπετε;

—Τὰ βλέπω δὲν τὰ βλέπω, αὐτὸ εἶνε. Καὶ ἂς ὄψεται ὁ αἴτιος.

◆

Συντροφιὰ λοιπὸν μὲ τὸν συνομιλητή μου, μπήκαμε σ' ἕνα κομμωτήριο κυριῶν.

Ὁ κουαφὲρ —ἔτσι τὸν λένε οἱ κυρίες μας— μᾶς κύτταξε κατάπληκτος.

Τὸν ἐπρόλαβα:

—Ἀγαπητὲ κύριε, ἔχουμε ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν σας... κάτι θέλουμε νὰ σᾶς...

—Λάθος θὰ κάνετε..

—Καθόλου...

—Μά, ἂν ἐπιτρέπετε, τὸ κεφάλι σας δὲν ἔχει τρίχα...

—Δηλαδή;

—Δηλαδὴ —παρντὸν δηλαδὴ... — εἶν' ἀλήθεια, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κυρίες, φτιάχνω τὰ μαλλιὰ καὶ μερικῶν κυρίων... ἀλλ' αὐτῶν ποὺ ἔχουν μαλλιά... ἐνῷ σεῖς...

—Ἐμεῖς δὲν θὰ κατσαρώσωμε τὰ μαλλιά μας, μαίτρ, γιατί, ὅπως ὀρθῶς παρετηρήσατε, δὲν μᾶς ἄφησαν τ' ἀφιλότιμα τὰ χρόνια... τρίχα. Ἀλλὰ θέλουμε νὰ μᾶς πῆτε κάτι...

—Κουβεντούλα;... Μὶλ μπαρντὸν μεσιέ, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον. Ἔχω τὴν δεσποινίδα Νινή, —τὴν βλέπετε— σὲ μισὴ ὥρα ἔχω ραντεβοῦ μὲ τὴν δίδα Νινόν, στὴ μιὰ μὲ τὴν δίδα Νανόν... Καὶ κοντεύει ἕνδεκα...

—Λοιπόν, στὴ μία;...

—Μὰ εἶνε τόσο ἀνάγκη;...

—Ἀνάγκη λέτε μαίτρ; Εἶμαι δημοσιογράφος...

—Δημοσιογράφος; Ἄ! κατάλαβα... Μ' ἔχουν σκοτίσει αὐτὴ τὴν βδομάδα οἱ...

—Μήπως κάποιοι μὲ κατσαρὰ μαλλιά;

—Ναί... Κι' ἀπὸ αὐτοὺς μὰ κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους... σὰν καὶ σὲ σᾶς...

—Δηλαδή; —ἀγρίεψε ὁ συνομιλητής μου.

Ὁ μαίτρ τῶν κουαφὲρ τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα περιφρονήσεως καὶ συνέχισε:

—Παρντὸν, μὸν ἀμί... Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς θίξω... Ἄλλωστε ὅλοι ἔτσι θὰ γίνωμε...

Καὶ συνέχισε:

— Λοιπόν, κύριε, τὸ ζήτημα λαμβάνει διαστάσεις. Ἄλλες θέλουν κάτω τὰ μαλλιὰ καὶ ἄλλες ἐπάνω...

—Μὰ τότε, νὰ μᾶς πῆτε ὅ,τι ξέρετε...

Ἀλλ' ἡ Νινὴ —ἕνα ὄνειρο μελαψό, μὲ... ὁλόξανθα μαλλιὰ καὶ μαῦρα φλογερὰ μάτια ποὺ ἦταν ξαπλωμένη στὴν ἀμερικανικὴ πολυθρόνα, διεμαρτυρήθη τότε πρὸς τὸν κουαφέρ, σὲ τόνο λυγωμένου ἀμανετζῆ.

—Μὰ Γκρέγκορυ;... Θὰ τελειώσουμε...

—Βεβαιότατα, δεσποινίς. Ἀμέσως... Ξέρετε οἱ κύριοι..

Συγκινημένος ἀπὸ τὸ μελαψὸ λεῖο δέρμα, τὰ... τετράξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ φλογερὰ μάτια, ἐπενέβην:

— Ξέρετε, δεσποινίς, εἴμεθα δημοσιογράφοι.

—Ὢ κὲλ μπονέρ...

—Καλωσύνη σας δεσποινίς...

—Ἐλᾶτε νὰ πάρουμε ἕνα οὐζάκι... Καπνίζοντας ἕνα σιγαράκι θὰ τὰ ποῦμε... Ἴσα-ἴσα, ποὺ ζητοῦσα ἕνα ζουρναλίστ.

—Στὴ διάθεσί σας...

—Μὰ πλησιάστε. Γκαρσὸν, δυὸ σκαμπῶ... δυὸ οὖζα... καὶ δῶσε τὸ πακέτο μου στοὺς κυρίους. Μὲ συγχωρεῖτε... αὐτὸς ὁ Γκρέγκορυ εἶνε τρομερὸς βασανιστής. Μ' ἔχει μιὰ ὥρα ἐδῶ, ξαπλωμένη, ἀκίνητη, γιὰ νὰ μοῦ χτενίσῃ «πάνω τὰ μαλλιὰ» καὶ μὲ τὰ χέρια δοσμένα στὴν μανικιουρίστα. Ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιποιηθῶ... προσωπικῶς!...

Ὁ Γκρέγκορυ ἐπενέβη:

—Δεσποινίς, πόσον εἶσθε αὐστηρά. Ἐγὼ φροντίζω...

—Ναὶ... ναὶ... ὁ καϋμένος. Ξέρετε πῶς φροντίζει γιὰ μένα.

—Τὸ βλέπω, δεσποινίς.

—Εἶσθε ἔξυπνος ἄνθρωπος... Μπράβο!...

—Καλωσύνη σας...

—Ὄχι... σᾶς βεβαιῶ... Πῶς τὸ καταλάβατε;

—Μὰ ἀπ' ὅ,τι βλέπω...

—Δηλαδή;

—Δηλαδὴ... —καὶ ἐσκέφθην νὰ θίξω τὸ φλέγον ζήτημα, ποὺ μᾶς ἔφερε μέχρι τοῦ μαίτρ τῶν κομμωτῶν — δηλαδὴ ὁ Γκρέγκορυ, φροντίζει νὰ σᾶς χτενίσῃ, σύμφωνα μὲ τὴν νέα μόδα.

—Τὸ εἴδατε;... Ὤ, τί ἔξυπνος ποὺ εἶσθε...

—Μερσί.

—Καὶ σᾶς ἀρέσουν πάνω τὰ μαλλιά;

—Πολύ. Ὅταν μάλιστα εἶνε τόσο ὡραῖα ξανθὰ μαλλιὰ καὶ φυσικῶς χρωματισμένα, στεφανώνουν ἕνα μελαγχροινὸ προσωπάκι, τόσο ὄμορφο, σὰν τὸ δικό σας...

—Μερσὶ πούρ κομπλιμάν... Μὰ εἶσθε τρὲς αἰμάμπλ. Τί εὐτυχία πούρ λὰ κοναισάνς...

◆

Ὁ φίλος μου ἂν καὶ ἔπινε τὸ οὖζο του καὶ κάπνιζε ἀπὸ τὰ θαυμάσια μυρωδάτα σιγάρα τῆς Νινῆς, ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του.

Καὶ γιὰ νὰ προλάβω κάποιο δυσάρεστο, ρώτησα τὴν αἰθερία ...μιγάδα.

—Ὥστε ὅλες παραδεχθήκατε τὴ νέα μόδα;

—Ὅλες, μὸν σέρ. Πάνω τὰ μαλλιὰ — εἶνε τὸ γενικὸ σύνθημα.

Ἀλλ' ὁ Γκρέγκορυ ἐπενέβη.

—Δηλαδὴ ἔχουμε καὶ τὶς,,, καθυστερημένες...

—Ναί, ἀλλὰ λίγες, πολὺ λίγες, διέκοψε ἡ Νινή.

Ἀλλ' ὁ μαίτρ εἶχεν ἀντιρρήσεις:

—Ὄχι καὶ τόσο λίγες, δεσποινίς. Εἶνε ἀρκετές. Καὶ ξέρετε, ἔχουν τόσο πεῖσμα, ὥστε μιὰ κόντευε νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ μάτια, ἐπειδὴ τὴν ρώτησα ἂν θέλῃ πάνω τὰ μαλλιά...

—Ἀλήθεια Γκρέγκορυ;...

—Ἀληθέστατα, δεσποινίς. Φώναξε μὲ μιὰ στρίγγλικη φωνή:

—Ὄχι κάτω. Δὲν θὰ γίνω ἐγώ...

—Τί εἶπε Γκρέγκορυ;... Τί;...

Ὁ Γκρέγκορυ κοκκίνισε ὡς δεκαπενταέτις παρθένος καὶ δειλὰ ψιθύρισε μὲ μιὰ κίνησι ποὺ μύριζε παρθεναγωγεῖο:

—Δεσποινίς, δὲν εἶνε δυνατόν. Δὲν μπορῶ νὰ ἐπαναλάβω...

—Τὴν πγόστυχη!...

—Ναί, πολὺ ἀθυρόστομος, δεσποινίς...

Καὶ συνέχισε:

—Δὲν ξέρετε τί γίνεται, κύριε. Ἔχουν διαιρεθῆ σὲ δυὸ στρατόπεδα. Τί τραβᾶμε! Ἄλλες θέλουν «πάνω τὰ μαλλιά». Καὶ ἄλλες φωνάζουν «κάτω τὰ μαλλιά».

—Μὰ γιατί;

—Γιατί; ἐπενέβη ἡ ὡραία Νινή. Μὰ πρέπει νὰ εἶσθε ὄμορφη καὶ νέα γιὰ νὰ ἔχετε «πάνω τὰ μαλλιά». Τὸ παληὸ κτένισμα, ὅταν δηλαδὴ τὰ μαλλιὰ εἶνε κάτω, μὲ μπουκλίτσες, μυτίτσες, ἐ τσετερά, κρύβουν χρόνια, σκεπάζουν ἀτέλειες. Ἐνῷ ἔτσι...

Καὶ ἡ ξανθομελαψὴ δεσποινὶς ὤρθωσε τὸ κεφάλι της, ποὺ ὁ Γκρέγκορυ τὸ εἶχε ὡστόσο ἑτοιμάσει. Κυττάχτε...

—Εἶσθε τρέλλα!

—Μερσί. Ἀλλὰ τώρα θέλω νὰ ἀκούσω τὴν γνώμην σας. Εἶσθε μὲ μᾶς ἢ μὲ τὶς ἄλλες;

—Πάνω τὰ μαλλιά, δεσποινὶς Νινή, φώναξα.

—Μπράβο σερί!... Πᾶμε τώρα στοῦ Τζόναρς, νὰ πάρουμε ἀκόμη ἕνα... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νά... Καὶ δὲν θὰ κλείσω μάτι ἀπόψε... Θὰ περιμένω νὰ διαβάσω αὔριο τὸ ἄρθρο σας. Ἂν θέλετε μάλιστα... Ἀλλὰ μεταξύ μας ὅλως διόλου, γράφτε καὶ γιὰ μένα κάτι.

—Μπορῶ;...

—Ὢ κὲλ μπονέρ!...

Βγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸ τῆς ὀμορφιᾶς, προπορευόμενοι ἀπὸ τὸν Γκρέγκορυ, ποὺ κι' αὐτὸς μοῦ ψιθύρισε νὰ μὴν τὸν λησμονήσω στὴν καμπάνια μου καὶ προχωρήσαμε πρὸς τὸ κοσμικὸ κέντρο..

Ὅταν ἑτοιμαζόμαστε νὰ καθήσουμε, κύτταξα πίσω μου.

— Χάσατε τὴν Λουλοῦ σας, μὸν σὲρ... —μ' ἐρώτησε ἡ Νινή.

—Ναί.. καθόταν μαζί μας στὸ κουρεῖο...

—Δὲν βαρυέστε... Συχαίνομαι τόσο τὰ σκυλά..ι. Καθῆστε παρακαλῶ... Γκαρσὸν δυὸ οὖζα.

◆

Εὐτυχῶς ὁ παράξενος φίλος μου, ὁ κ. «ἐγὼ» —τὦχε σκάσει. Ἔτσι δὲν ἄκουσα, ὅτι ἔγινε καὶ ...σκύλλος!

ΑΛΦΑ

Σκέψεις τῆς ἡμέρας ==

ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Τοῦ κ. Σ. Σκίπη

Μία οἰκογενειακή μου φίλη τὴν ἑπομένη μιᾶς καταιγίδος μὲ ρωτοῦσε, ἂν ξέρω κανένα φάρμακο ἐναντίον τοῦ φόβου ποὺ νοιώθει κανεὶς ἀπὸ τὸν κεραυνό.

—Ἐνίκησα, μοῦ ἔλεγε, πολλοὺς φόβους τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατο νὰ κατανικήσω τὸ φόβο τοῦ κεραυνοῦ. Γίνομαι μπροστά του σὰν κοριτσάκι πέντε χρονῶν κι' ὅλοι στὸ σπίτι γελοῦν μαζί μου. Ὅταν οἱ ἀστραπὲς τὸν ἐξαγγέλλουν, τρέχω καὶ γονατίζω ἐμπρὸς σ' ἕνα εἰκόνισμα καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου συντετριμμένο, ἐξουθενωμένο.

Φυσικὰ δὲν ἤξερα νὰ τῆς ὑποδείξω κανένα φάρμακο. Θυμήθηκα ὅμως μιὰ γιαπωνέζικη παροιμία, ποὺ λέει ὅτι στὸν κόσμο ὑπάρχουν τέσσερα πράγματα κακά : Ἡ γῆ, ὅταν γίνεται σεισμός, ἡ φωτιά, ὁ κεραυνὸς κι' ἕνας πατέρας ὅταν εἶνε θυμωμένος.

Παρατηρήσατε ποτὲ τὸ πουλὶ — ἕνα ὁποιοδήποτε πουλί — τὴν ὥρα ποὺ τρώει ; Τσιμπάει ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴν τροφή του, ἀλλὰ σὲ κάθε στιγμὴ ὑψώνει τὸ κεφαλάκι του καὶ κυττάζει τριγύρω του. Γιατὶ τὸ κάνει αὐτό ; Ἀπὸ ἐνστικτώδη σύνεσι ποὺ ἐκληρονόμησε ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά. Ὁ φόβος εἶνε μέσα στὸ αἷμά του. Ὁ φόβος τοῦ κινδύνου ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του : τὸν ἄνθρωπο, τὸ γεράκι, τὴ γάτα κλπ.

Ἔτσι κι' ἐμεῖς ἔχομε μερικοὺς φόβους μέσα στὸ αἷμα μας. Φοβόμαστε τὸ σκοτάδι. Μιλᾶμε γιὰ τὴν «ἱερὴ φρίκη τῶν δασῶν». Οἱ ἄνθρωποι, ὅπως καὶ τὰ ἴδια τὰ θηρία, γίνονται προφυλακτικοὶ καὶ σιωπηλοί, ὅταν βρεθοῦν μόνοι τους σ' ἕνα δάσος. Ἡ ὁμίχλη ἐπίσης προξενεῖ φόβο. Ἐμεῖς δόξα τῷ Θεῷ δὲν ἔχομε τέτοιες ὁμίχλες, ποὺ νὰ μᾶς σκορπίζουν φόβο. Ἡ θύελλα ἐπίσης μὲ τὴ συνοδεία τῶν ἀνέμων, τὴ φωταψία τῶν ἀστραπῶν καὶ τὴν ὀρχήστρα τῶν κεραυνῶν, εἶνε ἀπὸ τὰ φοβερώτερα πράγματα. Γιατὶ παρουσιάζει τὴ βία τῆς φύσεως ἐπάνω στὸν παροξυσμό της, μπροστὰ στὸν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἐκμηδενισμένον.

Ἡ ἐπιστήμη ἐξ ἄλλου μὲ τὰ μέσα της κατώρθωσε νὰ ἐλαττώσῃ κάπως τὸν ἀνθρώπινο φόβο ἐμπρὸς στὶς ἐπιδημίες. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε βέβαια πιὸ ἀσφαλὴς σήμερα ἐπάνω στὴ γῆ, παρ' ὅ,τι ἦταν ἄλλοτε, ἀλλὰ ὅλο καινούργιοι φόβοι ἔρχονται κάθε μέρα ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς παληούς. Ἀλλὰ καὶ οἱ παληοὶ καὶ οἱ νέοι τοῦ ἐδίδαξαν καὶ τοῦ διδάσκουν πολλὰ πράγματα ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ ἡ προφύλαξις τῆς ὑγείας του. Τοῦ ἐδίδαξαν πρὸ πάντων τὴν ταπεινοφροσύνη θυμίζοντάς του διαρκῶς ὅτι ὑπεράνω του καὶ γύρω του ὑπάρχουν κάποιες δυνάμεις ἀνώτερες ἀπὸ τὴ δική του. Ὁ φόβος τάχα δὲν εἶνε ἡ βάσις ἐπάνω στὴν ὁποία ἐστηρίχθησαν οἱ θρησκεῖες ; Ὁ Ρωμαῖοι ἔλεγαν «Ὁ φόβος δημιουργεῖ τοὺς θεούς».

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Πάσσα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 39045

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ὅπως τὰ ἀναφέρει ἡ παράδοσις καὶ ὄχι ἡ ἱστορία

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Φερδινάνδος, κατὰ τὸν μεγάλον πόλεμον, βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι, ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ ἡ χώρα του.

Οἱ σύμβουλοί του, ἦσαν διῃρημένοι. Ἄλλοι τοῦ συνιστοῦσαν νὰ κινηθῇ ὑπὲρ τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν, ἄλλοι ὑπὲρ τῶν Δημοκρατιῶν τῆς Δύσεως.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του, ὁ στρατηγὸς Κοτρολέσκο, τὸν ηὗρε μιὰν ἡμέραν πολὺ στενοχωρημένον.

—Τί ἔχετε Μεγαλειότατε ; τὸν ἠρώτησε.

—Ἡ διεθνὴς κατάστασις μ' ἀπασχολεῖ... τί θὰ γίνῃ ;...

—Ἀποφασίσατε μόνος σας καὶ ἀνεπηρεάστως, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ εὐσυνείδητος αὐλικός...

—Ναί... Ἀλλὰ ποιὸς θὰ νικήσῃ ;

—Ποιὸς νὰ τὸ ξέρῃ Μεγαλειότατε...

Καὶ ἡ συζήτησις συνεχίσθη εἰς τὸ ἴδιο θέμα, ἕως ὅτου ὁ Φερδινάνδος τοῦ εἶπε :

—Κοτρολέσκο, εἶσαι χρόνια κοντά μου. Ξεύρεις ἀπὸ ἄλλες φορές, ὅτι πάντα τὴν καρδιά μου, τὴν ὑπέταξε τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους...

—Τὸ ξαίρει ὅλος ὁ Λαὸς Μεγαλειότατε.

—Λοιπόν, ἂς μὲ σπρώχνει ἡ καρδιά μου πρὸς τὸν Κάϊζερ.... Φυσικὸν εἶνε λέγω τῆς συγγενείας μου. ...Ἡ λογικὴ ὅμως μοῦ λέει, νὰ πάω μὲ τὴν Ἀντάντ.

—Ὅπως ἐγκρίνῃ ἡ Μεγαλειότης σας...

Ὁ Φερδινάνδος ὅμως θύμωσε.

—Θέλω τὴ γνώμη σου στρατηγέ...

—Μὰ ἐγὼ εἶμαι στρατιώτης.

—Τὴν γνώμη σου....

—Λοιπόν, εἶμαι σύμφωνος μαζύ σας, παρὰ τὰ αἰσθήματά μου καὶ ἐγώ....

—Μπράβο στρατηγέ.... Αὐτὸ θὰ γίνῃ... ὅταν δυὸ ἄνθρωποι σὰν ἐμᾶς, παρὰ τὰ αἰσθήματά των, ὁμολογοῦν ὅτι τὸ καλύτερο, εἶνε ἐναντίον τῆς καρδίας των, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἔτσι.

Καὶ ἡ Ρουμανία ἐξῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἀντάντ.

Ὁ Φερδινάνδος, ἂν κυττάξουμε σήμερα τὸ χάρτη τῆς Μεγάλης Ρουμανίας, μὴ ὑπακούσας εἰς τὰ αἰσθήματά του, ἀλλ' εἰς τὴν λογικήν του, βεβαιωνόμεθα ὅτι δὲν ἔσφαλεν...

◆

Ὁ Τοζέλι, ὁ περίφημος ἀπὸ τὴ «Σερενάτα» του, ποὺ τὴν ξαίρετε ἀσφαλῶς ὅλοι, γιατὶ πάντα θὰ συγκινῇ, ὅποιον τὴν ἄκουσε, ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀπαγάγῃ τὴν Μαρία Λουΐζα τοῦ Κοβούργου, ποὺ τὸν ἀγάπησε τρελλὰ καὶ τὸν ἀκολούθησε, ἐγκαταλείψασα καὶ θρόνον καὶ σύζυγον καὶ δυὸ παιδάκια ἀκόμη γράφει εἰς ἀπομνημονεύματά του, ὅτι εἶδε ἕνα ὄνειρο

Ποιό ;

«Ὀνειρεύθηκε —γράφει— ὅτι εἶχε βγῆ ψηλά, σ' ἕνα βουνὸ μαζὺ μὲ τὴ Λουΐζα. Καὶ ἐκεῖ ποὺ ὅλος ὁ κόσμος, ἦταν κάτω καὶ τοὺς κύτταζε, τὴν ἔχασα ἀπὸ κοντά μου. Τὴν εἶχεν ἀντικαταστήσει μιὰ ἄλλη γυναίκα.

Ὅταν τὴν συνήντησε τὴν ἄλλη μέρα, σὲ μιὰ δεξίωσι, ποὺ εἶχεν ἡ πριγκήπισσα διοργανώσει ἐπίτηδες, γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μαζύ μου, γιὰ τὴν ἀπαγωγή, τῆς εἶπα τὸ ὄνειρο καὶ τὴν ἱκέτευσα νὰ μεταβάλλῃ γνώμην.

—Θὰ ματώσῃ ἡ καρδιά μου, ἀλλὰ θὰ γιάνῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα, γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί σας — κατέληξα.

Ἀλλ' ἡ Λουΐζα, ἦταν ἀμετάπιστη.

—Τὸ βράδυ θὰ φύγω εἶπε. Ἂν εἶσαι δειλός, μὴν ἔλθῃς...

Καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι της, βεβαία πάντως, ὅτι ὁ μαέστρος θὰ τὴν ἠκολούθει.

—Ὅταν μετὰ δυὸ ἔτη, τὴν ἄφισα, συνεπαρμένος ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἔρωτα—, θυμήθηκα τὸ ὄνειρο — γράφει.

Καὶ τελειώνει, χωρὶς καμμιά τύψι, γιατὶ δὲν ἐξετίμησε τὴν ἀγάπη τῆς ὑπέροχος αὐτῆς γυναίκας, ποὺ γιὰ χάρι του ἐγκατέλειψε θρόνους, τιμὰς καὶ παιδιά.

—Δὲν φταίω ἐγώ, ἂν δὲν μ' ἄκουσε ἡ πριγκήπισσα.

ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ; ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΣΑΣ ΔΩΣΟΥΜΕ ΕΝΑ ΥΠΟ ΔΟΚΙΜΗΝ ΑΝ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΑΤΕ... ΑΛΛΟΙΩΤΙΚΑ...

Τώρα ὅμως δὲν δίδεται πιὰ ραδιόφωνο ὑπὸ δοκιμήν. — Γιατί οἱ Ἀθηναῖοι μιμήθηκαν τοὺς «ξένους» τῆς Ἀμερικῆς.— Ἡ ἱστορία τῶν «ἀκαταλλήλων» ὅπως μᾶς τὴν διηγήθη, κάποιος ποὺ πρῶτος ἐφήρμοσε μὲ τὸ «ἀζημίωτο» τὴν διαρκῆ ἀνανέωσιν τῶν ἐπίπλων του, δι' ἄλλων «ὑπὸ δοκιμήν».

Γράφουν οἱ συνάδελφοι, ἴσως μάλιστα νὰ τὸ ἔχουμε γράψει γράψει καὶ ἐμεῖς καὶ νὰ μὴ τὸ θυμώμαστε, φυσικώτατον δὲ τοῦτο, ἀφοῦ γράφομεν ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτὸς καὶ ἀπὸ νυκτὸς φυλακῆς ἕως πρωΐας, χωρὶς νὰ ἠμποροῦμε νὰ ἀπαντήσωμε τὰ ἔξοδά μας.

Γράφουν λοιπόν:

«Τὸ ραδιόφωνον, μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, ἔγινε εἶδος πρώτης ἀνάγκης. Μπορεῖ νὰ λείψουν ὅλα ἀπὸ τὸ σπίτι —τὸ λάδι, τὸ ξύδι, ἡ φασκομηλιὰ καὶ ὁ... ἀπήγανος— ἀλλὰ τὸ ραδιόφωνον, οὔτε ὁ ἀπήγανος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξορκίσῃ.

Ἔτσι οἱ οἰκογενειάρχαι δεξιᾶς καὶ... ἀριστερᾶς χειρός, ἔχουν εὕρει τὸ μπελά τους. Δὲν τοὺς φθάνει τὸ πρωϊνὸ ἐρώτημα:

—«Τί θὰ φᾶμε σήμερα;...».

Ὅπερ μεταφραζόμενον εἰς χρήματα, σημαίνει πάντοτε ἄνω τοῦ ἑκατοσταρίκου. Ἀλλὰ τώρα, ἀκοῦν καὶ τὴν συνέχεια.

«Πότε θ' ἀγοράσουμε τὸ ραδιόφωνο...».

Καὶ συνεχίζουν οἱ συνάδελφοι πλέον. Ὄχι ἡμεῖς:

«...Ἔτσι λοιπόν, μὲ χίλιους οἰκονομικοὺς συνδυασμούς, ἀγοράζεται τὸ μαγικὸ αὐτὸ κουτί, τὸ ὁποῖον διαχέει στὸ σπίτι τὴν μουσικὴν ὅλου τοῦ κόσμου».

◆

Μία ἔρευνα ἐνδελεχὴς ἀπεκάλυψε ὅτι πολλοὶ συμπολῖται, ἐπωφελούμενοι τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν Ἑταιριῶν, ποὺ πωλοῦν ραδιόφωνα, ὅπως οἱ πελάται προτιμήσουν τὴν μάρκαν των, ἔπαιρναν μηχανήματα «ὑπὸ δοκιμήν», τὰ ὁποῖα, οἱ ἀθεόφοβοι, ἐκρατοῦσαν ἕνα-δυὸ μῆνες καὶ ἔπειτα τὰ ἐπέστρεφαν μὲ τὴν δήλωσι ὅτι δὲν τοὺς ἄρεσαν, ὡς «ἀκατάλληλα» ἤγουν. Εὐτυχῶς διὰ τοὺς πωλητὰς ραδιοφώνων καὶ δυστυχῶς διὰ τοὺς «ραδιοσελέμηδες», τὸ κόλπον ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ οἱ δεύτεροι δὲν ἔχουν πλέον τὴν εὐχέρειαν νὰ ἀντικαθιστοῦν τὸ ἀκατάλληλον» ραδιόφωνον δι' ἄλλου... «ἀκαταλλήλου», ἔτσι ποὺ νὰ ἔχουν διαρκῶς ραδιόφωνο τζάμπα καὶ στὸ τέλος νὰ βγαίνουν καὶ παραπονούμενοι:

—Μὰ ραδιόφωνο εἶν' αὐτό, χριστιανέ μου; Αὐτὸ εἶνε καβουρντιστήρι...

—Καβουρντιστήρι;... Λανθάνεσθε κύριε. Εἶνε ἡ καλύτερη μάρκα τοῦ κόσμου.

—Τότε φαντάζομαι τί εἶνε οἱ ἄλλες. Στεῖλτε νὰ τὸ πάρετε, παρακαλῶ, νὰ ἡσυχάσω.

Αὐτὰ ἔλεγαν εἰς τὸ παρελθὸν οἱ σελέμηδες τοῦ ραδιοφώνου καὶ πήγαιναν εἰς ἄλλην Ἑταιρίαν, ἡ ὁποία τοὺς ἐπρομήθευε ραδιόφωνο «ὑπὸ δοκιμήν» ἕως ὅτου καὶ αὐτὸ μετὰ δίμηνον τὸ κηρύξουν «ἀκατάλληλον» καὶ τράβα κορδέλλα...

Τώρα ὅμως πάει ἡ μηχανή. Ἀνεκαλύφθη καὶ δὲν ἔχει τζάμπα ραδιόφωνο.

Ξέρετε δὲ πῶς ἀνεκαλύφθη;

◆

Ἡ ἔρευνα, τὴν ὁποίαν, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἡμεῖς ἐκάμαμεν ἐπὶ τῆς ἀποκαλυφθείσης... ἀπάτης, ἔφερεν εἰς φῶς, τὸν Κολόμβον. Δικαιότατα δὲ τοῦ δίδομεν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνακαλύψαντος τὴν Ἀμερικήν, ἐφ' ὅσον καὶ οὗτος ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὡρμήθη, ὅπου εἶχε κηρύξει «ἀκατάλληλα» ὄχι μόνον τὰ ραδιόφωνα κάθε μάρκας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ ψυγεῖα καὶ κάθε εἶδος οἰκιακῆς χρήσεως σκεύη, ἀπὸ τὸ καφφεδόμπρικο ἕως τὴν πιανόλα.

Καὶ πῶς καί... γιατί;

Ἀκούσετε:

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν —μᾶς ἀφηγεῖται ὁ ῥηθεὶς κύριος— κτυπάνε τὴν πόρτα σας κάμε ἡμέραν, ἐσμοὶ —ὄχι ἐσμός— πλασιέ, ποὺ σᾶς καθικετεύουν νὰ προτιμήσετε τὰ εἴδη ποὺ πλασσάρουν καὶ νὰ τά...δοκιμάσετε.

Θέλετε νὰ ἐπιπλώσετε τὸ σαλόνι σας, τὴν τραπεζαρία σας, τὴν κρεββατοκάμαρά σας;

Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πῆτε ἕνα ναί...

Καὶ ἂν θέλετε εἴδη κουζίνας;

Τὸ ἴδιο.

Καὶ εἴδη φωτισμοῦ;

Ὁμοίως.

Μόνο ροῦχα δὲν δίδουν «ἐπὶ δοκιμῇ».

Ὅταν λοιπὸν πῆτε τὸ «ναί», τὸ τηλέφωνό σας —στὴν Ἀμερικὴ τὸ τηλέφωνο δὲν κατήντησε εἶδος πολυτελείας καὶ τὸ ἔχει καθένας σπίτι του— τίθεται στὴν διάθεσι τοῦ πλασιέ, ποὺ δίδει τὴν παραγγελία τηλεφωνικῶς, μήπως... προλάβῃ ἄλλος.

Καὶ ἔτσι σὲ μιὰ ὥρα, ἕνα καμιόνι σταματάει στὴν πόρτα σας καὶ ἀρχίζει νὰ ξεφορτώνῃ. Ἀχθοφόροι ἀκολουθοῦν καὶ ἀνεβάζουν τὰ «ὑπὸ δοκιμὴν» εἴδη, χωρὶς νὰ σᾶς ζητοῦν πουρμπουὰρ «γιὰ τὸ κρασί» — ὡς συνηθίζουν οἱ ἰδικοί μας.

Καὶ ἔτσι, ἂν πιάσετε σπίτι καὶ δὲν ἔχετε μήτε καρέκλα ποὺ λέει ὁ λόγος, τὸ ἐπιπλώνετε ἐν τὸς τῆς ἡμέρας καὶ γενικῶς τὸ ἐξοπλίζεται ὅπως καὶ τὸ σπίτι τοῦ τάδε βασιλέως τῆς σαρδέλλας.

Καὶ ὁ πλασιέ, ὑποχρεωτικώτατος, σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν... προτίμησι καὶ σᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι μπορεῖτε νὰ τὸν ζητήσετε τηλεφωνικῶς στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ τοῦ εἰπῆτε τὴν «γνώμην» σας γιὰ τὰ εἴδη ποὺ σᾶς ἄφησε «ὑπὸ δοκιμὴν» καὶ ἂν σᾶς ἀρέσουν νὰ κάμετε τὸ σχετικὸ συμβόλαιο, ὁρίζοντας καὶ μιὰ δόσι λογικὴ ἑβδομαδιαία...

—Καλορροίζικα... σᾶς προλαμβάνει ἀπὸ τώρα.

—Εὐχαριστοῦμε... λέτε σεῖς, στὴν χαρὰ σας ἐπάνω...

Καὶ φεύγει.

Κατὰ τὰς πληροφορίας ποὺ μᾶς ἔδωσε, ἐν συνεχείᾳ, ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ἐλθὼν ραδιοπωλητὴς ὁ καὶ Κολόμβος τῆς ἀρχικῆς ἱστορίας, οὐδέποτε Ἀμερικανὸς πολίτης ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ τὰ «ὑπὸ δοκιμὴν» εἴδη καὶ κάθου γύρευέ τον. Ἂν τοῦ ἀρέσουν, τὰ ἀγοράζει, ἂν ὄχι, τὰ ἐπιστρέφει, πραγματικῶς εἰς «οἵαν κατάστασιν τὰ παρέλαβε»—ὡς λέγει τὸ σχετικὸν συμβόλαιον.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅμως, κατὰ τὴν μετανάστευσιν κατέφθασαν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς Γῆς καὶ ὁμογενεῖς μεταξὺ τούτων.

Εἰς τὴν ἀρχήν, οἱ «ξένοι» πληροφορηθέντες τὰ ἀνωτέρω, ἐκτύπησαν τὰς παλάμας ἀπὸ χαράν.

—Μωρὲ λαχεῖο τοῦτο! Θὰ ἐπιπλώσουμε τὸ σπίτι μας καὶ θὰ ἐξοφλήσουμε μὲ δόσεις...

Ἀλλὰ θέλετε νὰ καθήσετε ἥσυχος καὶ δὲν σᾶς ἀφίνει ὁ πειρασμὸς —ὅπως λένε. Καὶ ὁ πειρασμὸς τῶν ξένων» ἦτο πάλιν ὁ πλασιέ. Ὄχι ὁ προμηθεύσας τὰ ὑπὸ τὴν κατοχήν των «εἴδη ὑπὸ δοκιμήν». Ἀλλ' ἄλλος.

Καὶ ὅταν ὁ ἄλλος αὐτὸς παρουσιάσθη στὰ σπίτια τῶν «ξένων» καὶ ἔκαμε τὴν πρότασιν ἀγορᾶς ἐπίπλων καὶ σκευῶν, βρέθηκε πρὸ ἀδιεξόδου.

—Εὐχαριστοῦμε, ἀλλὰ ξέρετε.. ἕνας συνάδελφό σας μᾶς ἔφερε τοῦ κόσμου τὰ πράγματα...

—Καὶ τί σημασίαν ἔχει;

—Μὰ θὰ τὰ κρατήσουμε αὐτά.

—Μπορῶ νὰ τὰ ἰδῶ;

—Εὐχαρίστως...

Καὶ ὁ πλασιὲ ἔρριχνε μίαν φευγαλέαν ματιὰν εἰς τὰ εἴδη ποὺ ἐπρομήθευσεν ὁ συνάδελφός του:

— Κύριοι, λυποῦμαι — ἔλεγε. Ἀλλ' εἶστε ξένοι καὶ δὲν ξέρετε...

—Δηλαδή;

—Δὲν εἶνε ἔπιπλα αὐτά. Καλὰ βέβαια ἀλλὰ παληὰ μόδα. Καὶ τὸ ραδιόφωνο δὲν ἀποδίδει. Καὶ τὰ εἴδη τῆς κουζίνας ὄχι μοντέρνα. Νὰ ἰδῆτε τὰ δικά μας!...

Ψυχρολουσία! Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ;... Οἱ «ξένοι» δὲν τολμοῦσαν νὰ γυρίσουν τὰ... «ξένα» πράγματα, ἀφοῦ τώρα τὰ μετεχειρίζοντο πέραν τοῦ μηνός.

—Τώρα τελείωσε, ἔλεγαν. Ἄλλοτε...

Ἀλλ' ὁ πλασιὲ ἐπενέβαινε:

—Τί θὰ εἰπῇ ἄλλοτε; Καὶ γιατί ὄχι τώρα; «Ὑπὸ δοκιμὴν» δὲν τὰ ἔχετε... Δικαίωμά σας εἶνε... ἂν νομίζετε, βέβαια, ὅτι θὰ πάρετε καλύτερα πράγματα... ὅπως καλύτερα εἶνε τὰ δικά μας.

—Μὰ δὲν κάνει...

—Πρέπει νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς συμφέρει. Ἡ ζωὴ εἶνε συμφέρον, κύριοι... ἀκοῦστε κι' ἐμένα, ποὺ κάτι ἔμαθα στὸν τόπο αὐτό.

Πολλοὶ πλασιέ, μὲ τὰ λόγια αὐτά, κατάφερναν τοὺς «ξένους» νὰ ἀλλάξουν τὰ «ὑπὸ δοκιμήν».

Ἀλλὰ αἱ πληροφορίαι αὐταὶ ἔβαλαν τοὺς πονηροὺς εἰς... πειρασμόν.

—Θ' ἀλλάζουμε τὰ πάντα κάθε σαράντε μέρες, γυναῖκα.

—Τρελλάθηκες;

—Καθόλου. Γιατί νὰ δίδουμε δόσεις κάθε ἑβδομάδα; Μήπως δὰ τὰ βγάζουμε καὶ εὔκολα τὰ ψωροδολλάρια; Δουλεύουμε σὰν Ἀγαρηνοί. Λοιπόν, χωρὶς δόσεις, οἱ κουτοαμερικανοὶ θὰ μᾶς μομπιλάρουν ἀπὸ ἀλατιέρα ἕως πιάνο τὸ σπίτι μας, κάθε σαράντα —ποὺ εἶνε ἡ διορία τῶν «ὑπὸ δοκιμήν»...

Αὐτοὶ πληρώνουν καὶ τὰ μεταφορικά. Στάσου νὰ ἰδῇς...

—Σὰν νἄχῃς δίκηο, ἄντρα μου. Κάνε ὅ,τι σὲ φωτίσει ὁ Θεός.

Κι' ἔτσι ἄρχισε ἡ μηχανή.

Μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ συνομιλητής μας ὅτι ὑπάρχουν σήμερα ἀκόμη «ξένοι» στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ζοῦν σὲ μεγάλες πολιτεῖες, ποὺ χρόνια κάνουν αὐτὴ τὴ δουλειά. Ντρέπεσαι νάμπῃς σπίτι των. Καὶ ὅμως ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ σκεύη των, δὲν εἶνε δικά τους. Πάντοτε ὅμως εἶνε καινούργια, ἀφοῦ τὰ ἀλλάζουν κάθε σαράντα ἡμέρες.

—Καὶ γιατί δὲν κόβουν οἱ καταστηματάρχαι τὸ σχοινί; Γιατί δὲν παύουν νὰ δίδουν «ὑπὸ δοκιμὴν» εἴδη ὅπως ἐσεῖς κόψατε τὰ ραδιόφωνα;

—Μήπως μποροῦν; Συναγωνισμὸς κύριε. Καὶ ὕστερα —μεταξύ μας— δὲν εἶνε ὅλοι ξένοι... Οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ὅσοι ἔζησαν ἐκεῖ ἀρκετὸ καιρὸ δὲν κάνουν τέτοιες δουλειές... Ἂν τοὺς προτείνετε κάτι τέτοιο, θὰ σᾶς δείρουν!...

◆

—Ἕνα τσιγαράκι, παρακαλῶ...

—Καλωσύνη σας. Ἀλλὰ καπνίζω ποῦρα... Συνήθισα, βλέπετε, στὴν Ἀμέρικα.

—Δυστυχῶς δὲν ἔχω ποῦρα.

—Ἔχω ἐγώ. Πάρτε ἕνα...

—Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν καπνίζω κι' ἐγὼ ποῦρα. Θέλω ὅμως νὰ μοῦ εἰπῆτε κάτι. Ποιὸς ἔβαλε σὲ πονηράδα τοὺς Ἀθηναίους ποὺ ἔκαμαν γιὰ τὰ ραδιόφωνα, ὅ,τι οἱ «ξένοι» στὴν Ἀμερική;

—Δῶστε μου τὸ λόγο σας, ὅτι δὲν θὰ τὸ γράψετε.

—Σᾶς τὸ δίδω...

—Λοιπόν.. Ἐγὼ ἔβγαλα τὴ μόδα τοῦ «ὑπὸ δοκιμὴν» ραδιοφώνου. Ἀλλὰ τὴν μιμήθηκαν καὶ οἱ ἄλλοι. Τότε ἔθεσα σ' ἐνέργεια τὴν ἄλλη μηχανή : Γυρίστε το αὐτὸ ποὺ ἔχετε καὶ πάρτε ἀπὸ μᾶς!...

—Μὰ τὸ ἔχουμε ἕνα μῆνα — μᾶς ἔλεγαν. Ντρεπόμαστε.

—Τί ντρεπόσαστε, ἔλεγα ἐγώ Τὸ συμφέρον, συμφέρον. Καλὸ πρᾶμα καὶ φθηνὸ — ὅπως τὸ δικό μας!...

Τράβηξε ἀπὸ τὸ ποῦρο του, ἄφηκε μίαν, ὑπόπτως εὐωδιάζουσαν νεφέλην καὶ πρόσθεσε:

—Στὸ τέλος τὴν ἔπαθα κι' ἐγώ. Γύριζαν καὶ τὸ δικό μου ραδιόφωνο, γιὰ νὰ πάρουν «ὑπὸ δοκιμὴν» τρίτο... τέταρτο... πέμπτο... Δηλαδὴ νὰ ἔχουν πάντα ραδιόφωνο, τσάμπα.

. . . .

Ἐσφίξαμε τὸ σκληρῶς δοκιμασμένο χέρι, κατὰ τὴν εἰς τὴν ξένην ἀποδημίαν, ἐφευρέτου τοῦ «ὑπὸ δοκιμὴν» ραδιοφώνου, καὶ τὸν παρηγορήσαμεν:

—Παντοῦ τὰ πάντα, φίλτατε.....

Τὸ ὁλοστρόγγυλο πρόσωπό του συννέφιασε, γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως. Μὲ γέλιο κατόπιν μᾶς ἀποχαιρέτησε:

—Γκοῦντ μόρνιγκ μπόϋ...

Καὶ ἔσπευσε νὰ περιποιηθῇ κάποιον πελάτη, ποὺ ἔλεγε:

—Δῶστε μου ἕνα ραδιόφωνο, νὰ ξεμπλέξω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία...

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα τῆς παλαιοτέρας ἐποχῆς

Γνωστὸς δημοσιογράφος τῆς παλαιᾶς καλῆς ἐποχῆς, εὐθυμογράφος ἐκ τῶν καλυτέρων, ὁ Γρηγόριος Κουσουλάκος, ἔγραφε κάποτε :

«Νεαρὸς μαθητής, ἀγάπα τὴν συγκάτοικόν του νεαρὰν μαθήτριαν. Ἐμελετοῦσαν μαζὺ καὶ κάποτε ἀποφάσισε νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ ἡ κόρη τοῦ ἐδήλωσε, ὅτι δὲν τὸν ἠγάπα.

Ξαφνικὰ ὁ νέος φώναξε :

—Μὲ ἀγαπᾷς καὶ ἂς λέγεις τὸ ἀντίθετον.

—Καὶ πῶς τὸ ἀνεκάλυψες ; — ἠρώτησε ἡ νέα, πειραγμένη.

—Μοῦ τὸ εἶπε τὸ βιβλίον αὐτό.Εἶνε ἡ γραμματική σου. Βέβαια δὲν ἐλησμόνησες, ὅτι δυὸ φορὲς ἀρνήθης ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. Καὶ ἡ γραμματικὴ λέγει : — «Δύο ἀρνήσεις κάνουν μίαν κατάφασιν». Καὶ ἄνοιξε τὰς ἀγκάλας του, ἀλλ' ἡ νέα ἄρχισε νὰ καλῇ εἰς βοήθειαν.

Τότε ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἤνοιξε καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης, εἰσῆλθε ἀγριεμμένος καὶ κραδαίνων μαγκούραν.

—Δυὸ ἀρνήσεις κάνουν ἕνα....ξυλοκόπημα νέε μου, ἐφώναξε. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ δικοῦ μου κανόνος.

Καὶ τὸν ἐχειροτόνησε....»

◆

Ὁ μακαρίτης καθηγητὴς τῆς Ἀστρονομίας Δ. Κοκκίδης ἦτο ὁ πρῶτος συντάξας μετεωρολογικὸν δελτίον, ἐπὶ τῇ βάσει τηλεγραφημάτων, ποὺ ἐλάμβανε ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς ποὺ ἵδρυσε ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.

Μίαν ἡμέραν ὅμως θέρους, οἱ συντάκται τῆς «Καθημερινῆς» τοῦ Μιχαὴλ Λάμπρου, εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ὁποίας ἐλαμβάνοντο τὰ τηλεγραφήματα καὶ ὁπόθεν ὁ καθηγητὴς διήρχετο καὶ συνέτασε τὸ δελτίον, ἐπρομηθεύθησαν ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖον φάκελλα καὶ χαρτὶ καὶ συνέταξαν πλαστὰ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα ἀνήγγελλον, ὅτι βουνὰ καὶ πελάγη συνεταράσσοντο ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν.

Ὁ Κοκκίδης, ἔκπληκτος ἀνεγίγνωσκε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τηλεγράφημα, ὅτε ἕνας τῶν «συνωμοτῶν» τὸν ἠρώτησε, ἂν στὸ Ἰόνιο ὁ καιρὸς εἶνε καλός, διότι ἐπρίμενε τὴν πεθεράν του.

Ὁ καθηγητὴς περίφροντις, δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως, ἀλλὰ σὲ λίγο, ἐνθυμηθεὶς τὴν ἐρώτησι, τοῦ ἀπήντησε :

—Ἀπὸ τὴν Μασσαλία ἔρχεται ἡ πεθερά σου ; — εἶπες. Θὰ καλοπεράσῃ....

Ἀλλ' οἱ ὁμηρικοὶ γέλωτες ποὺ ἐξερράγησαν, ἔκαμαν τὸν Κοκκίδην νὰ ἐννοήσῃ τὴν «συνωμοσίαν» καὶ νά... συγχωρήσῃ τοὺς συνωμότας, διὰ τὸ πετυχημένο ἀστεῖο τους.

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΪΓ

Ὁ ΓΟΛΓΟΘΑΣ μιᾶς ΩΡΑΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιὰ χειμωνιάτικη βραδυὰ τοῦ 1784 σ' ἕνα πανδοχεῖο ἔξω ἀπ' τὸ Βορδῶ τέσσαρες Γασκῶνοι εὐπατρίδαι πίνουν καὶ συζητοῦν. Ἐξαφνα παρουσιάζεται ἕνας γεροντάκος, ὁ μπάρμπα Σαμουήλ, Ἑβραῖος ἔμπορος ἀπ' τὸ Βορδῶ. Οἱ τέσσαρες ἀρχίζουν νὰ τὸν πειράζουν καὶ θέλουν νὰ τὸν διώξουν, ἀλλὰ ἐπεμβαίνει ἕνας νέος, ὁ Ραοὺλ ντὲ Μπλοσάκ, ποὺ καθόταν παράμερα, τὸν ὑπερασπίζεται, μονομαχεῖ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τέλος συμφιλιώνεται.

Ὁ γέρος τὸν παίρνει μαζύ του στὸ Βορδῶ καὶ τὸν ἐγκαθιστᾶ σ' ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο, ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ὁ Ραοὺλ ντὲ Μπλοσάκ, μαθαίνει ὅτι μιὰ μυστηριώδης μαρκησία, ἔβαλε κάποιον ἱππότην ντὲ Τορρινὺ νὰ παρακολουθῇ τὸν ἐξάδελφόν του Φίλιππον ντὲ Μπλοσάκ, Ὁ Ραοὺλ καλεῖ σὲ μονομαχία τὸν Τορρινὺ καὶ τὸν σκοτώνει. Ἡ μαρκησία συναντᾶται σ' ἕνα χορὸ μὲ τὸν Φίλιππον καὶ τοῦ ζητεῖ ἐξηγήσεις.

8ον

Μετὰ θυμήθηκε τὴ συνομιλία τοῦ ἱππότου ντὲ Τορρινὺ μὲ τὸν φίλον του, ποὺ ἔλεγαν γιὰ κάποια βάρκα ποὺ ξεκινοῦσε κάθε βράδυ ἀπὸ τὸν πύργο πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν.

«Μήπως θἄχουμε ταξιδάκι;» σκέφτηκε.

Ὁ Φίλιππος ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασε στὴ μικρὴ πέτρινη σκαλίτσα, κατέβηκε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ραοὺλ καὶ τοῦ εἶπε, δείχνοντας τὴ βάρκα:

—Ἔλα, πήδησε μέσα, ἀγαπητέ μου. Θὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ ταξιδάκι.

Ὁ Ραοὺλ ὑπήκουσε δίχως νὰ προφέρῃ λέξι.

Τότε ὁ κόμης ἔλυσε τὸ σκοινί, ἔσπρωξε μὲ τὸ κουπὶ καὶ ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη καὶ τὰ γύρω τοῦ ποταμοῦ σιωπηλά.

Μονάχα μακρυὰ ὁ πύργος λαμποκοποῦσε, καθὼς ἦταν πλημμυρισμένος στὰ φῶτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Ἡ βάρκα γλυστροῦσε ἀπαλὰ στὸ ποτάμι, περνῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καράβια ποὺ ἐπήγαιναν πρὸς τὸ λιμάνι.

Ὁ κόμης Φίλιππος ντὲ Μπλοσὰκ ἔλαμνε ἄλλως τε μὲ ἕνα κουπὶ μονάχα, ποὺ τὸ χειριζόταν μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια.

Ὅταν ἔφθασαν σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν πύργο, ὁ Φίλιππος ἄρχισε νὰ λέῃ σιγά:

—Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος, ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ δυστυχὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

—Πῶς αὐτό; ρώτησε ὁ Ραούλ.

—Εἶμαι εὐτυχὴς ἐπειδὴ ἀγαπῶ τὸ ὡραιότερο, τὸ μαγευτικώτερο καὶ θελκτικώτερο πλάσμα τοῦ κόσμου.

—Τότε λοιπὸν γιατί εἶσαι δυστυχής;

—Γιατὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κρύβω τὸν ἔρωτά μου.

Ἕνα χαμόγελο ἐφάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ Ραούλ.

—Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶπε, δὲν φαντάζομαι ὅτι ἡ δυστυχία σου εἶνε κατὰ πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν εὐτυχία σου. Αὐτὸ καταλαβαίνω.

—Καὶ τί ξέρεις ἐσύ;

Ὁ νέος ἐχαμογέλασε πάλι.

—Σοῦ ἔχω ἀποδείξει τὴν ἀφοσίωσί μου, εἶπε. Θὰ μὲ συγχωρήσῃς λοιπόν, ἂν ἐφάνηκα λιγάκι περίεργος. Τὴν εἶδα ὅμως τὴν ὤμορφη Ἑβραιοπούλα καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο νὰ εἶνε κανεὶς δυστυχὴς πρὸς χάριν της.

—Τὴν εἶδες!... ἐφώναξε ὁ κόμης μὲ πνιγμένη φωνή. Πότε τὴν εἶδες;

—Τὴν περασμένη νύχτα. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ σοῦ ἀφηγηθῶ τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους.

—Καὶ βέβαια ποὺ πρέπει νὰ μοῦ τὰ ἀφηγηθῇς.

Τότε ὁ Ραοὺλ τοῦ ἀφηγήθηκε πῶς τὴν προηγουμένην ἄκουσε τὴν ἱσπανικὴν συνομιλίαν τοῦ κόμητος Τορρινὺ μὲ τὸν φίλον του, πῶς ἐπέρασε τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ δωμάτιό του στὴ στέγη τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ καὶ εἶδε τὴν ἐσωτερικὴ αὐλή.

—Τότε λοιπὸν τὴν εἶδες σ' ἀλήθεια. Καὶ θὰ εἶδες κι' ἐμένα!...

—Φυσικά. Ἤσουν μάλιστα μεταμφιεσμένος κατὰ τρόπον πολὺ ἀστεῖον.

Ὁ Φίλιππος ἐζάρωσε τὰ φρύδια, ἀλλὰ μοναχὰ γιὰ μιὰ στιγμή. Μετὰ ἔτεινε τὸ χέρι στὸν ἐξάδελφό του.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, τοῦ εἶπα, τὰ ξέρεις ὅλα.

—Καὶ ἔχεις δίκηο ποὺ μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη, εἶπεν ὁ Ραοὺλ μὲ περηφάνεια. Εἶμαι νέος καὶ χωρὶς πεῖρα. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μου ἀπέναντί σου εἶνε ἀρκετὴ ν' ἀντικαταστήσῃ κάθε ἄλλη ἔλλειψι.

—Μπράβο! Ἀπὸ τώρα λοιπὸν καὶ στὸ ἑξῆς θὰ εἶσαι πραγματικὰ ἀδελφός μου.

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Μετὰ τοῦ εἶπε:

—Τώρα πρέπει νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Θὰ σοῦ ἀφηγηθῶ ὅλην μου τὴν ἱστορία. Ἦρθα στὸ Βορδῶ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, καὶ τότε ἤμουν σὰν κι' ἐσένα φτωχός, φιλόδοξος καὶ πεινασμένος.

Ὁ Ραοὺλ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἐξακολουθοῦσε:

—Ἤμουνα σὰν κι' ἐσένα παλληκάρι καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ ἔκανα καυγᾶ. Δὲν ἀγαποῦσα ἀκόμη κανέναν, ἀλλὰ ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου γεμάτη ἀγάπη γιὰ τὴν πρώτη γυναῖκα ποὺ θὰ καταδεχόταν νὰ μὲ κυττάξῃ.

»Ἕνα συστατικὸ γράμμα μοῦ ἄνοιξε τὴν πύλη τοῦ πύργου Τρομπέτ. Ἔγινα σαλπιγκτὴς ἑνὸς συντάγματος. Μετὰ ὀκτὼ μέρες, ὁ διοικητὴς ἔδωσε ἕνα χορὸ σὰν τὸν ἀποψινό. Σ' αὐτὸν τὸ χορὸ ἦταν καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὴν κυττοῦσε, πολλοὶ ἐπαιτοῦσαν μιὰ ματιά της καὶ πρὸς χάριν τῆς ὁποίας εἴκοσι στήθη ἀνδρικὰ ἦσαν ἕτοιμα ν' ἀντιμετωπίσουν ἕνα γυμνὸ σπαθί. Δὲν ξέρω πῶς ἔγινε, ἀλλὰ μετὰ ὀκτὼ μέρες ἤμουν ἐραστὴς αὐτῆς τῆς γυναίκας, τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ ἐμάντεψες...»

—Ναί, ἔκανε ὁ Ραούλ. Εἶνε ἡ μαρκησία ντὲ Μποσεζούρ.

—Ἐπὶ πέντε χρόνια, ἐξακολούθησεν ὁ Φίλιππος, ἀγαπηθήκαμε σὰν περιστέρια καὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἤμουν βασιλιᾶς τοῦ Βορδώ, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε παντοδύναμη. Καὶ ἴσως ὁ ἔρως αὐτὸς νὰ κρατοῦσε ἀκόμη ὅπως τὶς πρῶτες μέρες μέσα μου, ἂν δὲν ἐγνώριζα τὴ Σάρα.

—Τὴν ὤμορφη Ἑβραιοπούλα;

—Ναί.

Ὁ κόμης ἐστέναξε κι' ἔμεινε λίγο σκεφτικός. Μετὰ ἐξακολούθησε:

—Προτοῦ ὅμως σοῦ πῶ πῶς ἐγνώρισα τὴ Σάρα, πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τοὺς Ἑβραίους. Καθὼς ξέρεις, οἱ Ἑβραῖοι εἶνε φυλὴ περιπλανωμένων ἀνθρώπων, ποὺ καταδιώκονται παντοῦ. Σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη δὲν ὑπάρχουν παρὰ τέσσαρες πολιτεῖες ὅπου μποροῦν νὰ ζήσουν ἥσυχοι: στὴ Λισσαβῶνα τῆς Πορτογαλίας, στὸ Μόναχο τῆς Γερμανίας, στὸ Μὲτς καὶ στὸ Βορδῶ τῆς Γαλλίας.

»Πρὸ παντὸς ἐδῶ στὸ Βορδῶ, ἀκόμη καὶ στοὺς μεγαλύτερους διωγμοὺς τοῦ Μεσαίωνος, οἱ Ἑβραῖοι βρῆκαν προστασία. Στὴν ἀρχὴ τοὺς παρακάλεσαν νὰ ἐκχριστιανισθοῦν, ἁπλῶς, κατὰ τύπους. Ἔπειτα ὅμως τοὺς ἄφησαν ἐλεύθερους νὰ λατρεύουν τὴ θρησκεία τους. Τέλος τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ κτίσουν καὶ συναγωγές.

»Οἱ Ἑβραῖοι ἐδῶ ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς ἄλλους πολῖτες. Ἐπὶ πλέον ἔχουν τὴν ἐκτίμησι ὅλου τοῦ κόσμου, γιατὶ εἶνε τίμιοι, ἐργατικοὶ καὶ ἔξυπνοι. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἐδῶ τὴ μεγαλύτερη ἐκτίμησι εἶνε ἕνας Ἑβραῖος ἐνεχυροδανειστής, ὁ μπάρμπα Σαμουήλ, ποὺ εἶνε καὶ θεῖος τῆς Σάρας.

»Ἡ Σάρα εἶνε Γερμανίδα, κόρη μιᾶς ἀδελφῆς τοῦ μπάρμπα Σαμουήλ. Γιὰ πρώτη φορὰ ἦρθε στὸ Βορδῶ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν εἶδε ὁ κόσμος στὸν περίπατο, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ κοστοῦμι τῶν Ἑβραίων τῆς πατρίδος της, ἔγινε πραγματικὸς συναγερμὸς στὸ Βορδῶ.

»Ὁ μπάρμπα Σαμουήλ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρό, εἶχεν ἐγκατασταθῆ στὸ γραφεῖο του. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένην, τὸ σπίτι του ἔγινε σωστὸ προσκύνημα. Ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, ἐπήγαιναν νὰ ἐνεχυριάσουν τὰ κοσμήματά τους στὸν μπάρμπα Σαμουήλ. Αὐτοὶ ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε χρήματα οὔτε κοσμήματα, ἐσήκωναν λεφτὰ μὲ τὴν ὑπογραφή τους. Ἄλλοι περνοῦσαν καὶ ξαναπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀρζαντιέ, μὲ μόνο τὸ σκοπὸ νὰ ἰδοῦν τὴν ὤμορφη Ἑβραιοπούλα. Ἔπειτα, ἕνα βράδυ, ἔγινε πραγματικὴ συνωμοσία, θύματα τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ὁ Ἑβραῖος μὲ τὴν ἀνεψιά του».

—Πῶς αὐτό; ρώτησε ὁ Ραούλ.

—Θὰ σοῦ πῶ. Πεντέξη νέοι, ἀφοῦ ἐπέρασαν ὅλη τὴ νύχτα σὲ μιὰ ταβέρνα, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ κρασὶ καὶ τὸ παιγνίδι, ἔκαναν μιὰ παράξενη συμφωνία. Ἀνέλαβαν νὰ κλέψουν τὴν ὤμορφη Ἑβραιοπούλα. Ἔπειτα νὰ βάλουν κλῆρο καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν σ' αὐτὸν ποὺ θὰ κερδίσῃ.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ἄτιμο! φώναξε ὁ Ραούλ.

—Στάσου, λοιπόν, ν' ἀκούσῃς καὶ τὴ συνέχεια. Ἡ ἀπαγωγὴ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἐπομένην νύχτα. Δὲν ἐκράτησαν ὅμως καλὰ τὸ μυστικὸ καὶ ὁ Σαμουὴλ ἔμαθεν ὅτι κάτι προετοιμάζουν ἐναντίον του. Ἦρθε λοιπὸν στὸν πύργο γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία τοῦ διοικητοῦ. Ἀλλὰ ὁ διοικητὴς ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ Βορδῶ καὶ ὁ Ἑβραῖος ἦρθε σὲ μένα. Τὸν καθησύχασα καὶ τὸ βράδυ ἐπῆγα ὁλομόναχος στὸ σπίτι του. «Καὶ οἱ στρατιῶτες σας ποῦ εἶνε;» μοῦ εἶπε μόλις μὲ εἶδε. «Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ στρατιῶτες», τοῦ εἶπα. «Μὲ τὴν Ζακελίνα μου, ποὺ εἶνε πρώτης τάξεως σύντροφος, μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω μιὰ χαρά». Κι' ἐχτύπησα μὲ τὴν παλάμη τὸ σπαθί, ποὺ δὲν μοῦ λείπει ποτὲ ἀπ' τὸ πλευρό. Τὴ Σάρα δὲν τὴν εἶδα. Ἔμαθα μονάχα πὼς εἶχε κλειστῆ στὸ δωμάτιό της, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο.

»Ἔμεινα κάμποσες ὧρες στὸ ἰσόγειο, μαζὶ μὲ τὸν Σαμουήλ, ποὺ εἶχε ἀμπαρώσει καλὰ τὴν πόρτα. Ἔξω δὲν ἀκουόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος, γιατὶ ὅλοι οἱ φιλήσυχοι πολῖτες τοῦ Βορδῶ ἦσαν στὰ κρεββάτια τους.

»Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅμως, κρότος βημάτων ἔφθασε στὴν ἀκοή μου. Ἀρκετοὶ ἄνδρες ἐβάδιζαν μαζί. Μετὰ ἐσταμάτησαν μπροστὰ στὴν πόρτα μας. Τότε ἀκούσαμε ὁμιλίες. «Συνεννοοῦνται», ψιθύρισε ὁ Ἑβραῖος. Ἐτράβηξα τὸ σπαθί μου ἀθόρυβα.

»Ἔξαφνα ἐχτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ Σαμουὴλ δὲν ἀπάντησε. Ἐχτύπησαν δυνατὰ τώρα. Ὁ Σαμουὴλ τσιμουδιά. «Ἄνοιξε, γέρο τσιφούτη!» ἄρχισαν τότε νὰ φωνάζουν ἀπ' ἔξω. Ὁ Σαμουήλ, τρέμοντας, μὲ ρώτησε μὲ τὸ βλέμμα γιὰ νὰ τοῦ πῶ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. «Πρέπει ν' ἀνοίξῃς», τοῦ εἶπα. «Ν' ἀνοίξω, ἔκανε. Θὰ μᾶς σκοτώσουν!» «Ἄνοιξε σοῦ λέω! τοῦ εἶπα κάπως ἐπιτακτικά. Ἀναλαμβάνω ἐγώ!» Τρομαγμένος, ἐδίσταζε ἀκόμη. Τότε ἄνοιξα μόνος μου καὶ στάθηκα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἦσαν ἕξη τὸν ἀριθμόν, ἐμπῆκαν ἀμέσως, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι. Ἤμουνα μόνος. Ἀλλὰ ἡ ἄνισῃ αὐτὴ πάλη μὲ καταγοήτευε καὶ κάτι μοῦ ἔλεγε, ὅτι ὄχι μονάχα θὰ νικοῦσα, ἀλλὰ θὰ ἔπαιρνα καὶ μιὰ καλὴ ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴ νίκη μου.

»Οἱ ἄλλοι ἐνόμιζαν πὼς ἔχουν νὰ κάμουν μὲ μιὰ νέα καὶ μ' ἕνα γέρο ἀνυπεράσπιστον. Βρέθηκαν ὅμως μπροστὰ σ' ἕναν ἄντρα καλὰ ὡπλισμένον. Ἡ Ζακελίνα μου ἔκανε θαύματα. Ἐσκότωσα δυὸ ἀπ' αὐτοὺς στὸ κατῶφλι. Ἐπλήγωσα δυὸ ἄλλους, ποὺ ἔπεσαν στὸ δρόμο. Οἱ ἄλλοι ἔγιναν ἄφαντοι. Τότε ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ εἶπα τοῦ μπάρμπα Σαμουήλ: «Καὶ τώρα, μπορεῖς νὰ πᾷς νὰ κοιμηθῇς ἥσυχος. Δὲν πρόκειται νὰ ξανάρθουν». Καθὼς ὅμως ἔλεγα αὐτὰ τὰ λόγια, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ βάθους καὶ παρουσιάστηκε ἡ Σάρα. Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι εἶχε τρομάξει ἀπὸ τὴ φασαρία καὶ κατέβηκε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Ὁ Σαμουὴλ μ' ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε: «Σοῦ παρουσιάζω τὸν σωτῆρα μας». Ἡ Σάρα ἔτρεμε ὁλόκληρη. Μ' ἐκύτταζε μὲ περιέργεια, μ' εὐγνωμοσύνη καὶ τρόμο μαζί. Ἔπειτα, ὑπακούον-

Ἡ καλοκαιρία τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἐπέτρεψε στοὺς φίλους τῆς θαλάσσης, νὰ χαροῦν τὰ τελευταῖα μπάνια των

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟ ΓΚΟΛΦ ΣΤΡΗΜ ΕΙΝΕ ΘΡΥΛΟΣ

«Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ»

Τὸ περίφημο Γκόλφ Στρήμ, τὸ μεγάλο ρεῦμα τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου ποὺ ρυθμίζει τὴν θερμοκρασίαν ὅλης τῆς Εὐρώπης, δὲν ὑπάρχει. Καὶ ὄχι ὅτι ἐχάθηκε ἢ ἄλλαξε κατεύθυνσιν, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε ποτέ, ὅπως ὑποστηρίζουν πολλοὶ γεωγράφοι.

Θὰ τὸ θυμόσαστε βέβαια ἀπὸ τὸ σχολεῖο τὸ περίφημο αὐτὸ ρεῦμα. Ἦταν ἀπὸ τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς Γεωγραφίας. Ἀντιγράφουμε ἀπὸ ἕναν Ἄτλαντα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶνε ἀκόμη ἐν χρήσει στὰ σχολεῖα.

«Τὸ σπουδαιότερον καὶ μεγαλείτερον τῶν θερμῶν ρευμάτων εἶνε τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ ἐν Ἀμερικῇ, ἐπονομάζεται δὲ «ρεῦμα τοῦ κόλπου». Τὸ ρεῦμα αὐτὸ διευθύνεται κατ' ἀρχὰς μὲν πρὸς τὰ βορειοδυτικά, ἔπειτα δὲ διακλαδίζεται εἰς τρεῖς βραχίονας, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος διασχίζει τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν καὶ φθάνει μέχρι τῶν παραλίων τῆς Νορβηγίας, ὁ δεύτερος μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας καὶ τῶν Βρεττανικῶν νήσων καὶ ὁ τρίτος, καμπτόμενος πρὸς νότον, διέρχεται διὰ τῶν Ἀζορῶν καὶ τῶν Καναρίων νήσων.

»Τὸ ρεῦμα τοῦ κόλπου ἔχει κυανοῦν χρῶμα προβάλλει δὲ καὶ χωρεῖ ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ μετὰ ταχύτητος 7—8 χιλιομέτρων καθ' ὥραν. Τὸ πλάτος τοῦ ρεύματος ἐκτείνεται μέχρις 90 χιλιομέτρων τὸ δὲ βάθος αὐτοῦ εἶνε 370 χιλιομέτρων καὶ ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ 20 βαθμῶν ἄνω τοῦ μηδενός. Ἐκ τῆς ταχύτητος τοῦ ρεύματος τούτου ὠφελοῦνται τὰ ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην διαπεραιούμενα πλοῖα».

Καὶ ὅμως, ὑπάρχουν γεωγράφοι, σοβαροί, δηλαδὴ ἐπιστήμονες ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τέτοιο πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει. Καὶ αὐτὸ ποὺ διατείνονται δὲν στηρίζεται εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τους. Τὸ ὑποστηρίζουν μὲ πειράματα, ὥστε φαίνεται πραγματικὰ ὅτι πρέπει νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὰ εὐεργετήματα τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ φυσικοῦ θερμοσίφωνος.

Ἀπὸ καιρό, μερικοὶ ἐπιστήμονες εἶχαν αὐτὴν τὴν ὑπόνοιαν, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἐκδηλώσουν ἀπὸ τὸν φόβον μήπως γελοιοποιηθοῦν. Ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποδείξουν μὲ πειράματα καὶ αὐτὸ ἐφρόντισαν νὰ κάμουν πρῶτ' ἀπ' ὅλα.

Εἶνε ἐν τούτοις ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ἂν καὶ ὅλοι ἦταν βέβαιοι γιὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Γκόλφ Στρήμ, ἂν καὶ ὅλοι οἱ γεωγραφικοὶ χάρτες τὸν εἶχαν σημειωμένον, μὲ τὴν κατεύθυνσιν ποὺ ἀκολουθοῦσε, παρ' ὅλα τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν γιὰ ν' ἀποδείξουν τὴν ὕπαρξίν του κανεὶς δὲν κατώρθωσε ν' ἀκολουθήσῃ πρακτικῶς τὸν δρόμον τοῦ θερμοῦ ἐκείνου ρεύματος ποὺ ἐκτελεῖ χρέη καλοριφὲρ εἰς τὴν βόρειον καὶ τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην.

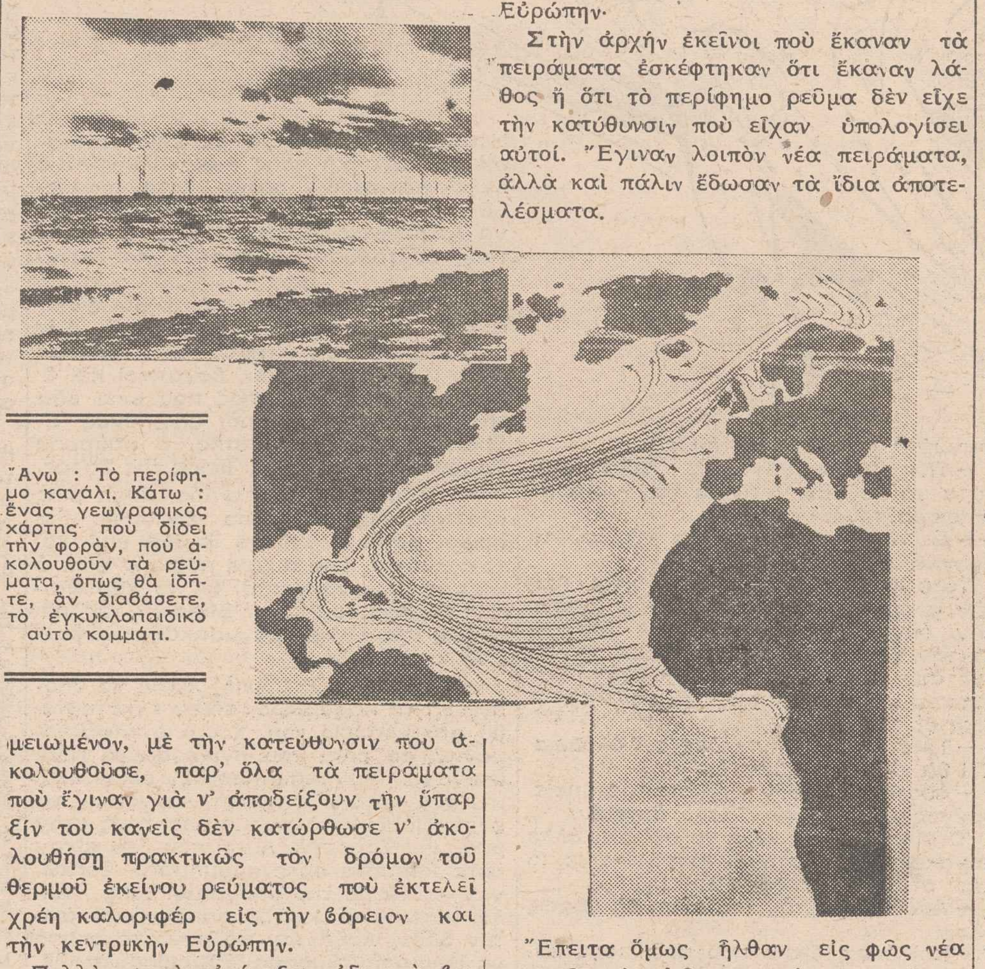

Ἄνω: Τὸ περίφημο κανάλι. Κάτω: ἕνας γεωγραφικὸς χάρτης ποὺ δίδει τὴν φορὰν, ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ρεύματα, ὅπως θὰ ἰδῆτε, ἂν διαβάσετε, τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ αὐτὸ κομμάτι.

Πολλὲς φορὲς ἐπέταξαν ἄδειανὰ βαρέλια σὲ διάφορα σημεῖα τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ τὰ ἔσπρωχνε τὸ ρεῦμα τοῦ κόλπου καὶ θὰ τὰ μετέφεσε στὶς ἀκτὲς τῆς Σκωτίας ἢ τῆς Νορβηγίας. Γιατὶ αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν ἔχει τὸ ρεῦμα.

Τίποτε ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔγινε. Τὰ βαρέλια βρέθηκαν στὶς Ἀζόρες καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἦρθαν στὴν βορειοδυτικὴν Εὐρώπην.

Στὴν ἀρχὴν ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν τὰ πειράματα ἐσκέφτηκαν ὅτι ἔκαναν λάθος ἢ ὅτι τὸ περίφημο ρεῦμα δὲν εἶχε τὴν κατύθυνσιν ποὺ εἶχαν ὑπολογίσει αὐτοί. Ἔγιναν λοιπὸν νέα πειράματα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔδωσαν τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

Ἔπειτα ὅμως ἦλθαν εἰς φῶς νέα στοιχεῖα, ἐντελῶς καινούργια, ἀρκετὰ γιὰ νὰ διαλευκάνουν τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦ Γκόλφ Στρήτ.

Ἀκόμη καὶ οἱ μετεωρολόγοι εἶπαν τὴ γνώμην τους Ἐφέτος, λόγου χάριν εἴχαμε ἕνα Μάρτιον πολὺ ζεστόν, μίαν ἄνοιξι ψυχρή, ενα καλοκαῖρι θερμότατο στὴν ἀρχὴ καὶ δροσερὸ στὸ τέλος. Ποιὸς ἔφταιγε γιὰ τὶς ἀπότομες αὐτὲς καιρικὲς μεταβολές; Ποιὸς ἄλλο ἀπὸ τὸ Γκόλφ Στρήμ; Ἄλλοτε, ὅταν τὸ ρεῦμα αὐτὸ ἔκανε καλὰ τὸ καθῆκον του, ὅλα ἐπήγαιναν καλά, κανεὶς δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸ παράπονο. Τὸ ρεῦμα ἐλειτουργοῦσε σὰν αὐτόματο καλοριφὲρ. Τὸ νερὸ τοῦ ὠκεανοῦ ζεσταινόντα στὰ κλίματα τῶν Τροπικῶν καὶ ἐρχόνταν ἔπειτα νὰ ζεστάνῃ τὶς βόρειες ἀκτὲς τῆς Εὐρώπης. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ Γκόλφ Στρήμ ἐρρύθμιζε τὴν θερμοκρασίαν τῆς Εὐρώπης.

Τώρα ὅμως, ποὺ τὰ πράγματα δὲν συνέβαιναν πειὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἀφοῦ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ Γκόλφ Στρήμ δὲν ὑπάρχει ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἕνας ἀντικαταστάτης του. Ἔτσι γεννήθηκε ἡ «Καρδιὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ».

Τὰ νερὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ ἀποτελοῦν δύο ἐντελῶς ξεχωριστὲς μάζες. Μία ποὺ σκεπάζει τὸν βυθὸν καὶ βρέχει τὶς ἀκτές, εἶνε ψυχρὴ καὶ ὄχι πολὺ ἁλμυρή. Ἡ ἄλλη ἔχει σχῆμα ὠοειδὲς καταλαμβάνει τὸ κέντρον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς μεγάλης αὐτῆς λεκάνης, εἶνε θερμὴ καὶ πολὺ ἁλμυρή. Ἡ τελευταία λοιπὸν αὐτὴ ὠνομάσθηκε ἀπὸ τοὺς γεωγράφους «καρδιὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ».

Εἶνε μία πελώρια, ὑγρὴ καρδιὰ ποὺ χτυπάει ἀκανόνιστα καὶ εἶνε πολὺ εὐαίσθητη στὴν ἕλξη τῶν οὐρανίων σωμάτων. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πότε σπρώχνει τὰ ζεστὰ νερά της εἰς τὴν Εὐρώπη καὶ πότε ἀποφεύγει τὶς ἀκτὲς καὶ μένει στὸ κέντρον.

Ἂς εὐχηθῶμεν, ὅτι καὶ ἡ «καρδιὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ» δὲν πρόκειται νὰ ἐξαφανισθῇ, ὅπως τὸ Γκόλφ Στρήμ, γιατ τότε δὲν θὰ ἔχουμε κανέναν νὰ μᾶς ζεσταινῃ τὸν χειμῶνα.

τας σὲ κάποιο μυστηριῶδες ἔνστικτο, μοῦ ἔτεινε ζωηρὰ τὸ χέρι.

»Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀγαποῦσα τὴ Σάρα σὰν τρελλὸς κι' αὐτὴ μ' ἀγαποῦσε μὲ τὸ ἴδιο πάθος. Ἦταν ὅμως τίμιο κορίτσι καὶ δὲν μ' ἄφησε ποτὲ νὰ τῆς φανερώσω ὅπως ἤθελα τὸν ἔρωτά μου. Ἕνα βράδυ τῆς εἶπα: «Σάρα, θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;» «Ὄχι», μοῦ ἀπάντησε αὐτή. «Γιατί;» «Γιατὶ εἶσαστε εὐπατρίδης κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ φτωχὴ Ἑβραιοπούλα». «Ἡσύχασε, τῆς εἶπα, καὶ δὲν συμμερίζομαι καθόλου τὶς ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων τῆς τάξεώς μου». «Ἔστω, εἶπε, ἀλλὰ ἔχεις κάποιον σύνδεσμον». «Ἕνα σύνδεσμον, ποὺ μὲ βαραίνει καὶ ποὺ τὸν διακόπτω ὅταν τὸ θελήσῃς». «Ξέρεις ὅμως πολὺ καλά, μοῦ εἶπε τρέμοντας, πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἱκανὴ νὰ σὲ καταστρέψῃ καὶ νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ ἐμένα καὶ τὸν θεῖον μου». Ἐπροσπάθησα νὰ τὴν καθησυχάσω, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον. «Ὄχι, ὄχι, εἶπε. Θὰ σὲ παντρευθῶ μονάχα ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ φύγω μακρυὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία, νὰ ἐπιστρέψω στὴν πατρίδα μου». Δὲν μπόρεσα νὰ τῆς πάρω ἄλλην ὑπόσχεσιν, εἶπε ὁ Φίλιππος στενάζοντας. Δὲν μ' ἐνθουσίαζε πολὺ ἡ σκέψις νὰ παρουσιαστῶ στὸ Μόναχο, σύζυγος μιᾶς Ἑβραιοπούλας, σὲ μιὰ πόλι ὅπου ὑπάρχουν ἀρκετοὶ Γάλλοι εὐπατρίδες. Ὁ ἔρως μας ὅμως δὲν μπόρεσε παρὰ ν' ἀποκαλυφθῇ κάποτε, ὅπως καὶ ἔγινε».

— Καὶ τί συνέβη;

— Τώρα θὰ ἰδῇς. Ἡ περιπέτειά μου εἶχε δημιουργήσει θόρυβον. Οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐσκότωσα δὲν παραπονέθηκαν βέβαια. Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ πληγωμένοι, ἐχάλασαν τὸν κόσμο. Ἐξ ἄλλου εἶχαν διαδοθῇ πολλὰ εἰς βάρος μου. Ἔλεγαν ἀκόμη, ὅτι ἐπήγαινα κάθε βράδυ στὸ σπίτι τῆς ὡμορφης Ἑβραιοπούλας.

»Ὅλ' αὐτὰ ἔφθασαν βέβαια στὴν ἀκοὴ τῆς μαρκησίας, ποὺ ἦταν ἄλλως τε ζηλιάρα σὰν τίγρις. Μιὰ μέρα, ὁ διοικητὴς μὲ διέταξε νὰ συνοδέψω κάτι πυρομαχικὰ σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία. Ἐπρόκειτο νὰ λείψω δεκαπέντε μέρες, ἀλλὰ προτοῦ φύγω ἀλλάξαμε ὅρκους πίστεως μὲ τὴ Σάρα. Καὶ ἤμουν βέβαιος, ὅτι τὴν ἀπομάκρυνσί μου αὐτὴ τὴν ἐπροκάλεσεν ἡ μαρκησία. Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου, ὁ διοικητὴς τοῦ πύργου ἐκάλεσε τὸν μπάρμπα Σαμουὴλ καὶ τοῦ εἶπε: «Καλέ μου Σαμουήλ, ἔχεις μιὰν ἀνεψιὰ πολὺ ὡμορφη, ὥστε δὲν πρέπει νὰ μείνῃ περισσότερο στὸ Βορδῶ». Ὁ Ἑβραῖος ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ ὁ διοικητὴς δὲν τὸν ἄφησε. «Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι τὸ ὁποῖο ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα, τοῦ εἶπε. Ὁ λοχαγὸς Φίλιππος ντὲ Μπλοσὰκ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἀνεψιά σου». «Ναί, τὸ ξέρω», ἔκανε ὁ Σαμουήλ. «Μιὰ γυναῖκα λοιπὸν ποὺ ἐνδιαφέρεται πολὺ γι' αὐτὸν καὶ εἶνε παντοδύναμη ἐδῶ πέρα, μοῦ ζήτησε τὴν ἀπομάκρυνσί σου ἀπ' τὸ Βορδῶ. Ἐν τούτοις δὲν θέλω νὰ φανῶ πολὺ σκληρός. Ἐσὺ θὰ μείνῃς στὸ Βορδῶ, ἀλλὰ θὰ στείλῃς τὴν ἀνεψιά σου στὸ Μόναχο». Ὁ Σαμουὴλ δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι. Ὑποσχέθηκε νὰ διώξῃ τὴν ἀνεψιά του καὶ τὴν ἑπομένην ἡ Σάρα ἔφυγε μὲ μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια».

— Καὶ πῶς βρίσκεται ἐδῶ; ρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Στάσου λοιπὸν ν' ἀκούσῃς. Ἡ Σάρα ἔφυγε, ἀλλὰ σταμάτησε στὸ Ποατιὲ, κρύφτηκε σ' ἕνα ἐξοχικὸ πανδοχεῖο καὶ μοὔγραψε ἀπ' ἐκεῖ. Μετὰ ὀκτὼ μέρες βρισκόμουν κοντά της. Καὶ μετὰ ὀκτὼ μέρες ἀκόμη ἐμπήκαμε νύχτα στὸ Βορδῶ καὶ κρύφτηκε στὸ σπίτι τοῦ θείου της.

— Καὶ ἡ μαρκησία;

— Στὴν ἀρχὴ δὲν ὑπωπτεύθηκε τίποτε. Μοῦ εἶπε μονάχα χαμογελῶντας πὼς ἡ ὡμορφη Ἑβραιοπούλα ἔφυγε ἀπὸ τὸ Βορδῶ. Ἐγὼ ἔκανα τὸν ἀνήξερο καὶ τὸν ἀδιάφορον. Ἔτσι ἐβεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἀγαποῦσα παρὰ αὐτὴν μονάχα.

Καθὼς ὁ κόμης ἔλεγε αὐτά, ἡ βάρκα, ποὺ ἀνέβαινε τὸ ποτάμι, ἦρθε κι' ἄραξε πάνω στὴν ἄμμο, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πύλην Καγιοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Τότε ὁ Φίλιππος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἔβαλε ἕνα δάχτυλο στὰ χείλη καὶ εἶπε τοῦ Ραούλ:

— Πρὸ παντὸς τσιμουδιά. Πήδησε ἔξω.

Ὁ πύργος Τρομπὲτ φαινόταν πὼς εἶχε ἀπορροφήσει ὅλον τὸν θόρυβον τῆς πρωτευούσης τῆς Ἀκουϊτανίας.

Ἕνα τμῆμα ὅμως τῆς πολιτείας, ἡ συνοικία ποὺ ἀπτελοῦσε τὸ παλαιὸ Βορδῶ, μὲ τὸν πύργον τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ, μὲ τὸ παληὸ μέγαρο τῆς Ὀμπριὲρ καὶ τὴν πύλην Καγιοῦ, ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἦταν κάποιο φανάρι κρεμασμένο ἀπὸ ἕνα σκοινί.

Στὸ λιμάνι διακρινόταν καλὰ τὸ φανάρι τῆς πρύμνης ἑνὸς καραβιοῦ καὶ πάρα πέρα ἄλλου ἀκόμη.

Τέλος, κάποιος συγκεχυμένος θόρυβος, τὸ τραγοῦδι ἑνὸς μεθυσμένου ναύτη, τὰ βήματα ἑνὸς σκοποῦ καὶ ἡ σιγὴ τῆς νύχτας ποὺ ἁπλωνόταν πάλι ἐπιβλητική.

Ὁ Φίλιππος ντὲ Μπλοσὰκ ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος. Ὁ Ραοὺλ ἦταν πίσω του.

Ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ἔτεινε τὴν ἀκοή του στὸν παραμικρὸ θόρυβο κι' ἔρριχνε γύρω του βλέμματα ἐρευνητικά. Τέλος ἐμουρμούρισε:

— Δὲν βλέπω τίποτε τὸ ὕποπτο. Φαίνεται ὅτι κανεὶς δὲν μὲ παρακολούθησε. Πᾶμε, ἐξάδελφε.

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησε ὁ Ραούλ.

— Νὰ σὲ παρουσιάσω στὴν ὡμορφη Ἑβραιοπούλα.

Ὁ Ραοὺλ τινάχτηκε.

— Πᾶμε, λοιπὸν, στὴν ὁδὸν Ἀρζαντιέ;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν θὰ μποῦμε ἀπ' ἐκεῖ.

Τότε ὁ Ραοὺλ θυμήθηκε ὅτι ὁ μακαρίτης ἱππότης ντὲ Τορρινὺ εἶχε παραφυλάξει τοῦ κάκου τόσες βραδυές.

Ἐπροχώρησαν κάμποσο κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας. Ἔπειτα ὁ Φίλιππος ἐσταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἦσαν κτισμένα ἔξω ἀπ' τὰ τείχη.

Ἦσαν σὲ ἀπόστασι πέντε βημάτων ἀπὸ τὴν πύλη Καγιοῦ. Ὁ κόμης ἔβαλε ἕνα κλειδὶ καὶ ἄνοιξε μιὰ χαμηλὴ πόρτα.

— Δός μου τὸ χέρι σου, εἶπε τοῦ Ραούλ, γιατὶ θὰ προχωρήσουμε στὸ σκοτάδι.

Πέρα ἀπὸ τὴν πόρτα ἄρχιζε ἕνας στενὸς καὶ σκοτεινὸς διάδρομος. Στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου ἄρχιζε μιὰ στενὴ σκάλα μ' ἕνα σκοινὶ κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου.

— Πιάσε τὸ σκοινί, τοῦ εἶπε ὁ Φίλιππος, καὶ ἀνέβαινε σιγὰ-σιγά.

Ὁ Ραοὺλ ἔκανε αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶπαν, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ σκεφτόταν: «Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς θὰ φθάσουμε ἀπ' ἐδῶ στὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα Σαμουήλ».

Ὁ Φίλιππος ἐσταμάτησε στὸ πρῶτο κεφαλόσκαλο. Ἐκεῖ ἔβγαλε ἕνα ἄλλο κλειδὶ καὶ ἄνοιξε μιὰν ἄλλη πόρτα.

— Τώρα, εἶπε, θὰ ἰδοῦμε φῶς.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τσακμάκι καὶ ἄναψε ἕνα μικρὸ κερὶ, ποὺ εἶχε φέρει μαζί του.

Τότε ὁ Ραοὺλ εἶδε ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ἐπιπλωμένο σὰν κατοικία ἐργάτου, μὲ σιδερόφρακτο παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε ἀσφαλῶς πρὸς τὸ λιμάνι. Μερικὰ ροῦχα ἐργάτου ἦσαν κρεμασμένα στὸν τοῖχο.

— Ἐδῶ μέσα κάθε βράδυ μεταμορφώνομαι, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Εἶπες ὅτι μὲ εἶδες προχθὲς στὸ δωμάτιο τῆς Σάρας, ὥστε θὰ κατάλαβες βέβαια ὅτι δὲν ἤμουν ντυμένος στὰ μεταξωτά.

— Ὄχι, βέβαια. Γι' αὐτὸ στὴν ἀρχὴ σ' ἐνόμισα γιὰ κανέναν ἐργάτη τοῦ λιμανιοῦ ἢ ναυτικόν.

— Μόνον ἔτσι μπορῶ νὰ μπῶ στὴν πόλι τὴ νύχτα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ κόμης ἄρχισε νὰ γδύνεται.

— Εὐτυχῶς ποὺ ἔχω κι' ἄλλα τέτοια ροῦχα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δικά μου, καὶ καθὼς ἔχουμε τὸ ἴδιο ἀνάστημα, θὰ σοῦ πηγαίνουν καλά. Γιατὶ πρέπει νὰ μεταμφιεσθῇς κι' ἐσύ.

— Μὰ ποῦ βρισκόμαστε ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ραούλ.

— Σ' ἕνα σπίτι ποὺ κατοικοῦν ἐργάτες τοῦ λιμένος καὶ ὅπου ἔχω νοικιάσει ἕνα δωμάτιο.

— Καὶ ἀπ' ἐδῶ θὰ μποῦμε στὴν πόλι;

— Ὄχι δά! Θὰ μποῦμε ἀπ' ἐκεῖ ποὺ μπαίνει ὅλος ὁ κόσμος: δηλαδὴ ἀπὸ τὴν πύλη Καγιοῦ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .... » ½
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

Ἐσωτερικὸν Δελτίον

Ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς ἐπισκεφθεὶς τὰ γραφεῖα τῆς Συνομοσπονδίας τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν ὡμίλησε περὶ τοῦ γεωργικοῦ προγράμματος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἐμνημόνευσε τὰ ἐπιτευχθέντα μέχρι τοῦδε πλούσια ἀποτελέσματα τῆς φιλογεωργικῆς πολιτικῆς των.

Ἀξία ὅλως ἰδαιτέρας μνείας εἶνε ἡ κατωτέρω περικοπὴ τοῦ βαρυσημάντου λόγου τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

«Ἡ διαφορὰ τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπὸ τὰ προηγούμενα καθεστῶτα εἶνε ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ὁ φορεὺς τῆς κρατικῆς δυνάμεως εὑρίσκεται εἰς ἀπευθείας ἐπαφὴν καὶ συνεννόησιν μὲ τὸν Λαὸν καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι μὲ τὸ σημερινὸν σύστημα ὁ λαὸς εὑρίσκεται ἐν τῇ Κυβερνήσει».

◆◆◆

Χορηγηθείσης τριμήνου ἀδείας εἰς τὸν ὑπουργὸν Γενικὸν Διοικητὴν Κρήτης κ. Π. Σφακιανάκην, ἀνετέθησαν προσωρινῶς τὰ καθήκοντα Γενικοῦ Διοικητοῦ εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ ἄχρι τοῦδε Στρατιωτικὸν διοικητὴν ὑποστράτηγον κ. Τσολάκογλου. Καθήκοντο Γενικοῦ Γραμματέως παρὰ τῇ Γενικῇ Διοικήσει Κρήτης ἀνετέθησαν εἰς τὸν νομάρχην Ἡρακλείου κ. Ἀνδρέαν Μάρκελλον.

◆◆◆

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπισημότητα ἐγένετο ἡ θεμελίωσις τῶν ἔργων τοῦ Ἰλισσοῦ. Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ Ἁγιασμοῦ ὡμίλησεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιᾶς, ἀναπτύξας τὴν τεραστίαν σημασίαν διὰ τὴν πρόοδον τῆς πόλεως τοῦ κολοσσιαίου τούτου ἔργου. Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης κ. Ἰωάννης Δροσόπουλος, ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς προέδρου τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας κατασκευῆς ὑπονόμων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς. Τελευταῖος ὡμίλησεν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἰω. Μεταξᾶς τονίσας ὅτι πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεώς του εἶνε ἡ ἐκτέλεσις μεγάλων ἔργων.

◆◆◆

Ἡ κατάστασις τοῦ ἀπό τινων ἡμερῶν βαρέως ἀσθενοῦντος Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου —καθ' ἣν στιγμὴν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται— παρουσιάζει σοβαρὰς ἀνησυχίας, ἡ δὲ πορεία τῆς νόσου του δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προβλεφθῇ. Τὸ Στέμμα, ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος, παρακολουθοῦν μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος τὴν πορείαν τοῦ νοσηλευομένου εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Πρωθιεράρχου.

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Ἡ διεθνὴς κατάστασις δὲν ὑπέστη οὐσιώδη μεταβολὴν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν συνεχίζονται αἱ συζητήσεις περὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἐνταθοῦν οἱ πολεμικοὶ ἐξοπλισμοί. Προτείνονατι διάφορα σχέδια διὰ τὴν ὀργάνωσιν ἰσχυροῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ, τεθείσης τῆς ἀρχῆς ὅτι μόνο διὰ τῆς πλήρους πολεμικῆς παρασκευῆς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ εἰρήνη. Αἱ ἀγγλικαὶ αὗται ἀπόψεις ἔχουν τὸν ἀντίκτυπόν των ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ἐπίσης τηρεῖται ἀνάλογος τακτικὴ ὑπερεντάσεως τῶν πολεμικῶν ἐξοπλισμῶν.

◆◆◆

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Ἰσπανικὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ πάντοτε ἐπικίνδυνον ἑστίαν περιπλοκῶν ἐν Εὐρώπῃ, δὲν ἐσημειώθη κανένα σημαντικὸν γεγονὸς δυνάμενον νὰ ἐπιτρέψῃ βασίμους ἐλπίδας περὶ προσεχοῦς ἐπιλύσεώς του. Ἡ πραγματοποιηθεῖσα ἀποχώρησις δέκα χιλιάδων περίπου Ἰταλῶν ἐθελοντῶν προσέλαβε τὸν χαρακτῆρα μεμονωμένης πράξεως τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ρώμης, ἀνεξαρτήτου πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐπιτροπῆς μὴ Ἐπεμβάσεως. Ἂν καὶ οἱ ἐπίσημοι Ἰταλικοὶ κύκλοι προσεδόκουν ὅτι ἡ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας χειρονομία αὕτη τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως θὰ ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἡ Ἀγγλο-ἰταλικὴ συμφωνία τοῦ Ἀπριλίου.

◆◆◆

Εὐχάριστα ὁπωσδήποτε γεγονότα εἶνε ἡ ἀρξαμένη ἀποστράτευσις τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, ἡ προσεχεστάτη εἰς Ρώμην μετάβασις τοῦ ἐκεῖ τοποθετηθέντος Γάλλου πρεσβευτοῦ κ. Ποντὲ καὶ ἡ λαβοῦσα διπλωματικὴν τροπὴν διαφορὰ μεταξὺ Οὐγγαρίας καὶ Τσεχοσλοβακίας.

◆◆◆

Ἡ σοβαρὰ ἀσθένεια τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας κ. Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ κινεῖ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον τόσον εἰς τὰ Βαλκάνια ὅσον καὶ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐν Ἑλλάδι ἡ πορεία τῆς νόσου τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ φίλου καὶ συμμάχου Κράτους παρακολουθεῖται μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως καὶ διάπυροι ἀναπέμπονται εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς διασώσεως τοῦ ρηξικελεύθου ἱδρυτοῦ τῆς νέας Τουρκίας.

◆◆◆

Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐπεδεινώθη. Οἱ Ἄραβες κατέχοντες ὀχυρὰ σημεῖα εἰς τὴν παλαιὰν πόλιν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐπιμένουν ἀνενδότως εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν γνωστῶν αἰτημάτων των. Αἱ ἀγγλικαὶ ἀρχαί, ἀφιχθεισῶν ἤδη ἰσχυρῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, προτίθενται νὰ ἐπιχειρήσουν γενικὴν κατὰ τῶν Ἀράβων ἐπαναστατῶν ἐπίθεσιν μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν διάλυσιν αὐτῶν. Ἐν τούτοις, κατὰ τὰς τελευταίας πληροφορίας, ἡ Ἀγγλία δεικνύει ὑποχωρητικὰς τάσεις.

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Ν. ΥΟΡΚΗΝ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ, ΠΟΥ ΕΝΕΦΑΝΙΖΕΤΟ ΩΣ... ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ

Κατὰ τὰς Ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας ἡ δίκη τῶν κατασκόπων συνεχίζεται καὶ κάθε ἡμέρα προκαλεῖ περισσότερον ἐνδιαφέρον.

Καταπληκτικαὶ ἀποκαλύψεις ἔρχονται εἰς φῶς ποὺ συνταράσσουν τὴν δημοσίαν γνώμην.

Ἀλλ' ἂς παραθέσωμεν τὸ τί γράφουν αἱ χθὲς ληφθεῖσα ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες:

Ἡ νοσοκόμος Κάτε Μπὸς, ποὺ ἀπεκάλυψε τοὺς κατασκόπους.

Ὡς γνωστόν, εἰς τὸ ἑδώλιον κάθηνται τέσσαρες ἐκ τῶν ὀκτὼ κατηγορουμένων, δεδομένου ὅτι τρεῖς ἕτεροι κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Οἱ κατηγορούμενοι εἶνε ἡ κομμώτρια τοῦ Γερμανικοῦ ὑπερωκεανείου «Εὐρώπη» Γιοχάνα Κόλμαν, ὁ Ἰγνάτιος Γκρίμωλ, πλουσιώτατος Γερμανός, ἐγκατεστημένος ἐδῶ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ὁ τεχνίτης ἑνὸς ἐργοστασίου ἀεροπλάνων ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ Γκρίμωλ Μαρία, καὶ ὁ γνωστότατος λοχίας τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀεροπορίας Γουσταῦος Ροῦμριχ.

◆◆◆

Ἡ δρᾶσις τοῦ τελευταίου αὐτοῦ εἶνε ὄντως καταπληκτική. Τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, διαμένων εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐτηλεφώνησε εἰς τὸ γραφεῖον διαβατηρίων τῆς Γουὼλ Στρήτ, τὰ ἑξῆς:

— Ἐδῶ, Μὰκ Γουέστον, ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν. Παρακαλῶ ἀποστείλατε πενῆντα διαβατήρια.

Τὸ «κόλπο» φαίνεται δὲν ἔπιασε. Διότι ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἕνας μυστικὸς ἀστυνόμος τῆς εἰδικῆς ὑπηρεσίας τῶν «Τζῆ Μαὶν» ἔφερεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἕνα δέμα μὲ τὰ πενῆντα διαβατήρια. Ἐζήτησε τὸν κ. Γουέστον διὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ δέμα. Ὁ θυρωρὸς ἐτηλεφώνησεν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Γουέστον καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι ὁ κομιστὴς τοῦ δέματος θὰ ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τὸ δέμα εἰς τὸν θυρωρὸν καὶ ὅταν θὰ κατέβαινεν ὁ ἴδιος θὰ τὸ ἔπαιρνεν. Ὁ μυστικὸς ἀστυνόμος τὸ ἄφησε. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπῆγε καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα στύλο, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανείς. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ εἶδεν ἕνα νέον ἄνδρα, ἡλικίας 30 ἐτῶν, ξανθόν, νὰ κατεβαίνῃ τὴν σκάλα καὶ νὰ ζητῇ κάτι ἀπὸ τὸν θυρωρόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε τὸ δέμα ποὺ εἶχε φέρει διὰ τὸν κ. Γουέστον, τὸν ὑφυπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν. Ὁ ἀστυνομικὸς ὄχι μόνον ἐγνώριζε τὸν ὑφυπουργόν, ἀλλὰ ἀκόμη ἤξερεν ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἀλλὰ εἰς τὴν Οὐάσιγκτων. Ἤθελεν ὅμως νὰ πεισθῇ ἀπολύτως ποιὸς ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐντολὴν νὰ παρακολουθήσῃ. Ὁ «κ. Γουέστον» ἐπῆρε τὸ δέμα καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐτηλεφώνησεν ἀμέσως εἰς τὸν προϊστάμενόν του καὶ μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν ἐγένετο ἔρευνα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ «κ. Γουέστον», ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν καταζητούμενον λιποτάκτην λοχίαν τῆς Ἀεροπορίας Ροῦμριχ. Ἡ ἔρευνα ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ Ροῦμριχ ἦτο κατάσκοπος. Ἐπίσης ἡ ἔρευνα ἔθεσεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, συνέλαβε ὄχι μόνον τὸν Ροῦμριχ ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς ἄλλους. Ἀπὸ τὰ κατασχεθέντα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ροῦμριχ ἔγγραφα, ἀπεκαλύφθη, ὅτι ἡ γνωστὴ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κομμώτρια τοῦ ὑπερωκεανείου «Εὐρώπη» Γιοχάνα Κόλμαν, ἦτο ἡ μεταφέρουσα τὰς φωτογραφίας καὶ τὰ ἔγγραφα εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὅταν κατέπλευσε τὸ ὑπερωκεάνειον, ἡ κομμώτρια συνελήφθη.

◆◆◆

Ἐν τούτοις, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τῆς κατασκοπείας εἶχε κατ' ἀρχὰς γίνει ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὰ λαγωνικὰ τῆς «Ἰντελιτζενς Σέρβις», ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου εἶχεν εἰδοποιήσει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅτι εἶχε πολλὰς ἐνδείξεις, ὅτι εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην παρετηρεῖτο ἔντονος κατασκοπευτικὴ δρᾶσις ὑπὸ πρακτόρων κάποιας εὐρωπαϊκῆς χώρας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκινητοποιήθη ὁλόκληρος ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν αὐτῶν ἦτο ὁ ἐπιθεωρητὴς Λιὸν Τιρροῦ, ἕνας γλωσσομαθέστατος καὶ πολύπειρος ἀστυνομικός. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Τιρροῦ εἶχε μίαν ἰδιαιτέραν συνέντευξιν μὲ κάποιαν Τζέννυ Ζορντάν, ἐκτίουσαν φυλάκισιν τεσσάρων ἐτῶν ἐπὶ κατασκοπείᾳ. Τὴν ἑπομένην ὁ Τιρροῦ διέταξε νὰ παρακολουθηθῇ μία γυναῖκα, ἀρκετὰ ὡραία, ἡ μὶς Σέντη ντὲ Βάγκερ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει ἕνα ποτοπωλεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον συχνάζουν Ἀμερικανοὶ ἀεροπόροι, διεπιστώθη δὲ ὅτι συνεδέετο διὰ φιλίας μὲ τὴν σύζυγον τοῦ ἰατροῦ Γκρίμωλ. Ἀμέσως ἐτέθη ὑπὸ παρακολούθησιν ὁ ἰατρὸς Γκρίμωλ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Ροῦμριχ καὶ τὸν σχεδιαστὴν Βός. Ἐτέθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ παρακολούθησιν. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ μία ἀκόμη νοσοκόμος, ἡ Μπὸγκ Μπός, ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ «ξανθὴ κομμώτρια» Γιοχάνα Κόλμαν ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐνόχων.

Ὅταν πλέον οἱ ἀστυνομικοὶ ἔκριναν κατάλληλον τὴν στιγμήν, προέβησαν εἰς τὴν σύλληψίν των. Ἐκ τῶν κατηγορουμένων ὁ Ροῦμριχ προσεπάθησε νὰ σωθῇ, προβαίνων εἰς καταπληκτικὰς ἀποκαλύψεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ σχέδιον τῆς δολοφονίας ἑνὸς Ἀμερικανοῦ συνταγματάρχου διὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τὰ σχέδια τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Εἰσαγγελεὺς εἰς τὴν δίκην ὡρίσθη ὁ κ. Λαμὰρ Χάρντυ, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰδικῶς ταξιδεύσει εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ συγκεντρώσῃ περισσότερα στοιχεῖα.

Ὁ ἰατρὸς Γκρίμωλ κατέθεσεν ὅτι ἤρχισε τὴν κατασκοπευτικὴν δρᾶσιν, κατόπιν μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Γερμανικῆς κατασκοπείας κατὰ τὸν Μεγάλον Πόλεμον συνταγματάρχου Νικολάϊ, ὁ ὁποῖος εἶνε διεθνῶς γνωστός.

Ἡ δίκη πρόκειται νὰ προσλάβῃ ἀκόμη μεγαλυτέρας διαστάσεις καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχῃ καὶ διπλωματικὰς συνεπείας.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΘΑ ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΩ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΣΟΒΕΝΤΑ

Ο ἄντρας, νέος, κομψός, ἐπιθεωρεῖ τὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου: μιὰ βαλίτζα, ἕνα βελούδινο ἀδιάβροχο πεταμένο ἀπάνω στὸ δίχτυ, ἕνα χαριτωμένο καπελλάκι στὸ κάθισμα. Εἶνε ὁλοφάνερο ὅτι θὰ ἔχῃ μιὰ μονάχα συνταξειδιώτισσα. Ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτό, τακτοποιεῖ τὰ πράγματά του: μιὰ μεγάλη τσάντα ἀπὸ κίτρινο δέρμα, παλτὸ καὶ καπέλλο.

Ἔπειτα στρέφεται γιὰ νὰ κυττάξῃ τὴν γυναῖκα ποὺ εἶνε ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου. Μαντεύει πὼς εἶνε νέα, ἀπὸ τὰ λεπτά της πόδια, λιγάκι νευρικιά, ἀπ' τὸ κορμί της καὶ τὸ γαλάζιο φόρεμα πολὺ κοντό.

Βγαίνει ἀπ' τὸ διαμέρισμα καὶ τὴν πλησιάζει. Μόλις καὶ μετὰ βίας τὸ κεφάλι της φθάνει στὸν ὦμο του.

Κυττάει κι' αὐτὸς πρὸς τὰ ἔξω. Ἕνας μικρὸς σταθμός. Συνηθισμένοι ἀποχαιρετισμοί, φωνές, τρεχάματα, συνωστισμός. Φαίνονται ὅλοι βιαστικοί, λαχανιασμένοι, σχεδὸν ἀστεῖοι.

Κάποιος τὸν σπρώχνει, ἄθελα βέβαια, καὶ πέφτει ἀπάνω στὴ γυναῖκα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τῆς ψιθυρίζει ἐνῷ τὸ τραῖνο ξεκινάει ἀγκομαχῶντας,

—Παρακαλῶ, κάνει αὐτή, κ' ἕνα χαμόγελο ποὺ φαίνεται γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ χείλη της κι' ἀμέσως σβύνει.

Ὁ ἄντρας βλέπει ἕνα προσωπάκι κανονικό, λίγο χλωμό, μὲ μεγάλα γκρίζα μάτια. Τὰ μαλλιὰ εἶνε κατάμαυρα, λιγάκι μακρυά, ποὺ τῆς σκεπάζουν τὸν λαιμό, καὶ λεπτότατα, σὰν ψεύτικα. Τὴν χάνει ὅμως ἀμέσως ἀπὸ μπροστά του γιατὶ αὐτὴ σπεύδει νὰ μπῇ μέσ' τὸ διαμέρισμα.

Σὲ λίγο, κάθονται ὁ ἕνας ἀπέναντι τῆς ἄλλης. Αὐτὴ σιδερώνει μηχανικά, μὲ τὰ χέρια, τὸ χρωματιστὸ ἐξώφυλλο ἑνὸς κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ. Αὐτὸς θέλει νὰ τῆς μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ξέρει πῶς ν' ἄρχσῃ.

Μένουν καὶ οἱ δύο σιωπηλοί, ἀλλὰ κυττιῶνται καὶ φαίνονται σὰν νὰ καταλαβαίνουν ὁ ἕνας τὴν ἀμηχανία τοῦ ἄλλου.

Ἔξαφνα, ὁ ἄντρας βγάζει τὸ κουτὶ μὲ τὰ τσιγάρα καὶ τὸ προτείνει πρὸς τὴν συνταξιδιώτισσά του μὲ μιὰν εὐγενικὴ χειρονομία:

— Ἐπιτρέπετε;

— Εὐχαριστῶ.

Τραβοῦν ἡδονικὰ τὶς πρῶτες ρουφηξιὲς κι' αἰσθάνονται ὅτι θὰ γίνουν φίλοι γιὰ ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδιοῦ. Ἀπὸ τὸ στόμα τους βγαίνουν οἱ πρῶτες φράσεις, πολὺ συνειθισμένες. Ἄλλες λιγάκι ἔξυπνες, ἄλλες ἁπλῶς εἰλικρινεῖς.

Ὁ ἄντρας μαζεύεται καλλίτερα στὴ γωνιά τοῦ διβανιοῦ. Τοῦ ἀρέσει ν' ἀκούῃ, τὸν ρυθμὸ τοῦ τραίνου, τὴν εὐχάριστη φωνὴ τῆς συντρόφου του.

—Μ' ἀρέσει πολὺ νὰ ταξειδεύω. Κάθε τόσο γεννιέται μέσα μου μιὰ ξαφνικὴ ἐπιθυμία νὰ ἰδῶ νέα μέρη, νέα πρόσωπα. Οἱ ἄγνωστοι μ' ἐνδιαφέρουν πολύ, καὶ προσπαθῶ νὰ μαντέψω τὸν χαρακτῆρα τους. Καὶ ὅταν μοῦ γίνουν πολὺ γνωστοί, δὲν μοῦ λένε πειὰ τίποτε. Ἴσως ὅμως νὰ μὴ διαφέρω πολὺ ἀπ' τὶς ἄλλες. Εἴμαστε τόσο ἀνήσυχα, τόσο νευρικὰ τὰ κορίτσια σήμερα!...

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ κάνουν μιὰν ἐντύπωσι λιγάκι θλιβερή. Ἴσως, ἂν τὴν ρωτήσῃ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ ἐ[illegible]η γιατὶ τὰ εἶπε αὐτά, ἀλλὰ αἰσθάνεται πὼς ἡ νέα τοῦ μιλάει εἰλικρινά.

◇◇◇

Μιὰ βροχὴ λεπτὴ καὶ μονότονη, δέρνει ὅλο τὸ τοπίο, κάνοντας ἕνα περί[illegible]μα.

— Καὶ στὸ βουνὸ ἔβρεχε ραγδαία τὶς τελευταῖες μέρες. Ἕνας καιρὸς ἐκνευριστικός.

Αὐτὴ εἶχε μιλήσει, ἀλλὰ σὰν νὰ μετάνοιωσε ἀμέσως. Τὰ μάγουλά της ἐκοκκίνησαν ξαφνικά.

—Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ βουνό, λέει ὁ ἄντρας. Πέρσυ ἔμεινα ἕναν ὁλόκληρο μῆνα καὶ ξανάνοιωσα. δὲν μοῦ μένει ὅμως καιρὸς νὰ κάνω ὅ,τι μ' ἀρέσει. Ἔχω ἕνα μεταξουργεῖο. Καὶ σεῖς; ἐδιασκεδάσατε ἐκεῖ πάνω;

— Ἀρκετά. Ἀλλὰ ἤμουν κουρασμένη πειά, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες....

— Εἴσαστε τυχερὴ ποὺ ἐπαραθερίσατε τόσο πολύ. Ἐγὼ τίποτε ἐφέτος. Πολλὰ ταξείδια, ὅλα ὅμως γιὰ δουλειές. Τώρα, ἐπιστρέφετε στὴν πόλι;

— Ναί, θὰ κατέβω στὸ Μιλᾶνο.

Εὐχάριστη ἔκπληξις ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του:

—Κι ἐγώ. Εἶνε ὑπέροχη ἡ πολιτεία αὐτὴν τὴν ἐποχή.

Εἶνε χαρούμενος. Ἀκόμη καὶ ἕνας σοβαρὸς βιομήχανος, βυθισμένος πάντα σὲ ἀριθμούς, συμβόλαια, διαχειριστικὲς συμβουλές, τεχνικὲς καὶ οἰκονομικὲς δυσχέρειες, μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἕνα ραντεβοῦ ἀπὸ ἕνα ὡραῖο κ' ἑλκυστικὸ κορίτσι.

Ἀφοῦ θὰ μείνῃ στὸ Μιλᾶνο ,θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν συναντήσῃ πάλι, νὰ τὴν γνωρίσῃ καλύτερα. Γιατὶ τοῦ φαίνεται πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ νεαρὴ αὐτὴ γυναῖκα μὲ τὰ ὀνειροπόλα μάτια. Νοιώθει πὼς εἶνε ἔξυπνη, καὶ ἐκφράζει μὲ ἁπλότητα τὴν ἐπιθυμία του, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐκείνη θὰ τὸν καταλάβῃ ἀμέσως καὶ δὲν θ' ἀρνηθῇ.

Ἡ γυναῖκα ψάχνει στὸ τσαντάκι της γιὰ νἄβρῃ κάτι. Βγάζει ἕνα μαντηλάκι.

— Δὲν πιστεύω νὰ μπορέσω. Θὰ μείνω πολὺ λίγο στὴν πόλι. Σὲ λίγες μέρες θὰ φύγω γιὰ τὸ Ἀλάστο, ὅπου θὰ βαφτίσω τὸ παιδάκι μιᾶς φίλης μου. Μετὰ νομίζω ὅτι θὰ πάω στὴν Κορτίνα.

Αὐτὸς φαίνεται λιγάκι στενοχωρημένος:

—Μποροῦμε θαυμάσια νὰ ἰδωθοῦμε προτοῦ φύγετε, δεσποινίς. Μετὰ θὰ πᾶτε στὴν Κορτίνα. Θαυμάσια. Ἐγὼ μπορῶ νὰ ἔρχομαι τὸ Σάββατο καὶ θὰ μένω ὥς τὴ Δευτέρα. Σεῖς θὰ μοῦ δίνετε μαθήματα σκί. Εἶνε ντροπὴ λιγάκι, ἀλλὰ δὲν ἐδοκίμασα ποτέ. Φαντάζομαι τί τοῦμπες θὰ φάω! Θὰ ὑποστῶ ὅμως εὐχαρίστως τὸν δημόσιον αὐτὸν ἐξευτλισμόν, ἂν εἴσαστε κοντά μου.

Χαμογελάει εὐχαριστημένος. Βλέπει στὴ φαντασία του χιονισμένες ἐκτάσεις, νέους καὶ κορίτσια ποὺ κάνουν σκὶ καὶ τὸν ἑαυτόν του μαζὶ μὲ τὴν συνταξειδιώτισσα, ἕτοιμον νὰ πάρῃ φόρα. Εἶνε ὑπέροχος!

Ἡ γυναῖκα σωπαίνει καὶ κυττάει τὸ τοπίο. Φυσάει ἄνεμος ψυχρός. Τότε αὐτὸς σηκώνεται, κάθεται δίπλα της καὶ τῆς μιλάει ἀπὸ σιμά, πειστικά:

— Φανῆτε καλή, δῶστε μου τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ξαναϊδωθοῦμε.

Καὶ ἀρχίζει νὰ τῆς ἀραδιάζῃ προτάσεις, νὰ καταστρώνῃ προγράμματα, προσπαθῶντας νὰ κατανικήσῃ τὴν δυστροπία της, ὥς ποὺ τὴν πείθει τέλος νά δεχτῇ. Μετὰ ψάχνει στὸ πορτοφόλι του, βγάζει ἕνα ἐπισκεπτήριο καὶ τῆς τὸ δίνει. Αὐτὴ τὸ παίρνει καὶ τὸ βάζει στὸ τσαντάκι της.

— Θὰ περιμένω κάθε μέρα ἕνα τηλεφώνημά σας.

Ἔπειται ἀπὸ δυὸ-τρεῖς σταθμούς, ἡ νέα ἀρχίζει νὰ φτιασιδώνεται σιγὰ-σιγά. Τέλος φοράει τὸ παλτό της.

Στὶς κινήσεις της διακρίνει κανεὶς μίαν συγκρατημένην νευρικότητα. Ὁ ἄντρας ὅμως εἶνε ἤρεμος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν συνάντησι αὐτὴν , ποὺ θὰ ἔχῃ μίαν συνέχειαν ἀκόμα πειὸ εὐχάριστην.

Τέλος τὸ τραῖνο φθάνει στὸ σταθμό.

Αὐτὸς βγαίνει ἀπὸ τὸ διαμέρισμα, καλεῖ ἕναν ἀχθοφόρον. Κατεβαίνουν μαζὶ καὶ ἡ γυναῖκα ξέρει ὅτι σὲ κάθε σκαλοπάτι γκρεμίζεται ἕνα κομμάτι τῆς γνωριμίας των, ἕνα κομμάτι τῆς μικρῆς ἐκείνης γεφύρας ποὺ θὰ κατέληγε στὴν φιλία.

Σταματοῦν μπροστὰ στὸν σταθμὸ τῶν ταξί.

— Λοιπόν, εἴμαστε σύμφωνοι. Θὰ περιμένω κάθε μέρα ἕνα τηλεφώνημά σας. Ἂν ἐπιτρέπετε, σᾶς συνοδεύω στὸ σπίτι σας. Θέλετε νὰ πάρουμε ἕνα ταξί; Πῆτε μου καὶ τ' ὄνομά σας.

—Φαῦστα. Σᾶς ἀρκεῖ; Φαῦστα Σαλβέρι. Εἶνε ὅμως καλύτερα νὰ χωρίσουμε ἐδῶ. Εὐχαριστῶ καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. Ναί, ναί, δὲν θὰ ξεχάσω.

Τὸ ρόδινο στόμα της εἶπε «καλὴν ἀντάμωσιν», ἀλλὰ τὰ μάτια της εἶπαν «χαίρετε». Σφίγγουν τὸ χέρι, μετὰ ἐκείνη πηδάει σ' ἕνα ταξὶ ποὺ τὴν μεταφέρει εἰς ἕνα δρόμον ἀπόκεντρον καὶ θὰ σταματήσῃ μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι. Κλείνει τὰ μάτια.

«Κάθε μέρα θὰ περιμένω ἕνα τηλεφώνημά σας. Δὲν θὰ ξεχάσετε;»—«Ὄχι, δὲν θὰ ξεχάσω». Ἀνώφελα ὅμως ὑποσχέθηκε, κι'αὐτὸς τοῦ κάκου θὰ προσμένῃ.

Αὐτή, ποὺ ἐπιστρέφει στὸ σπίτι μὲ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητεύσῃ τὸν σύντροφό της μπαίνοντας σ' ἕνα λεωφορεῖο, δὲν εἶνε παρὰ μία ταμίας ξενοδοχείου, ἄνεργη πρὸς τὸ παρόν, ποὺ ἔχει στὸ τσαντάκι της δυὸ-τρεῖς μισθοὺς ποὺ ἐπῆρε ὡς ἀποζημίωσιν.Δὲν εἶνε παρὰ ἕνα μικρὸ πλασματάκι, πλούσιο σὲ αἰσθήματα, γεμάτη ὄνειρα, ποὺ ξέρει ὅμως ὅτι εἶνε ἀπραγματοποίητα.

Αὐτὸς τὴν νομίζει ἀρκετὰ πλουσίαν καὶ ἀνεξάρτητην, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ταξειδεύῃ ὅταν θέλει. Καὶ ὅμως αὐτὴ δὲν γνωρίζει παρὰ τὴν κούρασι καὶ τὴν μονοτονία τῆς δουλειᾶς της, στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου.

Ἀλάστο... Κορτίνα... Τὰ δύο χωριὰ ποὺ εἶνε πάντα ἡλιόλουστα καὶ χιονισμένα, δὲν πρόκειται νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ σὰν πριηγήτρια, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες της στὰ δύο μεγάλα ξενοδοχεῖα.

Ὡστόσο, στὸ τραῖνο, ταξειδεύοντας, ἐγνώρισε ἕναν ἄντρα, ἕναν ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ τῆς ἀρέσουν. Ποιὸς ξέρει.. Ἴσως νὰ ἦταν κι' ὁ ἔρωτας ἐνσαρκωμένος σ' αὐτὸν τὸν ἄντρα. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν σταματήσῃ, οὔτε μπορεῖ νὰ τὸν ξαναφέρῃ κοντά της.

Ἀνοίγει τὸ τσαντάκι της, βγάζει τὸ ἐπισκεπτήριό του καὶ σιγὰ-σιγά, χωρὶς κἂν νὰ τὸ διαβάσῃ, τὸ σχίζει σὲ μικρούτσικα κομματάκια καὶ τὰ σκορπάει στὸν ἄνεμο.

Πάει, τελείωσε πειά. Ὁ πειρασμὸς εἶνε μακρυά. Τώρα ξανάγινε πάλι ἡ ἄλλη, αὐτὴ ποὺ ἐταξείδεψε μαζὺ μὲ τὸν ἔρωτα. Χαμογελάει μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Εἶνε ὡραῖο νὰ ξεχνάῃ κανεὶς κάποτε τὸν ἑαυτό του. Θὰ τὸν ξαναβρῇ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

◇◇◇

Μία γυναῖκα γράφει βιαστικὰ σ' ἕνα κατάστιχο. Μπροστὰ στὴν θυρίδα τοῦ γραφείου, ἕνας ἄντρας ποὺ θέλει νὰ κρατήσῃ ἕνα δωμάιο τοῦ ξενοδοχείου, ἀναρρωτιέται: «Μὰ ποῦ ἔχω ἰδῆ αὐτὰ τὰ παράξενα μαλλιά, ποὺ κατεβαίνουν σὰν πέπλος καὶ σκεπάζουν τὸν αὐχένα; Πότε τὰ εἶδα;»

— Δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ....

Ἡ γυναῖκα στρέφεται. Τὴν ἴδια ἀπότομη κίνησι τὴν ἔχει προσέξει καὶ ἄλλη φορὰ ὁ ἄντρας. Τὴν κυττάει καλά, σχεδὸν ταραγμένος.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, παρακαλῶ;

— Ἕνα δωμάτιο, ἂν εἶνε δυνατὸν μὲ μπαλκόνι... .Καὶ μὲ λουτρό, φυσικά.

— Εὐχαρίστως.

Ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας εἶνε ψυχρή, ἄτονη. Τὰ μάτια της ἔλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλ' ἀμέσως ἔσβυσε ἡ λάμψι τους. Ὁ ἄντρας δὲν τὴν προσέχει πειά. Σκέφτεται ὅτι θὰ μοιάζῃ μὲ κάποιαν ἄλλη γυναῖκα, ὤμορφη κ' ἑλκυστικήν, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισε σ' ἕνα τραῖνο, ἐκείνην ποὺ θὰ τὴν βρῇ ἀσφαλῶς σὲ κάποιο χορό στὸ σκί, ἢ στὸ μπάρ ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου. Εἶνε καὶ τούτη ἐδῶ χαριτωμένη, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ σύγκρισις. Ἡ ἄλλη, εἶνε πραγματικὴ καλλονή.

Στὸ ἀσανσέρ, ἀνεβαίνοντας στὸ δωμάτιό του, σκέφτεται τὴν Φαῦσταν Σαλβέρι καὶ ἡ γραμματεὺς τοῦ ξενοδοχείου χάνεται γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν σκέψι του.

Τὴν ἄλλην ὅμως, ἐκείνην ποὺ ζητοῦσε, τὴν ὤμορφη δεσποινίδα τοῦ τραίνου δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν βρῇ. Καὶ ἦταν πολὺ φυσικὸ αὐτό. Ἕνα αἴσθημα τῆς στιγμῆς, ποὺ γεννήθηκε κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ταξειδιοῦ, δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέσῃ περισσότερο.

Στὸ κατάστιχο τοῦ ξενοδοχείου ἡ γραμματεὺς γράφει τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ νεαροῦ βιομηχάνου. Καὶ ξαναβλέπει μὲ τὴ φαντασία τὸ φωτεινὸ του χαμόγελο ποὺ τὴν εἶχε βάλει κάποτε σὲ τόσους πειρασμοὺς καὶ ποὺ ξέρει τώρα ὅτι δὲν πρόκειται ν' ἀντικρύσῃ, τουλάχιστον γιὰ τὸν ἑαυτόν της.

ΕΛΕΝΗ ΣΟΒΕΝΤΑ

Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ὡς διεύθυνσίν των ἕνα καφενεῖο ἢ τὸ γραφεῖο τοῦ φίλου των ἢ Πὸστ - Ρεστὰν ἢ μία γραμματοθυρίδα στὸ Ταχυδρομεῖον.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

—Ποῦ μπορῶ νὰ σὲ βρῶ, ἂν σὲ χρειαστῶ;

—Στὸ καφενεῖον «Νέον».

—Ὥστε ἄλλαξες ἐπάγγελμα; Ἔγινες καφετζῆς;

— Ὄχι, ἀδερφέ. Ἐργολάβος εἶμαι. Ἀλλὰ τὸ στέκι μου εἶνε στὸ καφενεῖον.

Αὐτὸ συμβαίνει μὲ πολλούς: Ἕνα ὡρισμένο καφενεῖο τὸ ἔχουν μεταβάλλει σὲ γραφεῖόν των. Ἐκεῖ δέχονται τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς φίλους των. Ἐκεῖ λαβαίνουν τὶς ἐπιστολές των. Εἶνε οἱ ἄνθρωποι τῶν περιέργων, τῶν ἀπιθάνων διευθύνσεων.

Ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ μποῦν σ' αὐτὴν τὴν νοοτροπία, ἀποροῦν, ὅταν ἀκοῦνε κάποιον νὰ λέγῃ:

— Ἐμένα θὰ μὲ βρῇς στὰ σίγουρα στὸ τάδε καφενεῖο.

— Σπίτι δὲν ἔχεις;

— Δὲν θὰ κατορθώσῃς ποτέ, νὰ μὲ βρῇς ἐκεῖ.

— Γραφεῖο;

— Οὔτε στὸ γραφεῖό μου.

— Τότε λοιπόν;

— Μόνο στὸ καφενεῖο.

Αὐτὴ ἡ συνήθεια μερικῶν Ρωμηῶν θυμίζει μία χαριτωμένη σκηνὴ ἀπὸ τοὺς «Μποὲμ» τοῦ Μυρζέ. Τέσσαρες φίλοι, ἀπειλοῦν νὰ μεταβάλλουν ἕνα καφενεῖον σὲ κατοικία των, σὲ ἐργαστήριό των, σὲ τόπο μονίμου μ' ἕνα λόγο διαμονῆς των.

Ὁ ἕνας, ποὺ εἶνε ζωγράφος, ἔχει κουβαλήσει στὸ ἐν λόγῳ καφενεῖον τὸν τρίποδα καὶ τὶς μπογιές του. Ὁ ἄλλος ποὺ εἶνε μουσικός, ἀπειλεῖ ὅτι θὰ κουβαλήσῃ ἐκεῖ τὸ πιάνο του...

Κάτι παρόμοιο κάνουν καὶ μερικοὶ συμπολῖται. Μπαίνουν στὸ γνωστὸ των καφενεῖο μὲ τὸν ἀέρα, ποὺ μπαίνουν στὸ σπίτι των. Τὸ γκαρσόνι τὸ μεταχειρίζονται ὅπως σχεδὸν τὸν καμαριέρη των.

— Ἔ, Ὄθωνα, μήπως ἔχω κάνα γράμμα;

— Ὄχι, κύριε Τάκη.

— Μήπως μὲ ζήτησε κανείς;

— Ὁ κ. Βεντουζόπυλος ὁ γιατρός. Καὶ εἶπε ὅτι θὰ ξανάρθῃ.

◇◇◇

Τὰ καϋμένα τὰ γκαρσόνια πρέπει νὰ κάνουν τὸν ὑπηρέτη ἀρκετῶν κυρίων. Πρέπει νὰ γράφουν στὸ κατάστιχο τῆς μνήμης των ἕνα σωρὸ ἰδιωτικὲς ὑποθέσεις τῶν πελατῶν.

— Τὸν κύριο Περικλῆ τὸν ζήτησε ὁ φίλος του ὁ Χριστάκης.

— Στὸ κύριο Σταῦρο τηλεφώνησαν ἀπὸ τὸ σπίτι του.

— Γιὰ τὸν κύριο Εὐθύβουλο παρήγγειλαν, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖό του.

Τὶς περισσότερες σκοτοῦρες στὸν κόσμο αὐτὸν τὶς ἔχει ἀσφαλῶς ἕνα γκαρσόνι!

Πρέπει νὰ γνωρίζῃ μὲ τὰ ὀνόματά των ὅλους τοὺς πελάτες. Νὰ τοὺς εἰδοποιῇ, ὅταν τοὺς ζητοῦν στὸ τηλέφωνο. Πρέπει, νὰ θυμᾶται αὐτούς, ποὺ τοὺς ἐζήτησαν. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὶς συνήθειες τοῦ κάθε πελάτου, γιὰ νὰ δίνῃ σχετικὲς πληροφορίες :

— Ποιὲς ὧρες ἔρχεται ὁ κ. Μπακαλόπουλος;

— Συνήθως 10 μὲ 11.

— Θὰ ἔρθῃ, λές, σήμερα;

— Αὐτὸς εἶνε πολὺ τακτικός. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔρθῃ...

Κι' ἔτσι λοιπὸν οἱ πολυμήχανοι Ἕλληνες ἔχουν βρῇ διεύθυνσι, νὰ παίρνουν τὰ τηλεφωνήματα καὶ τὶς ἐπιστολές των, νὰ δέχωνται τοὺς φίλους καὶ γνωστούς των, νὰ λύνουν τὶς ὑποθέσεις των καὶ ἔχουν καὶ ἕναν ὑπηρέτη—τὸ γκαρσόνι—νὰ σημειώνῃ τὰ ραντεβοῦ των καὶ νὰ τοὺς δίνῃ ἀναφορὰ γιὰ ὅ,τι συμβῇ κατὰ τὴν ἀπουσίαν των ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ μὲ τὸ ἀντίτιμον ἑνὸς ἢ δύο καφέδων....

◇◇◇

Στὴν κατηγορίαν αὐτὴν τῶν ἀνθρώπων μὲ τὶς περίεργες διευθύνσεις, ὑπάγονται καὶ μερικοί, ποὺ δίνουν τὰ ραντεβοῦ των σὲ ξένο γραφεῖο.

— Στὶς ἔξη καὶ τέταρτο θὰ σὲ περιμένω στὸ γραφεῖο τοῦ φίλου μου τοῦ Χαρίτου, ὁδὸς Ἀγησιλάου 256, δεύτερος ὄροφος.

Στὶς ἔξη καὶ τέταρτο ὁ δυστυχὴς κ. Χαρῖος δέχεται στὸ γραφεῖό του τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ἀγνώστου ἀνθρώπου.

—Ἐδῶ εἶνε τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Χαρίτου ;

— Μάλιστα.

— Θέλω τὸν κύριο Θρασύβουλο Κλαψιάρη.

— Ὁ κ. Κλαψιάρης δὲν ἐργάζεται ἐδῶ.

— Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ μοὖπε, ὅτι θὰ τὸν ἔβρισκα αὐτὴν τὴν ὥρα ἐδῶ.

—Δυστυχῶς δὲν ἦρθε.

— Μὰ θὰ ἔρθῃ. Ἔχουμε δώσει ραντεβοῦ.

— Στὸ γραφεῖό μου;

— Ναί. Μπορῶ νὰ τὸν περιμένω;

—Τί νὰ κάμῃ ὁ κ. Χαρῖτος;Ἀναγκάζεται νὰ φερθῇ εὐγενής:

— Σᾶς παρακαλῶ. Καθῆστε.

Ἡ ὥρα περνᾷ. Καὶ ὁ κ. Θρασύβουλος Κλαψιάρης δὲν φαίνεται. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὸν περιμένει, ἀρχίζει καὶ ἀνυπομονῇ.

— Λέτε, νὰ μὴν ἔρθῃ; Ρωτᾷ τὸν κ. Χαρῖτο.

— Δὲν ξέρω, κύριέ μου,

— Εἶνε τακτικὸς στὰ ραντεβοῦ του;

— Δὲν ξέρω, .σᾶς ἐπαναλαμβάνω.

— Μὰ φίλος του δὲν εἶσθε;

— Κι' ἂν εἶμαι φίλος του;

— Θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρετε.

Νὰ τα μας! Ὁ ἄνθρωπος κοντεύει νὰ βρῇ καὶ τὸν μπελᾶ του μέσα στὸ γραφεῖό του.

Ἐπὶ τέλους καταφθάνει ὁ κ. Κλαψιάρης ἀσθμαίνων.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ἄργησα λίγο.

Μόλις καταδέχεται νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ γραφείου.

Παραγγέλνει εἰς βάρος του δυὸ καφέδες—ἕναν γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἕναν γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν περίμενε—καὶ ἀρχίζει τὴν συζήτησιν γιὰ τὶς ὑποθέσεις του.

— Λοιπόν, τί λές; Θὰ τὴν κάμουμε τὴν δουλειά;

— Οἱ ὅροι εἶνε βαρεῖς γιὰ μένα, Στὸ εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά.

Καὶ συνεχίζουν οἱ δύο ἐπισκέπται τὴν κουβέντα των, σὰν στὸ σπίτι των. Τὸν κύριο τοῦ γραφείου δὲν τὸν λογαριάζουν καθόλου. Φωνάζουν, τσακώνονται, κοντεύουν νὰ ἔλθουν στὰ χέρια. Γιὰ τὸν κύριο τοῦ γραφείου δὲν σκοτίζονται καθόλου. Ὁπότε αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς, δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο, νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ πῇ στοὺς δύο ἐπισκέπτας του:

— Ἐμένα μὲ συγχωρεῖτε. Θὰ βγῶ, γιὰ νὰ σᾶς ἀφήσω ἡσύχους, νὰ τελειώσετε τὴν κουβέντα σας.

Καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖό του καταρώμενος τὴν φιλίαν καὶ τὴν ρωμέικη ἀγένεια....

◇◇◇

Ἄλλοι ἐπίσης δίνουν τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου ἑνὸς φίλου των.

— Ἂν μὲ χρειασθῇς κάποτε τηλεφώνησέ μου στὸ 14.347.

Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ στὶς ἐρωτικές των ὑποθέσεις. Γιὰ νὰ δείξουν, ὅτι ἔχουν στὴν κατοχή των ἕνα τηλέφωνο, λένε στὴ φίλη των:

— Πάρε με, ὅποτε θέλεις, στὸ τηλέφωνο 14.347.

Τὸ τηλέφωνο αὐτό, ἐννοεῖται, ἀνήκει σ' ἕναν ἀγαθὸν ἀστόν, ἀκούονται σ' ἕνα φιλήσυχον ὄνομα, ὅπως Ἀγγελῆς, νὰ ποῦμε, ἢ Θανάσης. Μίαν λοιπὸν ἡμέραν ὁ ἀγαθὸς κύριος Ἀγγελῆς ἢ Θανάσης ἀκούει τὸ τηλέφωνό του νὰ κουδουνίζῃ. Σηκώνει τὸ ἀκουστικό. Πρὶν προφθάσῃ, νὰ πῇ «ἐμπρός», δέχεται ἕναν καταρράκτην ὕβρεων προερχόμεον ἀπὸ γυναικεῖον στόμα.

— Βρὲ ζῶον, βρὲ παληάνθρωπε, γιατὶ δὲν ἦρθες;

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος τὰ χάνει. Ἡ φωνὴ συνεχίζει:

— Βρὲ δὲν ντράπηκες νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ περιμένω μιὰ ὥρα; Τέρας, γάϊδαρε, ἀνάγωγε....

— Ποιὸς τηλφωνεῖ;

Σκασμός ! Ποὺ κάνεις τάχα, πὼς δὲν ξέρεις.

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ.

— Νὰ σοῦ λείπουν αὐτά,

—Ἐδῶ, δεσποινὶς, εἶνε τὸ ραφεῖον του κ. Ἀγγελῆ Μανίκη.

— Πῶς;

— Ἀγγελῆς Μανίκης στὸ τηλέφωνο.

—Ὤ, μὲ συγχωρεῖτε! Νόμιζα πὼς τηλφωνοῦσα στὸν κύριο Κοκὸ Βλεπικάτο.

— Ὁ κ. Κοκὸς εἶνε πελάτης μου.

— Μήπως εἶνε αὐτὴν τὴν ὥρα ἐκεῖ;

— Ἆ, μπᾶ! Μακάρι, νὰ ἤτανε δεσποινὶς!

—Καταλαβαίνω. Θέλετε, νὰ πῆτε, ὅτι δὲν θὰ ἀκούγατε σεῖς ὅσες βρισιές προοριζόνταν γιὰ δαῦτον. Μὲ συγχωρεῖτε.

— Ὄχι, δεσποινίς, Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Ἀλλ' ἂν ἤτανε ἐδῶ, θὰ τοὔσπαγα τὰ μοῦτρα.

— Γιατί;

— Διότι ἀπὸ τότε ποὺ τοὔραψα ἕνα κοστούμι βερεσέ, δὲν τὸν ξαναεῖδα.

◇◇◇

Εἶνε τέλος οἱ ἄνθρωποι—ἄνδρες καὶ γυναῖκες — ποὺ ἔχουν διεύθυνσι στὸ «Πόστ Ρεστάντ» ἢ σὲ μιὰ γραμματοθυρίδα τοῦ ταχυδρομείου.

Γράψατε: «Γραμματοθυρὶς 67»—ὑποτεθείστω.

Αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν σᾶς δίνει κάποια ἄγνωστή σας γυναῖκα μ' ἕνα προσεκτικὰ γραμμένο γραμματάκι της. Καὶ σεῖς, ποὺ δὲν τὴν ἔχετε ἰδῇ οὔτε κατ' ὄψιν τὴν ἐν λόγῳ γυναῖκα, ἀρχίζετε νὰ κάνετε εἰκασίες:

— Ἄρα γε εἶνε νέα; Εἶνε ὡραία;

Ὅταν ὅμως ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ διαλευκανθῇ τὸ μυστήριον, διαπιστώνετε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς θυρίδος 67—νὰ ποῦμε—ἀνταποκρίνεται στὴν..... ἡλικία τῆς κυρίας τῶν εἰκασιῶν σας,

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

—Σᾶς παρακαλῶ.... 328212 ;.... Καφφενεῖον ἡ "Ἄνεσις» ;

— Μ......

— Εἰδοποιῆστε τὸν κ. Νῖκο Γαραλᾶ.... ἀμέσως

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΟΥ «ΕΓΩ»

Η ΓΡΑΦΗ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Πῶς ἀπὸ τὸ γράψιμο μποροῦμε νὰ μαντέψουμε τὸν χαρακτῆρα. Τί λένε οἱ εἰδικοὶ γραφολόγοι

Ἔχουν δοθῆ πάρα πολλοὶ ὁρισμοὶ εἰς τὴν θέλησιν, τὴν διάνοιαν καὶ στὶς ἄλλες δυνατότητες τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καμμιὰ ἕως τώρα δὲν ἦταν ἀρκετὰ ἱκανοποιητική.

Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρας κάθε ἀνθρώπου στηρίζεται σὲ τρεῖς πρωτεύουσες βάσεις: τὴν διάνοια, τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἠθικότητα, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα ἀδιάσπαστο σύνολο καὶ κατὰ συνέπειαν εἶνε ἀχώριστες.

Ἡ γραφὴ δὲν εἶνε ζήτημα τύχης, ὅπως τὸ χαρτοπαίγνιο, ἀλλὰ βασίζεται καὶ ἑρμηνεύει τὸν χαρακτῆρα κάθε ἀνθρώπου.

Πράγματι, ἂν ἀφαιρέσωμε ἀπὸ ἕναν χαρακτῆρα τὴν θέλησι, ἡ διάνοια καὶ ἡ ἠθικότης δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν μόνες τους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἀπέναντι τῶν ἄλλων.

Ἐν τούτοις, μποροῦμε θαυμάσια νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ ἱκανότης δὲν εἶνε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κατανεμημένη σὲ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἄτομα. Πολὺ συχνὰ παρατηρεῖται κάποια ἀνισορροπία μεταξὺ θελήσεως, διανοητικῆς ἱκανότητος καὶ ἠθικοῦ αἰσθήματος. Ὅταν δεσπόζῃ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς τρεῖς συντελεστάς, ὁ χαρακτήρας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ παρουσιάζει μιὰ σοβαρὴν ἀνισορροπίαν.

Ὁ μεγαλύτερος λοιπὸν χαρακτῆρας εἶνε ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον οἱ τρεῖς αὐτοὶ συντελεσταί, ἡ θέλησις δηλαδή, ἡ διάνοια καὶ ἡ ἠθικότης εἶνε κατανεμημένες μὲ τέτοιαν ἰσότητα, ὥστε ν' ἀποτελοῦν ἕνα ἁρμονικὸν σύνολον.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μποροῦμε νὰ βγάλωμε τὸν τελειότερον ὁρισμὸν τῆς θελήσεως, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἱκανότης νὰ μεταφράζουμε σὲ πράξεις τὶς προθέσεις μας μὲ τὴν βοήθειαν τῆς διανοίας καὶ χωρὶς ν' ἀπομακρυνθοῦμε πολὺ ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς.

Μὴν διαμαρτυρηθῆτε ὅτι σᾶς κάνουμε μάθημα φιλοσοφίας, γιὰ τὴν ὁποίαν πιθανὸν νὰ μὴν αἰσθανόσαστε καμμίαν διάθεσιν αὐτὴν τὴν στιγμήν. Αὐτὰ εἶνε πράγματα ποὺ μᾶς συμβαίνουν καθημερινῶς, ἀποτελοῦν μάλιστα τὶς πιὸ συχνὲς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ θέλησις ἐκδηλώνεται κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς δυναμικότητος τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἔτσι ἔχουμε θέλησιν ἰσχυράν, θέλησιν δραστηρίαν, ἐπίμονον, συνεχῆ, μετρίαν, ἀνεπαρκῆ. Καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς ὑπάρχουν τόσες ἄλλες κατηγορίες, ποὺ θὰ ἦταν πολὺ κουραστικὸ νὰ τὶς ἀπαριθμήσουμε ὅλες.

Ἔπειτα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἂς δοῦμε τώρα πῶς ὁ χαρακτήρας τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλώνεται στὸ γράψιμο. Τὸ γρήγορο καὶ καθαρὸ γράψιμο φανερώνει πάντα θέλησι δυνατή, ἄνθρωπον γεμᾶτον δραστηριότητα καὶ πρωτοβουλίαν καθὼς καὶ πνεῦμα πρακτικόν.

Ἀντιθέτως ἡ ἀργὴ καὶ ἀκανόνιστη γραφὴ φανερώνει ἄνθρωπον ἄβουλον, ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην θέλησιν καὶ πρωτοβουλίαν, ἄνθρωπο μὲ ἄλλους λόγους ποὺ δὲν πρόκειται νὰ κάμῃ τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ στὴ ζωή του.

Προσέχετε λοιπὸν τὴν γραφή σας καὶ διορθῶστε ὅσο μπορεῖτε τὸν γραφικόν σας χαρακτῆρα, γιὰ νὰ διορθωθῇ ἔτσι καὶ ὁ ἄλλος, ὁ χαρακτήρας σας ὡς ἀνθρώπου ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν βάσιν τῆς ζωῆς.

◆◆

Περὶ τριχώματος

Οἱ ξανθοὶ ἔχουν τὶς περισσότερες τρίχες στὸ κεφάλι τους.

Σὲ μιὰ τελευταία ἀνακοίνωσι τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου, σχετικῶς μὲ τὸ τρίχωμα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ξανθοὶ ἔρχονται πρῶτοι μὲ 160.000 τρίχες, ἀκολουθοῦν οἱ μελαχροινοὶ μὲ 100.000 περίπου. Οἱ κοκκινοτρίχηδες ἔχουν μόνον 30.000. Τὸ τρίχωμα ὅμως τῶν τελευταίων εἶνε λίαν τραχὺ καὶ διατηρεῖται περισσότερο χρόνο.

Τὰ πιὸ καλοπληρωμένα συγγράμματα.

Ἑβδομῆντα χιλιάδες λίρες πληρώθηκε ἡ χήρα τοῦ Ἀμερικανοῦ προέδρου Γκράντ γιὰ τὴ βιογραφία τοῦ συζύγου της. Ὁ Χούμφυ Οὐάρδ ἔλαβε 14.000 λίρες γιὰ τὸ μυθιστόρημά του «Ἔλμπεκ». Ὁ Νάνσεν γιὰ μιὰ ἀνταπόκρισί του σχετικῶς μὲ τὸ πολικό του ταξίδι ἔλαβε 10.000 λίρες. Ποσὸ ποὺ θὰ διπλασιαζόταν ἂν πλὴν τῆς Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος ποὺ τὴν ἀγόρασε, τὴ δημοσίευαν καὶ οἱ ἐφημερίδες ἄλλων χωρῶν. «Ὁ Μικρὸς Ὑπουργός» ἀπέφερε στὸν συγγραφέα του Ζ. Μ. Μπάρι 50.000 λίρες. Ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας» τοῦ Μακκώλεϋ ἀπέφερε στὸν συγγραφέα της 20.000 λίρες. Ἐνῷ ὁ Οὐάλτερ Σκὼτ ἀπὸ τὸ ἔργον του «Ἡ ζωὴ τοῦ Ναπολέοντος» εἰσέπραξε 18.000 λίρες.

◆◆

Σαποῦνι ἀπὸ κάρβουνα

Ἕνας βιεννέζος χημικὸς κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα νέο εἶδος σαποῦνι ἀπὸ κάρβουνο. Τὸ νέο αὐτὸ σαποῦνι ἔχει πολὺ καλύτερα προτερήματα ἀπὸ τὸ ἄλλο, πρὸ παντὸς ὅταν χρησιμοποιεῖται μὲ νερὸ ζεστό.

Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προτερήματα τοῦ νέου αὐτοῦ προϊόντος εἶνε ὅτι κατὰ τὴν κατασκευήν του γίνεται οἰκονομία λιπαρῶν οὐσιῶν κατὰ 66 τοῖς ἑκατόν.

Τὸ νέο αὐτὸ σαποῦνι ποὺ ἀνεκάλυψε ὁ βιεννέζος χημικὸς βρίσκεται στὸ ἐμπόριον καὶ χρησιμοποιεῖται μὲ μεγάλην ἱκανοποίησιν ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τῶν ἐργοστασίων.

Τὸ σαποῦνι αὐτὸ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν πατωμάτων, τῶν τοίχων καὶ κουφωμάτων. Ἀργότερα δέ, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ κατασκευασθῆ καὶ σαποῦνι τουαλέττας πρώτης ποιότητος. Πειράματα γίνονται γιὰ τὴν κατασκευὴν σαπουνιοῦ ἀπὸ πετρέλαιον.

◆◆

Σκελετοὶ 30 ἑκατομμυρίων ἐτῶν.

Τὸ Παλαιοντολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάλ, ἐτέλεσε πρὸ ἡμερῶν τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς μουσείου ποὺ εἶνε ἐγκατεστημένον εἰς τὸ ἀρχαῖον παρεκκλήσιον, τὸ ὁποῖον εἶχε κτίσει ὁ καρδινάλιος Ἀλβέρτος τῶν Χοεντζόλλερν.

Τὸ μουσεῖον αὐτὸ περιλαμβάνει περὶ τὰς ἓξ χιλιάδας ἀπολιθωμένους σκελετοὺς διαφόρων θηλαστικῶν. Οἱ σκελετοὶ αὐτοὶ εὑρέθησαν εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Γκέϊζελ, εἰς ἀπόστασιν 20 περίπου χιλιομέτρων νοτίως τοῦ Χάλ.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀρχαιολόγων, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς σκελετοὺς αὐτοὺς ἔχουν ἡλικίαν 30 ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ ἡ Γερμανία εἶχε κλίμα τροπικὸν καὶ τὰ νοτιώτερα τμήματα ἦσαν ἀκόμη βυθισμένα εἰς τὸν Ὠκεανόν.

◆◆

Ὅταν χάνεται τὸ ράδιο

Εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἐργαστήριον Φυσικῆς, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, κατεσκευάσθη τελευταίως μία μικρὴ συσκευή, μὲ τὴν ὁποίαν εἰμποροῦν νὰ ἀνακαλυφθοῦν καὶ αἱ παραμικραὶ ποσότητος ραδίου, ποὺ χάνονται κάποτε εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰς κλινικάς.

Ὅταν εὑρεθῆ πλησίον τοῦ ραδίου, τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἀφίνει ἕναν ἐλαφρότατον ἦχον, ποὺ δυναμώνει ἢ ὀλιγοστεύει, ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως ποὺ εὑρίσκεται ἀπὸ τὸ ράδιον.

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν λάμπαν μὲ «νέον» ἡ ὁποία ὅταν προσβάλλεται ἀπὸ τὰ μόρια ποὺ ἐκπέμπεται τὸ ράδιον, ἀφίνει ἐλεύθερον τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, καὶ θέτει εἰς κίνησιν ἕνα μικροσκοπικὸν μεγάφωνον ποὺ προκαλεῖ τὸν θόρυβον αὐτόν.

ΕΝΑ ΜΕΓΑ ΒΑΣΑΝΟΝ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

Πῶς γίνεται καὶ πῶς καταπολεμεῖται.— Τί λένε οἱ εἰδικοὶ καὶ οἱ στατιστικές.—Ἡ κατάργησις τοῦ καπέλλου καὶ τὸ λούσιμο.

Ἂν δὲν εἴσαστε φαλακρὸς καὶ ἂν νομίζετε ὅτι τὸ θέμα αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆτε ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς χιλιάδες φαλακρῶν στὴ χώρα μας ὅπως καὶ παντοῦ, γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ θέματος, ποὺ ἀπασχολεῖ τόσους καὶ τόσους ἐπιστήμονες εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Μερικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ φαλάκρα εἶνε μιὰ ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν δίκηο. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ διασήμου ρήτορος Γαΐου Μικινίου τοῦ Φαλακροῦ καὶ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ποὺ δὲν εἶχε λόγους νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὰ μαλλιά του, ὅλοι οἱ ἀντιπροσωπευτικώτεροι ἄνδρες τῆς ἱστορίας ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον φαλακροί.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ αἴτια ποὺ προκαλοῦν τὴν φαλάκρα θὰ τὰ ἐξετάσουμε ἕνα πρὸς ἕνα παρακάτω.

Εἶνε βέβαια φυσιολογικὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν φθάσῃ σὲ μιὰν ὡρισμένην ἡλικίαν, θὰ ἰδῇ τὰ μαλλιά του νὰ πέφτουν σιγὰ—σιγά. Μετὰ τὰ 35 ἡ φαλάκρα εἶνε σχεδὸν φυσιολογική, ὅπως ἡ πρεσβυωπία μετὰ τὰ 40. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ πρόωρος φαλάκρα καὶ μ' αὐτὴν θ' ἀσχοληθοῦμε τώρα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συντελεστὰς ποὺ προκαλεῖ αὐτὴν τὴν φαλάκρα εἶνε ἡ κληρονομικότης. Ἂν ὁ πατέρας, ὁ παπποῦς ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς προγόνους ἑνὸς ἀνθρώπου εἶχε πρόωρον φαλάκρα, πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ περιμένῃ τὰ ἴδια.

Ἔπειτα ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ἀρρώστειες ποὺ προκαλοῦν τὴν φαλάκρα. Μία ἀπ' αὐτές, ἡ κυριώτερη, προσβάλλει τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν νὰ πέφτουν χωρὶς νὰ ξαναφυτρώνουν. Ἐπίσης εἶνε οἱ ἀνωμαλίες τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, ποὺ εὐνοοῦν τὸν σχηματισμὸν τῆς πυτιρίδος, ἡ ὁποία ἐμποδίζει τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τῶν τριχῶν.

Αὐτὲς εἶνε οἱ παθολογικὲς αἰτίες. Εἶνε ὅμως καὶ οἱ τραυματικές.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κάθονται ὅλην τὴν ἡμέρα καθισμένοι στὸ γραφεῖο τους, γράφοντας ἢ διαβάζοντας καὶ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ σιάχνουν ὅλην τὴν ὥρα τὰ μαλλιά τους. Αὐτὸ τὸ συνεχὲς τρίψιμο τῶν ὀνύχων στὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ὄχι μονάχα προκαλεῖ τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν ἀλλὰ καὶ καμμιὰ φορὰ κάνει καὶ μικρὰ τραύματα, μετὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν ὁποίων τὰ μαλλιὰ δὲν ξαναφυτρώνουν.

Τέλος εἶνε καὶ οἱ φυσικοί, ἂς τοὺς ποῦμε, συντελεσταί, καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀέρος. Γιατὶ τὰ μαλλιὰ πρέπει ν' ἀναπνέουν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου, ὅταν οἱ στρατιῶτες ἔκαναν πολλὲς ἑβδομάδες νὰ βγάλουν τὸ κοπέλλο ἀπ' τὸ κεφάλι τους, ἡ φαλάκρα εἶχε διαδοθῆ πάρα πολὺ σὲ ὅλα τὰ μέτωπα.

◆

Ἂς δοῦμε τώρα πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ προλάβουμε τὴν φαλάκρα.

Ἐν πρώτοις, γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγουμε, ὅταν ἀρχίσουν νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά, καλὸν εἶνε νὰ καταργήσουμε τὸ καπέλλο. Γιατί, ὅπως εἴπαμε, τὰ μαλλιὰ πρέπει ν' ἀναπνέουν καὶ ἡ ἔλλειψις ἀναπνοῆς προκαλεῖ τὴν πτῶσι τους.

Ὅταν βγαίνουμε ὅμως χωρὶς καπέλλο μαζεύεται πολλὴ σκόνη στὰ μαλλιά μας καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ σκόνη εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἐχθρούς των. Ἐκεῖνοι μάλιστα ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζωνται σὲ μέρος ὅπου ὑπάρχει πολλὴ σκόνη, γίνονται γρήγορα φαλακροί.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι πρέπει νὰ πλένουμε πολὺ συχνὰ τὸ κεφάλι μας γιὰ νὰ τὸ καθαρίζουμε ἀπὸ τὴν σκόνην. Ἀλλὰ καὶ τὸ συχνὸ λούσιμο τῆς κεφαλῆς δὲν ὠφελεῖ, γιατὶ ἀφαιροῦνται τὰ λίπη ἐκεῖνα ποὺ τρέφουν τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν. Τὸ κανονικὸ λοιπὸν εἶνε νὰ λούζουμε τὸ κεφάλι μας τοὐλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα.

Τώρα ἂς ἐξετάσουμε τὸ τελευταῖο ζήτημα: Εἶνε δυνατὸν νὰ θεραπεύσουμε τὴν φαλάκρα;

Ἡ ἐπιστήμη λέει ναί, ἀφοῦ ἐξακριβώσουμε τὴν αἰτία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ καταπολεμήσουμε ἀμέσως. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ καταστραφῆ ἡ ρίζα τῶν μαλλιῶν, ἄλλως κάθε μέσον εἶνε ἀνίκανον νὰ καταπολεμήσῃ τὴν φαλάκραν.

Ἡ εὐκολώτερη θεραπεία γίνεται ὅταν ἡ φαλάκρα προέρχεται ἀπὸ καμμίαν ἀρρώστεια. Μετὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς, τὰ μαλλιὰ μποροῦν νὰ φυτρώσουν πάλι. Ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ τύφου, ποὺ ἀφήνει τὴν φαλάκραν καὶ μετὰ τὴν θεραπείαν του.

Τὰ μέσα ποὺ μποροῦμε νὰ μεταχειρισθοῦμε γιὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς φαλάκρας εἶνε πολλά. Τὸ ἀποτελεσματικώτερο ὅμως εἶνε ἡ ἐπαναφορὰ τῆς κανονικῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος στὴν ἐπιδερμίδα τῆς κεφαλῆς, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ρίζες τῶν μαλλιῶν νὰ βροῦν πάλι ἀρκετὴ τροφὴ καὶ νὰ μεγαλώσουν.

Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν πολὺ καλὰ εἶνε τὰ ἐλαφρὰ μασάζ, ἡ ἡλιοθεραπεία καὶ οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Πρὸ παντὸς οἱ τελευταῖες αὐτές, ὅταν ἐφαρμόζωνται συστηματικὰ καὶ ἀπὸ εἰδικόν, εἶνε πολὺ ἀποτελεσματικές.

Ἔτσι οἱ φαλακροὶ μποροῦν νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ ἰδοῦν πάλι τὰ μαλλιά τους νὰ ξαναφυτρώνουν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἐλπίδα δὲν στοιχίζει τίποτε. Ἀδιάφορο ἂν ἡ ἐλπίδα αὐτὴ ἰσοδυναμεῖ κάποτε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι στὰ πενῆντα χρόνια θὰ ἰδῇ κανεὶς νὰ ξαναφυτρώνουν τὰ δόντια του.

◆◆

Ἥλιον κατὰ τοῦ ἄσθματος.

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν μᾶς ἔρχεται ἡ εἴδησις τῆς ἐφαρμογῆς ἑνὸς νέου θεραπευτικοῦ μέσου κατὰ τοῦ ἄσθματος : τοῦ ἀερίου ποὺ λέγεται ἥλιον.

Τὸ σπάνιον αὐτὸ ἀέριον, τὸ ὁποῖον πρό τινος αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι ἠρνήθησαν νὰ δώσουν εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ τὰ πηδαλιουχούμενά της, δίδεται μαζὺ μὲ ὀξυγόνον εἰς τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἄσθμα, μὲ ἀποτελέσματα πάρα πολὺ ἱκανοποιητικά.

Οἱ ἰατροὶ ποὺ ἐφαρμόζουν τὴν νέαν αὐτὴν μέθοδον εἶνε ἐνθουσιασμένοι καὶ βεβαιώνουν ὅτι 90 % τῶν ἀσθενῶν ποὺ ὑποβάλονται εἰς τὴν θεραπείαν αὐτὴν γίνονται τελείως καλά.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπ' ὅσα συναντοῦμε κάθε ἡμέρα, στὰ παληὰ βιβλία.

Ρώτησαν τὸν Βολταῖρο πόση φανταζόταν τὴν ἡλικία τῆς γῆς. Κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

—Δὲν ξέρω, μὰ ἡ γῆ μας μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς γριᾶς φιλάρεσκης ποὺ κρύβει τὰ χρόνια της.

◆◆

Ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ θεατρικὴ πρεμιέρα, τὸ θέατρο πῆγε νὰ γκρεμισθῆ ἀπὸ τὰ σφυρίγματα. Ὁ συγγραφεύς, κρυμμένος σὲ ἕνα θεωρεῖο φώναξε ξαφνικά:

—Ξέρω ποιὸς σφυρίζει : Εἶνε ὁ συνταγματάρχης!

—Ποιὸς εἶνε ὁ συνταγματάρχης; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

— Ὁ πιὸ λυσσασμένος ἐχθρός μου.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια καὶ χειρότερα σφυρίγματα στὴν παράστασι.

—Τί σᾶς ἔλεγα; ἔκανε ὁ συγγραφεύς. Νά τος πάλι ὁ συνταγματάρχης!

—Ὁ συνταγματάρχης εἶνε ἐχθρός σου περισσότερο ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσαι, τοῦ ἀπήντησε ἕνας συνάδελφός του. Ὁ ἀθεόφοβος κουβάλησε καὶ ὁλόκληρο τὸ σύνταγμά του!

◆◆

Δυὸ νομομαθεῖς διάλεξαν τὸ Διογένη γιὰ διαιτητὴ σὲ μιὰ δαμάχη τους. Ὁ φιλόσοφος τοὺς κατεδίκασε καὶ τοὺς δυό : Τὸν ἕνα γιατὶ πραγματικὰ εἶχε κλέψει ὅσα τὸν κατηγοροῦσαν καὶ τὸν ἄλλον γιατὶ εἶχε κλέψει ἀπὸ ἄλλον ὅσα ἔκλεψαν ἀπ' αὐτόν.

◆◆

Ὁ ἐπίσκοπος Ἀλαρὺ ἔγινε δεκτὸς στὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἂν καὶ δὲν εἶχε ἐκδόσει κανένα ἔργο. Ὅταν πῆγε νὰ κάνῃ τὶς τυπικὲς ἐπισκέψεις του στοὺς νέους συναδέλφους του ἄφησε τὴν κάρτα του σὲ κάποιο ἐξέχοντα ἀκαδημαϊκὸ ποὺ δὲν τὸν βρῆκε στὸ σπίτι του. Ὅταν αὐτὸς γύρισε μαζὶ μὲ ἕνα φίλο του, ἄνθρωπο τῶν γραμμάτων, βρῆκε τὴν κάρτα, τὴ διάβασε καὶ ρώτησε σαστισμένος:

—Ὁ ἐπίσκοπος Ἀλαρύ; μὰ δὲν τὸν ξέρω. Τί ἔγραψε αὐτός;

Κι' ὁ φίλος του ἀπάντησε.

—Δὲ βλέπεις; Τὸ ὄνομά του.

◆◆

—Μπᾶ! Πάνε δυὸ χρόνια ποὺ πέθανε ὁ Νῖκος καὶ φορεῖς ἀκόμη μαῦρα;

—Ἔχεις δίκηο. Ἀλλ' ἂν τὰ βγάλω, μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ ὁ κόσμος, ὅτι εἶμαι χήρα.

◆◆

Σὲ μιὰ κηδεία κάποιος κλαίει ἀπαρηγόρητα.

—Ἦταν πατέρας σας ὁ νεκρός; τὸν ρωτάει ἕνας κύριος.

—Ὄχι!

—Θεῖος σας;

—Οὔτε...

—Φίλος σας;

—Ὄχι.

—Ἀλλὰ τότε γιατί κλαῖτε ἔτσι;

—Τὤχω συνήθεια, κύριε.....

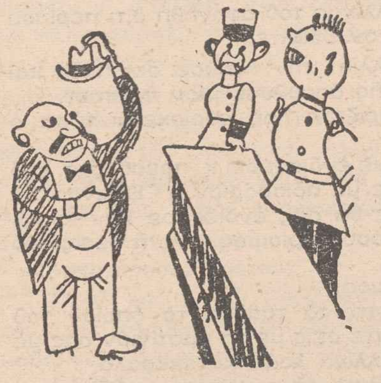

—Χθὲς ἦρθα νὰ καταγγείλω ὅτι μοῦ ἔκλεψαν τὸ ρολόϊ μου, ἀλλὰ σήμερα τὸ βρῆκα στὸ σπίτι.

—Πολὺ ἀργά, κύριέ μου. Ὁ κλέφτης ἔχει συλληφθῆ καὶ βρίσκεται στὴ φυλακή.

ΤΟ ΘΥΜΑ

Ἀπὸ τὰ καλύτερα διηγήματα τοῦ γνωστοῦ Γάλλου συγγραφέως ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ.

Ἡ Κατερίνα ζοῦσε τριάντα χρόνια σκλάβα. Τριάντα ὁλόκληρα χρόνια τὰ γέρικα, πιστά, χέρια της καθαρίζουν τὰ λαχανικά, πλένουν τὰ πιάτα, ἑτοιμάζουν τὸ φαγητό, σκουπίζουν καὶ σφουγγαρίζουν, κάνουν ὅλες τὶς δουλειὲς στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀμελὲν συμβολαιογράφου καὶ δημοτικοῦ συμβούλου. Γέρασε ἐκεῖ, κοντά στὰ ἴδια ἀφεντικά, μέσα στὴν ἴδια κουζίνα τὴ μέρα καὶ στὸ ἴδιο στενὸ δωμάτιο, στὴ σοφίτα, τὴ νύχτα. Τὸ μόνο ὄνειρό της ἦτανε πιὰ νὰ τῆς ἐπισκευάσουν τὸ νεροχύτη στὴν κουζίνα, μὰ κι' αὐτὸ ἀκόμη ἔμεινε ἀνεκπλήρωτο.

◆◆◆

Ὡστόσο ἡ Κατερίνα δὲν εἶχε ἀπ' ἀνέκαθεν ἀποφασίσει νὰ περάσῃ τὴ στὴν ὑπηρεσία τῆς Κας Ἀμελέν. Δὲν εἶχε πάντα σκοπὸ νὰ γεράσῃ σὲ ξένα χέρια.

Πᾶνε χρόνια τώρα, πολλὰ χρόνια... μόλις πρωτόνοιωσε τὸν ἑαυτό της. Ἦτανε μιὰ ὁλόδροση κοπέλλα, εἶχε ὡραῖα μαλλιά, κατάξανθα σὰν τὸν καλοκαιριάτικο ἥλιο. Εἶχε λοιπὸν τότε κι' αὐτὴ ἕναν φίλο

Ἄ! Βέβαια, ὁ Ζὰν—Πιὲρ ἦταν, ὄμορφο παλληκάρι κι' ἤξερε νὰ λέῃ γλυκὰ λόγια. Εἴχανε συμφωνήσει πιὰ κι' ἤτανε νὰ παρθοῦνε ἀφοῦ θὰ τέλειωνε τὴ θητεία του. Ὅταν ἔφυγε γιὰ τὸ στρατό, ἡ Κατερίνα, εἶχε μπῆ κι' ὅλας στὸ σπίτι τῆς Κας Ἀμελέν.

◆◆◆

Γιατὶ ὅμως δὲν τῆς γράφει ὁ Ζὰν-Πιὲρ ;... Αὐτὴ τοὔστελνε ταχτικὰ γράμματα. Ἔβαζε μάλιστα μέσα τὰ γραμματόσημα γιὰ τὴν ἀπάντησι, νὰ μὴ τὸν ἐπιβαρύνῃ στὸ τίποτα. Γιατὶ δὲν τῆς ἀπαντοῦσε;

Τ' ἀφεντικὰ της τῆς ἔλεγαν πολλά: Τέτοιοι εἶνε ὅλοι οἱ ἄντρες, θἄμπλεξε μὲ καμμιὰν ἄλλη καὶ θὰ τὴν ξέχασε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα. Ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ τίποτ' ἀπ' αὐτά.

Δὲν ἤθελε νὰ τοὺς πιστέψῃ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ γράφῃ, ἀνήσυχη, παρακαλῶντας τον νὰ τῆς ἀπαντήσῃ δυὸ λέξεις κι' ὅλο ἐσώκλειε καὶ τὰ γραμματόσημα γιὰ τὴν ἀπάντησι. Ὑπερασπίστηκε μ' ὅλη της τὴ δύναμι τὴν εὐτυχία της, τ' ἀγαπημένα της ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, ὅλα ὅμως τοῦ κάκου. Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα ἔμαθε πὼς ὁ Ζὰν-Πιὲρ παντρεύτηκε μὲ μιὰν ἄλλη....

Τότε κατάλαβε πόσο δίκηο εἶχαν τ' ἀφεντικά της καὶ πόσο τὴν πονοῦσαν, ἔτσι ποὺ τὴν συμβούλευαν τόσον καιρό. Καὶ τώρα τὴν παρηγοροῦσαν μὲ τὰ στοργικώτερα λόγια. Ἄς εἶνε καλὰ οἱ ἄνθρωποι... Ὁ κύριος μάλιστα τῆς αὔξησε τὸ μισθὸ κι' ἡ κυρία τῆς ἔρραψε ἕνα καινούργιο φόρεμα. Κι' ἡ ζωή της πέρασε ἔτσι ἀνάμεσα στὴν κουζίνα καὶ στὴ σοφίτα. Τὰ γεράματα κι' οἱ ρυτίδες τὴν καθησύχασαν ἀπὸ κάθε ἄλλη ἔγνοια. Ὅλ' αὐτὰ τώρα πέρασαν. Τόσα χρόνια...

◆◆◆

Συχνὰ ἐρχότανε καὶ περνοῦσε μιὰ —δυὸ βδομάδες στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀμελὲν ὁ γυιός του μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ ἀγοράκι τους. Μαζὶ μὲ τοὺς νέους Ἀμελὲν ἐρχότανε φυσικὰ κι' ἡ ὑπηρέτριά τους, μιὰ νέα κι' ὄμορφη χωριατοπούλα. Περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες αὐτὴ μέσα στὴν κουζίνα διαβάζοντας καὶ γράφοντας γράμματα.

— Στὸ φίλο σου γράφεις; τὴν ρωτοῦσε ἡ γρηὰ Κατερίνα.

— Σὲ ποιὸν ἄλλον θέλεις νὰ γράφω, στὸν ἡγούμενο;

—Καὶ βγαίνεις κάθε βράδυ γιὰ νὰ ρωτήσῃς γιὰ γράμμα του στὸ ταχυδρομεῖο;

— Ἄμ τί; μόνη μου τὰ ρίχνω καὶ μόνη μου παίρνω τὴν ἀπάντησι. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ μοῦ τὰ κρύψουν τ' ἀφεντικά, ὅπως τὴν ἔπαθες ἐσύ, φουκαριάρα μου. Δὲν τὸ ξέρεις πὼς σοὔπαιξαν ἄσχημο παιχνίδι τ' ἀφεντικά σου; Τὰ γράμματά σου δὲν τοῦ τἄστελναν τ' ἀφεντικά σου καὶ τὰ δικά του τὰ κρατοῦσαν χωρὶς νὰ σοῦ τὰ φανερώνουν. Καταλαβαίνεις λοιπὸν γιατὶ φροντίζω ἐγὼ μονάχη μου. Δὲν θέλω νὰ μὲ θάψουν καὶ μένα μέσα στὴν κουζίνα.

◆◆◆

Ἡ γρηὰ κατάλαβε τώρα. Ὅλη της ἡ μαραμένη, ἡ βασανισμένη ζωὴ πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια της.

Κατόπιν, σηκώθηκε καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ τίποτα ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε. Κι' οὔτε ξανάκουσε πιὰ κανεὶς γι' αὐτήν...

ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Μιὰ νύχτα, —πῶς τὸ θυμᾶμαι— ἡ ἀγάπη μου ἡ γλυκειά, μπῆκε στὴν κάμαρά μου. Πήδησε ἀπὸ τὸ ντιβάνι κι' ἦταν τόσο ξαφνικιὰ ἡ λαχτάρα κι' ἡ χαρά μου, ποὺ μὲ τ' ἁπαλὸ τ' ἀγέρι ξάφνου σβύστηκε τὸ φῶς μου, ὅπως ἅπλωνα τὸ χέρι.

Κι' ἐκάθησ' ἡ καλή μου δίπλα—δίπλα πεταχτὴ καὶ μὲ τὸ γλυκύ της στόμα, ἄρχισε νὰ μὲ μαλώνῃ: Τάχα πῶς καὶ διατί —πρὶν νὰ τὴν ἰδῶ ἀκόμα, ἔσβυσα μὲ μιᾶς τὸ φῶς μου ἀπ' ἀντίκρυ μάνι-μάνι. Καὶ τῆς εἶπα: Τί τὸ θέλω μιὰ κι' ὁ ἥλιός μου ἐφάνη; !...

◆◆

Εἶχα ταίρι καὶ μαζί του, τόσο εὐχάριστα ἐζοῦσα, σὰν σ' ἀμύγδαλο ἀφράτο, πὤχει δίμελο καρπό. Ἔφυγε μακρυὰ ἐκεῖνο. Ἐγὼ ξέρω πῶς πονοῦσα!... Καὶ σ' ἂν γύρισε μοῦ εἶπε: «Μιὰ ποὺ τόσο σ' ἀγαπῶ, γιατὶ τάχα νὰ μὴ στείλῃς ἕναν ἄνθρωπο μιὰ μέρα, νὰ μοῦ φέρῃ δυό σου λόγια, μὲς στὴν ἐρημιά μου πέρα; Καὶ τῆς εἶπα: Ὄχι, ὄχι! δὲν τὸ ἤθελε ἡ καρδιά μου, νὰ φωτίσῃ ἡ ὀμορφιά σου ἄλλον κι' ὄχι τὴ θωριά μου».

(Τοῦ Σααντῆ)

◆◆

Τώρα, μπορῶ νὰ περπατῶ ἐλαφρά, ἔβαλα ὅλη τὴ ζωή μου στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου μου.

Τὰ τριαντάφυλλα δὲν ἔχουν πιὰ ἀγκάθια, οἱ δρόμοι δὲν ἔχουν πέτρες, ὁ οὐρανὸς δὲν ἔχει πιὰ σύννεφα, οἱ μέρες δὲν ἔχουν βαρειὰ σκιά.

Τραγούδησε, τραγούδησε, ζωή μου, στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου μου:

Θὰ περιμένω τὴν ἄνοιξι μὲ τὸ στόμα μου πάνω στὸ στόμα του.

Θὰ κοιμηθῶ τὸ καλοκαίρι κοντά του κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Θὰ πιῶ ἀπὸ τὰ χείλη του τὸ χυμὸ τῶν φθινοπωρινῶν καρπῶν.

Θὰ γελῶ τὸ χειμῶνα μέσα στὰ φλογερά του χέρια.

Ξετυλίξου, ζωή μου, στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου μου.

Ἀλλὰ δὲν θὰ περιμένω νὰ ξεφυλλίσουν τὰ φιλιά μας. Θὰ καλέσω τὸ θάνατο καὶ θὰ τοῦ εἴπω: Πάρε μας καὶ τοὺς δυὸ μαζί. Θὰ γελάσω μὲ τὸ θάνατο, μέσα στὰ φλογερά του χέρια.

Πέσε, πέσε, ζωή μου, στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου μου!

(Τῆς Λενὶ Πάουζε)

—Δικά σας εἶνε αὐτὰ τὰ χαριτωμένα παιδάκια, κυρία μου;

—Ὄχι.

—Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγὼ ὅταν εἶδα τὴν κακὴ συμπεριφορά τους!

ὁ ἐραστὴς ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕῪ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ πλούσια καὶ ὡραία λαίδη Ἔλινορ Κομπερλέϋ περαστικὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐρωτεύεται παράφορα τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ πυροβολικοῦ Φίλιππο Βαλέντη καὶ ὁρκίζονται νὰ μὴ χωρίσουν ποτέ. Ἡ Ἔλινορ ὅμως εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Ἄγγλο ἀξιωματικὸ Κάουντ Κόρνουαλ, ποὺ ὅταν μαθαίνει τὴν ἀπόφασί της ἔρχεται ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὴν Ἀθήνα μὲ ἀπόφασι νὰ βρῆ τρόπον νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Φίλιππο καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὰ σχέδιά του ὅμως πληροφορεῖται ὁ Ζάρμπας, συνάδελφος τοῦ Βαλέντη, ποὺ καταφέρνει νὰ τὸν προκαλέσῃ σὲ μονομαχία μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ φίλο του. Ἡ μονομαχία γίνεται καὶ ἐνῷ ὁ Ζάρμπας τραυματισμένος σοβαρὰ στὸ στῆθος σωριάζεται κάτω, ἐμφανίζεται ἡ Ἔλινορ στὸν τόπο τῆς μονομαχίας καὶ δίνει μιὰ μὲ τὸ μαστίγιό της κατακέφαλα στὸν Κάουντ ποὺ σωριάζεται κι' αὐτός.

31ον

Ἡ ναυαρχίνα δὲν ὑπωπτεύθηκε, οὔτε ἦτανε δυνατὸν νὰ βάλῃ τίποτε κακὸ μὲ τὸν νοῦ της, εἶδε ὅμως τὴν πιστὴ ὑπηρέτρια νὰ ἀνεβαίνῃ γοργὰ τὴ σκάλα.

Τὴν εἶδε κατακίτρινη καὶ ταραγμένη.

Ὅταν τὴ ρώτησε τί τρέχει, πῆρε μιὰ ἀπάντησι, ποὺ τῆς ἔφερε σφοδρότατο καρδιοχτύπι.

—Ὁ... ὁ κύριος Σεραφείμ..

Καὶ σταμάτησε σὰν νὰ μὴν εἶχε τὴν δύναμι ἢ τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ.

—Λέγε, ὁ Σεραφεὶμ τί; λέγε!

—Εἶνε.. ἄρρωστος!

—Ὁ Σεραφείμ;

—Ναί.

—Τρελλάθηκες, τῆς φώναξε αὐστηρά, ὁ Σεραφεὶμ ἄρρωστος;

—Ἄχ, κυρία μου, ἄρρωστος στὸ Στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο.

Τώρα ἡ ναυαρχίνα κιτρίνισε κι' αὐτή.

Φόβος καὶ ἀγωνία εἰσέβαλεν εἰς τὴν ψυχήν της.

—Αὐτὸ σοῦπε ὁ ἀγγελιαφόρος;

—Ναί, ἀρχόντισσά μου.

—Τί ἄλλο; λέγε.

—Πῶς πρέπει νὰ πᾶτε νὰ τὸν δῆτε ἀμέσως.

Τώρα ἡ εὐγενικιὰ ἀρχόντισσα κλονίστηκε.

Τῆς ἦρθε μιὰ σκοτινιὰ στὸ μυαλό της καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κεφαλόσκαλου γιὰ νὰ μὴ σωριαστῇ κάτω.

Ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια ἔσπευσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ κατασυγκινημένη κι' αὐτὴ καὶ μὲ μάτια γεμᾶτα δάκρυα.

—Πές μου τὴν ἀλήθεια, τῆς εἶπε ἡ κυρία της, τὴν ἀλήθεια, ἔπεσε, χτύπησε, εἶνε ἄσχημα;

Ἀπὸ τὸν νοῦ της δὲν εἶχε περάσει ἀκόμα ἡ ἰδέα τῆς μονομαχίας.

— Λαβώθηκε, ψιθύρισε ἡ ὑπηρέτρια, λαβώθηκε...

—Πῶς, ποῦ; ρώτησε ἐναγωνίως.

—Χτυπήθηκε μὲ κάποιον ἄλλον.

Ἡ ναυαρχίνα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κάποια ἐλαφρὰ κραυγὴ τρόμου.

—Ἕνα ἁμάξι γρήγορα, ἕνα ἁμάξι... φώναξε.

Εἶχε σχηματίσει ἀμέσως τὴν πεποίθησι πὼς γιὰ νὰ τὴν καλοῦν μὲ ἔφιππο ἀγγελιοφόρο στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου εἶχε μεταφερθῆ πληγωμένος ὁ ἀνεψιός της, ποὺ τὸν εἶχε σὰν μοναχογυιό της, θἆτανε πολὺ ἄσχημα.

—Γρήγορα, διέταξε τὸν ἁμαξᾶ, γρήγορα στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο.

Καὶ ἐνῷ τὰ ἄλογα καλπάζανε μὲ ὁρμή, ἡ ναυαρχίνα πίστευε πὼς μόλις ἐκινοῦντο.

—Γρήγορα, τοῦ φώναζε, γρήγορα.

Ὅταν βιάζεται κανεὶς καὶ ὅταν ἡ ψυχή του εἶνε γεμάτη ἀγωνία καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ σιδηρόδρομος καὶ τὸ γοργὸ αὐτοκίνητο τοῦ φαίνονται ὅτι δὲν τρέχουν διόλου.

Ὅταν ἔφθασε στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο ὁ Ζάρμπας βρισκότανε σὲ πολὺ κρίσιμο κατάστασι.

Τὸν εἶχαν μεταφέρει ἀναίσθητο στὸ χειρουργεῖο καὶ προσπαθοῦσαν νὰ σταματήσουν τὴν αἱμορραγία.

Πρὸς στιγμὴν πίστεψαν πὼς εἶχε πεθάνει καὶ ὅτι τὸ ξίφος τοῦ Κάουντ, ποὺ εἶχε εἰσχωρήσει ἀρκετὰ βαθειά, τοῦ εἶχε τσιμπήσει τὴν ἀορτή.

Τοῦ ἀπελίνωσαν ὅσο μπόρεσαν καλῶς καὶ ἀσφαλῶς μιὰ ἀρτηρία ποὺ εἶχε ἀπολινώσει προχείρως ὁ Κολλιοντζῆς καὶ κατώρθωσαν νὰ τοῦ σταματήσουν τὴν αἱμορραγία.

Ὁ φόβος τῶν ἰατρῶν ἦτο μεγάλος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ τιμίου ἐκείνου καὶ γενναίου νέου. Ἐφοβοῦντο καὶ δικαίως ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτα, διότι οὔτε τὸ στῆθος μποροῦσαν νὰ τοῦ ἀνοίξουν, οὔτε ἡ χειρουργικὴ εἶχε προχωρήσει ὅπως σήμερα.

Ἡ ναυαρχίνα ὅταν βρέθηκε ἐνώπιον τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν νοσοκόμων παρ' ὅλο τὸν πόνο ποὺ τὴν σπάραζε καὶ τὴν ἀγωνία, κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν εὐγενικιά της ἀξιοπρέπεια.

—Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε, ὡδηγῆστε με ἐνώπιον τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

Τὴν διεβεβαίωσαν εὐγενῶς ὅτι ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ περιμένῃ καὶ τὴν ὡδήγησαν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως.

— Παρακαλῶ, ἐπανέλαβε, πέστε μου ἂν ζῇ καὶ ἂν θὰ ζήσῃ.

Τὴν διεβεβαίωσαν ἐκ νέου ὅτι καίτοι τὸ τραῦμα του ἦτο βαρύτατον, ὑπῆρχον ἐλπίδες ὅτι θὰ ἐσώζετο.

Πληγωμένη βαθειὰ ἡ εὐγενὴς ἐκείνη ἀρχόντισσα ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ στὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸν Ζάρμπα τὸν μετέφεραν ἀναίσθητο σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα δωμάτια τοῦ νοσοκομείου καὶ ὁ Διευθυντής, ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπεῖς στρατιωτικοὺς ἰατροὺς τῆς ἐποχῆς του, ὁ Μανοῦσος, ποὺ εἶχε παραστῆ στὸ χειρουργεῖον, διέταξε νὰ μὴν ἐπιτραπῆ σὲ κανέναν ἡ εἴσοδος, διότι ὅταν συνήρχετο ὁ τραυματίας ἔπρεπε νὰ ἀποφύγῃ τὴν παραμικρὰ συγκίνησι.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον του εἶδε τὴν ναυαρχίνα τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε καὶ ἐσέβετο.

—Θὰ σᾶς παρακαλέσω, σεβαστή μου κυρία, τῆς εἶπε, νὰ μὴν ἐπιμείνετε νὰ ἰδῆτε τὸν ἀνεψιόν σας.

Τῆς ἐξήγησε ὅτι ἐὰν δὲν εἶχε συνέλθει, θὰ συνήρχετο μετ' ὀλίγον καὶ ὅτι ἡ παραμικρὰ συγκίνησις θὰ καθίστα τὴ θέσι του κρισιμωτέρα.

—Κινδυνεύει, κύριε; ρώτησε ὅσον ἦτο δυνατὸν ψυχραίμως ἐκείνη.

—Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι κινδυνεύει, ἀλλὰ πάντως ἡ κατάστασίς του εἶνε κρίσιμος.

Ὁ Μανοῦσος ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ χειρουργείου δὲν εἶχε χάσει καθ' ὁλοκληρίαν τὰς ἐλπίδας του. Εἶχε σχηματίσει τὴν ἀντίληψιν ὅτι τὸ πᾶν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν αἱμορραγίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀντοχὴν τῆς κράσεως τοῦ νέου ὁ ὁποῖος ἦτανε καὶ ὑγιὴς καὶ ρωμαλέος.

Ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς εἰσήγαγον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ τὸν Βαλέντην.

Ὁ Φίλιππος ἦταν κάτωχρος καὶ στὰ μάτια του καὶ στὴν ἔκφρασί του καταφανὴς ἡ ἀγωνία του καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς του.

Ἡ ναυαρχίνα μόλις τὸν εἶδε σηκώθηκε καὶ πῆγε πρὸς τὴν εἴσοδον.

—Φίλιππε, τοῦ ψιθύρισε, τί ξέρεις;

—Ἂν μπορούσατε νὰ μαντεύσετε, σεβαστή μου κυρία, τὸν σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς μου.

—Μὰ σεῖς δὲν ξέρατε;

—Τίποτε, ἀπολύτως τίποτα. Ὄχι μόνον μοῦ ἀπέκρυψε τὰ πάντα, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ τὰ κρύψῃ τόσον καλὰ ποὺ ἦτανε ἀδύνατον νὰ ὑποπτευθῶ τὸ παραμικρό.

—Μὲ ποιὸν ἐμονομάχησε;

—Μὲ ἕναν ξένον, συγγνώμην γιὰ τὴν φράσιν, μὲ ἕναν παλιάνθρωπο.

Καὶ μάσσησε μέσα στὰ δόντια του τὴ λέξι «παλιάνθρωπο» σὰν νὰ ἤθελε νὰ πτύσῃ τὸν σίελόν του στὸ πρόσωπον τοῦ Κάουντ.

Ὁ Βαλέντης δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι γιὰ τὸν ἀντίπαλο τοῦ Σεραφείμ. Δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ἡ σεβαστὴ ἐκείνη φίλη καὶ προστάτις τῆς αἰσθηματικῆς του περιπετείας, ποιὰ ἦτανε ἡ ἀφορμὴ ὅλου τοῦ κακοῦ.

—Αὐτὸς ὁ ξένος, ρώτησε ἀξιοπρεπῶς ἡ ναυαρχίνα, τί ἀπέγινε;

—Βρίσκεται στὸν «Εὐαγγελισμὸ» μὲ δύο τραύματα κι' αὐτός.

—Ἄ, τὸ παλληκάρι μου, ἄ, τὸ παιδί μου, ψιθύρισε ἡ ναυαρχίνα σὰν νὰ αἰσθάνθηκε κάποια ἱκανοποίησι.

Καὶ τὰ μάτια της γέμισαν πάλι δάκρυα.

⁂

Πράγματι, ἐνῷ ὁ Ζάρμπας ἐπάλαιε κατὸ τοῦ θανάτου εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ὁ Κάουντ εὑρίσκετο ἀναίσθητος στὸν «Εὐαγγελισμόν».

Τὸν εἶχαν μεταφέρει κι' αὐτὸν εἰς τὸ χειρουργεῖον, ὄχι τόσον γιὰ τὸ τραῦμα τοῦ δεξιοῦ του ὤμου ἀπὸ τὸ σπαθὶ τοῦ Ζάρμπα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ χτύπημα ποὺ εἶχε δεχθῆ κατακέφαλα ἀπὸ τὴν Ἔλινορ.

Ἦτο τόσο βαρὺ καὶ τόσο ὁρμητικὸ τὸ χτύπημα ὥστε ὁ Κάουντ ὑπέστη θλᾶσιν τοῦ κρανίου καὶ οἱ ἰατροὶ ἐφοβήθησαν ὅτι εἶχε πάθει διασάλευσιν τοῦ μυαλοῦ του.

Τὸ χονδρὸ ἀσημένιο μασίφ κεφάλι τοῦ λέοντος ποὺ ἦτανε στὴν κορυφὴ τοῦ μαστιγίου τῆς λαίδης κατέπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς του σὰν καταπέλτης μᾶλλον σὰν κεφαλοθραύστης.

Ἡ Ἔλινορ κρατοῦσε τὸ μαστίγιον ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη καὶ ἡ ὁρμὴ καὶ τὸ βάρος τοῦ κτυπήματος εἶχε πολλαπλασιασθῆ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν δύναμιν τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ἀκράτητον ὁρμὴν τῆς νεαρᾶς λαίδης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῆς κεντρόφυγος δυνάμεως καὶ τοῦ βάρους τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀργυροῦ λέοντος.

Εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» οἱ ἰατροὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσουν πῶς κατεφέρθη τὸ χτύπημα ἐκεῖνο καὶ πίστεψαν πὼς ὁ Ἄγγλος εἶχε λιθοβοληθῆ ἀπὸ βαρὺν καὶ ὀγκώδη λίθον, διότι ὁ λόγος τιμῆς ποὺ εἶχαν δώσει μεταξύ τους οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἰατροὶ διὰ τὴν ἀποσιώπησιν τοῦ ἀπροσδοκήτου καὶ καταπληκτικοῦ γεγονότος, εἶχε τηρηθῆ αὐστηρῶς ἀπὸ ὅλους.

Δὲν ἐτηρήθη ὅμως ἀπὸ τὴν Ἔλινορ.

Μόλις ἐκτύπησε τὸν Κάουντ καὶ τὸν εἶδε νὰ κρημνίζεται ἀναίσθητος, τοῦ ἔρριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα, ἀφίππευσε καὶ ἔσπευσε νὰ γονατίσῃ σιμὰ στὸν ἡρωϊκὸ νέο ποὺ τόσο ἐθαύμαζε τὸν ἱπποτισμό του.

Ὅταν εἶδε ὅτι ἔμεινε ἀναίσθητος, πῆρε τὸ χέρι του στὰ δυό της χέρια καὶ τὸ κατεφίλησε καὶ χωρὶς νὰ πῆ λέξι σὲ κανέναν, πήδηξε πάλι στὸ ἄλογό της καὶ κατηυθύνθη στὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβείαν.

Στὴν ψυχή της ἔβραζε ὄχι μόνον ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησις ἀλλὰ καὶ μῖσος φοβερό.

Δὲν ἐφαντάζετο πόσον βαρὺ ἦτο τὸ τραῦμα τὸ ὁποῖον εἶχε καταφέρει κατὰ τοῦ μισητοῦ ἐκείνου συμπατριώτου της.

Εἶχε συλλάβει στὴν ψυχήν της τὴν ἀπόφασιν νὰ καταγγείλῃ στὸν πρέσβυν τῆς πατρίδος της ὅτι ὁ Κάουντ εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσπευσμένως ἀπὸ τὴν μητριάν της, ἥτις ἐβοσσοδόμει νὰ ἁρπάσῃ ἢ τὸ ὅλον ἢ μέγα μέρος τῆς περιουσίας της, ὅτι ἡ ἀποστολή του εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Ἕλληνα ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπανέλθῃ ἄκουσα εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὅτι ὁ Κάουντ εἶχε προκαλέσει καὶ φονεύσει ἕναν ἱπποτικώτατον νέον ἀδελφικὸν φίλον τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ὅτι ἂν δὲν ἀπήρχετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας θὰ ἠναγκάζετο νὰ δημιουργήσῃ μέγα σκάνδαλον.

Ὅταν ἀνεκοίνωσεν ὅλ' αὐτὰ ἐν ἐξάψει εἰς τὸν γραμματέα Οὐῶλτερ, διότι ὁ Ἔλλιοτ ἀπουσίαζε ἀπὸ τὴν πρεσβείαν, ἐκεῖνος ἔκρινεν ἑαυτὸν ἀναρμόδιον νὰ ἐκφέρῃ τὴν παραμικρὰν γνώμην.

Τὴν ἠρώτησε μόνον ψυχραίμως τί ἐννοοῦσε μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ δημιουργήσῃ μέγα σκάνδαλον.

—Νὰ σκοτώσω ἐγὼ τὸν Κάουντ, τοῦ ἀπήντησεν ἡ Ἔλινορ μὲ ἔκφρασιν ἀσυγκρατήτου ὀργῆς καὶ μίσους.

Ὅταν κατόπιν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρεσβείαν ὁ Ἔλλιοτ καὶ ὁ Οὐῶλτερ τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὸν ἀνέμενεν ἡ μικρὰ λαίδη, τοῦ ἀνέφερε δὲ τί συνέβαινε, ὁ Ἔλλιοτ τὸν ἠρώτησε μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν ψυχραιμίαν τῆς ἀναλλοιώτου ἐκφράσεώς του ἐὰν ἡ λαίδη Κιμπερλέϋ ἐγνώριζε ποιὰ ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ Κάουντ.

—Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς πληροφορήσω, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Ὀλίγα λεπτὰ βραδύτερον ὁ Ἔλλιοτ ἐδέχθη τὴν λαίδη Κιμπερλέϋ μὲ τὴ συνήθη αὐστηράν του ἔκφρασιν.

Ἡ Ἔλλινορ τοῦ ἀφηγήθη ὅ,τι περίπου καὶ εἰς τὸν Οὐῶλτερ.

Ὁ Ἔλλιοτ τὴν ἤκουσε σιωπηλὸς καὶ ἔπειτα τῆς ἀπηύθυνε μίαν ἐρώτησιν.

— Γνωρίζετε ποῦ εὑρίσκεται τώρα ὁ Κάουντ;

—Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει κ. πρεσβευτά, τοῦ ἀπήντησε μὲ ἀδιαφορίαν ἡ Ἔλλινορ.

—Ἴσως θὰ σᾶς ἐνδιέφερε ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον κρίσιμος εἶνε ἡ θέσις τοῦ Κάουντ.

—Κρίσιμος;

—Μάλιστα, τὸ τραῦμα τὸ ὁποῖον τοῦ καταφέρατε σεῖς μὲ τὸ μαστίγιόν σας μὲ τὴν μεταλλίνη λαβὴ κατακέφαλα.

Ὁ Ἔλλιοτ εἶχε πληροφορηθῆ προηγουμένως ἀπὸ τὸν Πολωνὸν διπλωμάτην τὰ τῆς μονομαχίας καὶ τὰ τῆς ἀπροσδοκήτου ἐπιθέσεως τῆς Λαίδης Κιμπερλέϋ, καθὼς καὶ τὴν κρίσιμον θέσιν εἰς τὴν ὁ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 30ὴν σελίδα)

«Πάρτε σταφύλια ροζακιά, πάρτε γλυκὰ σταφύλια»
—Ἔχω ροδίτες τραγανοὺς τὰ ρόδινά της χείλια!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ... ...ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΣ... ...ΘΑΛΑΣΣΗΣ

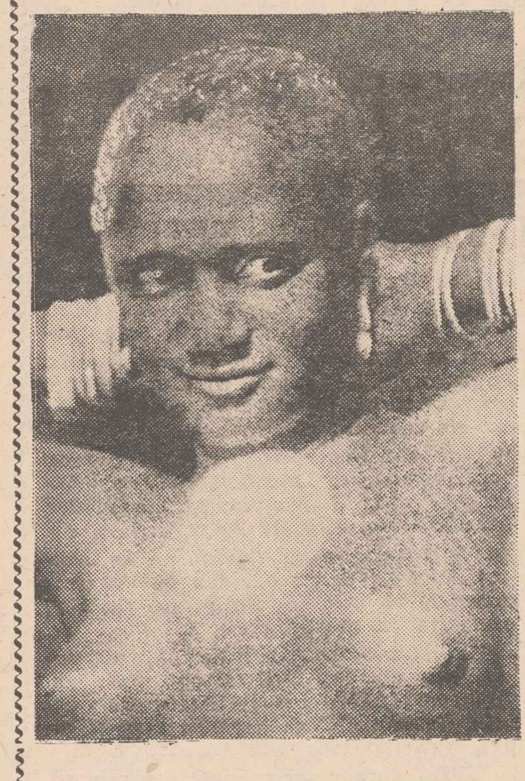

Σπαρταριστὸ ρεπορτὰζ τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου ΡΕΝΕ ΡΑΟΥΛ.

Κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξακριβώσῃ πὼς ὁ Γάλλος ταξιδιώτης Μοντφρὲ μπόρεσε νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὰς φοβερὰς συγκοινωνιακὰς ἀρτηρίας τῆς ἐρήμου, καὶ νὰ γίνῃ σεβαστὸς ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῶν σκλάβων. Ὅσοι Γάλλοι ἠμποροῦν νὰ κρίνουν μὲ εὐρύτητα πνεύματος τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, λέγουν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Μοντφρὲ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης τιμᾷ τὴν χώραν των.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἦτο 35 χρονῶν, Ἄφηνε τὸν πολιτισμένον κόσμον διὰ τὰς ἀξένους ἐκτάσεις τῆς Ἀνατολῆς, μὲ μοναδικὸν ἐφόδιον τὴν ἀποκαρδίωσιν.

Μὰ σὰν ἔφθασε στὴν Ἀφρικὴ ὁ Μοντφρὲ ,ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ κυριαρχήσῃ σ' αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς τόπους. Μὲ τὰς ὀλίγας οἰκονομίας ποὺ εἶχεν, ἀγόρασεν ἕνα πλοιάριο. Χωρὶς ἡ πρᾶξις του νὰ ἔχῃ τίποτε ἀπὸ τὰ ἀσυλλόγιστα καμώματα τῶν φαντασιοκόπων τυχοδιωκτῶν, ἐγνώριζε ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ περιβάλλουν ἕνα πλοῖο ποὺ θέλει νὰ κάμῃ ἀπηγορευμένα ἐμπόρια εἰς τὴν Ἐρυθρᾶν. Εἶχε νὰ πολεμήσῃ τὰ καταδιωκτικὰ πλοῖα τῶν δυνάμεων καὶ τὸν συναγωνισμὸν τῶν ἰθαγενῶν ἐμπόρων, ποὺ δὲν ἀστειεύονται διόλου ὅταν ἀσκοῦν τὰ ἐμπορικά τους χρέη.

Παρ' ὅλ' αὐτά, τὸ φοβερὸ αὐτὸ γέννημα τῆς Δύσεως, κατάφερε νὰ ἐπιβληθῆ, ν' ἀποκτήσῃ ἀφωσιωμένους ἰθαγενεῖς, νὰ κερδίσῃ, ν' ἀποκτήσῃ κτήματα, πλοῖα, ζῶα, σκλάβους.

⁂

Μία γαλλικὴ ἀποστολή, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἕνα γιατρό, δυὸ καθηγητάς, δυὸ συγγραφεῖς, εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσιν ν' ἀποταθῆ στὸν Μοντφρὲ γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὰ θρυλούμενα περὶ δουλείας.

Ὁ Μοντφρὲ ἀπήντησε:

—Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν κυνηγᾷ τὸ ἐμπόριο τῶν σκλάβων. Ἀλλὰ τὸ ἐμπόριο αὐτὸ προστατεύεται ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς λαοὺς ποὺ κατοικοῦν σ' ὅλη αὐτὴ τὴν περιοχή.

—Γιατὶ προστατεύεται;

—Γιατὶ καὶ ὁ πιὸ μορφωμένος ἐδῶ, ποὺ ἔχει σπουδάσει στὰ κολλέγια τῶν καθολικῶν καλογήρων, μ' ὅσα καὶ νἄχῃ ἀκούσει κατὰ τῆς δουλείας, βρίσκει τὴν κατάστασι αὐτὴ φυσική. Διόλου δὲν τὸν ἐνοχλεῖ. Θὰ τὸ καταλάβετε μόνοι σας ἅμα ταξειδέψετε στὶς περιοχὲς ὀρεινῶν φυλάρχων καὶ γνωρισθῆτε μὲ μερικοὺς καλοὺς καὶ πλουσίους ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ Μοντφρὲ μὲ προθυμία βοήθησε τὴν ἀποστολή. Τὴν ἐφωδίασε μ' ἕνα ἐμπιστευτικό του γράμμα σ' ἕνα γέρο Μουσουλμᾶνο, παληὸ ἔμπορο σκλάβων, πολὺ πλούσιον ποὺ εἶχε ἕνα κτῆμα σὲ μιὰ ἄκρη τῆς Ἀβησσυνίας.

Ὁ γιατρὸς τῆς ἀποστολῆς ὀνόματι Ἀντουάν, συνήντησε τὸν γέρο αὐτὸ Μωχαμὲτ Ἀλῆ ποὺ τοῦ εἶπε γελῶντας :

— Εἶμαι γέρος πιὰ καὶ τὰ πόδια μου δὲ βαστοῦν γιὰ τὶς νυχτερινὲς πορεῖες. Τὰ καραβάνια περπατοῦν μόνο τὴ νύχτα καὶ σὲ τοποθεσίες σκληρές. Ἂν ἔχετε ὅμως πραγματικὴ διάθεσι νὰ δῆτε καραβάνια σκλάβων, θὰ πρέπει νὰ ταξειδέψετε στὸ Φερίχ. Ἐκεῖ θὰ σᾶς συστήσω στὸν Ἰμπραὴμ Ἀλῆ. Εἶνε ὁ πιὸ ὀνομαστὸς καὶ δυνατὸς ἔμπορος σ' ὅλη τὴν Ἐρυθρά.

⁂

Μὲ τὸ γράμμα τοῦ Μωχαμέτ, ἡ ἀποστολὴ ξεκίνησε γιὰ τὸ Φερίχ.

Στὸ Φερὶχ πήγανε στὸ σπίτι ἑνὸς Γάλλου γιατροῦ, ποὺ διατηροῦσε μικρὴ χειρουργικὴ κλινική. Τοὺς ὑποδέχτηκε πολὺ καλὰ καὶ τοὺς ἔφερε σ' ἐπαφὴ μὲ πολλοὺς φυλάρχους. Στὸ τέλος βρέθηκε καὶ ὁ Ἰμπραὴμ Ἀλῆ. Τὸν ηὗραν σὲ μιὰ χαράδρα καὶ τοὺς ἐξήγησε γιατὶ ἄργησε νὰ τοὺς ἰδῆ.

— Ἔλαβα τὸ γράμμα τοῦ Μωχαμὲτ Ἀλῆ, ἀλλὰ ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ, ἂν εἶστε σεῖς ἐκεῖνοι ποὺ μοῦ συνιστᾷ.

— Ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ καραβάνι σκλάβων; τὸν ἠρώτησαν τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς.

— Ἔχω ἕνα καραβάνι δικό μου ποὺ θὰ τὸ ἀνταμώσω ἀπόψε τὴ νύχτα. Βαδίζει πρὸς τὴ θάλασσα. Ἐκεῖ θὰ τὸ πουλήσω σ' ἕναν ἔμπορο ἀπὸ τὴν Ὑεμένη. Τὰ παρακάτω δὲν μὲ νοιάζουν. Αὐτὸς θὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ ταξεῖδι.

Ἡ ἀποστολὴ ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ δῆ αὐτὸ τὸ καραβάνι. Σὲ λίγο φτάσανε σ' ἕνα μικρὸ χωριό.

⁂

Ὁ Ἰμπραὴμ Ἀλῆ μᾶς ἔκαμε νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσωμε.

Μπῆκε μέσα σ' ἕνα σπίτι καὶ σήκωσε μιὰ μεγάλη πλάκα. Μπροστά του ἄνοιξε ἕνας σκοτεινὸς λάκκος. Ἄναψαν ἕνα φανάρι καὶ στὸ βάθος εἶδαν μισόγυμνες τρεῖς γυναῖκες καὶ ἕνα δεκαπεντάχρονο παιδί, νὰ κοιμοῦνται στὸ χῶμα. Ὁ λάκκος ἔμοιαζε σὰν τάφος.

— Εἶνε τρεῖς σκλάβες ποὺ ἔχω πληρώσει ἀκριβὰ σ' ἕνα φύλαρχο καὶ τὶς ἔχω θρέψει καιρό. Ἀλλὰ ὅλοι, καὶ οἱ δέκα πέντε σκλάβοι αὐτοῦ τοῦ καραβανιοῦ, εἶνε ἀπὸ τὶς καλλίτερες φουρνιές.

Ὁ Ἰμπραὴμ Ἀλῆ ἔβαλε πάλι τὴν πλάκα κι' ἔκαμε νόημα στὴν ἀποστολὴ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐπέρασαν σ' ἕνα σπίτι διπλανὸ καὶ ἄνοιξαν κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, ἄλλο λάκκο. Ἐκεῖ ἕξη ἄνδρες ἐκοιμῶντο. Ἡ ἀναπνοή των ἦτο δύσκολη καὶ βαρειὰ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα πιὸ πνιγηρά.

⁂

Ἀλλὰ ὁ Ἰμπραὴμ Ἀλῆ εἶχε καὶ ἄλλη δουλειά. Σ' ἕνα σπίτι τὸν ἐπερίμενεν ἕνα παζάρι πολὺ περίεργο. Οἱ ἄνθρωποί του τὸν ἀνήγγειλαν καὶ μαζὶ μὲ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἐκάθησε σὲ μιὰ αὐλὴ καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ φέρουν τοὺς ξένους.

Ἦσαν δυὸ ἡλικιωμένοι μαῦροι. Τοῦ παραπονέθηκαν πὼς ἡ κόρη τους δὲν ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο ποὺ τῆς ἔδειχναν αὐτοί, ὅτι ἔζησε μ' ἕνα τσοπᾶνο ποὺ τὴν παράτησε κι' ὅτι διόλου δὲν τοὺς νοιάζονταν. Θὰ ψοφοῦσαν τῆς πείνας ἂν δὲν τὴν πουλοῦσαν. Κατάφεραν λοιπὸν νὰ τὴν φέρουν μὲ τὰ ψέματα εἰς τὸ χωριό, τὸ λημέρι μᾶλλον τοῦ Ἰμπραὴμ Ἀλῆ γιὰ νὰ τοῦ τὴν πουλήσουν

— Τί ζητᾶτε;

— Διακόσια τάλλαρα.

— Ἀκριβά, εἶπεν ὁ Ἰμπραὴμ. Ἀλλὰ νὰ τὴ δῶ.

Οἱ ἄνθρωποι τότε τοῦ Ἰμπραὴμ πῆγαν σὲ μιὰ χαμοκέλλα, ἄνοιξαν κι' ἔβγαλαν μιὰ κοπέλλα ὡς εἴκοσι χρόνων, μεστωμένη, μαύρη, ἀλλὰ καλοφτιαγμένη. Τὴν ἔφεραν εἰς τὸν Ἰμπραὴμ καὶ κείνη μόλις τὸν εἶδε, ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὰ πόδια του. Νόμισε, ὅπως ἐξήγησε, πὼς εἶνε ἄρχοντας. Αὐτὸς ὅμως, ἀφοῦ τὴν κύτταξε καλὰ-καλὰ εἶπε:

—Διακόσα τάλλαρα εἶνε πολλά. Δίνω ἑκατό.

— Εἶνε λίγα, εἶπεν ὁ γέρος.

Τότε ὁ Ἰμπραὴμ σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὴν νέα γυναῖκα. Τὴ σήκωσε ὄρθια καὶ τὴ διέταξε νὰ βγάλῃ τὸ ροῦχο της. Ἐκείνη ἔκαμε νὰ τραβηχτῇ πρὸς τὰ πίσω, ἀλλὰ ὁ Ἰμπραὴμ τράβηξε τὸ βούρδουλά του καὶ ἄρχισε ἀλύπητα νὰ τὴν χτυπᾷ.

Τὸ νέο κορίτσι γονάτισε κι' ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Ἰμπραὴμ τὴ γύμνωσε. Τότε ὁ ἔμπορος μουρμούρισε:

— Δίνω ἑκατὸν πενῆντα.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπόκρισι, τοὺς μέτρησε τὰ τάλληρα, ἐνῷ οἱ ἄνθρωποί του τὴν ἅρπαξαν, τῆς πέρασαν τὶς ἀλυσσίδες καὶ τὴν πῆγαν νὰ κοιμηθῇ στὸ λάκκο, ποὺ ἦσαν καὶ οἱ ἄλλες τρεῖς σκλάβες μὲ τὸ παιδί.

— Ἔκαμα μιὰ καλὴ ἀγορά, εἶπε χαμογελῶντας στὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς, ποὺ εἶχαν χλωμιάσει μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ εἶχαν δῆ νὰ γίνεται σ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα.

⁂

Τὴν ἐπομένη, τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς κατέβηκαν στὴν ἀκτή, ὅπου βρισκόταν τὸ πλοῖο τοῦ ἔμπορα τῆς Ὑεμένης, ποὺ θὰ παραλάβαινε τὸ ἀνθρώπινο φορτίο.

Μόλις εἶδαν τὸν Ἰμπραὴμ Ἀλῆ, τρεῖς ἄνθρωποι ὡπλισμένοι βγήκανε ἀπὸ τὸ πλοῖο κι' ἀνέβηκαν στὸ ὕψωμα ὅπου ἦτανε ὁ Ἰμπραὴμ καὶ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς.

Ἅμα ζύγωσαν, ὁ ἔμπορος τῆς Ὑεμένης, ἕνας ἄντρας μελαψὸς, μὲ λίγο κατσαρὸ γένι, προχώρησε. Ἔρριξε μιὰ ἀνήσυχη ματιὰ στὴν ἀποστολὴ καὶ δὲν ἡσύχασε παρὰ ὅταν ὁ Ἰμπραὴμ τοῦ εἶπε δυὸ-τρεῖς κουβέντες.

Κάθησαν ὅλοι μαζὶ καὶ σὲ μισὴ ὥρα πρόβαλε τὸ καραβάνι.

Μπροστὰ σὲ ἑκατὸ μέτρα ἀπόστασι, προπορεύονταν δυὸ ὡπλισμένοι, πίσω ἀκολουθοῦσε μὲ τρεῖς ὡπλισμένους τὸ καραβάνι.

Τὸ καραβάνι στάθηκε, δεμένο καθὼς ἦταν, μὲ ἁλυσίδα ψιλὴ καὶ συρματόσκοινο, ὡς ἑκατὸ μέτρα μακρυά. Τότες ὁ ἔμπορας ζύγωσε μόνος μὲ τὸν Ἰμπραὴμ καὶ τοὺς ἐξέτασεν ὅλους.

Τελευταῖα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς νέας κοπέλλας, ποὺ εἶχε πουληθῆ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

Ὁ Ἰμπραὴμ ζήτησε τρακόσια τάλληρα. Ὁ ἔμπορος, ἀφοῦ τὴν ἔγδυσε καὶ τὴν ἐξέτασε, ἔδωκε διακόσια.

Τότε ἐπενέβη ξαφνικὰ ὁ ἰατρὸς τῆς ἀποστολῆς λέγοντας:

— Μὲ θέλετε γιὰ ἀγοραστή;

⁂

Ὁ Ἰμπραὴμ τὸν κύτταξε κι' ἀφοῦ συλλογίστηκε κάμποσο, εἶπε:

— Πόσα δίνεις;

— Διακόσια πενῆντα τάλληρα.

Τότε τὸ κορίτσι ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του. Δὲν πίστευε σ' ὅ,τι ἄκουγε. Νὰ πουληθῇ σ' ἕνα λευκὸ τὸ προτιμοῦσε χίλιες φορές.

Θὰ τἀρέσω σὰν γυναῖκα, συλλογίστηκε καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὅλο ἠδυπάθεια στὸ γιατρό.

Ὁ ἔμπορος ἀπὸ τὴν Ὑεμένη πειράχθηκε.

— Δίνω ἐγὼ τὰ διακόσια πενῆντα τάλληρα, ποὺ ἔχω σειρά.

— Δίνω διακόσια ἑβδομῆντα, εἶπε ὁ γιατρός.

Στὸ τέλος τοῦ κατεκυρώθη.

Τὴ λύσανε τότες ἀπὸ τὸ ἄλλο καραβάνι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἰμπραὴμ Ἀλῆ καὶ μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω τὴν παρέδωσαν στὸ γιατρό.

Ὅλοι οἱ σκλάβοι γύρισαν καὶ κύτταξαν καὶ σὲ μιὰ προσταγὴ ξεκίνησαν γιὰ τὴ θάλασσα. Κύτταζαν τούτη τὴ γαλάζια ἀπεραντοσύνη ποὺ ξανοίγονταν γιὰ πρώτη φορὰ μπροστὰ στὰ μάτιά τους, καὶ γιομᾶτοι κατάπληξι, ἀμίλητοι ὅμως σὰν πέτρες, ζύγωσαν τὸ καΐκι.

Τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἀκολούθησαν κι' ἐκεῖ, μὲ τὴ σκλάβα τους, ἐλεύθερη τώρα. Ἅμα φτάσανε δίπλα στὸ καΐκι, ἄνοιξαν ἕνα ἀμπάρι καὶ τοὺς στιβάξανε τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλον καὶ τὸ σκεπάσανε.

— Δὲ φοβᾶστε τὶς περιπολίες; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ὄχι καὶ τόσο, ἀποκρίθηκε ὁ ἔμπορος. Μιὰ φορὰ μὲ κυνήγησε ἕνα καταδιωκτικό. Γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγω ἅρπαξα ἕνα σκλάβο καὶ τὸν πέταξα στὴ θάλασσα. Δὲν καταλάβαμε ποτὲς γιατὶ ἐσεῖς οἱ ἄσπροι ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ τοὺς σκλάβους.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο, πήδηξε στὸ καΐκι καὶ σαλπάρησε γιὰ τὸ πέλαγος.

ΡΕΝΕ ΡΑΟΥΛ

Ο ΝΕΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΑΙΖΟΝ

ΤΟ „ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΕΘ"

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ἡ εἴδησις μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ὑπάρχει κάπου μιὰ χώρα μικρή, ἕνα ἄγνωστο νησάκι, ὅπου, μὲ τὴν δύναμι ἑνὸς μυστηριώδους μάγου, οἱ κάτοικοι γλεντοῦν ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ, ὅπου ἄνδρες καὶ γυναῖκες περπατοῦν κατὰ ἕνα τρόπον πολὺ παράξενον καὶ κωμικὸν καὶ ὅπου κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας συμβαίνουν πράγματα ἀστεῖα καὶ γελοῖα.

Ἡ χώρα αὐτὴ λέγεται Λάμπεθ: ἀλλὰ δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὴν ὁμώνυμον συνοικίαν τοῦ Λονδίνου, οὔτε μὲ ἕνα χωριουδάκι τοῦ Καναδᾶ.

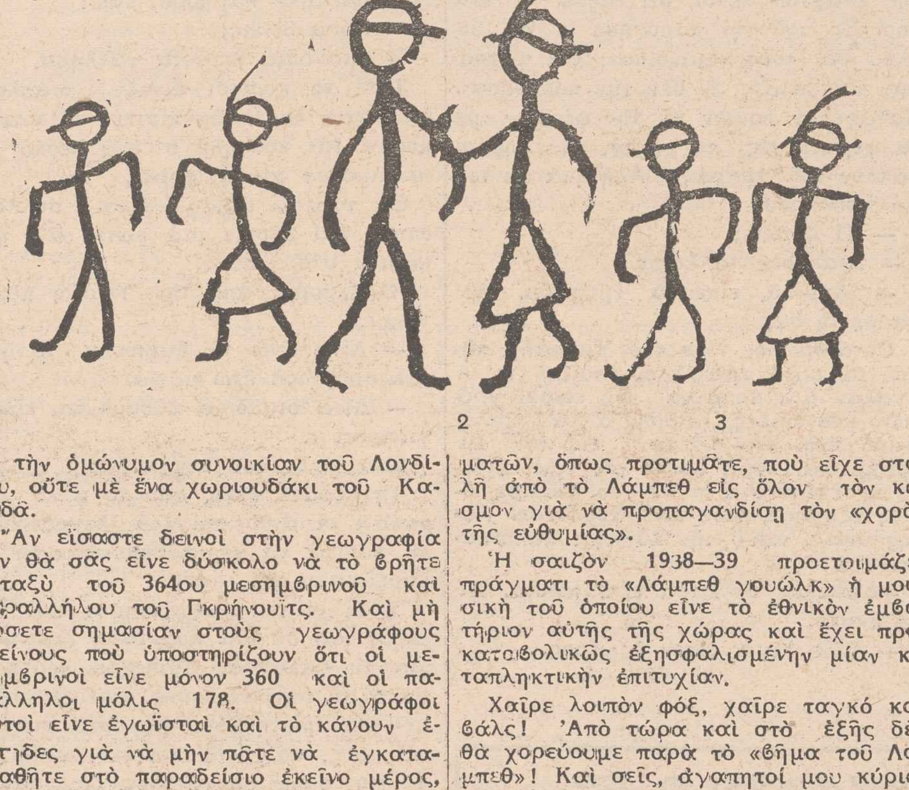

Ἂν εἴσαστε δεινοὶ στὴν γεωγραφία δὲν θὰ σᾶς εἶνε δύσκολο νὰ τὸ βρῆτε μεταξὺ τοῦ 364ου μεσημβρινοῦ καὶ παραλλήλου τοῦ Γκρήνουΐτς. Καὶ μὴ δώσετε σημασίαν στοὺς γεωγράφους ἐκείνους ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ μεσημβρινοὶ εἶνε μόνον 360 καὶ οἱ παράλληλοι μόλις 178. Οἱ γεωγράφοι αὐτοὶ εἶνε ἐγωϊσταὶ καὶ τὸ κάνουν ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴν πᾶτε νὰ ἐγκατασταθῆτε στὸ παραδείσιο ἐκεῖνο μέρος, ὅπου τὰ πάντα εἶνε χαρούμενα, ὅπου ὁ κόσμος γελάει ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ καὶ ὅπου ὅλοι περπατοῦν κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ποὺ ἀπὸ τὸ μέρος λέγεται «βῆμα τοῦ Λάμπεθ».

Κάποτε ποὺ ἕνα ζευγάρι ἀποβιβάσθηκε στὴν Εὐρώπη φέρνοντας μαζύ του μυστηριώδη χαρτιά, κλειδωμένα σὲ μιὰ μικρὴ βαλιτζοῦλα, πλῆθος δημοσιογράφοι ἔσπευσαν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ ζεῦγος αὐτὸ καὶ νὰ μάθουν τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου των.

— Ἐδῶ μέσα, εἶπε τὸ χαριτωμένο κορίτσι μὲ τὰ κατάξανθα μαλλιά, χτυπῶντας τὴν μυστηριώδη βαλιτζοῦλα, ἔχουμε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τινάξουμε τὴν Εὐρώπη στὸν ἀέρα!....

Μὰ τί εἶχαν φέρει λοιπόν ; Καμμιὰ νέα συμπεπυκνωμένην δυναμίτιδα; Τίποτε καινούργιες ἐπαναστατικές ἰδεολογίες; Μέσα γιὰ νὰ προκαλέσουν νέους πολέμους ; Γιὰ κάθε ἐδεχόμενον τὸ ζεῦγος αὐτὸ παρεκλήθη νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Καὶ ἐκεῖ ἔμαθαν ὅλοι ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἦταν ἕνα ζεῦγος περιοδευόντων πλασιέ ἤ διπλωματῶν, ὅπως προτιμᾶτε, ποὺ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὸ Λάμπεθ εἰς ὅλον τὸν κόσμον γιὰ νὰ προπαγανδίσῃ τὸν «χορὸν τῆς εὐθυμίας».

Ἡ σαιζὸν 1938—39 προετοιμάζει πράγματι τὸ «Λάμπεθ γουώλκ» ἡ μουσικὴ τοῦ ὁποίου εἶνε τὸ ἐθνικὸν ἐμβατήριον αὐτῆς τῆς χώρας καὶ ἔχει προκαταβολικῶς ἐξησφαλισμένην μίαν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν.

Χαῖρε λοιπὸν φόξ, χαῖρε ταγκό καὶ βάλς! Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς δὲν θὰ χορεύουμε παρὰ τὸ «βῆμα τοῦ Λάμπεθ»! Καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου κύριοι πάει ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὅταν ἀκούατε τοὺς ἤχους μιᾶς ὀρχήστρας, ἐνομίζατε πὼς εἴχατε τὸ δικαίωμα νὰ σφίξετε στὴν ἀγκαλιά σας τὴν πρώτη γυναῖκα ποὺ θὰ συναντούσατε μπροστά σας καὶ νὰ στροβιλισθῆτε μαζύ της στὴ δίνη ἑνὸς χοροῦ.

Τὸ «Λάμπεθ γουώλκ» εἶνε ἡ ἐπανάστασις τοῦ χοροῦ. Ἴσως εἶνε ἡ ἐπιστροφὴ στὶς παληὲς καδρίλλιες τοῦ περασμένου αἰῶνος, πάντως ὅμως εἶνε ἕνα σημεῖο ἀφετηρίας ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ πολὺ μακρυά.... Πολὺ μακρυά, ἀπὸ τὶς ντάμες, πρὸ παντὸς, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ.

Θέλετε τώρα νὰ σᾶς δώσουμε καὶ ἕνα μικρό, πρόχειρο μάθημα τοῦ νέου χοροῦ; Δῶστε λίγην προσοχήν.

1) Ντάμα καὶ καβαλλιέρος, ἡ μιὰ στὸ πλευρὸ τοῦ ἄλλου. Ὁ καβαλλιέρος δεξιά. Κάνετε ὀκτὼ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός (4 μπατοῦτες), ταλαντεύοντας τοὺς ὤμους καὶ τὰ μπράτσα, μὲ τὰ χέρια γυρισμένα πρὸς τὰ μέσα (εἰκ. 1).

2) Ὁ καβαλλιέρος στρέφεται καὶ δίνει τὸ δεξὶ του μπράτσο στὸ δεξὶ μπράτσο τῆς ντάμας (εἰκ. 2). Κάνει ὀκτὼ βήματα γυρίζοντας πρὸς τ' ἀριστερά.

Στὸν τρίτον χρόνο τῆς τετάρτης μπατούτας ὁ καβαλλιέρος καὶ ἡ ντάμα φωνάζουν «Ὁ-ΐ!» καὶ χεραιτιῶνται ἐγγίζοντας τὸ μέτωπο μὲ τὸ δεξὶ χέρι (εἰκ. 6).

3) Ὁ ἕνας στὸ πλευρὸ τοῦ ἄλλου. Δυὸ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τρία ἄλλα ταχύτερα (Ἕνα, δυό. Ἕνα, δύο τρία)— (εἰκ.3). Ἐπαναλαμβάνονται τέσσαρες μπατοῦτες ἐν ὅλῳ.

4) Φὰς ἄν φάς. Ντάμα καὶ καβαλλιέρος κάνουν τρία βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω (εἰκ. 4) ἑνώνοντας τὶς φτέρνες καὶ χτυπῶντας τὰ χέρια στὰ γόνατα κατὰ τὸν τρίτον χρόνον τῆς δευτέρας μπατούτας (εἰκ. 5).

5) Ντάμα καὶ καβαλλιέρος κάνουν τρία βήματα γιὰ νὰ πλησιάσουν. Χαιρετιῶνται. Στὴν τρίτην κίνησι τῆς δευτέρας μπατούτας φωνάζουν: «Ὁ-ΐ!» (εἰκ. 6).

Ἐπαναλαμβάνουν τὴν πρώτην καὶ τὴν πέμπτην φιγούραν χωρὶς τὴν φωνὴν καὶ τὸν χαιρετισμόν. Ξαναρχίζουν ἔπειτα μὲ τὴν πρώτην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Αὐτὸ εἶνε τὸ «βῆμα τοῦ Λάμπεθ», ὁ περίφημος «χορὸς τῆς εὐθυμίας» ποὺ μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὅπου χαλάει τὸν κόσμο. Καὶ μετὰ μερικὲς ἑβδομάδες θὰ συμβῇ τὸ ἴδιο κ' ἐδῶ στὴν Εὐρώπη, ὅπου θὰ χορεύεται σ' ὅλα τὰ κέντρα.

Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν αὐτὴν ὁ νέος χορὸς φαίνεται λιγάκι δύσκολος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε. Τοὐναντίον μάλιστα εἶνε ἁπλούστατος. Καὶ ἂν ἔχετε κανένα φίλον ἢ καμμιὰ φίλη (τόσο τὸ καλύτερο) ποὺ νὰ ξέρῃ. δὲν θὰ δυσκολευτῇ καθόλου νὰ σᾶς τὸν μάθῃ, καὶ ἀμέσως μπορεῖτε νὰ τὸν διδάξετε καὶ σεῖς.

Καὶ εἶνε διασκεδαστικὸς ὁ νέος χορὸς, ὄχι μονάχα γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν χορεύουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς θεατάς. Ὅλοι γελοῦν, εἶνε εὔθυμοι, χειροκροτοῦν καὶ φωνάζουν.

Ὥστε λοιπὸν πᾶνε γιὰ πάντα τὰ νανουρίσματα ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν κατακλύσι τὸ σύμπαν μὲ τὸ λικνιστικὸν βῆμα τοῦ ταγκό; Αὐτὰ ποὺ μᾶς πλημμύζαν τὴν ψυχὴ μὲ μίαν ἀπέραντη μελαγχολίαν, μὲ μία θλῖψι ἀπερίγραπτη καὶ ποὺ δὲν προκαλοῦσαν καθόλου τὸ γλέντι.

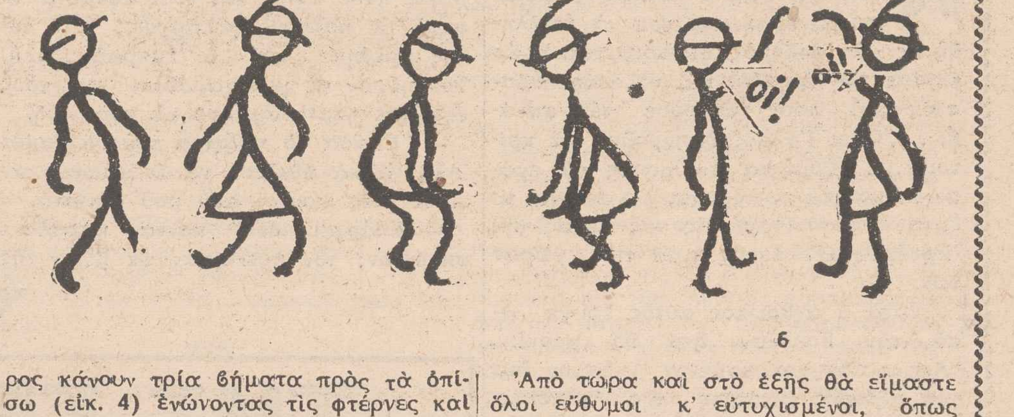

Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ εἴμαστε ὅλοι εὔθυμοι κ' εὐτυχισμένοι, ὅπως εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λάμπεθ. Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν χορὸ καὶ ποιὸς ξέρει ἂν καταντήσουμε νὰ περπατᾶμε καὶ στὸ δρόμο μὲ τὸ περίφημο ἐκεῖνο βῆμα, ὅπως κάνουν οἱ εὐτυχισμένοι κάτοικοι τῆς μακρυνῆς ἐκείνης χώρας.

Ἂς χορέψουμε λοιπὸν τὸ «βῆμα τοῦ Λάμπεθ»! Ἡ φύσις εἶνε προκλητική, ἡ ζωὴ μᾶς διασκεδάζει, ὁ κόσμος εἶνε ὡραῖος! Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ζήσουμε γλεντῶντας;

ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ ΤΗΝ ΣΚΕΨΙ ΜΑΣ ;

Μερικὰ παραδείγματα ποὺ δίδουν τὴν ἀπάντησι

Τὸ ἐρώτημα, ἂν μᾶς καταλαβαίνουν τὰ ζῶα, ὅταν ἀπευθυνόμεθα σὲ αὐτά— ἢ καὶ ὅταν ἀπευθυνόμεθα σὲ ἄλλους ἐν σχέσει μὲ αὐτά— ἔχει τεθεῖ κατ' ἐπανάληψιν καὶ διαρκῶς ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν μας, ὅπως καὶ πολλῶν ἐπιστημόνων.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ σκύλλοι, τὰ ἄλογα, οἱ γάτες, μᾶς δίνουν ἀπόλυτα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μᾶς καταλαβαίνουν. Τὰ σχετικὰ δὲ πειράματα τὸ πιστοποιοῦν ἀπολύτως.

Εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν βλέπουμε ἀμαξάδες ἢ ἱππεῖς νὰ ὁμιλοῦν μὲ τὰ ἄλογά τους σὰν νὰ ἦσαν ἄνθρωποι. Ἢ ἡλικιωμένες κυρίες, νὰ λένε εἰς τὸν γάτον των ὅλα τους τὰ μυστικὰ. Καὶ ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν ἰδιαιτέρως τὰ σκυλιά.

Ὅλοι αὐτοὶ βεβαιώνουν ὅτι τὰ πιστὰ τους ζῶα, καταλαβαίνουν κάθε τους λέξι, αὐτὸ εἶνε ἴσως ὑπερβολικό, διότι πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε τότε, ὅτι τὰ ζῶα εἶνε ἱκανὰ νὰ σκέπτωνται. Καὶ αὐτὸ φαίνεται ὅτι δὲν συμβαίνει. Ἀληθὲς εἶνε μᾶλλον ὅτι ὁ σκύλλος ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν τόνον τῶν ὅσων τοῦ λέμε, παρὰ ἀπὸ τὴν ἔννοιαν καὶ τοῦτο διότι π.χ. ὅταν φωνάζῃ κανεὶς στὸν σκύλλο του μὲ αὐστηρὸ τόνο ἐπιπλήξεως, ὅτι π.χ. τὸ φαΐ του τὸν περιμένει στὸ ἄλλο δωμάτιο ἢ ἀντίθετα μία ὁποια φράσι βαρειά, τὸ ζῶο θὰ βάλῃ τὴν οὐρά του μέσα στὰ σκέλη του, ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ. Καὶ ἀντιθέτως δείχνει χαράν, ἂν τὸν ἐπιπλήξῃ κανεὶς κάπως μὲ χαϊδευτικὸν τόνον φωνῆς.

◇◇◇

Ὑπάρχουν ἐν τούτοις περιπτώσεις, ποὺ ὁ σκύλλος φαίνεται νὰ καταλαμβάνῃ πράγματι καὶ τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων ποὺ τοῦ ἀπευθύνονται, ἢ ποὺ ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μὲ αὐτόν. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἕνας γνωστὸς Σουηδὸς ζωολόγος διηγεῖται τὸ ἑξῆς περιστατικόν: Κάποιος γνωστός του, εἶχε μία σκύλλα, ἡ ὁποία εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται κακιά, τόσο, ὥστε ὁ κύριός της, εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν σκοτώσῃ. Αὐτὸ τὸ ἔλεγε εἰς ἕναν φίλον του ποὺ τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ. Τὸ ζῶον ποὺ ἦταν κουλουριασμένο στὰ πόδια του ἄρχισε νὰ τρέμῃ σὰν νὰ ἐκρύωνε φοβερὰ καὶ ταυτοχρόνως νὰ κλαψουρίζῃ.

Ὁ ἐπισκέπτης εἶπε στὸν φίλο του ὅτι δὲν ἦτανε σωστὸ νὰ σκοτώσῃ τὸ πτωχὸν ζῶον καὶ ἐπέμενε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ ἀφίσῃ νὰ ζήσῃ καὶ ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τὸ περιωρίσῃ. Ἐνῷ τὰ ἔλεγε ἀκόμη αὐτά, ἡ σκύλλα ἐσύρθη κοντά του καὶ τρέμουσα πάντοτε, ἐτρίφτηκε πάνω στὰ πόδια του, πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο παράπονο.

Ὅταν δὲ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ζώου ἐδέχθη τὴν ἄποψιν τοῦ φίλου του καὶ εἶπε ὅτι θὰ τὴν ἄφηνε νὰ ζήσῃ, ἡ σκύλλα ἐπήδησε μὲ μιᾶς στὰ γόνατα τοῦ κυρίου της καὶ μὲ γαυγίσματα χαρᾶς ἄρχισε νὰ τοῦ γλύφῃ τὰ χέρια.

Γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἐν τούτοις οἱ δύο φίλοι—οἱ ὁποῖοι παρετήρησαν τὸ γεγονός— ἂν ἡ σκύλλα εἶχε πράγματι καταλάβει, ἐπανέλαβαν τὴν συζήτησι. Ὁ ἀφεντικὸς τῆς σκύλλας ἐπέμενε τώρα περισσότερον ἔντονα, ὅτι ἔπρεπε πιστολίσῃ τὸ κακὸν ζῶον, Τότε ἔδειξε συμπτώματα ἀγωνίας καὶ φόβου καὶ συνῆλθε πάλι ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ κύριός της εἶχε ἀλλάξει γνώμην.

Ἡ σκύλλα ἀσφαλῶς δὲν εἶχε καταλάβει ὅλες τὶς λέξεις ποὺ εἶχαν εἰπῆ οἱ δύο ἄνθρωποι, ἀλλὰ εἶχε διαβάσει τὴν σκέψι τους.

◇◇◇

Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἄλλα ἁπλούστερα παραδείγματα ἐκ τῶν ὁποίων θὰ γνωρίζῃ ἀρκετὰ κάθε ἕνας ποὺ ἀγαπάει τὰ σκυλλιά.

Εἶνε γνωστὸν π.χ. πόσο τὰ ζῶα ἐν γένει καὶ ἰδιαιτέρως ὁ σκύλλος, διαισθάνονται ποιὸς τὰ ἀγαπάει καὶ ποιὸς ὄχι. Ὁ σκύλλος ξέρει ὅμως καὶ νὰ διακρίνῃ ποιοὺς ἀνθρώπους συμπαθεῖ ὁ κύριός του καὶ ποιοὺς ὄχι. Ἰδοὺ ἕνα σχετικὸ παράδειγμα:

Ἕνας ἐπισκέπτης, τὸν ὁποῖον δὲν συμπαθεῖ καθόλου ὁ δεχόμενος τὴν ἐπίσκεψίν του, μπαίνει στὸ δωμάτιο ὅπου εὑρίσκεται ὁ τελευταῖος μὲ τὸν σκύλλον του. Κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ξένου ὁ σκύλλος ἔδειξε τὴν δυσαρέσκειάν του, οὐρλιάζοντας ὑπόκωφα. Ὁ κύριός του τὸν καθησύχασε. Ὅταν ὅμως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας ὁ ἐπισκέπτης εἶπε κάτι ποὺ δυσηρέστησε ἰδιαιτέρως τὸν οἰκοδεσπότη—ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἔδειξε τίποτε ἀπολύτως— ὁ σκύλλος ὥρμησε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ οὐρλιάζοντας ἐδάγκασε ἐλαφρὰ τὸν ἐπισκέπτην στὸ πόδι. Εἶχε διαισθανθῆ φαίνεται ὅτι ὁ κύριός του, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρουσία τοῦ ἀνεπιθυμήτου ἐπισκέπτου.

◇◇◇

Διαβάστε καὶ ἄλλα σχετικὰ πειράματα :

Ἐδόθησαν κατ' ἐπανάληψιν νοερῶς διαταγαὶ εἰς σκύλλους, καὶ ἀπὸ ἕνα δωμάτιον εἰς ἄλλο ἀκόμη. Οἱ σκύλλοι τὰς ἐξετέλεσαν ἀκριβέστατα. Τὸ ἴδιο ὅμως συμβαίνει καὶ μὲ τὶς γάτες, ἀλλὰ μὲ ὀλιγώτερη ἐπιτυχία, διότι ἡ γάτα δείχνει ὀλιγώτερη ὑπακοὴ ἐν γένει καὶ κάνει περισσότερο ἀπὸ τὸν σκύλλο ὅ,τι θέλει ἐκείνη. Σχετικὰ πειράματα ὅμως ἀπέδειξαν πόσον ἡ γάτα εἶνε ἐπίσης ἱκανὴ νὰ διαβάζῃ τὴν σκέψι τοῦ ἀνθρώπου. Παραγγέλματα ποὺ ἐδόθησαν πρὸς τὶς γάτες ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ διαισθήσεως τῆς σκέψεως, ἀλλὰ περὶ κατανοήσεως τῶν λέξεων. Μὲ τὴν ἰδίαν ἀκρίβειαν ἐξετελέσθησαν παραγγελίαι ποὺ ἐδόθησαν εἰς ξένας γλώσσας, ποὺ οἱ γάτες δὲν τὶς εἶχαν ἀκούσει ποτέ.

Εἶνε γνωστὸν ἐξ ἄλλου, πόσο τὸ ἄλογο καταλαβαίνει τὸν τακτικὸ ἀναβάτη του.

Τὰ ἐξημερωμένα θηρία ὑπακούουν περισσότερο εἰς τὴν σκέψιν τοῦ θηριοδαμαστοῦ παρὰ εἰς τὰ λόγια του καὶ τὰς κινήσεις του. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι μόλις τὸ ζῶον διαισθανθῆ φόβον εἰς τὸν ἄνθρωπον παύει νὰ τὸν ὑπακούῃ καὶ κάνει ὅ,τι θέλει.

Γράμματα-τέχνη-θέατρον

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΕΣΤΡΟΣ κ. ΒΑΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

Τοῦ κ. ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Χάρις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν περιηγητικὴν λέσχην, τὴν δρᾶσιν καὶ τὰς εὐγενεῖς της ἐπιδιώξεις χίλιοι περίπου ἄνθρωποι παρέστησαν εἰς μίαν ὡραίαν συναυλίαν ποὺ ὠργανώθη κατὰ τρόπον ἄμεμπτον εἰς τὸν Μαραθῶνα, εἰς τὸ μικρὸ δασύλιον τοῦ φράγματος. Τὸ γεγονὸς εἶνε ἄξιον κάθε ἐξάρσεως καὶ ἀξίζει νὰ ἀναγραφῇ εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς Περιηγητικῆς. Καὶ πρῶτον, διότι ἐπείσθημεν ἀπολύτως πλέον ὅτι ὁ νέος μαέστρος Βαβαγιάννης πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ὑποστηριχθῇ, νὰ ἐνισχυθῇ, νὰ τοῦ παρασχεθῇ ἡ δυνατότης νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ποὺ τοῦ ἀξίζει. Καὶ δεύτερον, διότι ἀνεκαλύφθη ἕνας θαυμάσιος χῶρος εἰς ἕνα γοητευτικὸν καὶ πολιτισμένον περιβάλλον ποὺ ἔχει τελειωτάτην ἀκουστικὴν καὶ ποὺ ἠμπορεῖ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἑταιρίας ὑδρεύσεως νὰ ἀποβῇ ἕνα μοναδικὸν μέρος καλλιτεχνικῶν συγκεντρώσεων.

Τὸ θέμα μου ὅμως δὲν εἶνε αὐτό. Εἶνε ὁ Βαβαγιάννης καὶ ἡ συναυλία του. Καὶ ἄλλοτε μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸν καλλιτέχνην αὐτόν. Τὸ κάνω καὶ σήμερα εὐχαρίστως γιατὶ τοῦ ἀξίζει καὶ διότι προσέθεσε μὲ τὴν τελευταίαν του συναυλίαν τὴν ἀναμφισβήτητον καὶ μεγαλυτέραν του ἐπιτυχίαν. Ἐὰν δὲν κάνω λάθος ἡ συναυλία αὐτὴ ἦταν ἡ τετάρτη δημοσία του ἐμφάνισις. Μὲ μιὰ ὀρχήστρα 40 ὀργάνων, ποὺ κάθε ἄλλο συνοχή, συντονισμὸ καὶ ὁμοιογένεια ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ ὕπαιθρον ἐπὶ πλέον, κατώρθωσε ὁ νέος μαέστρος νὰ μᾶς χαρίσῃ μερικὲς στιγμὲς ἀληθοῦς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας. Οἱ στιγμὲς αὐτὲς ὑπῆρξαν ἀρκετὲς ἀλλὰ ὑπῆρξαν ἀκόμη ἡ Λυδία λίθος τοῦ τί ἀξίζει τὸ παιδὶ αὐτό, τί ταμπεραμέντο, τί τέχνη, τί ἀντίληψι, τί γοῦστο, τί μουσικότητα, τί νεῦρα καὶ τί δύναμι. Μιλῶ γιὰ τὰ χαρακτηριστικώτερα σημάδια ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας μαέστρος. Καὶ ὅλα αὐτὰ εὐτυχῶς τὸ ἔχει καὶ μὲ τὸ παραπάνω ὁ Βαβαγιάννης. Τί τοῦ λείπουν λοιπὸν θὰ ἐρωτήσετε; Ἡ ἐρώτησις εἶνε ἐπιβεβλημένη. Τοῦ λείπει ἡ πεῖρα, ὁ ἀέρας τῆς δημοσιότητος, ἡ πλαστικότης τῶν κινήσεων ἡ εὔρυνσις τῆς μορφώσεως [illegible] ἄσκησις, πρὸ παντὸς ἡ ἄσκησις. Εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τονίζω πρὸ πολλοῦ. Ἐπιβάλλεται νὰ ταξιδεύσῃ, νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ μουσικὴν εἰς διεθνῆ κέντρα, νὰ [illegible] ὅ,τι τοῦ χρειάζεται καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ τοῦ παρέχωνται τακτικαὶ εὐχέρειαι νὰ διευθύνῃ μίαν ὀρχήστραν. Ἔτσι ὁ Βαβαγιάννης, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ φθάσῃ ἐκεῖ ποὺ τοῦ ἀξίζει. Διαφορετικὰ τὸ ταλέντο του περὶ τῆς ὑποστάσεως τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει καμμιὸ πιὰ ἀμφιβολία, θὰ μείνῃ [illegible]ξέλικτο, στάσιμο. Καὶ εἶνε [illegible] καὶ μόνο νὰ τὸ σκεφθοῦμε.

Ποιὲς ἦσαν ὅμως οἱ στιγμὲς αὐτὲς [illegible] νὰ τὶς ποῦμε. Οἱ ἀκροαταὶ ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει τὴν συναυλίαν τοῦ Βαβαγιάννη, κατεπλάγησαν πρῶτον μὲ τὴν [illegible] ἀκουστικὴν τοῦ τοπείου καὶ συνεκινήθησαν πολὺ μὲ τὸ «[illegible]τάντε» τῆς συμφωνίας τοῦ Χριστιανοῦ Μπάχ, μὲ τὰς ἐλεγειακὰς μελῳδίας τοῦ Γκρὴγκ καὶ μὲ τὴν 1η συμφωνία τοῦ Μπετόβεν. Ἡ ἀλήθεια ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε ὡραῖαι καὶ ἐμπνευσμέναι σελίδες, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκτέλεσις, ἐν γένει ἡ ρυθμικὴ καὶ χρωματικὴ ὑπῆρξεν ἄψογος. Εἰς τὸν Γκρὴγκ ὁ Βαβαγιάννης συνεκίνησε. Τὸ τονίζω ὅτι ὁ μαέστρος συνεκίνησε καὶ ὄχι τὸ κομμάτι. Συνεκίνησε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἀπέδωσε. Ἡ χάρις, ἡ εὐγένεια καὶ ὁ ρωμαντισμὸς ποὺ ἦταν διάχυτος σ' αὐτόν, στοὺς ἀκροατὰς καὶ στοὺς μουσικούς. Ἡ σελὶς αὐτὴ δὲν γνωρίζω ἂν ἠμποροῦσε νὰ ἀποδοθῇ καλύτερα μὲ τὸ ὀρχηστρικὸ ὑλικὸ ποὺ εἶχε ὁ Βαβαγιάννης στὴν διάθεσί του. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν 1ην συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν μᾶς ἐπεφύλαξε μίαν ἔκπληξιν. Τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἀντιλαμβάνεται καὶ τὴν ἀποδίδει. Πιθανὸν ἡ ρυθμικὴ ἀγωγὴ τοῦ πρώτου μέρους νὰ μὴ ἦταν ἄψογος, ἴσως τὰ δεύτερα βιολιὰ νὰ μὴ ὑπήκουαν πάντοτε εἰς τὰ παραγγέλματα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις του, ἴσως τὸ μινουέτο νὰ ἀπεδόθη ὀλίγον βαρὺ καὶ τὰ βιολοντσέλλα ράθυμα νὰ μὴ ἠκολούθουν τὸν ρυθμόν του. Ἡ βάσις ὅμως τῆς ἑρμηνείας ἦταν ὀρθή, ὑγιὴς καὶ εὐχάριστος. Πρᾶγμα ὅπερ σημαίνει ὅτι ἐὰν ὁ Βαβανιάννης εἶχε μιὰ πλήρη ὀρχήστρα καὶ τὶς ἀπαιτούμενες δοκιμὲς, ἡ ἐκτέλεσις δὲν θὰ ἦταν τυχαία.

Πολλοὶ εὗρῆκαν, ὀρθῶς ἐν μέρει, ὅτι αἱ κινήσεις του εἶνε ὑπερβολικαί, ἐνθυμίζουν πολὺ Μητρόπουλον καὶ ὄχι πάντοτε καλὸν καὶ ὅτι ἡ σπατάλη ὡρισμένων ἐξ αὐτῶν ἠμπορεῖ νὰ περιορισθῇ χωρὶς ἡ ἐκτέλεσις νὰ χάσῃ πολλὰ πράγματα. Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πρᾶγμα ἔτσι παρουσιάζεται καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ ἀκροατοῦ εἶνε ἐν μέρει ὀρθή.

Πρέπει ὅμως νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν ἔλλειψιν τῆς μεγάλης ἀσκήσεως, τὴν ἔλλειψιν τῶν πολλῶν δοκιμῶν, τὸ τρὰκ ποὺ εἶνε φυσικὸν νὰ ἔχῃ ἕνας νέος καλλιτέχνης καὶ τὴν ὀρχήστραν ἡ ὁποία δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας του καὶ μάλιστα εἰς τὸ ὕπαιθρον.

Αἱ κινήσεις, αἱ ὑπερβολικαὶ ἴσως δικαιολογοῦνται ἀπολύτως, ὅταν σκεφθῇ κανεὶς ὅλα τὰ ἀνωτέρω, τὴν εὐθύνην τοῦ μαέστρου καὶ τὴν μεγάλην του ἐπιθυμίαν νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ὀρχηστρικό του συγκρότημα ὅ,τι αὐτὸς κρίνει καλύτερον καὶ ἀρτιώτερον. Ἂς μὴ εἴμεθα αὐστηροί. Ἂς σκεφθοῦμε μερικοὺς μαέστρους μὲ μεγάλα ὀνόματα καὶ μακρὰν πεῖραν ποὺ πέρασαν πέρυσι ἢ πρόπερσι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἂς ἀναπολήσωμεν μερικάς των κινήσεις καὶ τότε θὰ ἀποδώσωμεν δίκαιον εἰς τὸν νέον Βαβαγιάννην. Ἀλλὰ δὲν τελειώσαμεν σήμερον μὲ αὐτόν. Θὰ ἐπανέλθωμεν, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι κάποτε θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σοβαρώτατα.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΤΟΝ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΟΛΟΣ Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΜΠΕΤΥ ΣΩ ;

Καὶ ὅμως ἐπέδρασε πολὺ ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνδρός της.

Δὲν εἶνε βεβαίως πρώτη φορὰ ποὺ γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἐπίδρασι τῶν γυναικῶν—μητέρων, συζύγων, ἀδελφῶν, φίλων— ἐπὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, εἴτε πολιτικοὶ εἶνε αὐτοί, εἴτε στρατιωτικοί, εἴτε μεγάλοι καλλιτέχναι. Γνωστὸν εἶνε πόσον οἱ ἴδιοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἀπέδωσαν κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά των ἢ εἰς τὰς ἐπιστολάς των φόρον τιμῆς εἰς τὶς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἔζησαν κοντά τους καὶ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἤντλησαν πολλάκις τὰ καλύτερά τους σχέδια καὶ τὶς καλύτερες ἐμπνεύσεις τους. Εἰς ἄλλες περιπτώσεις εἶνε ἡ ἱστορία, εἴτε γραπτή, εἴτε τὰ διάφορα γεγονότα της, τὰ ὁποῖα πιστοποιοῦν ποῖον σπουδαῖον ρόλον ἔπαιξαν οἱ γυναῖκες εἰς τὴν ζωὴν πλείστων ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀποθανάτισεν ἡ ἱστορία.

◇◇

Ἡ δημοσιογραφικὴ ἀκριτομύθεια μᾶς ἀποκαλύπτει τελευταίως κάτι σχετικὸ μὲ τὴν ζωὴν τοῦ τόσον ἀγαπητοῦ πράγματι εἰς ὅλον τὸν κόσμον μεγάλου Ἀγγλο-ἰρλανδοῦ ποιητοῦ καὶ συγγραφέως, μὲ τὸ ἄσπρο πεταχτὸ γενάκι, μὲ τὴ μεγάλη ζωντάνια καὶ μὲ τὴν εἰρωνία καὶ τὸ σκῶμμα πάντοτε ἕτοιμα νὰ προβάλλουν εἰς κάθε του σκέψι τοῦ Μπέρναρ Σῶ. Ὑπάρχουν χιλιάδες ἀνέκδοτα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ σχηματίσῃ μίαν σχεδὸν ἀληθινὴ εἰκόνα τοῦ παγκοσμίου αὐτοῦ ἀλλὰ πάντως καὶ ἐκκεντρικοῦ συγγραφέως. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα ὅμως θὰ ἔλειπε ἀκριβῶς ἡ γυναῖκα. Κανένα ἀνέκδοτον δὲν ἀναφέρει τὴν κυρία Σῶ. Εἰς καμμίαν εἴδησιν καὶ δήλωσιν τῶν διαφόρων περιπετειῶν, ταξιδιῶν ἢ συνεντεύξεων τοῦ ποιητοῦ, ποὺ κάνουν τὸν γῦρο τοῦ κόσμου, δὲν ἀναφαίνεται ἡ μορφή της καὶ δὲν ἀναγράφεται τὸ ὄνομά της. Ποιὸς ξέρει ἂν ὑπάρχῃ μιὰ κυρία Σῶ; Ἡ ἰσχνὴ μορφὴ τοῦ δραματικοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, τὸ εἰρωνικὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ ἕτοιμο πάντοτε νὰ χλευάσῃ χαμόγελο καὶ μὲ τὴν ἔξυπνη ἔκφρασι, δὲν δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Σῶ πρέπει νὰ εἶνε γεροντοπαλλήκαρο;

Εἰς τὰ ἔργα τοῦ Μπέρναρ Σῶ δὲν ὑπάρχει πολὺς ρωμαντισμός Ὁ κυνισμός του δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ κλίσιν πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν κάνει ποτὲ ἐπίδειξιν αἰσθηματικότητος καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε σοβαρός. Μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ὁ ποιητὴς εἶχε ὡς νέος καμμιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι διότι εἰς τὰ ἔργα του δὲν δείχνει ἰδιαίτερη προτίμησι πρὸς τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν αἰσθηματολογίαν ἂν καὶ ἡ συνάντησίς του μὲ ἐκείνην ἡ ὁποία ἔγινε κατόπιν γυναῖκα του εἶνε γεμάτη ρωμαντισμόν.

◇◇

Πρὸ σαράντα ἐτῶν περίπου καὶ πλέον ἡ μὶς Μπέτυ Τάουνσεντ ἐκαθότανε στὴν βεράντα μιᾶς μικρῆς ἐξοχικῆς οἰκίας ὅπου ἔμενε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της. Στὸ δρόμο, ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἦρθε κι' ἔπεσε μὲ ὅλη τὴ φόρα του, ἕνας ποδηλατιστής, ἕνας ἄγνωστος ἐκδρομεύς, τὸν ὁποῖον οἱ δύο γυναῖκες ἐμάζεψαν στὸ σπίτι καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον ἔστειλαν ἀμέσως νὰ ζητήσουν γιατρό. Ὁ ἐπιστήμων ἐπιστοποίησε ὅτι ὁ ἀναίσθητος ἄνθρωπος εἶχε σπάσει ἕνα πόδι καὶ εἶχε βγάλει ἕνα χέρι καὶ παρεκάλεσε τὴν οἰκογένεια Τάουσεντ νὰ τὸν κρατήσῃ στὸ σπίτι ὅσο νὰ γίνῃ μιὰ πληρέστερη διάγνωσις. Ἡ νέα ἐξέτασις τὴν ἄλλη μέρα ἀπέδειξεν ὅτι ἡ μεταφορὰ τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὸ πολὺ μακρυὰ εὑρισκόμενο νοσοκομεῖον θὰ παρουσίαζε ἀρκετοὺς κινδύνους καὶ οἱ δύο γυναῖκες ἐδήλωσαν τότε μὲ πολλὴ μεγαλοψυχία ὅτι θὰ ἐκρατοῦσαν τὸν ἄγνωστον νέον εἰς τὸ σπίτι μέχρις ἀποθεραπείας του.

◇◇

Ὁ ποδηλατιστὴς αὐτός, ὡς θὰ ἐμάντευσαν ἤδη οἱ ἀναγνῶσται μας, ἦτο ὁ Μπέρναρ Σῶ, στὴν ἀρχὴ τότε τῆς σταδιοδρομίας του ὡς δραματικοῦ συγγραφέως, ἤδη ἀρκετὰ γνωστὸς ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ ἀγαπητός. Ἡ μὶς Μπέτυ τὸν ἐπεριποιήθηκε μὲ μεγάλην φροντίδα καὶ ὁ Μπέρναρ Σῶ ἐσυνήθισε σιγὰ-σιγὰ εἰς τὴν παρουσία της, ἡ ὁποία τοῦ ἔδινε χαρὰ καὶ εὐτυχία. Ἐν τούτοις εἰς τὸ ἐσωτερικό του δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ ρωμαντικὸν ἀκριβῶς μέρος τῆς περιπετείας του πρὸς τὸ ὁποῖον αἰσθανότανε ξένος καὶ τὸ ὁποῖον ἐπέμενε νὰ περιφρονήσῃ.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ τὴ ζωή, ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τοῦ φανῇ μᾶλλον ἐπικίνδυνη, ἐννοεῖται ἀπὸ διανοητικῆς, ψυχολογικῆς ἀπόψεως καὶ οἱ ἴδιες αὐτὲς ἀντιλήψεις του τοῦ ἔδιναν τὴν συμβουλὴ τῆς φυγῆς, ἡ ὁποία, πάλι σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις του θὰ ἀπετέλει μίαν πνευματικὴν γενναιότητα. Κατόπιν σκέψεως λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ «δραπετεύσῃ». Ἡ πραγματικότης ὅμως, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τοὺς δικούς της δρόμους καὶ νόμους, ἀνεξαρτήτως τοῦ κυνισμοῦ ἢ τῆς προσποιημένης ξηρότητος τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἔπαιξε ἕνα περίεργο παιχνιδάκι. Ἐνῷ ὁ μόλις γνωστὸς τότε συγγραφεὺς εἶχε σηκωθῆ μὲ κόπον ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ προσπαθοῦσε νὰ φθάσῃ στὸν δρόμο, ἔπεσε καὶ πάλι ἀπὸ τὴ σκάλα ποὺ ἀπὸ τὴν βεράντα ὡδηγοῦσε στὸν κῆπο κι' ἔσπασε καὶ πάλι ἕνα πόδι, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνα ἄλλο. Ἔμεινε ἀναίσθητος καὶ πάλι ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ὅταν ἐξύπνησε εἶδε στὸ προσκέφαλό του καὶ πάλι τὴν Μὶς Τάουνσεντ, ἡ ὁποία τὸν περιποιεῖτο μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ φροντίδα. Τὸ ποτῆρι εἶχε ξεχειλίσει. Ὁ σκώπτης παρεδόθη. Ἡ μὶς Μπέτυ καὶ ὁ Τζῶρτζ Μπέρναρντ ἐπανδρεύθηκαν σὲ λίγο ἀπὸ ἀγάπη, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ τους. Ἡ γυναῖκα του ἔγινε ὁ πιστότερος σύντροφός του, ποὺ τὸν συνεβούλευσε, τὸν παρώτρυνε καὶ τὸν ἐβοήθησε εἰς τὴν διανοητικήν του δρᾶσιν καὶ δημιουργίαν.

—Ἡ ζωή μου λέγεται Μπέρναρ Σῶ, συνηθίζει νὰ λέῃ ἡ γυναῖκα του ὅταν τὴν ἐρωτοῦν. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Μπέρναρ Σῶ λέει γιὰ τὴν γυναῖκα του.

—Εἶνε τὸ καλύτερό μου ἐγώ, ἡ ἀνάπαυσίς μου καὶ ὁ πόλος γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον στρέφομαι, ἡ δύναμις ποὺ μὲ ὁδηγεῖ καὶ ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν δὲν θὰ παύσω ποτὲ νὰ ἀγαπῶ εἰς ὅλην τὴν ζωήν μου.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς ὀνομάσουμε. Εἶνε τέσσαρες μεγάλες δόξες τοῦ κινηματογράφου. Προσέξετε, θὰ τοὺς ἀναγνωρίσετε.....

ΜΕΡΙΚΑ ΧΡΗΣΙΜΑ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΘΗ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ νὰ ζήσῃ ἕνα ἀνδρόγυνο εὐτυχισμένο.

Ἠρωτήθη πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνας Ἀμερικανὸς, ποὺ ἔχει πρακτορεῖον συμβουλῶν, γιὰ κάθε μία τῶν ὁποίων ἀμείβεται χρηματικῶς, πῶς μία οἰκογένεια μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μελλοντικὴν εὐτυχίαν της καὶ ἀπήντησε: «Διὰ νὰ ἔχετε εὐτυχισμένην εἰς τὸ μέλλον οἰκογένειαν πρέπει νὰ φροντίσετε προηγουμένως διὰ τὴν ὑλικήν σας εὐμάρειαν, νὰ στείλετε τὰ παιδιά σας εἰς ἠθικὰ πανεπιστήμια, νὰ ἀσφαλισθῆτε καὶ τὸ αὐτὸ νὰ πράξετε καὶ διὰ τὰ παιδιά σας, τὰ ὁποῖα ἔτσι, ὅταν μεγαλώσουν, θὰ ἔχουν ἕνα σεβαστὸν ποσὸν διὰ νὰ ἀρχίσουν τὸ στάδιόν των».

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε τὸ ἅπαντον. Αἱ σκέψεις αὐταὶ εἶνε βεβαίως καλαὶ καὶ θεραπεύουν ἱκανὴν σκοπιμότητα, δὲν ἠμποροῦν ὅμως νὰ μᾶς δώσουν πάντοτε τὴν εὐτυχίαν. Διότι ἂν καὶ παρουσιάζωνται ὡς βάσεις, δὲν δύνανται ὅμως νὰ ἐπενεργήσουν πάντοτε ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τῆς πραγματικῆς βάσεως, τοῦ ψυχικοῦ δηλαδὴ περιεχομένου καὶ τοῦ χαρακτῆρος τὰ ὁποῖα ἐκληρονόμησαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς γονεῖς των κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν, καὶ ἑπομένως εἶνε ἁπλῶς φάρμακα τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς ἀσθενῆ προχωρημένης καὶ ἴσως ὑποτροπιασμένης ἀσθενείας. Πολλάκις δὲ τέτοια φάρμακα, τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς ἀσθενῆ προχωρημένης ἀσθενείας, δὲν ἐπενεργοῦν καθόλου. Ἄλλη λοιπὸν εἶνε ἡ βάσις διὰ νὰ προληφθῇ ἡ ἀσθένεια. Καὶ θὰ προληφθῇ, ἂν ἐφ' ὅσον εἶνε μικρὸ τὸ παιδὶ καταβληθῇ φροντὶς ὥστε νὰ μὴ μολυνθῇ, καὶ ἀπεναντίας προικισθῇ διὰ θερμοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ δι' ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον ἠθικὴν εὐρωστίαν καὶ ἀκεραιότητά του.

◇◇

Ἀλλὰ τέτοια στοιχεῖα δίδονται μόνον ἀπὸ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐνδιεφέρθησαν πρῶτον διὰ τὴν ἰδικήν των διάπλασιν. Ἰδοὺ τί λέγει ἐπὶ λέξει ἡ ἔκθεσις τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ συνεδρίου «περὶ τῆς Νεολαίας τῶν ὀρθοδόξων ἐθνῶν», ποὺ συνῆλθε ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τὴν προεδρίαν του:

«Ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ θὰ ὤφειλε νὰ λάβῃ τὴν πρώτην θρησκευτικήν του μόρφωσιν τὸ παιδὶ καὶ ὅτι ἡ ἐν τούτῳ ἐνέργεια τῆς οἰκογενείας εἶνε συχνότατα ἀνεπαρκής, ὅτι ἡ ἀνεπάρκεια αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν συνήθως μικρὰν ἀνάπτυξιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν τοιαύτην ἀγωγὴν τῶν τέκνων των στοιχείων, ἡ Σύσκεψις ἐπιμένει ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως αὐτῆς ταύτης τῆς οἰκογενείας, ἵνα δυνηθῇ καὶ αὐτὴ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ παιδίου».

◇◇

Πῶς θὰ λάβῃς βεβαίως παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος; Ὅσοι ἀνετράφησαν κατὰ τρόπον πλημμελῆ καὶ διατηροῦν ἀναγλύφους εἰς τὸν χαρακτῆρα των τὰς κηλῖδας τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς δὲν εἶνε δυνατὸν βεβαίως νὰ ἀναθρέψουν τὰ παιδιά των ἐπιτυχῶς καὶ ἂν ἐπιδιώξουν τοῦτο ἐν ἀγνοίᾳ των θὰ βλάψουν, θὰ βλάψουν δὲ τὰ ἐλαττώματά των καὶ ὄχι ἡ διάθεσις. Οἱ γενναῖοι βλαστοί, οἱ τέλειοι, μόνον ἀπὸ ἰσχυρὰν οἰκογένειαν γεννῶνται. Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν μέγα ἁμάρτημα νὰ παρίδωμεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην; Οἱ γονεῖς ἑπομένως πρέπει νὰ μὴ φοβῶνται τοὺς κόπους. Ὅλα ἐπιτυγχάνονται μὲ τὰς θυσίας καὶ τὰς φροντίδας. Πρῶτον τὰ ἰδικά μας ἐλαττώματα καὶ κατόπιν τῶν παιδιῶν μας. Τὸ κέρδος καταπονεῖ, ἡ ἀπόλαυσις ἐξαπατᾷ, ἡ φροντὶς ἡ εὐγενής, ἡ ὡραία, ἡ ὑπὲρ τῆς καλυτερεύσεως ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων καταβαλλομένη, αὐτὴ μόνον εἶνε ἀληθής. Τὸ νὰ ζῇ τις ἄνευ φροντίδος διὰ τοὺς προσφιλεῖς του, διὰ τὰ τέκνα του, διὰ τὴν ἀνάπτυξίν του εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος θάνατος· τὸ νὰ μοχθῇ καὶ νὰ ἀποθνήσκῃ μὲ τὸ χαμόγελο τῆς εὐχαριστήσεως εἰς τὸ πρόσωπον ὅτι ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον του, εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρα ζωή! Μὴ δειλιάτε πρὸ τῶν θυσιῶν. Ἡ θυσία ἀποτελεῖ μέρος τῆς εὐτυχίας μας. Πῶς θέλουν οἱ γονεῖς νὰ εἶνε τὰ παιδιά των καλότροπα καὶ μεγαλόκαρδα, ὅταν αὐτοὶ πρῶτοι μεταξύ των δὲν δίδουν τὸ παράδειγμα τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος; Πόσον χάνουν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν συγχωροῦν! «Ἡ ἀγαθότης εἶνε τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἀκτινοβολεῖ μέσα εἰς τὴν ἰδίαν μας ψυχήν. Εἶνε τὸ μόνον φῶς, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωσε νὰ ἀφήσῃ σκιὰν οὐδὲ ἡ μεγαλυτέρα κακία». Οἱ γονεῖς ζητοῦν τὴν ἰδιοφυΐαν πολὺ μακράν. Καὶ ὅμως ἡ ἰδιοφυΐα τοὺς χαιρετᾷ μέσα εἰς τὸν οἶκον των καὶ τοὺς προσκαλεῖ νὰ τὴν ἐναγκαλισθοῦν. Ἡ ἀνοχὴ θὰ χαλυβδώσῃ τὰ νεῦρα μας μὲ ὑπομονὴν μεγάλην καὶ στιβαράν, ὥστε νὰ μὴ διαταράξωμεν τὴν ἱερότητα καὶ τὴν γαλήνην τῆς οἰκογενείας. Αὐτὴ δὲν γνωρίζει ταραχάς, ἔργον της εἶνε καὶ μέσα εἰς τὰς πλέον σκληρὰς καταφορὰς τῆς τύχης νὰ σκορπίζῃ ἀφθόνως τὴν ἄφατον εὐδαιμονίαν.

◇◇

Πολὺ συχνὰ, τὴν οἰκογένειαν βυθίζει εἰς ἀπόγνωσιν ἡ ἀσυμφωνία τῶν συζύγων ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα. Κοινὴ πλέον ἀσθένεια. Καὶ ἡ ἀσυμφωνία αὐτὴ εἶνε ποὺ δίδει εἰς τὴν οἰκογένειαν τὴν ὄψιν τῆς ἀγριωτέρας μάχης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν νὰ ἀποκομίσουν τίποτε τὸ καλόν. Ὢ καὶ νὰ ἔπαυον αἱ ἀσυμφωνίαι αὐταί! Παιδὶ τὸ ὁποῖον ἔζησεν εἰς τέτοιο περιβάλλον, ἂν δὲν καταντήσῃ ἐγκληματίας, πάντως θὰ γίνῃ νευρασθενικὸν καὶ ἡ νευρασθένεια αὐτὴ θὰ τὸ μαστίζῃ εἰς ὅλην του τὴν ζωήν, καθιστῶσα αὐτὴν βίον ἀβίωτον. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι αἱ διχοστασίαι αὐταὶ τὰς περισσοτέρας φορὰς δὲν ἔχουν σοβαρὰν αἰτίαν!

Ὅταν δὲν ἠμπορῇ κανεὶς νὰ εἶνε εὐτυχισμένος μὲ τὴν ἀσυμφωνίαν του πρὸς τὴν γυναῖκα του, δὲν ἔχει τότε παρὰ νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὴν τὴν ἀσυμφωνίαν του. Τότε θὰ ἠρεμήσῃ καὶ θὰ εὕρῃ τὸν ἀσφαλέστερον τρόπον νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἀσυμφωνίαν αὐτὴν καὶ νὰ γαληνεύσῃ τὴν οἰκογένειάν του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν περιμένει πολλὰ καὶ ἡ κοινωνία καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται ἡ μόρφωσις τῶν παιδιῶν, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κάμουν πολλὰς θυσίας οἱ γονεῖς. Μόνον τέτοιες σκέψεις ἀπὸ μέρους σας, γονεῖς ἠμποροῦν ν' ἀλλάξουν τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαμένην ἀπὸ τὰ ἑστίας μας, εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν ἀναγέννησιν εἰς τὴν κοινωνίαν. Φροντὶς διὰ τὰ τέκνα μας ἀκατάβλητος. Καὶ εἰς τὴν θυσίαν μας αὐτὴν νὰ δώσωμεν ὅλην μας τὴν δύναμιν, ὅλους μας τοὺς πόθους. Ἡ ἀγάπη μας πρὸς αὐτὰ νὰ γίνῃ χωνευτήριον τῶν ἐγωϊσμῶν μας, τῶν διασκεδάσεων καὶ ἀπολαύσεών μας, τῶν ἀσυμφωνιῶν καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν μας. Μὴ μᾶς ἀπογοητεύῃ ἡ ἀνωμαλία καὶ ἡ ἐπιπολαιότης τῆς νεότητος· ὁ νέος εἶνε ἀνίκανος νὰ ἐκτιμήσῃ εἰς τὸ σφρῖγος καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς νεότητός του, ἀλλὰ θὰ ἐκτιμήσῃ ἀργότερον καὶ ὅλοι αὐτὴν τὴν ἀναγνώρισιν ζητοῦν, αὐτὴν τὴν ἀμοιβὴν μόνον θέλουν. Καὶ ὅμως, ἐνῷ ἰδίως τῆς μητρὸς ἡ ἀποστολὴ εἰς τὴν οἰκογένειαν τόσον εἶνε σπουδαία, ἐπικρατεῖ εἰς τὰς περισσοτέρας γυναῖκας ἡ ἀντίληψις, ὅτι ὑπανδρεύονται διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των. Τίποτε τούτου χειρότερον. Ἡ μέλλουσα σύζυγος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀγαπήσῃ εἰς τὸν γάμον εἶνε οἱ κόποι τῶν ὑποχρεώσεων. Νὰ ἀγαπήσῃ τὴν φροντίδα τὴν ἄγρυπνον. Ποτὲ νὰ μὴ καταδεχθῇ νὰ καταβιβάσῃ τὴν προσωπικότητά της εἰς ὑπολογισμοὺς ταπεινούς, εἰς τοὺς ὁποίους τόσον συχνὰ σήμερον περιπίπτουν τόσαι νεάνιδες. Νὰ ἀγαπήσῃ πρέπει τὴν ὀδύνην της. Τὴν ὀδύνην τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα ὅταν ἀφήνωμεν νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ σκέψις μας εἰς τὴν γνώμην κάποιου ἄλλου. Ἡ γυναῖκα θὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν σκέψιν τοῦ προσφιλοῦς συζύγου της καὶ τἀνάπαλιν. Μία τέτοια ἀντίληψις τῆς εἰσόδου τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὸν ναὸν τῆς οἰκογενείας θὰ ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς περισσοτέραν διάθεσιν διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ καλύτερα ἀποτελέσματα εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἐξυψώσεως τῆς κοινωνίας, διότι ἡ οἰκογένεια θὰ ἐξυπνήσῃ τὸν λαόν, αὐτὴ θὰ τοῦ διδάξῃ τὴν ἀποστολήν του.

Ἐξευγενισμὸς εἰς τὴν θέλησιν. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε τὸ σύνθημά μας. Εἴμεθα διαρκῶς ἐπαῖται τῆς εὐτυχίας μας, καὶ τὴν ζητοῦμεν ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν εὕρωμεν. Εἰς διεξόδους καὶ δρόμους ἐρήμους καὶ ἀνελεήμονας. Καὶ ἡ εὐτυχία αὐτὴ μᾶς φωνάζει, εἶνε μέσα εἰς τὴν παλάμην μας, τὴν κρατῶμεν. Εἶνε ἡ ἀγνότης εἰς τὴν διάθεσιν. Χωρὶς ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν μας, πρὸς τὰ καθήκοντά μας, δὲν εἶνε δυνατὸν τίποτε νὰ ἐπιτελεσθῇ. Ὅταν ἀγαπήσωμεν τὴν μέριμναν, τὴν ἐργασίαν, τότε θὰ προσέξωμεν καὶ τοὺς τρόπους μας καὶ τοὺς λόγους μας καὶ τὰς πράξεις μας καὶ τὰς κινήσεις μας, διότι θὰ μᾶς κατέχῃ διαρκῶς ἡ ἀνησυχία μὴ τυχὸν προικίσωμεν τὰ παιδιά μας μὲ κάτι τὸ ὁποῖον θὰ βλάψῃ καὶ αὐτὰ καὶ ἡμᾶς. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τέλος εἰς τὸ ἰδανικόν μας. Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ διὰ τὴν οἰκογένειαν, πρέπει σήμερον νὰ γίνῃ. Αὔριον θὰ εἶνε ἀργά. Ἂς ἀφήσωμεν τὸν ἐνθουσιασμόν μας νὰ παφλάσῃ ἀπὸ θέλησιν διὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἡ οἰκογένεια θὰ ἀφυπνίσῃ τοὺς λαοὺς καὶ θὰ τοὺς δώσῃ τὴν ὀνειρώδη πραγματικότητα.

◇◇

Μερικοὶ δειλιοῦν. Διατί δειλιοῦν; Διότι δὲν ἔχουν πίστιν εἰς τὸν Θεόν; Ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἰσχυρὸν δένδρον τοῦ ὁποίου αἱ ρίζαι νὰ βυθίζωνται βαθύτατα μέσα εἰς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ ἡ κορυφὴ νὰ ἐγγίζῃ τὸ στερέωμα τῶν ποιητικωτέρων καὶ ἁγνοτέρων ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων! Δὲν εἶνε οὐτοπία, ἔχει βαθὺ περιεχόμενον. Μετανοεῖ πικρῶς ἐκεῖνος ποὺ θὰ περιφρονήσῃ τὴν σημασίαν της αὐτήν. Καὶ ἀσφαλῶς τὰ ἀρκετὰ συμπτώματα τοιαύτης διαθέσεως, ποὺ εἶνε συνέπεια σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τῶν ὀλεθρίων θεωριῶν τοῦ Φρόϋντ «περὶ ἐλευθέρου ἔρωτος» καὶ τῶν παρομαρτούντων αὐτῷ λοιπῶν γνωματεύσεων, θὰ ἔχουν ἤδη κάμει τὴν ἀνθρωπότητα νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ κρατῇ τὴν κεφαλὴν εἰς ἀμφοτέρας τὰς παλάμας ἀπὸ θλῖψιν καὶ νὰ δογματίζῃ καὶ αὐτή, ὅτι πράγματι στοιχίζει ἀκριβὰ εἰς ὅλους ἡ ἄρνησις τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ βεβήλωσις τῆς ἱερότητός της.

Ἕνα τελευταῖο καὶ ἐπίκαιρο ἄρθρο τῆς περίφημης βασιλίσσης τῆς Παρισινῆς Μόδας ΖΑΝΝΑΣ ΛΑΝΒΕΝ.

Ἔχει κατασυκοφαντηθῆ ἡ γυναικεία μόδα, ὅσο ἴσως τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Τὴν ἔχουν ἀποκαλέσει ἀνισόρροπη καὶ τρελλὴ καὶ τὴν βρίσκουν ἐξωφρενικὴ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της. Ἡ διεθνὴς σάτυρα τὴν παραλαμβάνει κάθε τόσο.

Ἔχει μ' ἕνα λόγο τόσο διασυρθῆ ἡ μόδα τῶν γυναικῶν, ὥστε νὰ καταντᾷ ἡρωϊσμὸς τὸ ν' ἀναλάβῃ κανεὶς τὴν ὑπεράσπισίν της. Καὶ ὅμως δὲν θὰ διστάσω ν' ἀναλάβω αὐτὸ τὸ βαρὺ ἔργον.

Θὰ ὑπερασπίσω τὴν μόδα. Καὶ θὰ βροντοφωνήσω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς: Ὄχι, δὲν εἶνε ἀνισόρροπη ἡ γυναικεία μόδα. Δὲν εἶνε γιὰ δέσιμο. Δὲν ἔχει οὔτε κἂν ἰδιοτροπίες. Ἔχει μονάχα μίαν εὔθυμη, μία ζωηρὴ πάντα διάθεσι. Μ' ἄλλα λόγια ἔχει ἁπλῶς κέφια. Καὶ τίποτε περισσότερο.

◇◇◇

Ἔχω σαφῆ ἀντίληψιν αὐτοῦ, ποὺ γράφω. Ξέρω ἐξ ἰδίας πείρας ὅτι ἡ μόδα τῶν γυναικῶν δὲν εἶχε ποτὲ μεγάλες ἐξωφρενικὲς μεταπτώσεις, ὅπως θέλουν νὰ λένε οἱ ἐχθροί της. Εἶχε ἁπλὲς παραλλαγές, οἱ ὁποῖες ἀκολουθοῦσαν ἕναν λογικὸν εἱρμόν, ἕνα εἶδος φυσιολογικῆς ἐξελίξεως.

Ἂς παρακολουθήσωμε τὴν φοῦστα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἄλλοτε ἦταν μακρύτερη καὶ ἄλλοτε κοντήτερη. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ παραλλαγὴ στὸ μῆκος της δὲν ἦταν ποτὲ πολὺ-πολὺ ἀπότομη. Ποτὲ δηλαδὴ ἡ φοῦστα δὲν ἦταν τὸν ἕνα χρόνο, νὰ ποῦμε, μακρυὰ μέχρι τὰ νύχια καὶ τὸν ἄλλον κοντὴ ἀπάνω ἀπὸ τὸ γόνατο.

Ἦταν μονάχα τὴν μιὰ σαιζὸν λίγο μακρύτερη, τὴν ἑπομένη λίγο κοντήτερη καὶ ἀντιστρόφως. Ἂν μάλιστα τραβήξουμε μιὰ γραμμὴ —ὅπως βλέπετε στὴν παρατιθεμένη εἰκόνα— διὰ μέσου τῶν σημείων, εἰς τὰ ὁποῖα εὑρισκόταν τὸ κάθε ἔτος ἡ φοῦστα, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἡ γραμμὴ αὐτὴ παρουσιάζει ἕναν ἐλαφρὸν κυματισμό.

Αὐτὸ μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ γυναικεία μόδα ἀκολουθεῖ ἕναν νόμον φυσικῆς καὶ κανονικῆς ἐξελίξεως καὶ ποτὲ δὲν παρουσιάζει πυρεττὸ ἐξωφρενικότητος, ποὺ ν' ἀναβιβάζῃ τὴν φοῦστα παραδείγματος χάριν στὰ οὐράνια ἢ νὰ τὴν κατεβάζῃ στὰ τάρταρα.

◇◇◇

Ὑπῆρξαν, ὁμολογῶ, ἐποχὲς ποὺ ἡ μόδα ἔδειξε ἐλαφρὰ σημεῖα τρέλλας. Μετὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμο αἴφνης, οἱ φοῦστες ἔφθασαν στὴν μέση τοῦ μηροῦ, τὰ μπράτσα καὶ οἱ ὦμοι καὶ μεγάλες ἐκτάσεις τοῦ στήθους βγῆκαν στὰ φόρα.

Αὐτὸ ἦταν μία τρέλλα τῆς μόδας. Ἀλλὰ δὲν ἔφταιγε αὐτή. Ἔφταιγε ἡ τρέλλα τῶν ἀνδρῶν, ἡ ὁποία εἶχε δημιουργήσει τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Καὶ ὅταν συμβαίνουν τέτοιες μεγάλες ἀναστατώσεις, δὲν μπορεῖ παρὰ καὶ ἡ μόδα νὰ ὑποστῇ ἀνάλογη ἐπίδρασι. Καὶ νὰ κάμῃ μερικὰ ἀσυνήθη ἅλματα...

◇◇◇

Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ μόδα, ὅπως εἶπα, ἀκολουθεῖ μίαν φυσικὴν ἐξέλιξιν, ἡ ὁποία τείνε σ' ἕναν λογικὸν σκοπόν: Εἰς τὴν ἁπλοποίησιν τοῦ γυναικείου ντυσίματος, χωρὶς βέβαια ζημίαν τῆς χάριτος καὶ τῆς ὡραιότητος.

Μία μικρὴ ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθὸν ἀρκεῖ γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ ποῖον ἆθλον προόδου καὶ πολιτισμοῦ ἔχει ἐπιτελέσει ἡ γυναικεία μόδα μέσα σὲ λίγα σχετικῶς χρόνια.

Τὸ 1900, πρὸ 38 μόλις ἐτῶν, οἱ γυναῖκες ἦταν ὑποζύγια τῆς μόδας. Δὲν ἐντύνοντο. Ἐφορτώνοντο ἕνα σωρὸ ροῦχα. Τὸ σῶμα των ἐχάνετο στὶς ἀτελείωτες πτυχὲς ἀφθόνων ἐνδυμάτων. Μία ἁπλῆ ἀπαρίθμησις τῶν ποικιλωνύμων ἐξαρτημάτων τῆς τότε γυναικείας τουαλέττας θὰ σᾶς κάμῃ νὰ τρομάξετε.

Πρῶτον —γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπ' τὰ μέσα πρὸς τὰ ἔξω— ἐφοριῶταν τὸ πανταλόνι, τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο προπολεμικὸ πανταλόνι, ποὺ ἐσκέπαζε ὁλόκληρα τὰ πόδια μέχρι τοὺς ἀστραγάλους, ὅπου κατέληγε σὲ ταντέλλες. Καὶ τὸ φοβερώτερον, αὐτὴν τὴν ταντέλλα ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιδεικνύῃ ἡ γυναῖκα ἀνασηκώνουσα «μὲ χάριν» κάθε τόσο τὸν ποδόγυρόν της.

Ἡ Μαίρη Σούλιβαν, ἡ κοσμοαγάπητη βεντέτα, λανσάρει τὸ κομψὸ παπούτσι, ποὺ βλέπετε.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ γυναικεία μόδα ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸ φρικαλέο ἐκεῖνο προπύργιο τῆς γυναικείας σεμνοτυφίας γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ σημερινό, ἁπλό, ὑγιεινό, σχεδὸν μικροσκοπικὸ γυναικεῖο ἔνδυμα, ποὺ ντρέπεται διότι ἔχει πρόγονον τὴν βάρβαρη ἐκείνη πανταλονάρα.

◇◇◇

Ἐπανερχόμεθα στὴν μόδα τοῦ 1900. Μετὰ τὸ πανταλόνι ἀκολουθοῦσαν δέκα ἢ καὶ περισσότερα μισοφόρια, τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Ἐφοριῶταν κατόπιν ἕνα μᾶλλον λεπτὸ φόρεμα καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐσκέπαζε ἡ... ρωσσικὴ καμπάνα τοῦ κρινολίνου.

Ἡ ὑπεράσπισις τῆς γυναικείας μόδας ἀποτελεῖ καθῆκον κάθε μορφωμένου ἀνθρώπου

Ἔχετε βέβαια ὑπ' ὄψιν σας τὸ τεράστιο ἐκεῖνο ἀμπαζοὺρ ποὺ ἔκρυβε ζηλοτύπως τὴν λάμψιν τῶν γυναικείων θελγήτρων. Ὁ σκελετός του ἦταν ἀπὸ ξύλο ἢ ἀπὸ καλάμι. Γιὰ νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ κληθοῦν καὶ... σιδεράδες ἢ μαραγκοί. Κι' ἀφοῦ ἐστήνετο ὁ σκελετός, ποὺ κρατοῦσε τὴν φόρμα τοῦ κρινολίνου ἐπάνω σ' αὐτὸν ἁπλωνόταν τὸ ὕφασμα. Ἐχρειάζοντο τοὐλάχιστον εἴκοσι πήχεις μουσελίνας ἢ τοῦλι, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἔνδυμα—φρούριον.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἐκάλυπταν μόνον τὸ μισὸ σῶμα, ἀπὸ τὴν μέση καὶ κάτω. Ἀπὸ τὴν μέση καὶ ἀπάνω ἄλλος μακροσκελὴς κατάλογος ἐνδυμάτων. Ἐφοριῶταν πρώτη ἡ φανέλλα, μετὰ τὸ πουκάμισο, ποὺ ἐπεξέτεινε τὴν δικαιοδοσίαν του καὶ κάτω τῆς μέσης, ἔπειτα μποῦστοι, μπουστάκια, κορσέδες, οἱ διαβόητες μπανέλλες, ἄλλο... φρουριακὸν συγκρότημα αὐτὲς κι' ἀπ' ἔξω τὸ ἀπαραίτητο «μπουά», τὸ ὁποῖον ἐγινόταν συνήθως ἀπὸ φτερὰ στρουθοκαμήλου. Κι' ὡς νὰ μὴ ἀρκοῦσαν ὅλ' αὐτὰ τὰ βάρη, ὅσες δὲν εἶχαν ἐκ φύσεως προικισθῆ μὲ πλούσια στήθη, ἔπρεπε νὰ βάλουν τεχνητά.

◇◇◇

Ἀπὸ ὅλον αὐτὸν τὸ φόρτον ἐνδυμάτων κατώρθωσε καὶ ἀπηλλάγη ἡ γυναικεία μόδα. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπέτυχε σιγὰ—σιγά.

Σήμερα πετοῦσε τὸ ἕνα. Αὔριο τὸ ἄλλο. Μεθαύριο ἔκανε μιὰ μεταρρύθμισι. Ἀργότερα ἄλλη. Καὶ πάντα ἔτεινε πρὸς ἕναν ὠφέλιμο, ὑγιεινὸ καὶ λογικὸ σκοπό: Πρὸς τὴν ἁπλότητα.

Καὶ ἔτσι κατώρθωσε ἡ γυναικεία μόδα νὰ παρουσιάζεται σήμερα τόσο ἁπλοποιημένη. Αὐτὴν τὴν πρόοδο τὴν ἐπραγματοποίησε χάρις στὰ κέφια της, τὰ παντοτεινά, τὰ χαριτωμένα, τὰ ναζιάρικα κέφια της.

Ἡ ἀνδρικὴ μόδα μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τὴ ζωηρὴ διάθεσι τῆς γυναικείας, ἔμεινε ἀξιοθρηνήτως προσκολλημένη στὸ 1900. Τὸ ντύσιμο τῶν ἀνδρῶν εἶνε πιὸ πολύπλοκο, λιγώτερο ὑγιεινό, λιγώτερο προωδευμένο ἀπὸ τὸ γυναικεῖο.

Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς σ' ἕνα βιβλίο της μία καλή μου φίλη, ἡ ὁποία ἀναγκάσθηκε σὲ μιὰ περίπτωσι, γιὰ ἐπαγγελματικοὺς λόγους νὰ ντυθῇ ἀνδρικά.

«Κανένα πρᾶγμα δὲν εἶνε πιὸ παράλογο ἀπὸ τὴν ἀνδρικὴ φορεσιά, γράφει ἡ ἐν λόγῳ φίλη μου. Ἐνῷ ἐμεῖς οἱ γυναῖκες ἀπὸ δεκαετίας προσπαθοῦμε νὰ ἁπλοποιήσουμε τὸ ντύσιμό μας καὶ φθάσαμε στὸ σημεῖο νὰ περιορίσουμε τὰ ροῦχα μας στὰ κοινὰ ὑποκάμισα, ποὺ περνοῦμε ἀπ' τὸ κεφάλι, οἱ ἄντρες αἰσθανθήκανε τὴν παράξενη εὐχαρίστησι νὰ περιπλέξουν τὰ πράγματα. Αὐτοὶ εἶνε τὸ φιλάρεσκον φῦλον.

»Τὸ διάστημα ποὺ ἤμουν ντυμένη ἀνδρικά, κατώρθωνα νὰ συγκρατῶ τὶς κάλτσες μου, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνα νὰ συγκρατῶ τὰ μηχανήματα ποὺ συγκρατοῦσαν τὶς κάλτσες μου.

»Ὅσο γιὰ τὸ δέσιμο τῆς γραββάτας, προτιμῶ νὰ μὴ μιλήσω. Εἶνε πολὺ λυπηρό. Μοὔφερε ἐγκεφαλικὸ πυρετό, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μόλις ἀρχίζω νὰ συνέρχωμαι. Λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω ἀπ' αὐτό».

Αὐτὰ τὰ τρομερὰ ἀποκαλύπτει γιὰ τὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο ἡ φίλη μου.

Κατόπιν αὐτοῦ θὰ ἔκαναν καλύτερα οἱ ἄνδρες ἂν κορόϊδευαν τὸ δικό τους ἀνόητο ντύσιμο καὶ ὄχι τὸ δικό μας.

ΛΑΝ ΒΕΝ

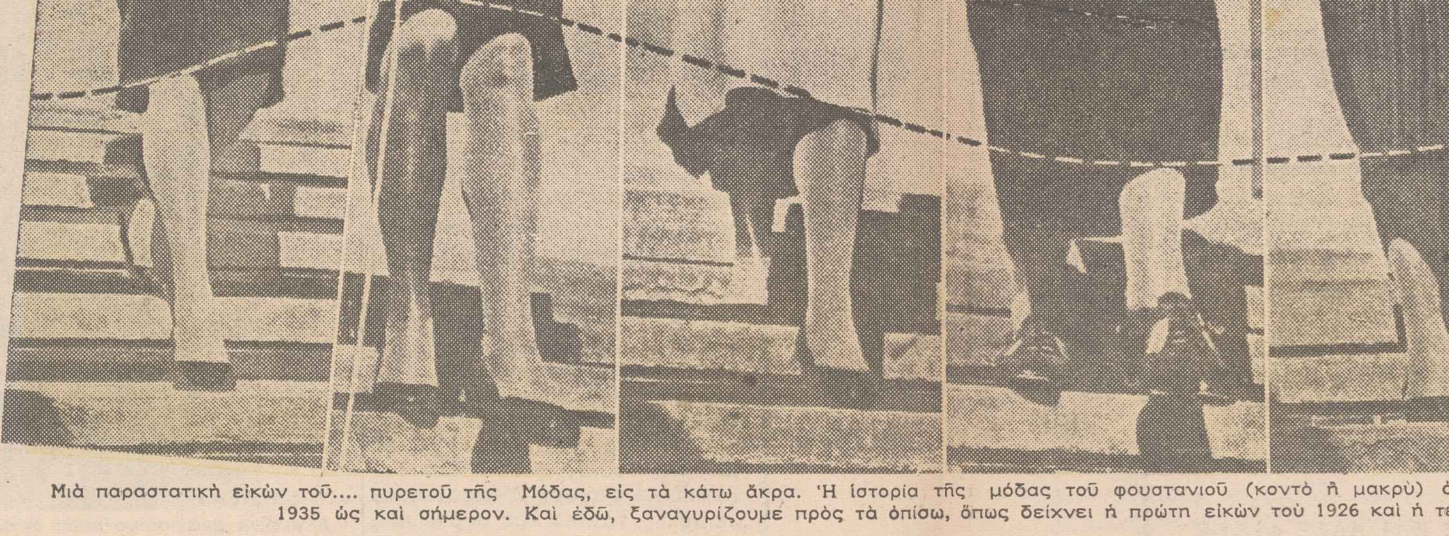
Μιὰ παραστατικὴ εἰκὼν τοῦ.... πυρετοῦ τῆς Μόδας, εἰς τὰ κάτω ἄκρα. Ἡ ἱστορία τῆς μόδας τοῦ φουστανιοῦ (κοντὸ ἢ μακρὺ) ἀπὸ τὸ 1922 — 1926 — 1930 — 1933 — 1935 ὡς καὶ σήμερον. Καὶ ἐδῶ, ξαναγυρίζουμε πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως δείχνει ἡ πρώτη εἰκὼν τοῦ 1926 καὶ ἡ τελευταία τοῦ 1938.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΓΝΩΣΤΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΙΔΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΟΤΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

Πῶς ὁ γνωστὸς ἐξερευνητὴς Κ. Ντάβιντ, περιγράφει τὶς περιπέτειές του, στὴν Γῆ τοῦ πυρός.

Τὸ ἡμερολόγιον δείχνει πὼς εἴμαστε ἀκόμα στὸν Μάϊον καὶ ὅμως ἔχουμε ἐδῶ φθινόπωρον...

Ἀπὸ μακρυά, σαράντα μίλια μπροστά μας, φθάνει ἕως ἐμᾶς ἡ τρομαχτικὴ βοὴ τῶν κυμάτων ποὺ σπάζουν ἐπάνω στοὺς ἄγριους βράχους τοῦ ἀκρωτηρίου Χόρν. Ἀπ' ὅλα τὰ μεγάλα ἀκρωτήρια τῆς γῆς, τὸ Χὸρν εἶνε τὸ πιὸ φημισμένο. Τὸ ὄνομά του μονάχα σημαίνει: Περιπέτεια...

◇◇

Ὁ καιρὸς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν καλὸς καὶ ξεκινήσαμε, ἐγὼ καὶ μερικοὶ σύντροφοί μου, μ' ἕνα μικρὸ κότερο γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ ἐκδρομὴ ἕως τὰ νησιὰ τοῦ Χόρν. Φθάσαμε σὲ λίγο σ' ἕνα μικρὸ ἀπάνεμο λιμάνι τῆς νήσου Μπερτράϋ καὶ δέσαμε τὸ κότερό μας σ' ἕνα χοντρὸ κλαρὶ τοῦ βαρέκ. Τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ φυτὰ ποὺ φυτρώνουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, φθάνουν σὲ ὕψος ἑκατὸν ποδιῶν καὶ σχηματίζουν ἕνα πραγματικὰ ὑποβρύχιο δάσος, ἀνεκτίμητης ἀξίας γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς θαλασσοπόρους, γιατὶ φανερώνει πὼς ἐκεῖ πέρα ὑπάρχουν ὕφαλοι. Μυριάδες ὁλόκληρες θαλασσινὰ πλάσματα ζοῦνε ἀπάνω στὰ φύλλα τοῦ βαρέκ. Ἀνάμεσα δὲ σ' αὐτὰ βρίσκονται καὶ τὰ ρόδινα ἐκεῖνα κοχύλια ποὺ κάνουν μ' αὐτὰ μακρυὰ περιδέραια οἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν.

Ἔπειτα τραβήξαμε πιὸ κάτω, πρὸς τὸν νότον, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στριφτὰ φιὸρντ τῆς νήσου Χὸστ, τῶν νήσων Γουόλλαστων καὶ τῆς νήσου τοῦ Ἐρημίτη. Ὁ πολικὸς ἀέρας ἔκανε τὸ πρόσωπό μας νὰ τσούζῃ. Τὸ θέαμα ὅμως ποὺ ἁπλωνόταν μπροστὰ στὰ μάτια μας ἦταν φαντασμαγορικό. Ἡ ὀπάλινη θάλασσα εἶχεν ἐδῶ κι' ἐκεῖ χρυσοκίτρινες ραβδώσεις. Ὁ ἥλιος, ποὺ ἔγερνε πιὰ πίσω ἀπὸ τὶς χιονισμένες κορυφές, ἔρριχνε ἕνα κόκκινο χρῶμα, λαμπερὸ σὰν πορφύρα, στὶς κοιλάδες. Ἀνατολικά, μέσα σ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ τοὺς ἀχνοὺς τοῦ ὠκεανοῦ, βλέπαμε τὴν τελευταία ἄκρη τῆς Γῆς, τὸ Καίπ Χόρν...

— Οἱ Ἰνδοί, μᾶς εἶπεν ὁ ἐξερευνητὴς Λέβισταν, ποὺ βρισκόταν μαζί μας, ἔρχονται συχνὰ σ' αὐτὰ τὰ νησιὰ γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὶς φώκιες. Ἡ λοῦτρ τοῦ Χὸρν εἶνε ἕνα εἶδος μικρῆς φώκιας, περιζήτητη καὶ πανάκριβη. Πωλοῦνται μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία. Μόλις περάσῃ καμμιὰ γολέττα ἢ κανένα κότερο, οἱ Ἰνδοὶ τὸ περικυκλώνουν μὲ τὶς πιρόγες τους, φωνάζοντας:

— Κιοῦρο!... Κιοῦρο!... (Δέρματα! Δέρματα!...)

Οἱ Ἰνδοὶ δὲν ζητᾶνε λεπτὰ γιὰ τὰ δέρματα ποὺ πουλοῦνε, ἀλλὰ μόνον ροῦχο, τρόφιμα καὶ ποτά. Οἱ Ἰνδοὶ εἶνε θρυλικοὶ θαλασσόλυκοι καὶ μπορεῖς νὰ ἐμπιστεύεσαι τυφλὰ σ' αὐτούς. Σὲ περνοῦν μέσα ἀπὸ τὰ ἄγρια φιὸρδ ποὺ τὰ θερίζουν οἱ πολικοὶ ἄνεμοι μὲ μιὰ ἀπίστευτη ἀσφάλεια.

◇◇

Οἱ θαλασσινοὶ τοῦ Χὸρν δείχνουν ἕνα ἀσύγκριτο θάρρος στὸ κυνῆγι τῆς φώκιας. Κάναμε λοιπὸν μιὰ ἐκδρομὴ ἕως τὸν ὅρμο τοῦ Νασσάου μὲ τὶς δυὸ βάρκες μας. Ἡ θάλασσα σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς ἀκτῆς ἔχει ἀνοίξει ἐκεῖ πέρα ἀναρίθμητες σπηλιές. Εἶνε ὅμως πολὺ στενὲς καὶ δὲν χωροῦνε γιὰ νὰ περάσουν οἱ βάρκες μας.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς ἐπῆρε τότε ἕνα χοντρὸ ρόπαλο καὶ κολυμπῶντας ἐχώθηκε μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ σπηλιά. Συγχρόνως ἀπὸ τὴ βάρκα, ἕνας ἄλλος κυνηγός, ἔρριξε ἕναν πυροβολισμὸ καὶ ἀμέσως οἱ φώκιες ὥρμησαν τρομαγμένες ἔξω ἀπὸ τὶς φωλιές τους. Ἔκαναν ἕναν τόσο ἐκκωφαντικὸ θόρυβο, ὥστε δὲν ἀκούγαμε πιὰ τὴ φωνὴ τοῦ κυνηγοῦ. Οἱ θηλυκές, πανικόβλητες, ἐκολυμποῦσαν σὰν τρελλές, κρατῶντας τὰ μικρά τους στὸ στόμα τους. Κι' ὅλες τους ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς φωνές...

Ὁ Ἰνδός, γαντζωμένος σ' ἕναν βράχο, χτυποῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ μιὰ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Κάθε φώκια ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά του ἔτρωγε μιὰ μὲ τὸ ρόπαλο καὶ σωριαζόταν κάτω σκοτωμένη.

Μιὰ ἀρσενικιὰ φώκια ὥρμησε ἄξαφνα μανιασμένη ἀπάνω στὴ βάρκα μας γιὰ νὰ μᾶς ἀναποδογυρίσῃ. Ὁ ἐξερευνητὴς Λέβισταν ὅμως τὴν ἐσκότωσε μὲ μιὰ τουφεκιά.

Τὰ νερά, φουρτουνιασμένα ἀπὸ τὶς τρομοκρατημένες φώκιες, ἐγέμιζαν τὶς βάρκες μας. Οἱ φώκιες σὲ λίγο εἶχαν γίνει ἄφαντες. Ὁ Ἰνδὸς ὡστόσο ἐπρόφθασε νὰ σκοτώσῃ καμμιὰ δεκαριά.

Μερικὰ τέτοια κυνήγια ξεπερνοῦν πολλὲς φορὲς τὰ χίλια κομμάτια. Μιὰ γολέττα, καλοαρματωμένη, μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἕως 1.000 φώκιες μὲ τὸ πρῶτο της «νὸκ ντάουν»... Μερικοὶ κυνηγοί, ποὺ ἔμειναν δεκατέσσερες ἡμέρες στὴ νῆσο Στάατεν, ἔπιασαν 10.000 φώκιες. Ἦταν μιὰ πολὺ καλὴ δουλειά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λάδι της καὶ τὸ δέρμα, κάθε φώκια ἁλατίζεται καὶ πουλιέται πενήντα φράγκα στὴ Γερμανία.

◇◇

Εἴμαστε στὸν Ἰούνιον. Ὁ καιρὸς ἄλλαξε. Ἀρχίζει νὰ χειμωνάζῃ. Παντοῦ ἁπλώνονται τὰ χιόνια καὶ οἱ πάγοι. Ὁ ἥλιος δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τὰ λυώσῃ. Βγαίνει ἀπάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ βασιλεύει εἰς τὶς 3.30'. Τὸ ποτάμι καὶ τὰ κανάλια ἐπάγωσαν. Κάθε κουρέλλι βρεγμένο ποὺ θὰ τὸ ἀφήσωμε ἔξω, παγώνει ἀμέσως. Τὰ μαῦρα σκυλλιὰ τρέχουν ἀπάνω στὰ χιόνια σὰν κοπάδια ἀπὸ λύκους. Τοὺς ἀρέσει τὸ χιόνι καὶ κοιμοῦνται ἔξω. Ἕνας γέρος Ἰνδὸς τῆς ἀκολουθίας ἀρρώστησε, κυνηγῶντας ἕνα «γκουνάκο». Καὶ ἡ γρηὰ μάγισσα Σοῦ—μάουϊ—νάουα—λάκα—κίπα τοῦ ἔβαψε τὸ πρόσωπο μὲ κόκκινες ραβδώσεις γιὰ νὰ τὸν γιατρέψῃ...

Οἱ Γιαγκάν, οἱ Ἰνδοὶ ποὺ κάθονται σ' αὐτὰ τὰ μέρη, κοιμοῦνται μέσα στὶς χαμηλὲς καλύβες τους καὶ γύρω ἀπὸ τὴν φωτιὰ τυλιγμένοι σὲ δέρματα, σὰν ζῶα.

Κάθε γέρος Γιαγκάν, εἶνε καὶ μάγος. Σήμερα, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μάγου τὸ μαθαίνουν οἱ Ἰνδοὶ σ' ἕνα χωριό, στὸ Πουέρτο Μεχιλλιόνες. Κάθε χρόνο λοιπὸν οἱ ὑποψήφιοι μάγοι μαζεύονται σὲ μιὰ εἰδικὴ τέντα ποὺ οἱ στῦλοι της εἶνε βαμμένοι κόκκινοι. Τὰ «μαθήματα» διαρκοῦν τέσσαρες μῆνες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δοκιμάζεται ἡ ἀντοχὴ τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὸν γέρον μάγον Γιάκ. Τὰ μαθήματα ἀρχίζουν τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα καὶ κρατᾶνε ὡς τὶς 3 τὸ πρωΐ. Οἱ ὑποψήφιοι μάγοι ὅλες αὐτὲς τὶς ὧρες μένουν νηστικοί. Ἔπειτα τρῶνε καὶ κοιμοῦνται μόνον τέσσαρες ὧρες. Τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος ποὺ εἶνε ἀτέλειωτο, στέκονται ὄρθιοι καὶ ψέλνουν μαγικοὺς ὕμνους, ὅπως τοὺς λέει ὁ γέρο Γιάκ.

Ὕστερα ἀπὸ τέσσαρες μῆνες δίνουν ἐξετάσεις καὶ ἀνακηρύσσονται... διδάκτορες τῆς μαγείας. Βάσις τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης των εἶνε ἕνας σοφὸς συνδυασμὸς τεχνασμάτων καὶ αὐθυποβολῆς.

◇◇

Ὁ ἀνταρκτικὸς ἄνεμος ἐτράνταζε τὴν καλύβα μας καὶ ἐμεῖς γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά, περνούσαμε τὰ βράδυα μας ἀκούγοντας ἀλλόκοτες ἱστορίες ἀπὸ πραγματικοὺς πειρατάς. Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ καπετάνιος Ντόλλανς ποὺ ἤξερε ὅλες τὶς ἱστορίες τῶν μακρυνῶν αὐτῶν θαλασσῶν, γιατὶ ἔζησε ἐδῶ πέρα τριάντα πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ἐμιλοῦσε πάντα μὲ σεβασμὸ γιὰ τὸν Τσάρλι Φόρντ.

Ὁ Τσάρλι Φὸρντ ἦταν ἕνας περίφημος πειρατής. Ἐφοροῦσε πάντα τὴν στολὴν τοῦ πειρατοῦ μὲ τόσο μεγάλη κομψότητα, ὥστε τὸν ἔλεγαν «Δανδῆ τοῦ Ὑσουάϊα». Τὸ θάρρος του ἦταν παροιμιῶδες. Περνοῦσε ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα μέρη σὰν τὸν διάβολο. Ἦταν ὅμως σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος καὶ ὅταν ἕνας ναύτης του τὸν ἐθύμωνε, τὸν ἔδενε στὸ κατάρτι καὶ τὸν ἐμαστίγωνε ὥσπου νὰ ματώσῃ...

Ὅταν ἡ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὸ κυνῆγι, ὁ Τσάρλι βρῆκε ἕνα τρόπο νὰ πλουτίζῃ εὔκολα. Μόλις ἔβλεπε κανένα κυνηγό, ἐσήκωνε τὴν Ἀγγλικὴ σημαία καὶ ἄρχιζε τὶς κανονιὲς ἀπὸ τὸ καράβι του. Ὁ κυνηγὸς ἀμέσως γινόταν ἄφαντος, παρατῶντας τὰ δέρματά του.

Ὅταν ὁ καπετάνιος Ντόλλανς ἔγινε σύντροφός του στὶς περιπέτειες, ὁ Τσάρλι Φὸρντ εἶχε ἀλλεπάλληλες ἀτυχίες.

Μιὰ φορὰ λοιπὸν ποὺ ἀπέτυχε σὲ κάποιο σχέδιό του, ἐλύσσαξε ἀπὸ τὸν θυμὸ καὶ ἔβαλε στὰ σίδερα τὸ πλήρωμα. Ἔπειτα ἅρπαξε τὸ πιστόλι του καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ ξεπαστρέψῃ ὅλους τοὺς ναῦτες του, ὅταν ἔξαφνα βγῆκε μπροστά του ὁ καπετάνιος Ντόλλανς μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Κατάλαβε πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ τὸ ἄδειασε ἐπάνω του.

Ὁ Τσάρλι Φὸρντ ἐσωριάστηκε νεκρὸς ἀπάνω στὸ κατάστρωμα. Ὁ Ντόλλανς τότε ἐτράβηξε τὸ πτῶμα του καὶ τὸ ἐπέταξε στὴν θάλασσα.

Ἔπειτα ἐγύρισε στὸ Μαγκαλλανὲς μὲ τὸ καράβι του καὶ ἀνέφερε στὶς ἀρχὲς τὸ ἄδοξον τέλος τοῦ «Δανδῆ» τοῦ «Ὑσουάϊα».

Μὲ τέτοιες ἱστορίες ἐπερνούσαμε τὰ πολικὰ βράδυα μας ἐκεῖ κάτω στὴν Γῆ τοῦ Πυρός.

Κ. ΝΤΑΒΙΝΤ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΘΕΛΕΙ Η ΤΥΧΗ

Τοῦ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ

Ἀπ' τἀνοιχτὸ παράθυρο μουσικὲς καὶ τραγούδια ἐρχόντουσαν. Ὅλα τὰ σπίτια γύρω κεῖ, φαίνονταν νὰ ἑορτάζουν, νὰ χαίρωνται...

Μέσ' στὴν τραπεζαρία καθισμένοι γύρο ἀπ' τὸ μεγάλο τραπέζι, μιλούσαμε.

Τρεῖς φίλοι μου εἶχαν ἔρθει νὰ μὲ δοῦν, καὶ πιάσαμε μιὰ συζήτησι, κάτι εἴπαμε, κάτι λέγαμε χωρὶς τελειωμὸ, γιατὶ τὸ ξαναλέγαμε.

Κάποτε, ὅταν οἱ φωνὲς τῶν τραγουδιστῶν τοῦ ραδιοφώνου, δυνάμωναν, σταματούσαμε μεῖς, γιὰ νἀκούσωμε τὸ ξεφωνητό, κἔπειτα ξαναρχίζαμε. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ποὺ μιὰ φωνὴ γυναίκας φάνηκε σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ τὴ σώσουν καὶ ξεφώνιζε στὴν ψηλότερη νότα, εἶπα ἐγώ, καθὼς σταματήσαμε, σὰ φοβισμένοι :

—Μὰ μουσικὴ, τραγοῦδι εἶνε αὐτὸ, ἢ ἄγριο ξεφωνητό ;...

—Μὰ ἐσὺ τὸ λὲς αὐτό; μοῦ εἶπε ὁ Παντάσης παλιὸς φίλος, ἐσὺ χρόνια μελέτησες τραγούδι καὶ ζητοῦσες νὰ ξεφωνίζεις καὶ σὺ ἔτσι..

—Ναί, τοῦ ἀπάντησα ἐγώ, μὰ δὲν εἶχα αὐτὲς τὶς σκέψεις ποὔχω τώρα !.. Τότε ἤθελα νὰ λαλῶ σὰν πετεινὸς ψηλότερα ἀπ' τοὺς ἄλλους !... Εἶχα κ'ἕνα ἄλλο τότε. Μὲ τραβοῦσαν τὰ χειροκροτήματα!

—Μὰ καὶ πῶς τἄφησες ; ρώτησε ὁ νέος φίλος, ἀλλ' ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, Σπαντῆς.

—Ἡ τύχη ! Ἡ τύχη διευθύνει. Αὐτὴ ἔρριξε ἐμπόδια στὸ δρόμο μου γιὰ νὰ μὲ κάνει νὰ πάρω ἄλλο δρόμο, τὸ δρόμο τῆς δυστυχίας !....

—Ἡ τύχη, ἡ τύχη !... ἔκανε ὁ Παντάσης σὰ νὰ μιλοῦσε μόνος του, λέμε ἡ τύχη ! Μὰ τ'εἶνε αὐτὴ ἡ τύχη !... Ἐδῶ δὲν εἶνε κουτουράδα, δὲν εἶνε μιὰ λέξι μόνο, ἐδῶ βλέπουμε νὰ ἀνακατεύεται πολὺ στὶς δουλειές μας !... Ἂν δὲν τὴν ἔχεις κοντά σου, δὲν προκόβεις !... Ἐγὼ αὐτὴ τὴ θεὰ, τὴ σέβομαι ἀπὸ χρόνια, ἀπὸ νέος, νεαρὸς ! Καὶ νὰ δεῖτε τί μ' ἔκανε νὰ τὴ σέβομαι !

Εἴμαστε μιὰ παρέα ἀπὸ τρελλόπαιδα, ὅλοι φοιτητὲς, καὶ μαζὶ μ' ὅλες τὶς τρέλλες, ποὺ κάναμε, μᾶς εἶχε πιάσει ἡ μανία τῆς χαρτοπαιξίας. Μανία σωστή!... Ἀλλὰ δὲν παίζαμε καὶ τίμια, ὅλοι εἴμαστε χαρτοκλέφτες ! Καὶ γι' αὐτὸ πάψαμε σιγά, σιγὰ νὰ παίζουμε μεταξὺ μας, καὶ ζητούσαμε ἄλλους νὰ παίξουμε. Καὶ βρίσκαμε πολλούς, πρὸ πάντων κάτι καλὰ παιδιὰ ἀπὸ ἐπαρχίες. Καὶ τοὺς γδύναμε!

Μιὰ μέρα στὸ δωμάτιο ποὺ γινόταν ἡ χαρτοπαιξία μᾶς ἔφερε ἕνας τῆς συντροφιᾶς μας κάποιο νέο συνάδελφο, ποὺ εἶχε τὸν παρά. Ἐπαρχιώτης κι' αὐτός, παιδὶ πλουσίου...

Ὅλοι, ἐφτά, ὀκτώ, εἴμαστε σύμφωνοι νὰ τοῦ πάρουμε τὰ λεφτά του. Μὰ καὶ τί δὲν κάναμε ; Καὶ καθρέφτη εἶχε κεῖνος ποὺ ἔκοβε τὰ χαρτιὰ σ' ἕνα συρτάρι, ἀπὸ κάτω. Καὶ ὁ νέος μας αὐτὸς οὔτε ἰδέα, εἶχε ἀπὸ χαρτιά. Καὶ ὅμως, ἀντὶ νὰ τοῦ πάρουμε τὰ λεφτὰ μ' ὅλες τὶς κλεψιὲς, ποὺ κάναμε, μᾶς τὰ πῆρε ὅλων ... Κ'ἔπειτα στὸ βίο μου μεγάλος, εἶδα ἄπειρα τέτοια, τυχερούς, ἄτυχους !...

—Ναὶ, εἶπα ἐγώ, ἔτσι εἶνε ὅταν εἶσαι τυχερός! Κάποτε ὅμως σὲ πάει καλά, καλὰ ἴσαμε ἕνα σημεῖο, σὲ ἀνεβάζει, γιὰ νὰ σοῦ δώσει μιὰ ἀπὸ ψηλὰ καὶ νὰ σὲ συντρίψει !...

Μὰ ὁ ἄνθρωπος ὁ τυχερὸς ἔχει ἀπόκρυφες δυνάμεις, ποὺ αὐτὲς ἐνεργοῦν καὶ γίνονται ὅλα αὐτά....

Τότε τὶς χάνει αὐτές, ὅταν ἀπὸ ψηλὰ πέφτει ὁ πρώην τυχερός ; Ἢ κι' αὐτὲς παίζουν μὲ τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἀνεβάζουν κ'ἔπειτα τὸν γκρεμίζουν !...

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ κάνει ὅλα αὐτά. Τὸ γραμμένο! Ἦτο γραφτό του, ὅπως τὸ λέει ὁ λαός. Γιὰ τὸ κάθε ἄτομο ὑπάρχει τὸ γραμμένο του ! Μὰ τὸ γραμμένο αὐτὸ δὲν εἶνε σὲ χαρτὶ οὔτε μὲ μελάνι, γιὰ νὰ τὸ πεῖς κουρελόχαρτο εἶνε τὸ ἄγραφτο γραμμένο, ποὺ δὲ μπορεῖς νὰ τὸ ξεφύγεις !...

—Εἶνε περίεργα, ἀληθινά, αὐτὰ τῆς τύχης, εἶπε καὶ ὁ Σπαντῆς. Πῶς τὰ κάνει, πῶς τὰ φέρνει πολλὲς φορές ! Λὲς καὶ παίζει μὲ μᾶς !

Σὲ πολλοὺς τραβᾶ μιὰ μονοκοντυλιά, σὲ ἄλλους τοὺς φέρνει γύρο, γύρο !... Βλέπετε ἀνθρώπους ἐκεῖ ποὺ εἶνε ἀπελπισμένοι νὰ γεμίζουν ἐλπίδες καὶ νἀποχτοῦν ὅτι νομίζουν πῶς ἦταν χαμένο ! Ἄλλοι πάλι... Θὰ σᾶς πῶ ἐγὼ κάτι δικό μου, ποὺ ἡ τύχη ἔπαιξε πολὺ τὸ μέρος της. Μὰ καὶ πότε δὲν παίζει ;

Ὅταν ἤρθαμε στὴν Ἀθήνα ἐγὼ ἤμουν στὴν τελευταία τάξη τοῦ Γυμνασίου. Μῆνες ἤθελα νὰ πάρω τὸ χαρτί μου.

Καθίσαμε κοντὰ σ'ἕναν δεύτερο, τρίτο, ἐξάδελφο τοῦ πατέρα μου, εὔπορο ἄνθρωπο, ποὺ ἀπὸ χρόνια πάλευε νὰ κάνει χρήματα πολλὰ καὶ δὲν τ'ὄχε κατορθώσει. Ἔμενε ἐκεῖ, μὲ τὰ λίγα.

Τὸ μόνο ποὺ εἶχε τῶν πλουσίων ἦταν, ὅτι ὅπως καὶ κεῖνοι, οἱ περισσότεροι, εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα παιδί, ἕνα κορίτσι. Ἀλλὰ τί κορίτσι ! Ὅταν τὴν ἔβλεπα μοῦ φαινόταν σὰ ζαχαρένια ! Καὶ μοῦ ἔμεινε αὐτό.

Ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ μένα ἕνα δυὸ χρόνια. Μὰ γι' αὐτό, δὲ μὲ κοίταζε διόλου. Ὅταν ἡ ματιά της ἔπεφτε πάνω μου μοῦ φαινόταν νἄχει τὴν ἴδια ἔκφρασι ποὺ κύτταγε τὶς καρέκλες, τὸ τραπέζι. Ἄλλοτε πάλι μοῦ φαινόταν νἄχει στείλει τὸ νοῦ της τόσο μακρυά, ποὺ ἐγὼ οὔτε γιὰ κούνουπας εἴμουν μπροστά της.

Καὶ ὅμως πήγαινα, ἤθελα νὰ τὴ βλέπω καὶ ἂς μὴ μὲ κοίταζε αὐτή. Κι' ἔμοιαζα ἔτσι σὰν τὸ παιδάκι τὸ φτωχὸ ποὺ δὲν ξεκολλᾶ νὰ βλέπει ζαχαρένια κούκλα ποὺ εἶνε μέσα σὲ προθήκη. Καὶ πόσο θέλει νὰ τὴν πιάσει στὰ χέρια του νὰ τὴν καταφιλίσει καὶ νὰ τὴν καταβροχθίσει !

Τὴν ἀγάπησα ! Μιλιὰ ὅμως σὲ κανέναν, τὄχα μυστικό. Καὶ ὅταν τὴν κοίταζα τώρα, τὴν κοίταζα κρυφά. Σὰ νὰ γινόμουν ὅμως ὅλος μάτια !

Κι'ἄκουγα στὸ σπίτι μας νὰ λένε γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια της καὶ νὰ τὴν κατακρίνουν. Κ'ἐγὼ θύμωνα γι' αὐτό, γιατὶ τὴν κατηγοροῦσαν θύμωνα. Ἀλλὰ ποὺ νὰ μιλήσω !

Μιὰ μέρα ἔμαθα, πὼς ἀρραβωνιάστηκε.

Σὰ νἄμουν κ'ἐγὼ στὴ γραμμὴ τῶν ὑποψηφίων γαμπρῶν, ποὺ εἶχαν φάει τὴ χυλόπητα, πειράχτηκα, στενοχωρήθηκα, ἔκλαψα.

Κ' ἔμαθα ἔπειτα, ἀπ' τοὺς γονεῖς μου ποιὸς ἦταν ὁ εὐτυχισμένος γαμπρός.

Ἦταν ἕνας τυχερὸς ἄνθρωπος. Παιδὶ τοῦ λαοῦ, ἀγράμματος, μὰ τυχερός, τυχερός ! Πέτρα ἔρριχνε, χρυσάφι γινόταν ! Εἶχε κάνει μεγάλη περιουσία.

Τὸν εἶδα. Ἦταν χοντρὸς ἄντρακλας, καὶ μιλοῦσε ὅπως οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς. Καὶ θἄπαιρνε μιά, ποὺ ὅλο καθαρεύουσα μιλοῦσε !

Κ' ἔγινε ὁ γάμος.

Ἀπ' τοὺς γονεῖς, ποὺ τὰ μιλοῦσαν, εἶχα μάθει, πὼς πολλοὶ θὰ θρήνησαν, γιατὶ πολλοὶ τὴν εἶχαν ἀγαπήσει. Ἔλεγαν αὐτὰ οἱ γονεῖς μου καὶ λυπόντουσαν τοὺς δυστυχεῖς ἐρωτευμένους, ποὺ εἶχαν πεταχτῆ σὰν ἄχρηστα πράγματα, μπροστὰ στὸ χρῆμα. Ποὺ νἄξεραν ὅμως, πὼς κοντά τους ὑπῆρχε κ' ἕνας ἄλλος τέτοιος πιὸ δυστυχισμένος, μὲ μιὰ πληγὴ ἀγιάτρευτη !

Ὅταν ἔβγαλα τὸ γυμνάσιο ἐζήτησα νὰ πάω στὴν Ἀμερική, ποὺ βρισκόταν ἕνας ἀδελφὸς τοῦ πατέρα μου. Εἶχε αὐτὸς πλουτίσει ἐκεῖ.

Στὴν ἀρχὴ οἱ γονεῖς μου δὲν τὸ θέλησαν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδαν τὴν ἐπιμονή μου νὰ φύγω, τὸ δέχτηκαν.

Ἑτοιμάστηκα. Καὶ ὅταν πλησίασε ἡ μέρα ποὺ θἄφευγα, ἐπῆγα στὸ σπίτι της νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω.

—Ἅ, ἅ, φεύγεις, φεύγεις ! Καὶ τόσο μακρυά ! Μὰ γιατὶ αὐτό...

Εἶδα τότε, πὼς μὲ κοίταζε μὲ ἄλλη, ἄλλη ματιά....

—Γιατὶ πρέπει νὰ φύγω, τῆς ἀπάντησα μὲ τὸ θάρρος ποὺ μοὔδινε ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπ' ὅλα ὅσα ἀγαποῦσα.

Φαίνεται πὼς κάτι ἐννόησε. Ἴσως καὶ τὰ μάτια μου θὰ τῆς εἶπαν πολλά, καθὼς τὴν κύτταζα, γιατὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της κι' ὕστερα εἶπε ἀποφεύγοντας νὰ μὲ κυττάξῃ καλά:

—Ναί, ἀφοῦ... κακὸ εἶνε ὅμως....

Μὲ ρώτησε, πὼς οἱ γονεῖς μου μ' ἄφιναν.

—Δὲ μποροῦσαν νὰ κάνουν ἀλλοιῶς ! τῆς ἀπάντησα.

—Ἔχετε γειά ! τῆς εἶπα δίνοντας τὸ χέρι μου.

Τὰ μάτια ἦταν βουρκωμένα. Καὶ καθὼς ἔκανα νὰ στραφῶ, νὰ φύγω δάκρυα πέσανε κάτω.

—Ὤ, μὰ τ' εἶνε αὐτό! Ἐσὺ κλαῖς!... Τότε γιατὶ φεύγεις ; μοῦ εἶπε κείνη.

—Ὄχι, τῆς ἀπάντησα, ὄχι πρέπει νὰ φύγω, πρέπει !

Κ' ἔφυγα γρήγορα, κατέβηκα τὴ σκάλα....

◆◆◆

Εἴμουν μακρυά. Ἀλλ' ἐμάθαινα κάθε τόσο τί γινόταν ἐκεῖ.

Κ' ἔμαθα καὶ λυπήθηκα, καὶ λυπήθηκα, πὼς ὁ τυχερὸς ἄντρας της, ἀπ' τὴν ἡμέρα, ποὺ παντρεύτηκε, εἶχε πάψει νἆνε τυχερός ! Ὅλο ἀπὸ καταστροφὴ σὲ καταστροφὴ πήγαινε !

Καὶ μιὰ μέρα ἔμαθα, πὼς ὁ ἄντρας της δὲ μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ σὲ μιὰ ἄλλη μεγάλη κακοτυχιὰ καὶ σκοτώθηκε....

Λίγα χρόνια εἶχα ἐκεῖ, στὴν Ἀμερικὴ, ἀλλ' ἡ δουλιὰ ποὺ ἀνακατεύτηκα καὶ ἦταν δικιά μου ἰδέα, ἐπῆγε θαυμάσια.Καὶ θὰ πήγαινε ἀκόμα, ἀλλ' ἐγὼ ἤθελα νὰ γυρίσω στὴν Ἑλλάδα, δὲ μποροῦσα νὰ μείνω στὴν Ἀμερική. Πούλησα μὲ τὴ βοήθεια πάντα του θείου μου, τὴν ἐπιχείρησί μου, πῆρα χρήματα ἀρκετὰ, καὶ μιὰ καὶ δυὸ βρέθηκα πάλι στὴν Ἀθήνα!

Οἱ δικοί μου πῆγαν νὰ πάθουν ἀπ' τὴ χαρά τους.

Ἐμένα ὅμως ὁ νοῦς μου ἐκεῖ, σὲ κείνη. Ἤθελα νὰ τὴ δῶ. Καὶ μιὰ μέρα ἀποφάσισα καὶ πῆγα.

Καὶ πάλι μοῦ φάνηκε ζαχαρένια...

—Μπά, μπά ! ἄντρας ἔγινε, ἄντρας ! εἶπε ἅμα μὲ εἶδε.

Καὶ ὅλο μὲ κοίταζε, μὲ κοίταζε μὲ κάτι μάτια ποὺ μοὔφερνε ζάλη.

Καὶ ἅμα κάθισα κοντά της τὴν κοίταζα κ'ἐγὼ καλὰ στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπα:

—Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ μείνω πειὰ, ἔπρεπε νἄρθῶ !... Νἄρθω κοντά σας !... Πάλι ὅμως θὰ φύγω, γιὰ νὰ μὴν ξανάρθω, ἄν...

◆◆◆

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἔγινε γυναίκα μου ! Καὶ εἶνε ἡ γυναίκα μου, ποὺ τὴν ἔχετε γνωρίσει!...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΤΟΥΣ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΣΕ Η ΑΓΑΠΗ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Ὁ Πὼλ Φαβέλ εἶχε γίνει ὁ γενικὸς κληρονόμος μιᾶς τεραστίας περιουσίας, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κι' αὐτός.

Ξενητεύθηκε ἀπὸ τὴν πατρίδα του μικρὸς νὰ πάῃ στὶς ἀποικίες νὰ βρῇ τύχη. Γύρισε στὴν Ἀφρική, πέρασε τὶς Ἰνδίες καὶ μιὰ μέρα βρέθηκε στὴ Βραζιλία.

◆◆◆

Ἦταν ἕτοιμος νὰ ξεκινήσῃ κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ κάποιο ἄλλο ἄγνωστο μέρος, ὅταν ὁ ὑπάλληλος ποὺ τοῦ θεωροῦσε τὸ διαβατήριο ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ τοῦ εἶπε κάπως ψιθυριστά:

—Κύριε Φαβέλ, δὲ θὰ σᾶς κακοφανῇ ἂν σᾶς ζητήσω ἕνα μικρὸ δάνειο.

Ὁ Φαβέλ τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ γιατὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ μιλήσῃ στὸν Πρόξενο νὰ τὸν διευκολύνῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα εἰσιτήριο τζάμπα ,γιατὶ τὰ λεφτά του ἦταν τόσο λίγα ποὺ μόλις ἀρκοῦσαν γιὰ μιᾶς ἑβδομάδας ἀκόμα συντήρησι.

— Κύριε Φαβέλ, ἔχασα πέντε χιλιάδες φράγκα ἐχτὲς στὸ καζῖνο καὶ πρέπει νὰ τὰ πληρώσω μέχρι αὔριο τὸ πρωΐ.

Ὁ Φαβέλ, αὐτὴ τὴ φορά, χαμογέλασε γιατὶ στὴν τσέπη του τοὔμεναν μονάχα χίλια φράγκα.

— Κύριε Φαβέλ, λυπηθῆτε με, ὡς πατριώτης. Θὰ σᾶς τὸ χρεωστῶ εὐγνωμοσύνη.

— Ἀγαπητέ μου, ἀρκετὰ βάσταξε αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ μόνη μου κινητὴ περιουσία εἶνε χίλια φράγκα μόνο, κ' ἐσκόπευα νά...

— Μήπως ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα;

— Ἂν ἔχω...

— Τὸ ταμεῖο τοῦ Προξενείου εἶνε στὴ διάθεσί σας. Πενῆντα, ἑκατὸ χιλιάδες.

—Τί εἶπες; Ἑκατὸ χιλιάδες;

—Καὶ παραπάνω, ὅσα θέλετε...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Φαβέλ τάχασε. Ἀσφαλῶς ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν ἦταν καθόλου στὰ καλά του. Τὸν κύτταξε μὲ οἶκτο καὶ ζήτησε νὰ γλυτώσῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας.

Ὁ ὑπάλληλος σηκώθηκε καὶ μὲ συγκίνησι ἐπρόφερε:

—Κύριε, Πρόξενε, ὁ κύριος Φαβέλ.

— Πῶς; Σεῖς; Τί ἔκπληξις! Καὶ τί τιμὴ γιὰ μᾶς, νὰ κάνωμε τὴ γνωριμία ἑνὸς δισεκατομμυριούχου.

◆◆◆

Ἔ, αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Φαβέλ δὲ βάσταξε, ἔπεσε πάνω στὴν πολυθρόνα του κι' ἐπερίμενε νὰ πάψουν γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ καταλάβῃ ἂν βρισκόταν σὲ ὄνειρο ἢ σὲ πραγματικότητα.

Ὁ Πρόξενος ὅμως, πρόλαβε νὰ τὸν μέσως ὅτι ὁ θεῖος του Πὼλ Φαβέλ, ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Βραζιλίας, εἶχε πεθάνει πρὸ μηνὸς καὶ ἄφησε γενικὸ κληρονόμο του τὸν συνονόματό του ἀνεψιό.

Ὁ Πρόξενος εἶχε ἀναλάβει ὁ ἴδιος τὴν ἐκκαθάρισι τῆς περιουσίας καὶ ἡ κληρονομία ἀνήρχετο εἰς ρευστὸν περὶ τὰ τέσσερα δισεκατομμύρια φράγκα.

Ἀπὸ τὴ χαρά του ἐχάρισε ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες στὸν καθένα, ἐπῆρε τὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ τὴνΤράπεζα καὶ πῆγε στὴ Γαλλία. Ἀγόρασε ἕνα πύργο, ἕνα μεγάλο κτῆμα, πῆρε ὑπηρέτες πολλοὺς καὶ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ ἀσχολεῖτο μὲ τὸ κυνῆγι.

◆◆◆

Στεγνὴ, ἄχαρη, περνοῦσε ἡ ζωή του χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς μιὰ σύντροφο, μιὰ χαριτωμένη γυναικοῦλα. Κι' ἕνα μεσημέρι ποὺ βαρυεστημένος ἀπὸ τὴ μοναξιὰ τοῦ πύργου, βγῆκε μέσα ἀπὸ τὸ πάρκο στὸ δημόσιο δρόμο, ἀντίκρυσε λίγο πιὸ μακρυὰ ἕνα αὐτοκίνητο σταματισμένο καὶ μιὰ γυναικεία σιλουέττα ν' ἀσχολεῖται μὲ τὴ μηχανή του.

Ἐπλησίασε, χαιρέτησε καὶ προσφέρθηκε νὰ τὴ βοηθήσῃ. Ἕνα σκυλάκι, ὁ μόνος σύντροφος, ποὺ βρισκότανε μέσα στ' ἁμάξι ἐγαύγισε λιγάκι, μὰ γρήγορα πλησίασε καὶ χοροπήδησε τριγύρω του.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἡ μηχανὴ εἶχε ὅλη λυθῆ.

Κομματάκια, κομματάκια ἀσυναρμολόγιστα, σκόρπια βρισκόντουσαν στὴ γῆ.

Ἔπειτα ἡ νέα τὸν κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο:

—Καὶ τώρα, κύριε μηχανικέ, πῶς θὰ μπορέσω νὰ βρίσκωμαι τὸ βράδυ σπίτι μου;

— Θὰ τηλεφωνήσω νἄρθῃ ἀμέσως μηχανικός. Περάστε νὰ ἀναπαυθῆτε.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔρημο ἔμεινε ἑβδομάδες, μῆνες ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Τὰ κομματάκια τὰ εἶχε σκεπάσει ἡ σκόνη καὶ τἄχε σκουριάσει ἡ ὑγρασία.

Δὲν ἔμεινε καθόλου καιρὸς στὸν Πὼλ καὶ στὴ Μαρία νὰ νοιαστοῦνε γιὰ τὴν ταχεῖα ἐπιδιόρθωσι τοῦ αὐτοκινήτου.

Τοὺς ἀπασχολοῦσε τόσο πολὺ ὁ ἔρως!

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Ὑπάρχουν καὶ στὴ ζούγκλα ἀπατεῶνες. Καὶ ἐκεῖ ὅπως καὶ ἀλλοῦ, κατορθώνουν νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς ἀφελεῖς.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Μία ἀφήγησις, σπαρταριστοῦ ἐνδιαφέροντος, τοῦ κυνηγοῦ ἀγρίων θηρίων ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΚΛΙΚΑΜΕΝΤ.

Ὁ Μποὺρ Μπανὶ ἦταν βοσκὸς σ' ἕνα χωριὸ χαμένο στὸ βάθος τῆς Ἰνδικῆς ζούγκλας. Γερὸς καὶ ἔξυπνος ἀλλὰ πτωχὸς ἔπαιρνε κάθε πρωῒ τοὺς βουβάλους τῶν πλουσιωτέρων συγχωρίων του καὶ τοὺς ὡδηγοῦσε στὴ βοσκή. Τὸ βράδυ μὲ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου ἔφερνε πίσω στὸ χωριὸ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα εὕρισκαν μόνα τους τὸ σταῦλο τους.

Εἰρηνικὴ καὶ ἥσυχη ζωή, ἡ ὁποία διήρκεσε ἐπὶ πολὺν καιρό, μέχρις ὅτου μίαν ἡμέραν μία τίγρις ἀνεκάλυψε τὸ κοπάδι τοῦ Μποὺρ Μπανί. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ πτωχὸς ὁ βοσκὸς ἐπέστρεψε στὸ χωριὸ μ' ἕνα ζῶο ὀλιγώτερο ἀπὸ ὅσα εἶχε πάρει τὸ πρωΐ. Ἔλειπε ἕνα παχὺ μοσχάρι ποὺ ὁ παντοδύναμος βασιλεὺς τῆς ζούγκλας, εἶχε ἁρπάξει λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ἐνῷ τὸ κοπάδι ἐπέστρεφε ἤδη στὸ χωριό.

◆◆◆

Παντοδύναμος πράγματι, διότι κανεὶς δὲν ἔχει οὔτε τὴν τόλμη οὔτε τὴν δύναμι νὰ τοῦ ἀντιταχθῇ, κανείς, οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ζῶο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα. Ὁ γίγας αὐτὸς ὅμως, εἶνε εἰρηνικώτατο ζῶο καὶ ὡς γνωστόν, ὄχι σαρκοβόρον. Ὡς ἐκ τούτου μόνον ἐὰν δὲν μπορῇ νὰ ἀποφύγῃ τὴν μάχην πρὸς τὴν τίγριν, τὴν διεξάγει μὲ πεῖσμα καὶ τόλμην. Ἀναλαμβάνει τότε τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, τελειώνει μὲ νίκην τοῦ ἐλέφαντος.

Ἡ τίγρις γνωρίζει καλὰ τὴν ἀδυναμία της, ἀπέναντι τοῦ φοβεροῦ της ἀντιπάλου καὶ δὲν τοῦ ἐπιτίθεται ποτέ. Μόνον ἀναπότρεπτος ἀνάγκη μπορεῖ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ πρὸς τοῦτο.

◆◆◆

Ὁ Μποὺρ Μπανὶ ὅμως δὲν ἐφοβεῖτο καὶ πολὺ τὴν τίγριν. Τί μποροῦσε νὰ τοῦ συμβῇ χειρότερο ἀπὸ τοῦ νὰ χάσῃ τὴν ζωή του; Κατὰ τὴ διδασκαλία τοῦ Βούδα, στὴν προκειμένη περίπτωσι δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν νόμον τῆς μετεμψυχώσεως, ὁπότε ποιὸς ξέρει ἂν γυρίζοντας στὴ ζωή, ἀντὶ νὰ εἶνε πάλι ἕνας πτωχὸς βοσκός, δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἀρχηγὸς τοῦ χωριοῦ του μὲ κάμπους, κοπάδια καὶ ὡραῖο σπίτι.

◆◆◆

Ἀλήθεια, τὸ θηρίο δὲν τὸν ἐφόβιζε παρὰ μόνον γιατὶ ἐκινδύνευε, ἂν ἐξακολουθοῦσε ν' ἁρπάζῃ ζῶα ἀπ' τὰ κοπάδια του, νὰ χάσῃ τὴ θέσι του καὶ νὰ μείνῃ χωρὶς ψωμί. Πράγματι, οἱ πλούσιοι συγχωριανοί του, τὸν κατέστησαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὑπεύθυνο διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ζώων των καὶ ὁ Μποὺρ Μπανὶ δὲν ἔβλεπε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐχθροῦ του, ἐπιτιθέμενος ὁ ἴδιος ἐναντίον του. Τὴν τρίτη ἡμέρα ὁ βοσκὸς ὡδήγησε ἀλλοῦ τὸ ποίμνιό του καὶ κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ θηρίου. Καὶ τὴν τετάρτη καὶ τὴν πέμπτη. Τὴν ἕκτη ὅμως ἡ τύχη τὸν ἐγκατέλειψε καὶ ἡ τίγρις τοῦ ἅρπαξε σχεδὸν στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, τὸ παχύτερο μοσχάρι. Μὲ ἕναν πήδο εὑρέθηκε στὴν πλάτη του. Καθὼς δὲ ὁ Μποὺρ Μπανὶ ἐτράβηξε τὸ μεγάλο του κυνηγετικὸ μαχαίρι καὶ ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ θηρίου, ἐκεῖνο ἐβύθισε τὰ δόντια του εἰς τὸν λαιμὸ τοῦ μοσχαριοῦ καὶ ἐξηφανίσθη μὲ μεγάλα πηδήματα κρατῶντας το στὸ στόμα ὅπως ἡ γάτα τὸ ποντίκι.

◆◆◆

Τὸ μοσχάρι ἀνῆκε εἰς τὸν Τέμι Ντάρ, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ χωριοῦ. Ἂν καὶ οἱ Ἰνδοὶ δὲν δέρνουν ποτέ, διότι τοὺς τὸ ἀπαγορεύει ἡ θρησκεία τους, ὁ Τεμὶ Ντὰρ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ θυμό του καὶ ἀφοῦ ἔδωσε μερικὰ γερὰ κτυπήματα μὲ τὸ μπαστοῦνι του στὸν πτωχὸ βοσκό, τὸν ἠπείλησε ὅτι ἂν καὶ ἄλλη φορὰ ἄφηνε τὴν τίγριν νὰ τοῦ κλέψῃ ἕνα ζῶο θὰ τὸν ἀπέλυε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία.

◆◆◆

Ὁ Μποὺρ Μπανὶ δὲν κοιμήθηκε σχεδὸν ὅλη τὴν νύκτα καὶ ὅταν ἐσηκώθηκε εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασί του. Θὰ ἐσκότωνε τὴν τίγριν. Ὄχι, μόνον, ἐσκέφθηκε, δὲν θὰ χάσω τὴν θέσι μου ἔτσι, ἀλλὰ καὶ θὰ φάω τὴν καρδιὰ τοῦ θηρίου, ὁπότε θ' ἀποκτήσω καὶ ὅλη τὴ φοβερή του δύναμι. Τότε ἴσως γίνω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν Τεμὶ Ντάρ.

Μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτή, ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα του, ἐμάζεψε τὰ ζῶα τῶν πλουσίων συγχωριανῶν του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ βοσκή. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως ἐπέστρεψε ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Ἀφοῦ παρέδωσε τὰ ζῶα εἰς τοὺς σταύλους μέσα στὸ σούρουπο ἐβγῆκε πάλι ἀπὸ τὸ χωριὸ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανένας. Θὰ πήγαινε νὰ βρῇ τὸ θηρίο στὰ λημέρια του, γιατὶ ἐφοβότανε ὅτι, ἂν τὸ ἄφηνε νὰ τὸν πλησιάσῃ σὰν τὴ τελευταία φορά, ἦτο πιθανώτατον νὰ ἔχανε κι' ἄλλο ἕνα ζῶο καὶ νὰ μὴν ἐπρόφθανε καὶ πάλι νὰ τὸ κτυπήσῃ.

Ἠκολούθησε τὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀφήσει ἡ τίγρις τὸ προηγούμενο βράδυ, ὅταν εἶχε ἁρπάξει τὸ μαχαῖρι τοῦ Τεμὶ Ντάρ. Ἔπειτα ἀπὸ μιᾶς ὥρας δρόμο κι' ἐνῷ δὲν εἶχε ἀκόμη σκοτεινιάσει, ἔφθασε μέσα σ' ἕνα ἄγριο πύκνωμα τῆς ζούγκλας, στὴν ξερὴ κοίτη ἑνὸς ποταμοῦ, ὅπου εἶδε τὰ ὑπολείματα τοῦ μοσχαριοῦ. Ἡ τίγρις δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ξανάρθῃ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ γεῦμα της.

◆◆◆

Ὁ Μποὺρ Μπανὶ ἐκρύφθηκε μέσα σὲ ψηλὲς καλαμιές, μὲ τὸ μεγάλο του κυνηγετικὸ μαχαῖρι στὸ χέρι καὶ ἐπερίμενε. Κάποιο τσακάλι ἐσύρθηκε κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ μοσχαριοῦ καὶ ἀπέσπασε μὲ τὰ δόντια του μεγάλα κομμάτια κρέας. Ἔπειτα ἐπλησίασε ἕνα ἄλλο. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἀντήχησε ἕνα τρομερὸ οὔρλιασμα. Τὰ τσακάλια ἐφοβήθηκαν καὶ ἐκρύφτηκαν, τὰ νυχτοπούλια ἐσώπασαν καὶ ὁ Μποὺρ Μπανὶ αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα νὰ παγώνῃ στὶς φλέβες του. Ἡ τίγρις! Ὅπου κι' ἂν ἦταν θὰ ἐμφανιζότανε.

Ὁ Μποὺρ Μπανὶ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ μεγάλο του μαχαῖρι στὸ δεξί του χέρι καὶ ἐπερίμενε. Ὄχι ὅμως πιά, ἄφοβα ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ μὲ τρομερὴ ἀγωνία στὴν καρδιά. Καὶ νά! Τὸ θηρίο εὑρέθηκε μὲ μιᾶς σχεδὸν ἀθόρυβα μπροστά του. Φυσῶντας σὰν μεγάλη γάτα, τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ ἄγρια κακά του μάτια καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ πηδήσῃ ἐπάνω του. Ὁ Μποὺρ Μπανὶ ἐσήκωσε τότε τὸ ὡπλισμένο χέρι του, ἕτοιμος νὰ ἀμυνθῇ εἰς μίαν πάλην μέχρι θανάτου. Ἡ τίγρις ὅμως, σὰν νὰ τὸν περιφρονοῦσε, ἅρπαξε τὸ πτῶμα τοῦ μοσχαριοῦ καὶ χάθηκε μέσ' στὴ ζούγκλα.

◆◆◆

Καὶ πάλι ὁ Μποὺρ Μπανί, ἔβλεπε νὰ τοῦ διαφεύγῃ ἡ εὐκαιρία νὰ σκοτώσῃ τὸν ἐχθρό του. Δὲν ἐτόλμησε ὅμως νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μέσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Ἐνῷ ἔμενε ἐκεῖ ἀκίνητος μέσα στὴ φεγγαρολουσμένη νύκτα ἄκουσε, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ὄχι σὲ μεγάλη ἀπόστασι, ἕναν τρομερὸ θόρυβο, σὰν νὰ χτυποῦσε τὸ χῶμα ἕνα βαρύτατο σῶμα. Ἔπειτα ἄκουσε τὴν τίγρι ποὺ οὔρλιαξε κι' ἕνα σφύριγμα σὰν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἀκούσει μιὰ φορὰ στὴ μεγάλη πόλι ποὺ εἶχε πάει, ἀπὸ ἕνα σιδερένιο τέρας ποὺ ἔτρεχε ἐπάνω σὲ σιδερένιες γραμμές. Ἐσκέφθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ εἶνε ἐλέφας. Ὁ θόρυβος μιᾶς πάλης, ἐκράτησε κάμποση ὥρα κι' ἔπειτα ὅλα ἡσύχασαν. Ὁ Μποὺρ Μπανὶ δὲν ἐτόλμησε καὶ πάλι νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὸ κρησφύγετό του. Μόνον ὅταν ἐχάραξε ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀκούσει τὸν θόρυβο κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ εὑρέθηκε πρὸ ἐκπληκτικοῦ θεάματος. Ὁ φοβερὸς βασιλεὺς τῆς ζούγκλας ἦταν ξαπλωμένος χάμω νεκρὸς καὶ ἀπὸ μιὰ σχισμὴ στὸ στῆθος του ἔτρεχε ἀκόμη αἷμα. Φαίνεται ὅτι πράγματι εἶχε γίνει πάλη μεταξὺ τοῦ θηρίου καὶ ἑνὸς ἐλέφαντος. Θὰ εἶχαν συναντηθῆ στὸ μονοπάτι καὶ ἐπειδὴ ἡ τίγρις δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ θὰ ἐπήδησε ἐναντίον τοῦ ἰσχυροῦ της ἐχθροῦ, ὁ ἐλέφας θὰ τῆς ἔσχισε τὸ στῆθος μὲ τὰ δόντια του.

Ὁ Μποὺρ Μπανὶ εἶχε ἀμέσως μιὰ φαεινὴ ἰδέα. Ἔσχισε μὲ τὸ μαχαῖρι του περισσότερο τὸ στῆθος τῆς τίγρεως, ἔβγαλε τὴν καρδιά της ἀπὸ μέσα καὶ τὴν ἔφαγε. Ἔπειτα ἔτρεξε στὸ χωριὸ ν' ἀναγγείλῃ θριαμβευτικῶς ὅτι ἐσκότωσε τὴν τίγριν.

Φυσικὰ δὲν τὸν ἐπίστεψαν. Ἀλλὰ ὁ Μποὺρ Μπανὶ τοὺς ὡδήγησε στὸ μέρος ὅπου ἦταν ἡ πεθαμένη τίγρις καὶ τότε ὅλοι ἐθαύμασαν τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην του.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ Βούδα ποὺ ἦταν στὸ χωριὸ εἶπε ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ζούγκλας ἦταν φιλικὰ διατεθειμένο πρὸς τὸν Μποὺρ Μπανὶ καὶ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ Τεμὶ Ντὰρ ἀπέθανε ἀπὸ τὸ δάγκωμα μιᾶς κόμπρας, ὅλοι οἱ συγχωριανοί του ἐξέλεξαν εἰς τὴν θέσιν του τὸν Μποὺρ Μπανί. Ὁ τολμηρὸς καὶ ἔξυπνος βοσκὸς ἐδέχθη τὸ τιμητικὸ ἀξίωμα σὰν κάτι φυσικό, διότι ἀφοῦ εἶχε φάει τὴν καρδιὰ τῆς τίγρεως ἔκρινε ὅτι εἶχε πιὰ ὑποτάξει τὴν τύχη. Ὅταν δὲ ὁ Διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας ἦρθε κάποτε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ χωριό, τοῦ ἔσφιξε μὲ μεγάλην ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι, θαυμάζοντας κι' αὐτὸς τὸ μεγάλο κατόρθωμα τοῦ Μποὺρ Μπανί.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΚΛΙΚΑΜΕΝΤ

ΤΙ ΤΡΑΒΟΥΝ ΤΑ ΣΥΡΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΞΥΛΑ

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα πέρασαν ἀπὸ τὶς ἀκατοίκητες ἐκτάσεις τῆς Βορείου Νορβηγίας, ἡ παρουσία τους δημιούργησε στὶς ἀρκοῦδες τὴν πιὸ κωμικὴ παρεξήγησι. Τὰ ἄγρια αὐτὰ ζῶα ἐπειδὴ ἄκουγαν τὰ σύρματα νὰ βουΐζουν ἀπὸ τὸν ἄνεμο, νόμιζαν πὼς πάνω στοὺς στύλους βρίσκονταν μελίσσια. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ρίξουν κάτω γιὰ νά... φᾶνε τὸ μέλι.

Ἕνα ἄλλο πουλί, στὸ Καναδᾶ, ποὺ τρέφεται ἀπὸ τοὺς κάνθαρους ποὺ σκαρφαλώνουν στοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων, ἀκούγοντας τὸ βούϊσμα τῶν τηλεγραφικῶν συρμάτων, νόμιζε πὼς οἱ στῦλοι ἦσαν γεμάτοι ἔντομα. Κτυποῦσε τὸ ράμφος του μὲ πεῖσμα πάνω στὸ ξύλο, προσπαθῶντας ν' ἀνοίξῃ τρῦπες γιὰ νὰ πιάσῃ τὰ... κρυμμένα ἔντομα. Τ' ἀποτέλεσμα τῆς τακτικῆς αὐτῆς ἦταν τραγικό' ἀπὸ τὶς πληγὲς ποὺ τοῦ προξενοῦσαν στὸ κεφάλι τ' ἀλλεπάλληλα κτυπήματα ψόφησε.

Σήμερα ὅμως ξύπνησαν καὶ τὰ ζῶα καὶ φροντίζουν πὼς νὰ ἐξυπηρετηθοῦν ἀπ' τὶς ἐφευρέσεις.

Τὰ περισσότερα πουλιὰ στὶς Ἰνδίες, ὅπου ἀφθονοῦν τὰ φείδια, ἔχουν βρεῖ στὰ τηλεγραφικὰ σύρματα τὸ πιὸ κατάλληλο καὶ ἀσφαλὲς μέρος γιὰ νὰ κτίζουν τὶς φωλιές τους.

Οἱ πανοῦργοι παπαγάλοι βρίσκουν ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ κάθωνται πάνω στὰ σύρματα καὶ μὲ τὰ φτερά τους νὰ προξενοῦν ἑνώσεις στὶς τηλεγραφικὲς γραμμές.

Οἱ ἀράχνες θεωροῦν τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, τὸ πιὸ ἰδεῶδες... πόστο. Στρογγυλοκάθονται πάνω σ' αὐτὰ καὶ ἁπλώνουν τοὺς ἱστούς των μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι. Αὐτὴ ἡ ἐπαφὴ προκαλεῖ τὴν πιὸ δυσκολοεύρετη ἕνωσι καὶ δημιουργεῖ μεγάλη σύγχυση στὶς ἀποστολὲς τῶν τηλεγραφημάτων.

Ἕνα ἄλλο πουλὶ ποὺ χρησιμοποιεῖ τὶς τηλεγραφικὲς γραμμὲς κατὰ τὸν πιὸ ὠφέλιμο καὶ πρακτικὸ τρόπο εἶνε τὸ «μελανόπτερο», στὸ Μεξικό. Στὴ βάση τοῦ στύλου ἀνοίγει μιὰ τρύπα καὶ ἐκεῖ στεγάζει τὴν οἰκογένειά του. Πάνω στὴν κορφὴ τοῦ στύλου ἐγκαθιστᾶ τὸ παρατήριο του καὶ στὴ μέση ἀνοίγει διάφορες τρύπες τὶς ὁποῖες μεταβάλλει σ' ἀποθῆκες τῶν τροφίμων του.

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Ἀλγέριο τοποθετήθηκαν τηλεγραφικὰ σύρματα, οἱ ἄγριες φυλὲς τῶν Βεδουΐνων, ἔκλεβαν τὶς πορσελάνες καὶ τὶς ἔκαναν.... φλυτζάνια τοῦ καφέ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΗΤΟ ΕΝΟΧΟΣ Ο ΑΛΦΡΕΔΟΣ ;

ΤΟΥ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

Ὁ Ἀλφρέδος Ρούζ, «ὁ ὡραῖος Ἀλφρέδος», ὅπως τὸ ἔλεγαν, ἦταν περιοδεύων ἀντιπρόσωπος διαφόρων ἐμπορικῶν οἴκων τοῦ Λονδίνου. Κάποιο μεγάλο ἐργοστάσιο ὑφασμάτων, τοῦ ἀνέθεσε στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου χρόνου, νὰ κάνῃ μιὰ περιοδεία σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ «πλασάρῃ» τὰ ὑφάσματά του.

Ὁ Ρούζ εἶχε ἕνα τύπο ὠμορφιᾶς ποὺ ἀρέσει πολὺ σήμερα στὶς γυναῖκες καὶ καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ἔτρεφε μεγάλη ἀδυναμία πρὸς τὸ ὡραῖο φῦλο, σὲ κάθε πόλι ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπερνοῦσε, ἐσημείωνε ἀρκετὲς κατακτήσεις. Γι' αὐτὸ δὲ ἴσως εἶχε διαλέξει καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ περιοδεύοντος ἀντιπροσώπου.

Ἐν τούτοις ὁ Ρούζ ἦταν παντρεμμένος. Ἡ γυναῖκά του, μάλιστα, ἤξερε ὅλα του τὰ κατορθώματα. Στὸ κεφάλαιο ὅμως αὐτὸ ἦταν ἐξαιρετικὰ «μοντέρνα». Τί τὴν ἔνοιαζε γιὰ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες τοῦ ἀνδρός της, ἀφοῦ αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματική του γυναῖκα.

◇◇◇

Στὶς 5 Νοεμβρίου λοιπὸν τοῦ περασμένου χρόνου, ὁ Ρούζ, ἀφ' οὗ ἐδείπνησε καλὰ στὸ σπίτι του, ἑτοιμάστηκε, κατὰ τὶς 10 τὸ βράδυ, νὰ φύγῃ γιὰ τὴν περιοδεία του.

— Θὰ κοιμηθῶ λίγες ὧρες μέσα στ' αὐτοκίνητο, εἶπε στὴν γυναῖκά του. Ἔτσι θὰ ἐξοικονομήσω τὰ ἔξοδα τοῦ ξενοδοχείου καὶ θὰ φθάσω γρηγορώτερα.

Κατέβηκε, μπῆκε στ' αὐτοκίνητό του, ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν γυναῖκά του, καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ τραγικό του ταξίδι, ποὺ ἦταν μοιραῖο νὰ τὸν ὡδηγήσῃ στὴν ἀγχόνη...

Ἡ περιπέτεια τοὺ τοῦ συνέβη στὸ ταξίδι του αὐτό, ἂν πιστέψουμε τοὐλάχιστον τὴν κατάθεσίν του, ἦτο ἀσφαλῶς ἡ πειὸ παράξενη περιπέτεια ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συμβῇ σὲ ἄνθρωπο.

◇◇◇

Μόλις τὸ αὐτοκίνητο βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι, ἕνα ἄντρας πετάχτηκε ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ μερικοὺς θάμνους καὶ ἐστάθηκε στὴν μέση τοῦ δρόμου, κάνοντας νόημα στὸν Ρούζ νὰ σταματήσῃ.

Ὁ ἄγνωστος φαινόταν ἕως 35 χρονῶν. Τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμὸ καὶ ξυρισμένο' Ἀπὸ τὸ ὕφος του δέ, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας του ἔδειχνε πὼς ἀνῆκε μᾶλλον σὲ καλὴ κοινωνικὴ τάξι.

Ἐπλησίασε μὲ συστολή, καὶ ἀφ' οὗ ἐχαιρέτησε τὸν Ρούζ, τοῦ εἶπε:

—Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ πάρετε μαζί σας κύριε;... Δὲν ἔχω πεντάρα ἐπάνω μου... Μοῦ ὑποσχέθηκαν ὅμως ὅτι θὰ μοῦ δώσουν ἐργασίαν, στὸ Νόρθαμπτον, ἂν βρίσκωμαι ἐκεῖ αὔριον τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ἀνοίγουν τὰ ἐργοστάσια.

Ὁ Ἀλφρέδος Ρούζ τὸν ἐλυπήθηκε. Δὲν τοῦ ἦταν, ἐξ ἄλλου, δυσάρεστο νὰ ἔχῃ συντροφιὰ στὸν δρόμο.... Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου του καί, ἀφοῦ εἶπε τοῦ ἀγνώστου νὰ μπῇ μέσα, τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ δίπλα του.

Ὁ ἄγνωστος ὅμως δὲν φαινόταν νἄχῃ καθόλου κέφι γιὰ κουβέντα. Σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις τοῦ Ρούζ ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα, καὶ συγχρόνως ἐκάπνιζε ὁλοένα. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε καπνίσει ὄχι μόνον τὰ λιγοστὰ δικά του τσιγάρα, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ τσιγάρα τοῦ Ρούζ.

◇◇◇

Ἐταξίδευαν ἔτσι ἐπὶ δυὸ ὧρες...

Τώρα ὅμως ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν παράδοξη σιωπή του εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ ἐμπνέῃ κάποιο φόβο στὸν Ρούζ... Λίγο πρὶν φθάσουν στὸ χωριὸ Χάρντιγκστον, ὁ μοτὲρ τοῦ αὐτοκινήτου ἄρχισε νὰ μὴ δουλεύῃ κανονικά, σὰν νὰ εἶχε σωθῇ ἡ βενζίνα, ἔπειτα δὲ ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἐσταμάτησε ἐντελῶς. Τότε ὁ Ρούζ ἀναγκάστηκε νὰ φρενάρῃ καὶ νὰ κατέβῃ γιὰ νὰ ἰδῇ τί εἶχε πάθει τὸ μηχάνημά του. Εἶδε ἀμέσως πὼς πραγματικὰ ἡ βενζίνα εἶχε σωθῇ καὶ ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου ἕναν τενεκὲ γεμᾶτον βενζίνα. Ὁ σύντροφός του ὅμως οὔτε κουνιόταν καθόλου νὰ τὸν βοηθήσῃ. Νευριασμένος ἀπὸ τὴν ἀπάθειά του ὁ Ρούζ τοῦ εἶπε:

— Κάνετε καὶ σεῖς κάτι!... Νά, πάρτε τὸν τενεκὲ καὶ ἀδειάστε τὴν βενζίνα στὸ ρεζερβουάρ... Ὅταν τὸν ἀδειάσετε τὸν ξαναβάζετε στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐγὼ θ' ἀπομακρυνθῶ γιὰ λίγα λεπτά.

— Ὢλ ράϊτ... ἔκανε ὁ ἄγνωστος. Στὸ διάστημα ὅμως τῶν λίγων λεπτῶν ποὺ θὰ λείψετε θὰ ἐκάπνιζα εὐχαρίστως ἕνα τσιγάρο.

Ὁ Ρούζ ἔβγαλε ἕνα ποῦρο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ προσέφερε, λέγοντας :

—Δὲν ἔχω ἄλλο. Τὰ τσιγάρα ἐτελείωσαν.

Καὶ ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε.

◇◇◇

Καθὼς ὅμως ἀπομακρυνόταν, ὁ ἄγνωστος τὸν ἐφώτισε μὲ τοὺς προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου. Νευριασμένος ὁ Ρούζ, ἐπήδησε σ' ἕνα χαντάκι. Καὶ ἄξαφνα εἶδε μιὰ τρομερὴ φλόγα νὰ ξεπετάγεται ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τ' αὐτοκίνητο. Ὁ Ρούζ ὥρμησε ἀμέσως πρὸς αὐτὸ μὲ χτυποκάρδι, καὶ τότε τὸ εἶδε νὰ καίγεται! Φλόγες τεράστιες τὸ εἶχαν περικυκλωμένο. Ὁ Ρούζ, σὰν τρελλός, ἔτρεξε νὰ σώσῃ τὸν ἄγνωστον συνταξιδιώτη του. Ἦταν ἀργὰ ὅμως πειά. Ὁ ἄγνωστος εἶχε γίνει στάχτη. Ἀποκαμωμένος καὶ ἀπηλπισμένος ὁ Ρούζ ἐλιποθύμησε.

Ἀπὸ τὴν λιποθυμία του συνῆλθε κατὰ τὶς δυὸ τὸ πρωΐ. Ἀπεμακρύνθη ἀμέσως ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ τραγικοῦ δυστυχήματος καὶ βλέποντας νὰ περνάῃ κάποιο φορτηγὸ αὐτοκίνητο, παρεκάλεσε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του. Ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔφθασε στὸ Νιοῦπορτς. Ἐκεῖ εἶχε μιὰ φιλικὴ του οἰκογένεια τοὺς Ζένκινς καὶ ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τους.

Ἐντελῶς ἀνεξήγητα ὅμως φοβήθηκε νὰ τοὺς πῇ τὴν ἀλήθεια. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοὺς ἀραδιάζῃ χίλιες δυὸ ψευτιὲς καὶ νὰ τοὺς λέῃ ὅτι τοῦ ἔκλεψαν τὸ αὐτοκίνητον!

◇◇◇

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἕνας φίλος τῶν Ζένκινς ἐπῆγε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ κρατῶντας μιὰ ἐφημερίδα στὸ χέρι.

— Ἕνα παράξενο δυστύχημα συνέβη ἐδῶ κοντά! Ἕνα αὐτοκίνητο ἔπιασε φωτιὰ στὸν δρόμο τοῦ Νορθάμπτον. Ὁ ὁδηγὸς βρέθηκε νεκρός, μέσ' στ' αὐτοκίνητό του...

Ὁ Ρούζ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἐχλώμιασε τρομερά. Ἐπῆρε τὴν ἐφημερίδα, τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ ἔφυγε. Καὶ ἀμέσως μπῆκε σ' ἕνα λεωφορεῖο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Στὸ τέρμα ὅμως τοῦ ταξειδιοῦ τὸν ἐπεμίμενε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Λάουρενς, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν συνέλαβε.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε τὰ μαρτύριο τοῦ δυστυχισμένου Ρούζ— ἂν βέβαια παραδεχθοῦμε ὅτι ἦταν ἀθῶος....

Ἡ ἀνάκρισίς του, στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἐβάσταξε ἕως τὶς ἔξη τὸ πρωΐ. Ἡ ἀπολογία του συνωψίσθηκε στὴν διήγησι ποὺ σᾶς ἀφηγηθήκαμε παραπάνω. Ὁ Ρούζ ἰσχυριζόταν ὅτι οὔτε ἐγνώριζε κἂν τὸ θῦμα. Γιὰ ποιὸ λόγον λοιπὸν νὰ τὸν δολοφονήσῃ;...

Ἡ κατηγορία ὅμως ὑπεστήριζε μίαν ἄλλην ἄποψιν. Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐτὴ ὁ Ρούζ εἶχε λόγους νὰ ἐξαφανισθῇ... Καὶ ἔκαψε τὸν ἄγνωστον μέσα στ' αὐτοκίνητό του, γιὰ νὰ νομισθῇ πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἤθελε νὰ ἐξαφανισθῇ, γιατὶ ὅπως ἐξακριβώθηκε, σὲ κάθε πόλι ποὺ πήγαινε, συντηροῦσε τὶς γυναῖκες ποὺ εἶχε μπλέξει στὰ δίχτυα του καὶ τὰ παιδάκια τους.... Γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ λοιπόν, δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισίν του. Ἔτσι θὰ ἔκοβε κάθε δεσμὸ μ' ὅλες αὐτὲς τὶς γυναῖκες. Ὅσον γιὰ τὸν ἄγνωστον, ἡ κατηγορία παραδεχόταν ὅτι τὸν παρέσυρε, τὸν μέθυσε, τὸν ἐσκότωσε, καὶ ἔπειτα ἔβαλε φωτιὰ στὸ αὐτοκίνητό του...

Τὸ κακὸ γιὰ τὸν Ρούζ, ἦταν ὅτι ἡ ταυτότης τοῦ ἀγνώστου δὲν κατωρθώθηκε νὰ ἐξακριβωθῇ.

Καὶ ἔτσι κατεδικάσθηκε σὲ θάνατον.

◇◇◇

Αὐτὴ ποὺ δείχθηκε πράγματι ὑπέροχη στὴν περίπτωσι αὐτή, ὑπῆρξε ἡ γυναῖκα τοῦ Ρούζ.

Ὅταν ἔμαθε τὴν καταδίκη του ἔτρεξε στὴν Ἑλένη Κάμπελ, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες φίλες τοῦ Ρούζ, ἡ ὁποία μάλιστα εἶχε ἀποκτήσει μαζί του καὶ ἕνα παιδί, τὸν Ἀρθοῦρο. Οἱ δυὸ μέλλουσες «χῆρες» ἔγιναν ἀμέσως φίλες καὶ ἔτσι ὁ νεαρὸς Ἀρθοῦρος ἀπέκτησε καὶ δεύτερη μητέρα.

Πῆγαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ στὴν θλιβερὴ φυλακὴ τοῦ Μπρέντροντ, ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ μελλοθάνατος καὶ ἐπέρασαν, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, στὴν «αἴθουσα ἀναμονῆς τῶν καταδίκων σὲ θάνατον».

Τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία καὶ ἀπὸ χαρά, στὴν σκέψιν, πὼς θὰ ἔσφιγγε στὸ στῆθός της τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε, ἡ κυρία Ρούζ μπῆκε πρώτη μέσα στὴν αἴθουσα. Εἰς τὴν μέση τῆς αἰθούσης εἶδε ὄρθιο τὸν σύζυγόν της, τὸν ὡραῖον αὐτὸν ἄνδρα, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου εἶχε καταστραφῆ σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε θὰ ἦταν ἀναγκασμένη στὸ μέλλον γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί της, νὰ γίνῃ ὑπηρέτρια. Ἔκανε νὰ τὸν πλησιάσῃ μὲ λαχτάρα... Ἀλλοίμονον ὅμως ! Ἕνα τεράστιο τζάμι ἐχώριζε τὴν αἴθουσα στὰ δυό! Καὶ ἔτσι θαρροῦσε πὼς ἔβλεπε ἀπὸ τώρα τὸ φάντασμα τοῦ ἀνδρός της...

Ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας οἱ δύο σύζυγοι κουβέντιαζαν δυνατὰ—γι ἀνὰ μποροῦν ν' ἀκούγωνται μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι. Στὸ τέλος, ὁ Ρούζ παρεκάλεσε τὴν γυναῖκά του νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνο— ἐπὶ κάμποσα λεπτά, μὲ τὴν Ἑλένη Κάμπελ. Ἡ γυναῖκά του δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι....

◇◇◇

Ὁ Ρούζ ἀπαγχονίσθηκε τὸ πρωΐ τῆς 10ης Μαρτίου, τοῦ 1930. Ἀκόμα ὅμως, τὸ μυστήριο ποὺ περιβάλλει ὅλην τὴν περιπέτειά του δὲν διεφωτίσθηκε. Ἦταν ἄραγε ἔνοχος;... Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ ἀκόμα στὸ ἐρώτημα αὐτό...

ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

ΒΟΡΚΑ :

ΤΟ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

ΤΟ ΞΥΛΟ ΠΟΥ ΣΚΕΠΑΖΕΙ ΤΙΣ ΜΟΥΜΙΕΣ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ πιὸ μεγαλοπρεπῆ δένδρα ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ φυτικὸ βασίλειο εἶνε ἡ γιγαντιαία συκομωρέα, τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς ὁποίας εἶνε βόρκα ἢ ντόρα. Φύεται μὲ μεγάλη ἀφθονία στα χαμηλότερα ὀροπέδια καὶ στὰ ἀπόκρημνα μέρη τῆς Αἰθιοπίας. Πιθανὸν τὸ βόρκα νὰ μὴ φθάνῃ τὰς διαστάσεις μερικῶν δένδρων τῆς Ἀβησσυνίας, τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς Εὐρώπης. Τὸ βόρκα ὅμως λόγῳ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς πληθώρας τοῦ φυλλώματός του, ἀποτελεῖ ἰδίαν κατηγορίαν.

Ἐπὶ πολὺ καιρὸ τὸ δένδρο αὐτὸ ἐθεωρεῖτο τὸ ἴδιο μὲ τὸ γιγαντιαῖο δένδρο «μπάνιαν», ποὺ βρίσκεται, ἐν ἀφθονίᾳ στὰς Ἰνδίας. Τελευταίως ὅμως ἐξηκριβώθη ὅτι τὰ δύο δένδρα ἀνήκουν σὲ διαφορετικὲς οἰκογένειες. Οἱ κλάδοι τοῦ «μπάνιαν» ἐξαρτῶνται ἀπὸ γιγαντιαίας ρίζας, αἱ ὁποῖαι εἰσδύουν στὴ γῆ καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἐξελίσσονται σὲ ἀληθινοὺς αὐτοφυεῖς κορμούς. Οἱ κορμοὶ αὐτοὶ πολλάκις ἀνέρχονται σὲ πενῆντα, τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶνε ὅτι κάθε δένδρο σχηματίζει ἕνα μικρὸ δάσος. Τὸ βόρκα ὅμως ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἰδιαίτερο, ὅπως δὲ τὸ καουτσοὺκ ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν «γιγαντιαίων» δένδρων, ὅπως συνηθίζεται νὰ ὀνομάζωνται τὰ δενδροειδῆ τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν.

◇◇◇

Παραδόξως δὲν ὑπάρχουν δάση ἀπὸ βόρκας. Τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ δένδρο ὑψώνεται μόνο του σὲ ἀνοικτὰ μέρη, ἰδίως δὲ στὶς ὄχθες τῶν ρυακίων. Πολὺ σπανίως τὸ δένδρο συναντᾶται στὶς ἄκρες τῶν δασῶν ἢ σὲ ψηλὲς πεδιάδες.

Κάτω ἀπὸ τὴ προστατευτικὴ σκιὰ τῶν βόρκα, σχηματίζονται ὁλοπράσινα γήπεδα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν ἀνέκαθεν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ὡς τόποι συγκεντρώσεων' Ὅπως δὲ ὁ Ἅγιος Λουδοβῖκος ἀπένειμε δικαιοσύνη κάτω ἀπὸ τὴν δρῦα τοῦ Βενσέν, ἔτσι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν αἰθιοπικῶν φυλῶν διεξάγουν τὶς δικαστικὲς ὑποθέσεις, κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ βόρκα. Ὑπάρχουν βόρκα κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ χωρέσουν 1500 ἄτομα.

Τὰ φύλλα τοῦ δένδρου εἶνε μεγάλα, ἔχουν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρωπίνου χεριοῦ. Εἶνε σκληρὰ καὶ χονδρά. Ὁ φλοιὸς, ἰδίως τῶν μικρῶν κλάδων, εἶνε πολὺ ἀνοικτοῦ χρώματος. Ὁ καρπὸς δὲ τοῦ δένδρου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ ἴδιο μέγεθος ὅπως καὶ τὰ δαμάσκινα, εἶνε χρώματος κοκκίνου ἢ ἡμι-κοκκίνου. Ὁ καρπὸς εἶνε φαγώσιμος, εἶνε ὅμως ἄνοστος καὶ ἀρκετὰ δυσάρεστος στὴ γεῦσι.

◇◇◇

Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ἐπιβλητικότης τοῦ δένδρου αὐτοῦ ὀφείλεται στὸ γιγαντιαῖο φύλλωμα ποὺ τὸ στεφανώνει. Ἐπάνω σ' ἕνα κοντὸ καὶ χονδρὸ κορμό, σχηματίζεται ἕνα σύμπλαγμα κλάδων ποὺ ἐκτείνεται ὁριζοντίως στὸ ὕψος ἑνὸς ἀνθρώπου. Οἱ κλάδοι τοῦ βόρκα φθάνουν σὲ καταπληκτικὲς ἐκτάσεις, μερικὲς δὲ φορὲς ἔχουν μῆκος τριάντα μέτρων. Ἕνα βόρκα ἠμπορεῖ, ὄχι σπάνια, νὰ καλύψῃ μιὰ τεραγωνικὴ ἔκτασι 5.000 μέτρων.

Κάθε κλάδος πρέπει νὰ ὑποβαστάζῃ μεγάλην ποσότητα βάρους.

Ὅπως ἐλέχθη καὶ ἀνωτέρω, τὰ φύλλα εἶνε βαρειὰ καὶ πυκνότατα, πολλάκις δὲ στὶς μεγάλες βροχὲς τὸ βάρος αὐξάνεται καταπληκτικά, λόγῳ τοῦ νεροῦ ποὺ παραμένει στὸ φύλλωμα. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἀντοχὴ ἐξηγεῖται ὅταν προσέξῃ κανεὶς πόσο σκληρὸ εἶνε τὸ ξύλο τοῦ βόρκα, τὸ ὁποῖον οἱ Αἰθίοπες μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας κατορθώνουν νὰ ἐπεξεργασθοῦν γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν γιὰ τὰ πρωτόγονα ἐργαλεῖά των. Οἱ κάσσες γιὰ τὶς μούμιες, ποὺ εἶχαν κατασκευασθῆ ἀπὸ ξύλο βόρκα, διατηροῦνται ἐπὶ 4000 ἢ 5000 χρόνια.

Ὅσο δὲ γιὰ τὶς ρίζες, μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς διακλαδώνονται σὲ ἀπόστασι πενῆντα μέτρων ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, πρᾶγμα ποὺ δίδει στὸ βόρκα μιὰ πρώτης τάξεως βάσι.

Στὴ νεαρὴ του ἡλικία τὸ βόρκα εἶνε ἐπίφυτο, ζῇ δηλαδὴ σὰν παράσιτο ἐπάνω σ' ἕνα ἄλλο δένδρο ποὺ μόλις ἐπαρκεῖ γιὰ νὰ θρέψῃ τὸν ἑαυτό του. Σύντομα ὅμως τὸ γιγαντιαῖο δένδρο ἁπλώνει μιὰ ρίζα στὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου ποὺ τὸ ὑποβαστάζει, ἡ ρίζα δὲ αὐτὴ σιγὰ-σιγὰ παίρνει τὴν ὄψι κορμοῦ. Τὸ ἀτυχὲς δένδρο, ποὺ ἔδωσε τὴν πρώτη τροφὴ στὸ γίγαντα, δὲν ἀργεῖ νὰ πεθάνῃ, τὸ μόνο δὲ ἴχνος τῶν ἀρχῶν τοῦ βόρκα εἶνε ἡ ἔλλειψις συμμετρίας ποὺ παρουσιάζει ὁ κορμός του.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑΝ

Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος περιηγήθηκε τελευταῖα τὴν Κίνα ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του, ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι, μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων οὖ Οὐρανίου Κράτους. Ἀπὸ τὰ ἄρθρα αὐτά, μεταφράζουμε τὸ παρακάτω, στὸ ὁποῖο γίνεται λόγος γιὰ τὰ βάρβαρα μέσα ποὺ μεταχειρίζονται ἀκόμα στὴν Κίνα γιὰ νὰ τιμωροῦν τοὺς ἐγκληματίας καὶ γενικώτερα τοὺς παραβάτες τοῦ νόμου.

«Ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι πάντοτε ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ αὐστηρότης τῶν νόμων μετριάζει τὴν ἐγκληματικότητα.... Ἂν αὐτὸ ἀλήθευε, ἡ ληστεία καὶ ἡ πειρατεία θὰ εἶχαν ἐξαλειφθῇ πρὸ καιροῦ ἀπὸ τὴν Κίνα, γιατὶ σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου οἱ λησταὶ καὶ οἱ πειραταὶ δὲν τιμωροῦνται μὲ τέτοια σκληρότητα— θηριωδία θὰ μποροῦσα νὰ πῶ—ὅπως ἐκεῖ. Καὶ ὅμως ἡ ληστοπειρατεία ἐξακολουθεῖ νὰ... εὐδοκιμῇ στὴν εὐλογημένη αὐτὴ χώρα!

Τὸ βρίσκω περιττὸ νὰ σᾶς περιγράψω λεπτομερῶς τὰ βασανιστήρια ποὺ ἐπιβάλλονται στοὺς ληστές. Θὰ ξέρετε, βέβαια, ὅτι οἱ Κινέζοι δὲν ἔχουν τὸ τὸ ταίρι τους στὴν τελειοποίησι τῶν βασανιστηρίων. Εἶνε καλλιτέχνες καὶ τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

Ἴσως ὁ ἀναγνώστης μου νὰ ἀπορήσῃ μαθαίνοντας ὅτι, ἀπ' ὅλες τὶς ποινές, ἐκείνη ποὺ φοβοῦνται λιγώτερο οἱ Κινέζοι ληστὲς εἶνε ὁ... ἀποκεφαλισμὸς! Ὁ λαὸς τοῦ Οὐρανίου Κράτους εἶνε τόσο μοιρολάτρης ὥστε ὁ θάνατος δὲν τὸν τρομάζει διόλου. Τὸν θεωροῦν μάλιστα ὡς ενα ταξεῖδι σὲ ἕνα κόσμο ἀπολύτου γαλήνης. Μοῦ ἔκανε, λοιπόν, κατάπληξι ἡ ἀπάθεια μὲ τὴν ὁποία εἶδα πολλοὺς κατοίκους νὰ προσφέρουν τὸ λαιμό τους στὴ μάχαιρα τοῦ δημίου! Μερικοί, μάλιστα, ἀπ' αὐτοὺς ἐνῷ ἦσαν γονατισμένοι, ἐγύριζαν τὸ πρόσωπό τους στὸ δήμιο καὶ... τοῦ χαμογελοῦσαν!

Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ ἔκαναν αὐτὸ γιὰ νὰ δείξουν παλληκαριά. Μὴ μοῦ ζητᾶτε ὅμως καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί σημασία εἶχε τὸ χαμόγελο αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ποὺ περίμεναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ νοιώσουν τὴ φαρδειὰ σπάθα τοῦ δημίου νὰ τοὺς χωρίζῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ τοὺς ὤμους... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί συμβαίνει σὲ τέτοιες στιγμές, στὴν ψυχὴ ἑνὸς Κινέζου.

Παρατήρησα καὶ κάτι ἄλλο: ὅτι τὸ πρόσωπο τῶν παρισταμένων στὶς θανατικὲς ἐκτελέσεις δὲν φανέρωνε τὸν παραμικρὸ τρόμο, τὴ παραμικρὴ φρίκη. Πολλοὶ μάλιστα ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἔμεναν ἀπαθεῖς καὶ ἀτάραχοι: οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἔδειχναν πὼς διασκέδαζαν! Καὶ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι δὲν ἦσαν λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ φαινόντουσαν νὰ γλεντοῦσαν μὲ τὸ θέαμα αὐτό!....

Στὴν Κίνα, οἱ κάτοικοι εἶνε τόσο πολὺ ἐξοικειωμένοι μὲ ὁμαδικὲς ἐκτελέσεις ληστῶν ἢ πειρατῶν, ὥστε τὸ φρικτὸ τοῦτο θέαμα δὲν τοὺς κάνει πειὰ καμμιὰ ἐντύπωσι!

Ὅσο γιὰ τοὺς δημίους, αὐτοὶ ἔκαναν τὸ ἀτιμωτικὸ καθῆκόν τους μὲ ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο στὰ χείλη, μὲ ὑπέρτατη ἀδιαφορία, ποὺ καθιστοῦσε ζωηρότερη τὴν τραγικότητα αὐτοῦ τοῦ πίνακος. Χαμογελοῦσαν ἐνῷ ἄφιναν τὴν σπάθαν τους νὰ πέσῃ μὲ ὁρμὴ στὸ λαιμὸ τοῦ καταδίκου... Χαμογελοῦσαν ἐνῷ ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ ἀποκεφαλισμένο σῶμα τὰ ματωμένα ροῦχα, ποὺ θὰ τὰ πουλοῦσαν ἀργότερα στοὺς παλητζῆδες, ὅσα-ὅσα... Χαμογελοῦσαν καὶ ἐνῷ καθάριζαν τὴ μάχαιρά τους ἀπὸ τὰ αἵματα....

Στὸ Οὐράνιο Κράτος, ὅλα τὰ πράγματα γίνονται μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Τί εὐτυχισμένος, ἀλήθεια τόπος!....

◇◇◇

Εἶπα παραπάνω, ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ δὲν τρομάζει τοὺς Κινέζους ληστὰς τόσο, ὅσο ὡρισμένα βασανιστήρια ποὺ ἰσοδυναμοῦν μὲ χίλιους θανάτους' Ἂς δοῦμε λοιπὸν ποιὰ εἶνε αὐτά.

Ἡ ποινὴ τοῦ «κλοιοῦ» φαίνεται ἀσήμαντη καὶ ἀνώδυνη σὲ μᾶς τοὺς Εὐρωπαίους, μὰ γιὰ τοὺς Κινέζους εἶνε βαρειὰ ἀτίμωσις. Περνοῦν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ καταδίκου δυὸ βαρειὰ σανίδια ποὺ σμίγουν κατόπιν καὶ κλειδώνονται μὲ κλειδαριά. Καὶ στὶς σανίδες αὐτὲς εἶνε κολλημένες ἐπιγραφὲς ποὺ ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ καταδίκου. τὴν κατοικία του, σὲ ποιὸ παράπτωμα ὑπέπεσε—καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ πατέρα καὶ τοῦ παπποῦ του.

Πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς καλὰ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Κινέζων γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία τῆς τελευταίας αὐτῆς λεπτομερείας. Ἡ κυριώτερη θρησκεία τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Βουδδισμὸ καὶ τὸν Καμφουκισμό, εἶνε ἡ λατρεία τῶν προγόνων. Ὅταν, λοιπόν, γίνωνται γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν προγόνων ἑνὸς καταδίκου, ἀτιμάζονται καὶ ἐκεῖνοι μαζύ του καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴ μεγαλειτέρα ἐντροπὴ γιὰ ἕνα Κινέζο.

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἠθικὸ αὐτὸ μαρτύριο, ὁ κλοιὸς εἶνε καὶ τρομερὸ σωματικὸ βασανιστήριο, γιατὶ ὁ κατάδικος ὑποχρώνεται νὰ τὸν ἔχῃ περασμένο στὸ λαιμό του νύχτα καὶ μέρα, καὶ ὅταν κοιμᾶται ἀκόμα!...

Ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοίμονό του ἂν δοκιμάσῃ νὰ σπάσῃ τὶς σφραγῖδες ποὺ βάζουν οἱ δικαστὲς ἐπάνω στὸν κλοιό! Κάθε πρωῒ πρὶν πάει στὴ δουλειά του, πρέπει νὰ παρουσιασθῇ στὸν ἀστυνόμο τῆς συνοικίας του. Καὶ ἂν ἡ σφραγῖδες δὲν εἶνε ἐν τάξει, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου μπορεῖ νὰ τὸν τιμωρήσῃ μὲ βασανιστήρια ποὺ θὰ τὸν ἀφήσουν σακάτη γιὰ ὅλα του τὰ χρόνια....

◇◇◇

Ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο βασανιστήριο στὴν Κίνα, ἀσήμαντο ἐκ πρώτης ὄψεως, ποὺ δὲν μπορῶ ὡς τόσο νὰ τὸ θυμηθῶ χωρὶς νὰ μὲ πιάσῃ δυνατὸ ρῖγος τρόμου.

Μιὰ μέρα πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὶς φυλακὲς τοῦ Τιελίγκ, μικρᾶς πόλεως τῆς Βορείου Κίνας συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα Ἄγγλο, ἕνα Γάλλο καὶ ἕνα ἀξιωματικὸ τῶν φυλακῶν.

Ἀφοῦ περάσαμε ἀπὸ πολλὰ οἰκήματα, γεμᾶτα καταδίκους καὶ τῶν δύο φύλων, φτάσαμε τέλος σὲ μιὰ ἡλιόλουστη αὐλή. Ἐκεῖ εἴδαμε ἕνα μισόγυμνο ἄνθρωπο, ἀκουμπισμένο μὲ τὶς πλάτες σὲ ἕνα σταυρό.

—Εἶνε ἕνας ληστὴς τῶν συνόρων, μᾶς ἐξήγησεν ὁ ἀξιωματικός. Τὸν πιάσαμε πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες καὶ ἀρνεῖται νὰ μᾶς πῇ ποῦ βρίσκεται τὸ λιμέρι τῶν συντρόφων του. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς, γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάσουμε νὰ μιλήσῃ, τὸν δέσαμε ἐδῶ...

— Μὰ πῶς θὰ τὸν ἐξαναγκάσετε ; ρώτησα ἀφελέστατα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς οὔτε κἂν εἶνε δεμένος στὸ σταυρό!

Ὁ ἀξιωματικὸς χαμογέλασε καὶ μᾶς ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσουμε τὸν κατάδικο. Καὶ τότε εἴδαμε καὶ καταλάβαμε σὲ πειὸ σημεῖο τελειοποισεως μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἡ κινεζικὴ θηριωδία. Ὁ ἀναγνώστης δὲν πρέπει νὰ μὲ κατηγορήσῃ γιὰ σαδιστή. Μὰ νομίζω ὅτι τὸ χρέος μου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ δώσω τὶς παρακάτω πληροφορίες γιὰ τὸ βασανιστήριο αὐτό.

Ἀπὸ μακρυὰ ὁ κατάδικος φαίνεται σὰν νὰ ἀκουμπᾷ ἁπλῶς στὸ σταυρό, Ὡς τόσο τὰ δυὸ μεγάλα του δάχτυλα ἦσαν δεμένα στὸ ξύλο μὲ ἕνα γερὸ μεταξωτὸ σχοινάκι ποὺ μπαίνει βαθειὰ στὸ κρέας του.

Οἱ ἀστράγαλοί του εἶνε περασμένοι σὲ ἕνα εἶδος κλοιοῦ ἀπὸ βαρειὰ σανίδα καὶ τὰ γόνατά του ἀκουμποῦν σὲ ἀτσαλένιες ἁλυσίδες. Ἔτσι, ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός του πέφτει στὰ γόνατά του, ποὺ τὰ τρυποῦν σιγὰ-σιγὰ ἡ ἁλυσίδες ὡς τὸ κόκκαλο!

—Εἴδατε τί γίνεται; μᾶς ρώτησε ὁ ἀξιωματικός, δείχνοντας τὰ χέρια τοῦ καταδίκου.

Καί, ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ μᾶς ἔδωσε, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ στάσι τοῦ ληστοῦ—τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου εἶχε μιὰ ἔκφρασι τρομερῆς ἀγωνίας— μπόρεσα νὰ καταλάβω τὸ ρόλο τῶν λεπτῶν ἐκείνων σχοινιῶν.

Ὁ ληστὴς ἦταν ἐκτεθειμένος στὸν ἥλιο. Οἱ μυῖγες τὸν ἐνωχλοῦσαν πετῶντας κατὰ σμήνη ἐπάνω στὰ χείλη του καὶ στά μάτια του. Καὶ μόλις ἔκανε νὰ κουνήσῃ ἢ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, τὸ σῶμά του ἔχανε τὴν ἰσορροπία του, ἐλύγιζε—καὶ τὰ σχοινάκια ἔμπαιναν πειὸ βαθειὰ στὸ κρέας του.

Κάτι ἀνάλογο γινότανε ὅταν τὰ νεφρὰ τοῦ καταδίκου λύγιζαν ἀπὸ τὴν κούρασι. Ἡ ἀτσαλένιες ἁλυσίδες τοῦ τρυποῦσαν τότε τὰ γόνατα.... Παρὰ τὴ μεγάλη ἀναισθησία στὸν πόνο, ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς κίτρινης φυλῆς ὁ ληστὴς ἐκεῖνος οὔρλιαζε καὶ βογγοῦσε ἀπὸ τὰ βασανιστήρια....

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἔμαθα ὅτι ὁ κατάδικος ὡμολόγησε ὅσα ἤξερε. Ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος του, γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Περιττὴ γενναιοφροσύνη. Ὁ ληστὴς εἶχε μείνει ἐν τῷ μεταξὺ σακάτης στὰ χέρια καὶ στὰ γόνατα! Τὰ μεγάλα δάχτυλά του εἶχαν κοπῇ ἀπὸ τὰ σχοινάκια καὶ τὰ γόνατά του δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ λυγίσουν... Ἕνα ἀπόγευμα, τὸν εἶδα σὲ μιὰ πλατεῖα τῆς πόλεως νὰ σέρνεται κατὰ γῆς μὲ τὰ τέσσερα—σὰν σκουλῆκι....».

ΑΝΡΥ ΡΙΩ

Η ΑΜΥΑΛΗ

ΤΗΣ ΚΛΩΤΙΛΔΗΣ ΜΕΡΑΝ

Γνωρίστηκαν σὲ κάποιο γάμο ποὺ ἦσαν κι' οἱ δυὸ καλεσμένοι.

Ἦταν ἐκείνη ὡραία σὰν τὰ πρῶτα τ' Ἀπρίλη τριαντάφυλλα, κι' ἦταν κι' αὐτὸς κομψὸς κι' εὐγενικὸς, σὰν τοὺς ἱππότες τοῦ μεσαίωνος.

Ἡ τύχη, ὁδηγὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τάφερεν ἔτσι ποὺ νὰ συνδεθοῦν οἰκογενειακὰ καὶ νὰ βλέπωνται συχνότερα.

Σιγὰ—σιγὰ ἔγιναν φίλοι ἀχώριστοι. Ἔλεγαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὰ μυστικὰ του, τὶς ἰδέες του, τοὺς πόθους του.

Καὶ μὲ πολλὴ της χαρὰ ἡ Ἀλὶς Νουριμὰν, ἔβλεπε νὰ ταιριάζουν σ' ὅλα, πρᾶγμα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πιστεύῃ, πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἐνσαρκωτὴς τῶν ὀνείρων της.

—Ὁ Ραοὺλ Καρλεμπέν, ποὺ βλέπει τὴ ζωὴ ὅπως ἐγώ, ποὺ σκέπτεται ὅπως σκέπτομαι ἐγὼ κι' ἔχει τοὺς ἴδιους πόθους μαζί μου, δὲν μπορεῖ παρὰ νἆναι ὁ ἰδεώδης σύζυγος, ὁ καταλληλότερος σύντροφος τῆς ζωῆς. Ἕνας γάμος μαζί του, θ' ἀσφάλιζε, χωρὶς ἄλλο, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία καὶ στοὺς δυό μας, γιατὶ σὲ τίποτε δὲν θᾶταν δυνατὸ ποτὲ νὰ διαφωνήσουμε. Κι' ἔτσι κανένα νέφος δὲν θὰ σκίαζε ποτὲ τὴν ἁρμονική μας συμβίωση.

Ἔτσι σκεπτόταν γυαλίζοντας μὲ τὸ πολισουὰρ τὰ νύχια της, λίγες μέρες μετὰ τὴ γνωριμία τους καὶ αὐτὸ πίστευε ἡ ὡραία Ἀλὶς Νουριμάν. Καὶ μὲ τὴν ἀντίληψη αὐτή, ἄρχισε νὰ πλέκῃ γύρω ἀπ' αὐτὸν τὰ ὡραιότερα ὄνειρα τῆς ζωῆς της, νὰ ἀφιερώνῃ σὲ κεῖνον, κάθε τῆς καρδιᾶς της παλμό.

Οὔτε στιγμὴ δὲν πέρασε ἀπ' τὴ σκέψη της ἡ ἰδέα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἄνδρες, προσπαθοῦν νὰ φαίνωνται διαφορετικοὶ ἀπὸ ὅτι στὴν πραγματικότητα εἶνε, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε ὅτι πρὶν νὰ σχηματίσῃ κανεὶς γνώμη γιὰ ἕναν ὅμοιο του, πρέπει ν' ἀναζητᾷ τὸ βαθύτερο κίνητρο κάθε του πράξης, νὰ ἐμβαθύνῃ στὰ ἐσώτερα τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς.

Ἔτσι, ὅταν ἐκεῖνος τῆς εἶπε κάποτε πῶς τὴν ἀγαπᾷ, ὅτι θᾆταν εὐτυχὴς ἂν δεχόταν νὰ γίνῃ δική του, χωρὶς δισταγμὸ καὶ χωρὶς ἀμφιβολίες, ρίχτηκε στὴν ἀγκάλη του, λέγοντας πὼς καιρὸ λαχταροῦσε αὐτή του τὴν ἐξομολόγηση, πὼς μῆνες τώρα ζοῦσε μὲ τ' ὄνειρο τῆς γλυκειᾶς ἑνώσής των.

Κι' οἱ δεσμοί τους οἱ φιλικοὶ γίναν τώρα στενώτεροι, οἱ συναντήσεις τους πιὸ συχνές.

Κι' ἡ ζωή τους κυλοῦσε σ' ὄνειρο εὐχάριστης μέθης. Γιὰ γάμο οὔτε τοὔκανε διόλου συζήτηση. Ἦταν τόσο νέοι, μποροῦσαν νὰ χαροῦν τὴ ζωή, νὰ χαροῦν τὴν ἀγάπη τους. Κι' ἡ Ἀλὶς ἦταν τόσο, μὰ τόσο πολὺ εὐτυχισμένη. Στὰ μεγάλα γαλάζια της μάτια, ἔλαμπε ὅλη ἡ εὐτυχία ποὺ τῆς χάριζε ἡ ἀγάπη.

Μὰ ὅλα ἔχουν ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ γῆ, ποὺ εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον πικρό. Κι' ἔτσι δὲν ἄργησε νἄρθη μιὰ μέρα, ποὺ ἡ Ἀλὶς ἔνοιωσε πὼς ὁ δεσμός της μὲ τὸν Ραοὺλ τῆς εἶχε γίνει ὀχληρὸς καὶ ἔπρεπε νὰ εὕρῃ μιὰν ἐξιλέωση. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πεισθῇ κι' αὐτή, πὼς ἡ ἐλευθερία στὸν ἔρωτα γεννᾶ συμφορὲς ποὺ μόνον ἡ ἱερότης τοῦ γάμου μπορεῖ κάπως νὰ μετριάσῃ. Τὸν κάλεσε τότε καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ εἶπε, πὼς ἔπρεπε νὰ νομιμοποιήσουν τὶς σχέσεις των, γιατὶ σὲ λίγο θὰ γινόταν μητέρα. Μὰ ὁ Ραοὺλ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν βρέθηκε διόλου σύμφωνος σὰν ἄλλοτε μαζί της. Ἐγέλασε ἁπλῶς σαρκαστικὰ, καὶ τῆς εἶπε :

—Γιὰ γάμο δὲν ἐσκέφτηκα ποτὲ στὰ σοβαρά, καὶ μὴν κλαῖς πιὰ τώρα ἄδικα. Ἂς πρόσεχες στὸ τί κάνῃς κι' ἂς ἔπαιρνες τὰ μέτρα σου.

Κι' ἐκείνη ; Τί ρωτᾶτε γι' αὐτή ; Ἀκολούθησε τὴν τραγικὴ μοῖρα ὅλων τῶν ἀμυάλων κοριτσιῶν, ποὺ σὰν κι' αὐτή, δὲν σταθμίζουν καλὰ τὰ λόγια ἐκείνων ποὺ τοὺς ὑπόσχονται ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση, ὡς ποὺ νὰ τὶς κατακτήσουν.

ΚΛΩΤΙΛΔΗ ΜΕΡΑΝ

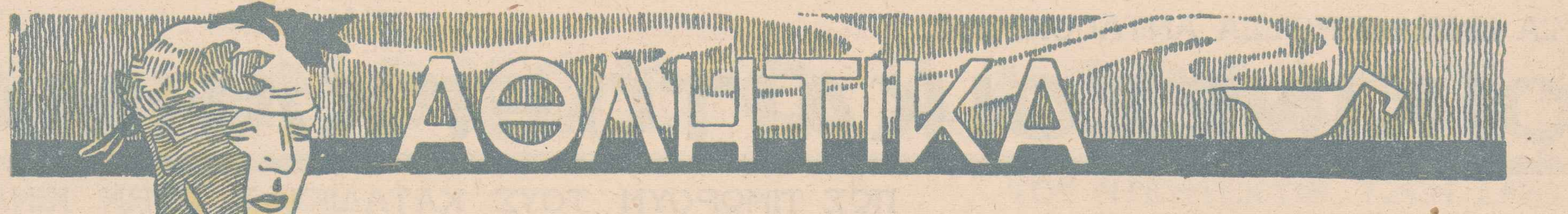

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΤΑ ΣΠΟΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

῞Οταν ὅλη τὴν Χώρα μας τὴν περιβρέχει τόσο σπάταλα ἡ θάλασσα, ἡ συζήτησις διὰ «πισίνας» ἀποτελεῖ τοὐλάχιστον βλασφημίαν.

Αγαποῦν οἱ ῞Ελληνες τὴ θάλασσα; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἔθεσα στὸν ἑαυτό μου καθὼς διέτρεχα μὲ αὐτοκίνητο τὶς πιὸ ὡραῖες καὶ γραφικὲς ἀκτὲς ἀπὸ Φαλήρου μέχρι Βουλιαγμένης. Ἐὰν τὴν ἀγαποῦν, ποῦ ἔχουν τότε ἐξαφανισθῆ μὲ τέτοιον ἥλιο, τέτοια ἄπνοια, τέτοια ἀτμόσφαιρα; Οἱ ἀκτὲς ἦσαν ἔρημες, τὰ λουτρὰ σχεδὸν ἐγκαταλελειμμένα. Μερικοὶ νέοι ποὺ ἔτυχε νὰ κολυμποῦν καὶ νὰ ἐκδηλώνουν περισσότερον ἔντονα τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὴ θάλασσα, εἶχαν γίνει θέαμα. Μητέρες, παιδιά, νταντᾶδες, εἶχαν ἀποτελέσει θορυβοῦσαν γαλαρίαν, ἡ ὁποία τοὺς ἀπεθαύμαζε.

—Ὀκτώβριος καὶ κάνουν μπάνιο!

—Καλὲ θὰ κρυώσουν! Δὲν ἔχουν μητέρες νὰ τὰ μαζέψουν;

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀντίληψις τῆς γαλαρίας τῆς Κυριακῆς καὶ φοβοῦμαι τοῦ περισσοτερου κοσμου. ῎Αλλωστε τὰ πράγματα ἐξηγοῦν τὸ φαινόμενο.

Εἶνε ζήτημα, ἐὰν τὴν Κυριακὴ μὲ τὴν ἀριστουργηματικὴ αὐτὴ λιακάδα ἐκολυμποῦσαν 200 ἄνθρωποι σ' ὁλόκληρη τὴν Φαληρικὴ ἀκτή. Γιατί ἆρά γε; Μήπως κρυώνουν, μήπως φοβοῦνται τὸν ἀέρα; Καὶ ὅμως ἡ θάλασσα ἔχει θερμοκρασίαν αὐγουστιάτικης ἡμέρας, ἡ ἀτμόσφαιρα ξηρά, ὁ ἥλιος θερμότατος, ἄπνοια πλήρης ἐπικρατεῖ. Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ συγκρατήσουν τοὺς κολυμβητὰς πέραν τοῦ Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ἀκτήν. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τὶς θαυμάσιες ἀμμουδιὲς ἐρημωμένες, τὰ κέντρα σχεδὸν κλειστὰ καὶ τὸν κόσμο νὰ κάθεται στὴν παραλία κάτω ἀπὸ ὀμπρέλλες, γιά... τὸν ἥλιο! Φαινόμενο κωμικό.

Διακεκριμένος ὑγιεινολόγος μοῦ ἔλεγεν ὅτι ἐὰν αἱ ἡμέραι αὐταὶ τοῦ Ὀκτωβρίου ἀνέτειλον εἰς οἱανδήποτε ἄλλην χώραν τοῦ κόσμου, τὸ πλῆθος, τὸ ὀλιγώτερον ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐργασίαν των καὶ νὰ κατεβοῦν νὰ παραμείνουν ὅλην τὴν ἡμέραν στὴ θάλασσα. Στὴν Ἑλλάδα δὲν συμβαίνει φυσικὰ αὐτό. Μοῦ πρόσθεσε ἀκόμη τὴν διαφορὰν τῶν λουτρῶν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἀπὸ τὰ τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Αὐγούστου ἀπὸ σωματικῆς καὶ ὑγιεινῆς ἐν γένει ἀπόψεως, διὰ νὰ βγάλῃ τὸ φοβερὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ καθαρῶς καλοκαιρινὰ λουτρὰ εἶνε ἐπιβλαβῆ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπαγορευθοῦν εἰς τὴν ἔκτασιν εἰς τὴν ὁποίαν γίνονται.

Ὁ ἰατρός μας ἐπιμένει ὅτι τὰ καλύτερα θαλάσσια λουτρὰ εἶνε τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου, διότι ὁ ἥλιος αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶνε πιὸ εὐχάριστος καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα διαυγὴς καὶ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς δὲν καταπονεῖται τόσον ὅσον τὸ καλοκαίρι. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἡ ἡλιοθεραπεία εἶνε εὐπρόσδεκτος, λείπουν αἱ ἡλιάσεις καὶ τὰ ἐγκαύματα, τὰ ἀνόητα μαυρίσματα καὶ ἡ διάθεσις διὰ τὴν κίνησιν καὶ ἄσκησιν εἶνε ὅσον ποτὲ ἀνεπτυγμένη. Κανεὶς ὅμως δὲν τὰ ἐννοεῖ αὐτά. Καὶ ἔτσι παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τοῦ θέρους, μὲ 38 καὶ 40 βαθμοὺς ὑπὸ σκιάν, νὰ συνωστίζωνται οἱ ῞Ελληνες εἰς τὰ λεωφορεῖα διὰ νὰ κατεβοῦν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ δροσισθοῦν! Ἡ πλάνη εἶνε μεγάλη. Ἡ θάλασσα δὲν δροσίζει. Ἀντιθέτως, δημιουργεῖ ζέστην. Καὶ τὸ κακὸν αὐτοῦ ἀκριβῶς ἔγκειται: ὅτι θεωροῦμεν τὸ θαλάσσιο λουτρὸ ὡς μέσον δροσισμοῦ. Γι' αὐτὸ μόλις περάσουν τὰ καύματα δὲν κατεβαίνει κανεὶς νὰ κολυμβήσῃ. Γι' αὐτὸ συχνὰ ἀκοῦμε:

—Πᾶμε νὰ κάνουμε ἕνα μπάνιο γιὰ νὰ δροσιστοῦμε!

Εἶπα καὶ παραπάνω. Ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἀκτῶν μας μὲ τέτοιες ἀλκυονίδες, εἶνε ἐγκληματική. Γιατὶ ἂν πραγματικὰ ἀγαπούσαμε τὴ θάλασσα καὶ τὰ θαλάσσια σπόρ, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ οὔτε γωνιὰ ἐλεύθερα κάτω στὴ θάλασσα τὴν ἐποχὴ αὐτή. Καὶ οὔτε θὰ μᾶς ξάφνιαζε ἂν μερικοὶ νέοι κολυμποῦσαν περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου. Θὰ τὸ θεωρούσαμε συνηθέστατο ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένο.

Κάθε τόσο ἀκοῦμε συζητήσεις, γνῶμες καὶ προτάσεις γιὰ τὴν δημιουργία κινήσεως πρὸς τὰ θαλάσσια σπορ καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴ θάλασσα. Βρίσκουν ὅτι ἡ θάλασσά μας δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τοὺς ...κολυμβῶντας ῞Ελληνας καὶ προτείνουν νὰ ἱδρυθοῦν «πισίνες» μὲ γλυκὸ νερό. Τὸ πρᾶγμα φθάνει τὰ ὅρια τοῦ κωμικοῦ. Γιατὶ μόνον σπατάλη καὶ πολυτέλεια ἠμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἵδρυσις «πισίνας» σ' ἕναν τόπο ποὺ εἶνε ζωσμένος ἀπὸ θάλασσα καὶ ἔχει τόσες ὡραῖες ἀμμουδιὲς καὶ κόλπους καὶ ποὺ τὸ ὕπαιθρο προσφέρει ἀναρίθμητα πλεονεκτήματα ἀπὸ ὑγιεινῆς καὶ κυρίως ἀναπνευστικῆς πλευρᾶς.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ κουβέντες γιὰ «πισίνες» δὲν πρόκειται καθόλου νὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἐὰν θέλουμε νὰ τονώσουμε τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ γιὰ τὰ θαλάσσια σπόρ, ποὺ εἶνε ἀνεκτίμητα διὰ τὴν ὑγείαν του, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ τοῦ διευκολύνουμε τὴν κάθοδό του στὴ θάλασσα καὶ νὰ τοῦ ἀναπτύξουμε τί ἠμπορεῖ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ αὐτά. Μόνον ἔτσι θὰ τὴν ἀγαπήσῃ πραγματικά, μόνον ἔτσι δὲν θὰ παρουσιάζεται τὸ φοβερὸ φαινόμενο, εἰς ἡμέρας ἀληθινῆς καλοκαιριᾶς νὰ παραμένουν ἔρημες οἱ ἀκτές μας.

Μ. Κ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας λειτουργοῦν ἐν ὅλῳ ἑπτακόσιαι ἀνώτεραι Σχολαὶ καὶ Πανεπιστήμια. Εἰς τὰ διακόσια δὲ, περίπου ἀπ' αὐτὰ γίνονται ἀπὸ καθέδρας μαθήματα περὶ ἔρωτος.

Εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ πρᾶγμα βέβαια θὰ φανῇ περίεργον καὶ ἴσως ἀπίστευτον. Ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές. Ἡ παράδοσις μάλιστα τῶν μαθημάτων αὐτῶν ἀπεφασίσθη κατόπιν ὑποδείξεως καὶ ἐπιμονῆς πολλῶν νέων ἀμερικανίδων.

—Ἐφ' ὅσον εἶνε ἀπαραίτητον νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς πότε ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν ἤπειρόν μας ἢ πότε ὁ Ναπολέων ἐστέφθη Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων— ἀνεξαρτήτως τῶν περὶ τέχνης καὶ περὶ αἰσθητικῆς μαθημάτων— νομίζομεν, εἶπαν οἱ κοπέλλες αὐτές, ὅτι εἶνε πολὺ σπουδαιότερο δι' ἡμᾶς νὰ διδαχθοῦμε τί εἶνε ὁ ἔρως καὶ νὰ μάθωμε λεπτομερῶς ὅ,τι ἐνδιαφέρει σχετικῶς μὲ τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ζήτημα τῆς ζωῆς.

Οἱ περισσότερες ἀμερικανίδες, εἶνε αὐτῆς τῆς γνώμης καὶ διὰ νὰ τὴν ἐπιβάλλουν διεξήγαγον ἕναν τόσον σοβαρὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἀπόψεώς των, ὥστε ἐπέτυχαν τὴν ἐπίσημον ἔγκρισιν καὶ ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ὑπῆρξαν βεβαίως καὶ ἀντιδράσεις. Ἀλλὰ τὰ κορίτσια τὰς ὑπερνίκησαν καὶ σήμερα διδάσκονται εἰς ἑκατὸν πενῆντα καὶ πλέον Ἀνώτερες Σχολὲς τὰ μυστικὰ τοῦ ἔρωτος.

Τί μαθαίνουν ἀκριβῶς περὶ ἔρωτος εἰς τὰ Πανεπιστήμιά τους τὰ κορίτσια τῆς Ἀμερικῆς;

Ἐν πρώτοις τοὺς διδάσκεται ποῖαι αἱ χαρακτηριστικαὶ γυναικεῖαι ἀξίαι, τί πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ ἔχουν γυναικεῖαν προσωπικότητα, τί, γιὰ νὰ εἶνε ὤμορφες καὶ ἑλκυστικὲς καὶ γιὰ νὰ καταστοῦν ἐπιθυμητές. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κοντὰ στὶς αἴθουσες διδασκαλίας ὑπάρχουν καὶ αἴθουσες ραπτικῆς καὶ ἐφαρμογῆς ἐνδυμάτων παντὸς εἴδους καὶ αἴθουσες καλλωπισμοῦ, ὅπου τὰ κορίτσια, ἐκτὸς ἀπὸ λαμβάνουν καὶ τὴν πρακτικὴν σχετικὴν μόρφωσιν.

Κατόπιν διδάσκονται πῶς πρέπει τὰ κορίτσια νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ ὑπολογίσουν γιὰ νὰ διαλέξουν τὸν ἄνδρα ποὺ θέλουν πῶς θὰ ἑλκύσουν τὴν προσοχή του καὶ τὴν ἀγάπη του καὶ πῶς θὰ τὴν διατηρήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερον.

◆◆◆

Αὐτὰ εἶνε τὰ πρῶτα μαθήματα γιὰ ἀρχαρίας. Κατόπιν ἐπακολουθοῦν ἄλλα, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουν θέματα σχετικὰ μὲ ὅλες τὶς φυσιολογικὲς καὶ ψυχολογικὲς λεπτομέρειες τοῦ γάμου καὶ τῶν προβλημάτων τῶν σχέσεων ἐν γένει μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. ῞Ενα ἰδιαίτερο μάθημα ἀφορᾷ τὴν ψυχολογία τοῦ ἀνδρὸς, γιὰ νὰ ξέρουν οἱ νέες πῶς περίπου σκέπτονται οἱ ἄνδρες εἰς διάφορες περιστάσεις γιὰ τὴν γυναῖκα. Διδάσκονται ἐπίσης ὅτι αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων μποροῦν νὰ λάβουν ἀναρίθμητες μορφὲς καὶ ὅτι πρέπει νὰ κατέχουν τόσο καλὰ ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ ἔρωτος, ἀπὸ τὴν πρώτη ἀφελῆ τρυφερότητα μέχρι τοῦ φιλιοῦ καὶ ἀπὸ αὐτὸ μέχρι τοῦ πάθους ποὺ φέρνει δυὸ ἀνθρώπους τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο, ὥστε νὰ κυριαρχοῦν πάντοτε τοῦ ἀνδρός.

Διδάσκονται ἐπίσης εἰς ὅλες του τὶς λεπτομέρειες τὸ ζήτημα τῆς μητρότητος καὶ τῆς φροντίδος τῶν νεογεννήτων καὶ τῶν παιδιῶν καὶ οὕτω τὸ ὅλον μάθημα δὲν ἔχει μόνον θεωρητικὴν καὶ κάπως φανταστικὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ πρακτικήν.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ διδάσκον προσωπικὸν ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ γυναῖκες οἱ ὁποῖες ἐπιδίδονται εἰς τὰ καθήκοντά τους αὐτὰ ἀπὸ καθαρὸν ἰδεαλισμὸν καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι προσφέρουν πραγματικὴν ὑπηρεσίαν στὶς νεώτερες ὁμόφυλές των.

Αὐτὸ ἄλλωστε ἀποδεικνύεται καθαρότατα ἀπὸ συνέντευξιν τὴν ὁποίαν ἔδωσε εἰς δημοσιογράφον μία τῶν διευθυντριῶν τοῦ Στέφεν Κόλετζ τῆς τῆς Πολιτείας Κολούμπια, ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

—Οἱ πλεῖστες τῶν μαθητριῶν μας καὶ νέων φοιτητριῶν δὲν ἔχουν βεβαίως καμμίαν γνῶσιν, οὔτε θεωρητικήν, οὔτε πρακτικήν, περὶ ἔρωτος, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιο ἐλαφρὸ φλὲρτ καὶ τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τῆς γυναίκας. Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως εἶνε φυσικὸν ἄλλως τε, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἔλθῃ στιμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ δημιουργηθῇ καὶ δι' αὐτὰς ζήτημα ἀγάπης, ἔρωτος, τρυφερότητος, σχέσεων μὲ ἄνθρωπον τοῦ ἄλλου φύλου εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι εἶνε καλλίτερον νὰ ξέρουν τὰ κορίτσια περὶ τίνος πρόκειται καὶ πῶς πρέπει νὰ φέρωνται. Αὐτὸ ἀκριβῶς προσπαθοῦμε νὰ ἐπιτύχωμε.

Πλεῖστοι Ἀμερικανοὶ εἶνε ἄλλως τε σύμφωνοι μὲ τὸ πνεῦμα αὐτό, διότι νομίζουν ὅτι ἡ φοβερὴ αὔξησις τῶν διαζυγίων εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὀφείλεται ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅ,τι τὰ κορίτσια δὲν γνωρίζουν πρὸ τοῦ γάμου τί δικαιώματα καὶ τί ὑποχρεώσεις ἀναλαμβάνουν καὶ πῶς πρέπει νὰ φέρωνται εἰς τὴν συζυγικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ζωήν. ῎Αλλοι εἶνε ἀντιθέτου γνώμης καὶ νομίζουν ὅτι ἀντὶ τῶν μαθημάτων αὐτῶν, θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῇ περισσότερον ἠθικὸν περιεχόμενον καὶ βάθος εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν νέων ὅσον καὶ τῶν κοριτσιῶν.

Πάντως τὰ μαθήματα αὐτὰ ἤρχισαν καὶ αἱ Σχολαὶ αὗται σημειώνουν μεγίστην ἐπιτυχίαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ

ΕΝΑ ΖΩΟ ΜΕ 750.000 ΔΟΝΤΙΑ

Καὶ ὅμως ὅσοι ἐπόνεσαν, ἀπὸ δόντι, εὐχήθηκαν νὰ μὴν.... εἶχαν τέτοια ἐργαλεῖα ! ! ...

Πόσοι ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς συνανθρώπους μου, ποὺ ἐβασανίσθηκαν ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἐκεῖνο πόνο ποὺ μᾶς φέρνουν τὰ δόντια, θὰ εὐχήθηκαν κατ' ἐπανάληψιν... νὰ μὴν ὑπῆρχαν ὀδοντοϊατροὶ στὸν κόσμο, ἢ μᾶλλον, νὰ εἶχαν δόντια σὰν τὰ νύχια τὰ ὁποῖα φθείρονται, μεγαλώνουν, ἀλλὰ δὲν ἀρρωσταίνουν καὶ δὲν πονοῦν ποτέ! Ἀλήθεια, ἐσκεφθήκατε ποτὲ, ἀγαπητοί μου συνάνθρωποι, τί ὡραῖο ποὺ θὰ ἦταν αὐτό; Ἰδεῶδες! Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ ὑπῆρχαν ἐπαγγελματίαι οἱ ὁποῖοι θὰ εἶχαν ὡς μόνην καὶ ὡραίαν ἀπασχόλησίν των νὰ κόβουν καὶ νὰ ἰσοπεδώνουν τὰ δόντια τῶν συμπολιτῶν των, ὅπως σήμερα οἱ κουρεῖς κόβουν τὰ μαλλιὰ ἤ, τὸ κάτω-κάτω, οἱ μανικιουρίστ φτιάνουν τὰ νύχια καὶ διορθώνουν τὶς ἀτέλειές τους.

Ἡ εὐχὴ τῶν συνανθρώπων μας αὐτῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τεραστίαν πλειοψηφίαν, εἶνε τοσούτῳ μᾶλλον δικαιολογημένη ποὺ —ἴσως πλεῖστοι τὸ ἀγνοοῦν— ὑπάρχουν ὄντα, πολὺ μεγαλύτερά μας καὶ πολὺ μικρότερα, ποὺ ἀπολαμβάνουν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ τοῦ προνομίου. ῎Οντα φοβερὰ ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄντα τελείως ἀκίνδυνα, ὅπως π.χ. τό... σαλιγκάρι.

Δόντια, θὰ πῆτε, τὸ σαλιγκάρι! Μάλιστα. Τὸ σαλιγκάρι, τὸ κοινὸ σαλιγκάρι, ποὺ τὸ τρῶμε μὲ τόση ὄρεξι, ἔχει δόντια καὶ μάλιστα... ἀναρίθμητα! Ἀκοῦστε: Τὰ σαλιγκάρια ἔχουν στὸ βάθος τοῦ στόματός των μιὰ χονδρὴ γλῶσσα, ἡ ὁποία εἶνε σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου σκεπασμένη μὲ ἕνα εἶδος τρίφτη. Ἐπάνω δὲ σ' αὐτὸν τὸν τρίφτη βρίσκονται μυτερά, ὀλίγον πρὸς τὰ πίσω κλίνοντα, δοντάκια, εἰς ἴσιες καὶ λοξὲς γραμμές. Οἱ εἰδικοὶ μποροῦν νὰ ἀναγνωρίσουν ἀπὸ τὸ σχῆμα, τὸν ἀριθμόν, τὸ μέγεθος καὶ τὴν τάξιν τῶν μικρῶν αὐτῶν δοντιῶν ἂν τὸ σαλιγκάρι εἶνε χορτοφάγον ἢ κρεοφάγον.

Εἴπαμε πρὸ ὀλίγου τὴν λέξιν «ἀναρίθμητα». ῎Οχι ἀδίκως βέβαια, ἀφοῦ ἐπάνω σὲ κάθε γλωσσίτσα σαλιγκαριοῦ ὑπάρχουν περὶ τὶς ἑπτακόσιες πενῆντα χιλιάδες(!) δόντια. Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶνε, ὅτι τὰ δόντια αὐτὰ ἀνανεώνονται συνεχῶς. Ἐφ' ὅσον φθείρεται ἀπὸ ἐμπρὸς ἡ ἄκρη τοῦ τρίφτη, τὸν ὁποῖον χρησιμοποιεῖ τὸ σαλιγκάρι γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ κομματάκια ἀπὸ τὴν οὐσία μὲ τὴν ὁποία τρέφεται, ἀνανεοῦται κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἀναλογίαν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος τοῦ ζώου καὶ ἔτσι ἡ γλῶσσα-τρίφτης μὲ τὶς ἑπτακόσιες πενῆντα χιλιάδες δόντια, βρίσκεται πάντοτε εἰς θέσιν νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ζῶον μὲ τὴν αὐτὴν ἀποτελεσματικότητα.

Ἀλλὰ τὸ σαλιγκάρι δὲν εἶνε τὸ μόνον ζῶον, ὅπως εἴπαμε, ποὺ ἀπολαμβάνει αὐτοῦ τοῦ προνομίου. Σὲ πλεῖστα σπονδυλωτά, ἀπὸ τοῦ καρχαρία μέχρι τῶν ἑρπετῶν, τὰ δόντια μεγαλώνουν ἐφ' ὅσον φθείρονται. Στοὺς καρχαρίες εἶνε εὔκολο νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς πῶς τὰ δόντια, τὰ φοβερὰ δόντια μέσα στὸ στόμα τους, προέρχονται ἀπὸ τὰ δόντια ποὺ ἔχουν ἐξωτερικῶς ἐπάνω στὸ σῶμα τους. Οἱ ἐπιδρομεῖς αὐτοὶ τῶν θαλασσῶν ἔχουν πράγματι ὅλο τους τὸ δέρμα σκεπασμένο μὲ λεπτὰ δόντια, ἐστραμμένα πρὸς τὰ ὀπίσω, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν γιὰ τὰ ζῶα αὐτά, μέσα στὴ θάλασσα, ἕνα εἶδος ἀμυντικοῦ συστήματος. Τὰ δερμάτινα αὐτὰ δόντια ἐξακολουθοῦν καὶ μέσα στὸ στόμα καὶ συχνὰ κατεβαίνουν καὶ βαθειὰ μέσα στὸ λαιμό. Οἱ σιαγῶνες τῶν καρχαριῶν ἔχουν ἐξ ἄλλου πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν ἕνα ἰδιαίτερο κυτταροειδὲς ὑπόστρωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀναφύονται συνεχῶς νέαι σειραὶ ὀδόντων, ἐφ' ὅσον φθείρονται αἱ ἐν χρήσει εὑρισκόμεναι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄκρον τῶν σιαγόνων.

῞Οσον ὅμως ἀνερχόμεθα ψηλότερα εἰς τὴν κλίμακα τῶν σπονδυλωτῶν, τόσον σπανιώτερα παρουσιάζονται οἱ περιπτώσεις τῶν «ἀνανεουμένων ὀδόντων», Δόντια ἐπάνω στὸ δέρμα ἔχουν μόνον οἱ καρχαρίαι. Ὁ βάτραχος ἔχει μερικὰ στὸν οὐρανίσκον, ἀλλὰ καὶ ὁ κροκόδειλος καὶ ὅλα τὰ θηλαστικὰ ἔχουν μόνον εἰς τὰ ἄκρα τῶν σιαγόνων καί... μὴ ἀνανεούμενα. ῎Οχι ὅλως διόλου πάντως. Διότι, ὅπως καὶ στὸν ἄνθρωπο —στὸν ὁποῖον ἀπὸ ὀδοντικῆς ἀπόψεως θὰ ἐπανέλθουμε εἰς ἄλλο ἄρθρον— τὰ δόντια ἀλλάζουν, ἀλλὰ μία μόνη φορά. Ἐν τούτοις —καὶ ἐδῶ πάλι πρέπει νὰ θαυμάσουμε τὴν ἀνωτάτην σοφίαν— ὑπάρχουν εἴδη ζώων στὰ ὁποῖα τὰ δεύτερα δόντια μεγαλώνουν ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἢ καὶ σ' ὅλη τους τὴ ζωή, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς φθορᾶς ποὺ παθαίνουν ἀπὸ τὴ χρῆσι, ὅπως π.χ. τὰ δόντια τῶν τρωκτικῶν, οἱ χαυλιόδοντες τῶν χοίρων, ἀγριοχοίρων καὶ ἱπποποτάμων, τὰ δόντια τοῦ λαγοῦ καὶ τοῦ ἀλόγου.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ **τυφλός**: Κάμετε ἐλεημοσύνη, χριστιανοί, σ' ἕναν τυφλὸ μὲ πολλὰ παιδιά!

Ὁ **διαβάτης**: Πόσα παιδιὰ ἔχεις, δυστυχισμένε;

Ὁ **τυφλός**: Πῶς νὰ ξέρω, κύριε, ποὺ ἔχω τόσα χρόνια τώρα τυφλός;

◆◆

Μεταξὺ φίλων:

—Καὶ ἀπὸ τί πέθανε ὁ θεῖος σου;

—Ἀπὸ γεράματα.

—Εἶχε σῶας τὰς φρένας ὡς τὸ τέλος;

—Δὲν τὸ ξέρουμε αὐτό. Δὲν εἴδαμε ἀκόμα... τὴ διαθήκη του!

◆◆

Μεταξὺ συζύγων:

—῎Ακου τί εἶδα ἀπόψε στ' ὄνειρό μου, Νίκο: Εἶδα πῶς μὲ πῆγες, λέει σ' ἕνα μεγάλο χρυσοχοεῖο καὶ μοῦ ἀγόρασες ἕνα ὑπέροχο κολλιέ.

—Κι' εὐχαριστήθηκες;

—Πάρα πολύ!

—Τότε ἔκαμες ἄσκημα... νὰ ξυπνήσῃς!

◆◆

Μεταξὺ δύο κυριῶν.

—Πῶς σᾶς ἔτυχε τέτοια νόστιμη νταντᾶ;

—Δὲν μοὔτυχε. Τὴ διάλεξα ἐπίτηδες, γιατὶ θέλω τὰ παιδιά μου νὰ ἔχουν.... **ἀστυνομικὴ** καὶ **στρατιωτικὴ** ἐπιτήρησι ὅταν πηγαίνουν στὸ Ζάππειο.

◆◆

Μεταξὺ δασκάλου καὶ μαθητοῦ:

—Γιατὶ δὲν χτενίζεις τὰ μαλλιά σου;

—Δὲν ἔχω χτένι, δάσκαλε.

—Νὰ πάρῃς τοῦ πατέρα σου.

—Δὲν ἔχει οὔτε ὁ πατέρας.

—Γιατί;

—Γιατὶ εἶνε... φαλακρός!

◆◆

Στὸ τραπέζι:

Ὁ **προσκεκλημένος**: Τί ἐξαίσιο γεῦμα!... Οὐδέποτε ἔφαγα τόσο καλά.

Ὁ **δεκαετὴς υἱὸς τῆς οἰκογενείας**: Κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο!

◆◆

Στὶς ἐξετάσεις περὶ ἠλεκτρισμοῦ:

Ὁ **καθηγητής**: Ποιὸς εἶνε ὁ καλύτερος ἀπομονωτήρας;

Ὁ **φοιτητής**: Ἡ φτώχεια!

◆◆

Ὁ **μικρός**: Μπαμπᾶ, ὅταν θὰ γίνω τριάντα χρονῶν, τί ἡλικία θὰ ἔχῃ ἡ μαμά;

Ὁ **πατέρας**: Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου;... Πιστεύω νὰ εἴσαστε τότε... συνομήλικοι!

—Γυάλισέ μου καλὰ τὰ παπούτσια, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ πρόκειται ν' ἀρχίσω στὶς κλωτσιὲς ἕναν καθὼς πρέπει κύριον.

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Μιὰ ἁπλῆ μέθοδος ποὺ δίνει καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα. — Τὶ ἀπέδειξαν τὰ πειράματα.

Ξέρετε γιατὶ αἰσθανόμαστε ἕνα ἄρωμα, μιὰ μυρωδιὰ ὁποιαδήποτε; Ἡ ἀπάντησις σᾶς φαίνεται εὔκολη, καὶ ὅμως δὲν εἶνε τόσον, ὅσο φαντάζεσθε.

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη μᾶς βεβαιώνει ὅτι φθάνει στὴν ὄσφρησί μας μιὰ ὁποιαδήποτε μυρωδιά, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὸ σῶμα ποὺ τὴν ἐκπέμπει ἐκτοξεύονται μικροσκοπικὰ σωματίδια ποὺ μᾶς προσβάλουν τὰ ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως.

Τὰ σωματίδια αὐτὰ σκορπίζονται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ὅπως τὰ ἠχητικὰ κύματα, σχηματίζοντας κύκλους. ῎Ετσι λοιπὸν, στὸ πέρασμα μιᾶς ὤμορφης γυναίκας ἢ μιᾶς ἀνθοδέσμης (ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο) λέμε ὅτι μᾶς ἐχτύπησε ἕνα κῦμα ἀρώματος, καὶ ἡ φρᾶσις αὐτὴ δὲν εἶνε καθόλου ρητορικὸ σχῆμα, ἀλλ' ἀνταποκρίνεται πλήρως μὲ τὴν πραγματικότητα.

Τοῦτο ἐξακριβώνεται καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο γεγονός: τὸ μυροβόλον σῶμα, ἐφ' ὅσον σκορπίζει τὸ ἄρωμά του, φθείρεται. Ἡ γῦρις τῶν λουλουδιῶν, ἡ καμφορά, οἱ ἐσέντσες, ζοῦν πάρα πολὺ λίγο, ὅσον δηλαδὴ διαρκεῖ ἡ ἐκπομπὴ τοῦ ἀρώματος, ποὺ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ των. ῞Οταν μείνουν ἑρμητικὰ κλεισμένα σ' ἕνα μέρος, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἀέρα, ποὺ εἶνε τὸ μόνον μέσον ἐξαπλώσεώς των, διατηροῦνται πολὺ περισσότερον.

Οἱ ἐπιστήμονες, λοιπὸν, κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι σιγὰ-σιγὰ τὰ μυροβόλα αὐτὰ σώματα διαλύονται καὶ μεταβάλλονται σὲ μυριάδες ἀρωματισμένα σωματίδια, ποὺ ἐκτοξεύονται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Ἀλλὰ ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη δὲν ἀρκεῖται στὶς ἐξηγήσεις αὐτές, στὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ φθάσῃ κανεὶς μὲ τὴν λογικήν, ἀλλὰ θέλει καὶ τὴν ἀπόδειξιν, ἢ μᾶλλον ἕνα δοκουμέντο.

Μόνον διὰ τὴν καμφορὰν μποροῦμε νὰ παρουσιάσουμε ἕνα τέτοιο δοκουμέντο, μὲ ἕνα πείραμα ποὺ μποροῦν νὰ τὸ κάμουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά. ῍Αν εἰς ἕνα καθαρώτατο δοχεῖον, γεμᾶτο νερὸ, ὅπου νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὔτε ἴχνος λίπους, βάλουμε ἕνα κομματάκι καμφορά, θὰ τὸ ἰδοῦμε νὰ μένῃ στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ κινῆται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, σπρωγμένο ἀπὸ τὴν δύναμιν ἐκτοξεύσεως τῶν μορίων του. Καὶ ἡ καμφορὰ, ὅπως εἶνε γνωστὸν, δὲν διαλύεται στὸ νερό. Ἑπομένως ἀποσπῶνται τὰ μόρια τῆς ὀσμῆς.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ βέβαια μίαν ἀπόδειξιν, ἀλλὰ δὲν εἶνε δοκουμέντο. Ἐφρόντισεν ὅμως ἡ φωτογραφία νὰ μᾶς τὸ δώσῃ.

Εἰς τὴν ῎Εκθεσιν τῆς Φωτογραφικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, οἱ ἐπισκέπτες εἶδαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ φωτογραφίες ποὺ παρίσταναν «κύματα ἀρώματος». Ἐννοεῖται ὅτι ἦσαν «μικροφωτογραφίες» παρμένες μὲ τὴν χρησιμοποίησιν μικροσκοπίου καὶ φωτογραφικῆς μηχανῆς μαζί.

Γιὰ νὰ πάρουν τὶς ἐξαιρετικὲς αὐτὲς φωτογραφίες ἀναγκάστηκαν φυσικὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ μυροβόλα σώματα σὲ εἰδικὴ προετοιμασία. Καὶ αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ τὸ κάμῃ ὁ καθηγητὴς Ντεβῶ, εἰδικευμένος σὲ τέτοιου εἴδους πειράματα. Τὸ ὑλικὸ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φωτογραφηθῇ (διαστάσεων ὀλίγων κυβικῶν χιλιοστῶν) τὸ ἐτύλιξε σ' ἕναν λεπτότατον πέπλον ὑδραργύρου πασπαλισμένον μὲ ἐλαφρότατον τάλκ.

Τὰ δύο πρῶτα πειράματα ἔγιναν μὲ ἕνα κομματάκι καμφορᾶς καὶ ἕνα κόκκον ἀπὸ τὴν γῦριν ἑνὸς κρίνου. Οἱ δύο μικροφωτογραφίες ἦσαν φυσικὰ πολὺ διαφορετικές, ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιατὶ καὶ οἱ μυρωδιὲς ποὺ ἐφωτογραφήθησαν ἦσαν διαφορετικές.

Ἡ φωτογραφία τῆς καμφορᾶς παρουσίαζε ἕνα πυκνὸ σύννεφο, βαρὺ, σὰν σύννεφο καταιγίδος. Ἐνῶ τὸ ἄρωμα τοῦ κρίνου ἀποτυπώθηκε σὰν μικρὸς τροχὸς, σπειροειδής, πολὺ περίεργος καὶ ἰδιότροπος. Καὶ σὲ δεύτερη φωτογραφία ἀλλάζει σχῆμα, γίνεται πιὸ κλειστὸς καὶ ἑλικοειδής, μὲ φωτεινὸ κέντρο.

Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία δὲν παρουσιάζει παρὰ μιὰ μονάχα στιγμὴ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς. Καὶ ἂν μπορέσῃ νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο τὸν βομβαρδισμὸν τῶν ἀτόμων τοῦ ἀρώματος, θὰ ἔχῃ ἕνα θέαμα ὑπέροχον καὶ καταπληκτικόν.

Ὁ ὑδράργυρος ποὺ περιβάλλει τὸ μυροβόλον σῶμα δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν σωματιδίων, ποὺ φθάνουν ἔτσι ἕως τὸ τάλκ. Καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ, ἐπειδὴ εἶνε λεπτὸν καὶ ἐλαφρότατον, φεύγει μαζὶ μὲ τὰ μόρια τοῦ ἀρώματος καὶ σκορπίζεται μαζί τους πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. ῎Ετσι λοιπὸν, κατὰ τὸν περίεργον αὐτὸν τρόπον γίνεται ὁρατὴ καὶ ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ἀρώματος, καθὼς καὶ κάθε ὀσμῆς.

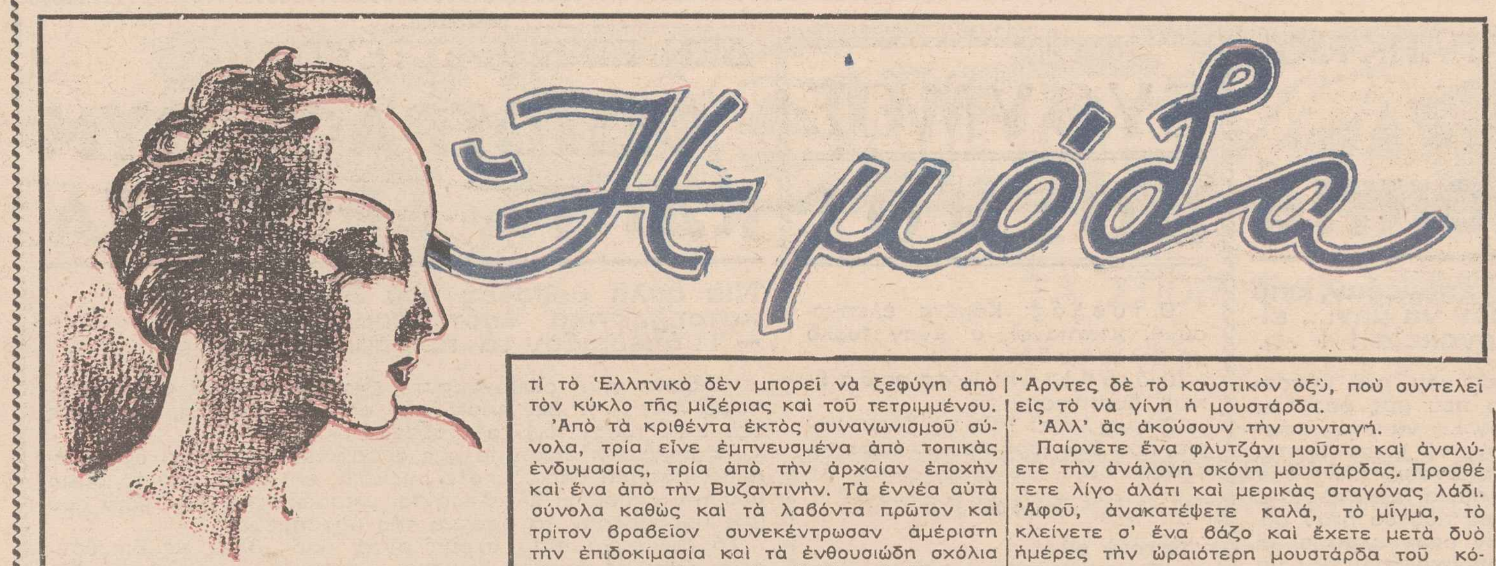

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ἡ ἐπίδειξις τῆς Ἑλληνικῆς γυναικείας μόδας, ποὺ ἔγινε τὸ Σάββατο στὴν αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ποὺ ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικὰ τὸν γυναικόκοσμο. Εἶνε μιὰ ἐκδήλωσις κατὰ τῆς ξενομανίας ποὺ μᾶς χαρακτηρίζει, ἄξια νὰ χαιρετισθῇ μὲ ἰδιαίτερο ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ κάθε Ἕλληνα.

Ὡς τώρα εἴχαμε συνηθίσει νὰ μᾶς ἔρχεται ἡ μόδα ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ κάθε τὶ ποὺ δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὴν τελευταία λέξι της προκαλοῦσε τὴν ἀγανάκτησί μας καὶ ἐθεωρεῖτο ἀφόρητος ἀναχρονισμός. Τὰ σπίτια Λανβέν, Πατοὺ καὶ τὰ ἄλλα ἄντρα τῆς μόδας στὸ Παρίσι εἶχαν ἐπιβάλει ἀπὸ ἀνέκαθεν τὴ δικτατορία τους στὶς σύγχρονες Εὔες μας, ποὺ — χωρὶς νὰ προσβληθοῦν — τὶς διακρίνει ἀρκετὴ ἔλλειψι πρωτοβουλίας.

Μὲ τὴν κίνησι ὅμως πρὸς δημιουργίαν Ἑλληνικῆς μόδας, ἀρχίζει μιὰ καινούργια ἐποχὴ γιὰ τὴ σύγχρονη Ἑλληνίδα, ποὺ δὲν θὰ ἀναγκάζεται πιὰ νὰ καταφεύγῃ στὰ Παρισινὰ φιγουρίνια, ἀλλὰ θὰ φέρῃ μὲ δικαιολογημένη ὑπερηφάνεια τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς Ἑλληνικῆς μόδας.

Εἶνε ἄξιο θερμῶν συγχαρητηρίων τὸ Ὑπουργεῖο Τουρισμοῦ ποὺ ἐδημιούργησε καὶ ὠργάνωσε ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησι.

Τὰ νέα γυναικεῖα φορέματα δὲν θὰ ἔχουν γιὰ ὑπόδειγμα τὴν ἐνδυμασία τῆς πρώτης τυχὸν Εὐρωπαίας ἀρτίστας, ἀλλὰ τὶς ἀρχαῖες Ἑλληνικὲς ἐνδυμασίες ἢ τὶς γραφικὲς γυναικεῖες στολές τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν.

Τὸ φαντασμαγορικὸ σύνολο τῶν μοντέλλων, ποὺ παρουσιάσθησαν στὴν πολυτελῆ σάλα τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας» ἦταν κάτι τὸ ἐκπληκτικὸ καὶ πολὺ δύσκολα θὰ μπορέσαν νὰ τὸ φαντασθοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μεμψίμοιροι, ποὺ νομίζουν ἀπὸ σνομπισμό, ὅτι κάθε τὶ τὸ Ἑλληνικὸ δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς μιζέριας καὶ τοῦ τετριμμένου.

Ἀπὸ τὰ κριθέντα ἐκτὸς συναγωνισμοῦ σύνολα, τρία εἶνε ἐμπνευσμένα ἀπὸ τοπικὰς ἐνδυμασίας, τρία ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν καὶ ἕνα ἀπὸ τὴν Βυζαντινήν. Τὰ ἐννέα αὐτὰ σύνολα καθὼς καὶ τὰ λαβόντα πρῶτον καὶ τρίτον βραβεῖον συνεκέντρωσαν ἀμέριστη τὴν ἐπιδοκιμασία καὶ τὰ ἐνθουσιώδη σχόλια τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλων γενικῶς ἐκείνων, ποὺ δὲν ἔπαυσαν νὰ πιστεύουν ὅτι ἔχουμε ὅλες τὶς δυνατότητες γιὰ νὰ διακριθοῦμε καὶ στὸν τομέα τῆς γυναικείας μόδας, ποὺ μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐθεωρεῖτο κτῆμα κατάλληλο νὰ τὸ λυμαίνωνται μόνο οἱ μεγάλοι Εὐρωπαϊκοὶ οἶκοι μὲ τὶς παραδοξολογίες της καὶ πολὺ συχνὰ τοὺς ἐξωφρενισμούς τους.

Τώρα δὲν μένει παρὰ νὰ ἰδοῦμε μετὰ τὴν ἐπίσημη αὐτὴ ἐμφάνιση τῆς Ἑλληνικῆς μόδας, ποιὰ ὑποδοχὴ θὰ τῆς κάμουν οἱ Ἑλληνίδες. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ δεχθοῦν μὲ ἐνθουσιασμὸ τὰ Ἑλληνικὰ μοντέλλα, γιατὶ δὲν ὑστεροῦν οὔτε σὲ χάρι οὔτε σὲ κομψότητα ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχά των Εὐρωπαϊκά.

Η Κα ΑΝΤΑ

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην 27ην τρέχοντος μηνὸς εἰς τὴν ἀπογευματινὴν τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας» (ὥρα 6—8.30΄ μ.μ.) θὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐπίδειξις τῶν βραβευθέντων συνόλων τῆς Ἑλληνικῆς μόδας κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμὸν τοῦ ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ.

Ἡ εἴσοδος θὰ εἶνε ἐλευθέρα καὶ ἄνευ οἱασδήποτε ἐπιβαρύνσεως ἐκ μέρους τοῦ ξενοδοχείου.

ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ ΑΠΟ... ΜΟΥΣΤΟ

Γιὰ τὸ σταφύλι, ἔχουμε γράψει, σὲ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Ἔργου» διὰ τὴν ἀξία του, ὡς θρεπτικῆς καὶ ὑγιεινῆς τροφῆς.

Μποροῦμε, τώρα μὲ τοὺς μούστους, νὰ σᾶς δώσουμε δυὸ συνταγές, ποὺ ἀξίζουν τὸν κόπο, γιὰ ὅ,τι θὰ παρασκευάσετε.

Ἡ πρώτη ἀφορᾷ μιὰν μουστάρδα ἄγνωστη σχεδὸν σήμερα, ἀλλὰ γευστικωτάτη. Μὴ σᾶς φαίνεται δέ, παράξενο, ὅτι θὰ φτιάξετε ἀπὸ μοῦστο, μουστάρδα. Γιατὶ ἡ λέξις μουστάρδα παράγεται ἀπὸ τὰ λατινικὰ μούστους καὶ ἄρντενς. Καὶ μούστους μὲν εἶνε ὁ μοῦστος, ἄρντες δὲ τὸ καυστικὸν ὀξύ, ποὺ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ γίνῃ ἡ μουστάρδα.

Ἀλλ' ἂς ἀκούσουν τὴν συνταγή.

Παίρνετε ἕνα φλυτζάνι μοῦστο καὶ ἀναλύετε τὴν ἀνάλογη σκόνη μουστάρδας. Προσθέτετε λίγο ἁλάτι καὶ μερικὰς σταγόνας λάδι. Ἀφοῦ, ἀνακατέψετε καλά, τὸ μίγμα, τὸ κλείνετε σ' ἕνα βάζο καὶ ἔχετε μετὰ δυὸ ἡμέρες τὴν ὡραιότερη μουστάρδα τοῦ κόσμου.

ΠΙΚΛΕΣ ΑΠΟ.... ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Θὰ πάρετε χονδρὸ σταφύλι μοσχάτο καὶ θὰ ρίξετε μία—μία ρῶγα σὲ ἕνα βάζο, στὸ ὁποῖο θὰ ὑπάρχῃ ὡς τὴ μέση καλὸ ξῦδι μὲ ζάχαρι κατ' ἀναλογίαν ἑκατὸ γραμμαρίων ζάχαρι σὲ τετρακόσια γραμμάρια ξῦδι, θὰ ρίξετε μέσα καὶ λίγη κανέλλα, λίγο γαρύφαλλο καὶ λίγους σπόρους πιπεριοῦ. Θὰ φροντίσετε νὰ εἶνε ὅλες οἱ ρῶγες σκεπασμένες ἀπὸ τὸ ξῦδι καὶ θὰ κλείσετε ἑρμητικῶς τὸ βάζο. Μετὰ τρεῖς μῆνες θὰ ἔχετε τὶς ὡραιότερες πίκλες ποὺ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ

ΔΟΣΕΙΣ: γιὰ 5 — 6 ἄτομα :
2 κοτόπουλα μέτρια
150 δράμια μαγιονέζα
4 — 5 αὐγὰ σφικτὰ
λίγο ψιλὸ μαϊδανὸ
1 — 2 πατζάρια.

Βάζομε τὰ κοτόπουλα νὰ βράσουν μὲ νερό, ὅσο φθάνει γιὰ νὰ τὰ σκεπάσῃ καὶ ρίχνομε ἁλάτι καὶ λίγα χόρτα, δηλαδὴ κρεμμύδι, καρόττο, ρίζες σελίνου κλπ. Ὅταν βράσουν στραγγίζομε τὰ πουλιά (τὸ ζουμὶ τὸ μεταχειριζόμαστε γιὰ πιλάφι ἢ σοῦπα) ἀφοῦ κρυώσουν τὰ κόβουμε στὰ 4 μὲ ἕνα ψαλλίδι καὶ βγάζομε τὰ κόκκαλά τους μὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴ λυώσουν τὰ ψαχνά, ἀλλὰ νὰ μένουν σὲ μεγάλα κομμάτια. Καθαρίζομε ἔπειτα τὰ αὐγὰ τὰ κόβομε σὲ χονδρὲς φέτες καὶ τὰ ἁλατοπιπερώνομε ἐλαφρὰ αὐτὰ καθὼς καὶ τὰ ψαχνά. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχομε ἕτοιμη καὶ μαγιονέζα ἀρκετὰ πυκνὴ καὶ σερβίρομε ἔτσι στὴν πιατέλλα :

Βάζομε πρῶτα μιὰ λεπτὴ στρῶσι μαγιονέζας, ἐπάνω της στρώνομε λίγα ψαχνὰ καὶ αὐγά, ἔπειτα πάλι μαγιονέζα, κατόπιν ἄλλη μιὰ στρῶσι ἀπὸ ψαχνὰ καὶ αὐγὰ καὶ ἐπὶ τέλους τὰ σκεπάζομε ὅλα αὐτὰ μὲ παχὺ στρῶμα μαγιονέζας ποὺ μὲ τὴ λάμα ἑνὸς μαχαιριοῦ τὸ στρώνομε ὥστε νὰ γίνῃ λεῖο. Τὸ ὅλο φαγητὸ πρέπει νὰ πάρῃ λοφοειδὲς σχῆμα. Ἁπλώνομε τότε στὴν ὅλη του ἐπιφάνεια λίγο ψιλὸ μαϊδανὸ καὶ γαρνίρομε τὴ βάσι του μὲ μιὰ γιρλάνδα ἀπὸ πατζάρια ποὺ τὰ κόβομε σὲ τετραγωνικὲς φέτες. Ἂν θέλουμε μποροῦμε νὰ προσθέσωμε γιὰ γαρνίρισμα μαῦρο χαβιάρι, ἐληές, κάππαρι, ἀντζοῦγες.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ μάτια σας τὴ λάμψι τους, τὴν ὑγεία τους καὶ τὸ φῶς τους, ἔχουν καὶ αὐτὰ ἀνάγκη ἀπὸ περιποίησι μεγάλη καὶ μ' ὅλο ποὺ θὰ σᾶς φανῇ, παράξενο ἀπὸ γυμναστική.

Τὰ μάτια δὲν μένουν ἀκίνητα, οὔτε μιὰ στιγμὴ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, μὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ νεῦρα καὶ οἱ μυῶνες τὴν ἐλαστικότητά τους. Καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε πῶς ὅσο προχωρεῖ ἡ ἡλικία τόσο πειὸ ἀπλανὲς καὶ ἄτονο γίνεται τὸ βλέμμα, τόσο λιγώτερη ζωηρότητα ἔχει. Ἐξ ἄλλου πολλοὶ διάσημοι ὀφθαλμολόγοι ἀνεκοίνωσαν τώρα τελευταῖα ὅτι ἡ γυμναστικὴ τῶν ματιῶν συντελεῖ στὴν ἐλάττωσι τῆς μυωπίας καὶ ἀργοπορεῖ τὴν ἐμφάνισι τῆς πρεσβυωπίας. Λοιπὸν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γυμνάζετε τὰ μάτια σας.

Τὸ πρῶτο γύμνασμα εἶνε νὰ κατεβάζετε τὸ βλέμμα ὅσο πειὸ χαμηλὰ μπορεῖτε, χωρὶς νὰ σκύψετε διόλου τὸ κεφάλι καὶ κατόπιν νὰ σηκώσετε πάλι τὰ μάτια σας ὅσο πειὸ ψηλὰ μπορεῖτε, κρατῶντας πάλι τὸ κεφάλι ἀκίνητο.

Ἐπαναλαμβάνετε τὸ γύμνασμα αὐτὸ ἓξ φορὲς κάνοντας μιὰ διακοπὴ ὀλίγων δευτερολέπτων κάθε φορά.

Τὸ δεύτερο γύμνασα εἶνε νὰ στρίψετε τὰ μάτια σας πρὸς τ' ἀριστερὰ κυττάζοντας ὅσο πειὸ πλάγια μπορεῖτε, νὰ μείνετε ἔτσι δυό—τρία δευτερόλεπτα καὶ κατόπιν νὰ γυρίσετε τὰ μάτια σας πάλι ὅσο πειὸ δεξιὰ μπορεῖτε.

Ἐπαναλαμβάνετε τὸ γύμνασμα αὐτὸ ἕξη φορές.

Ἐπίσης ὅσο πειὸ συχνὰ μπορεῖτε σηκώνετε τὰ μάτια σας καὶ κυττᾶτε ψηλὰ στὸ ταβάνι. Ἔτσι θὰ ἀποφύγετε νὰ σχηματισθοῦν πρόωρα ἢ ἄσχημες σακκοῦλες κάτω ἀπὸ τὰ μάτια σας.

Τέλος ἂν τὰ μάτια σας κοκκινίζουν καὶ πρήζωνται βάζετέ τους τακτικὰ κομπρέσσες μὲ τσάϊ, ἀλλὰ πρωτίστως ἐξετάζετε τὴν ἀφορμὴ τοῦ ἐρεθισμοῦ των.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ

Ἀπὸ πότε χρονολογεῖται τὸ μενού, ἢ ὅπως τὸ λένε εἰς τὴν καθαρεύουσαν ὁ «ὀψοκατάλογος» ; Ἀπὸ διάφορα παλαιὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἀνεκαλύφθησαν τελευταῖα μόλις εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ρέγκενσμπουργκ, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μενοὺ ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ χρησιμοποίησίς του, ἀνάγεται εἰς τὸ τέλος τοῦ 15ου αἰῶνος. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ συγκεκριμένως τὸ ἔτος 1489, ὕστερα ἀπὸ μίαν συνεδρίασιν τοῦ Ράϊχσταγ, ὁ δοὺξ Ἐρρῖκος τῆς Μπρουνσβίκης ἐνέβαλεν εἰς πειρασμὸν τὸν συνδαιτυμόνα του κόμητα Χάγκ ντὲ Μονφόρ, διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἑνὸς καταλόγου, ποὺ ἦταν πλάϊ εἰς τὸ πιάτο του. Ὁ ἐπισκέπτης ἔρριψεν ἀπὸ περιέργειαν ἕνα βλέμμα εἰς τὸν κατάλογον καὶ εἶδεν ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν σημειωμένα ὑπὸ τοῦ ἀρχιμαγείρου τὰ φαγητὰ ποὺ θὰ παρετίθεντο εἰς τὸ τραπέζι τοῦ δουκός, ὅστις ἐφημίζετο ὡς κοιλιόδουλος. Ἡ ἰδέα ἤρεσεν εἰς τὸν προσκεκλημένον, ὅστις τὴν ἐμιμήθη καὶ αὐτὸς εἰς τὰ τραπέζια του. Ἔτσι ἐδημιουργήθη τὸ «μενοῦ».

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους νεωτερισμοὺς τῆς μόδας εἶνε ἡ σκέτες φοῦστες μὲ βέστες ριγωτὲς ἢ καὶ τὸ ἀντίθετο. Συχνὰ ὅμως εἶνε δύσκολο νὰ βρῇ κανεὶς ὕφασμα ριγωτὸ στὸ αὐτὸ χρῶμα καὶ στὴν αὐτὴ ποιότητα μὲ ἕνα μονόχρωμο. Γι' αὐτὸ ἂν ἔχετε λίγη ὑπομονὴ μπορεῖτε νὰ κάνετε μόνη σας τὸ ριγωτὸ ὕφασμα ποὺ σᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ συμπληρώσετε τὸ κοστοῦμί σας, ἀρκεῖ βέβαια τὸ ὕφασμα αὐτὸ νὰ εἶνε χονδρὸ καὶ ὄχι πολὺ πυκνὰ ὑφασμένο, λινό, βαμβακερὸ ἢ κουκουλάρικο. Ὁ ἁπλούστερος τρόπος μὲ τὸ ὁποῖον θὰ πετύχετε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ὁ ἑξῆς :

Κόβετε τὴ φοῦστα ἢ τὴν μπλοῦζα ἢ τὴ ζακέττα πο ὺθέλετε ἐπάνω στὸ μονόχρωμο ὕφασμα γιὰ νὰ εἶνε ὁ κόπος σας μικρότερος καὶ νὰ ξέρετε ἀκριβῶς ποῦ θὰ κανονίσετε τὴ ρίγα. Κατόπιν, πρὶν τὴν τρυπώσετε μετρᾶτε μὲ τὸ μέτρο τὴν ἀπόστασι, στὴν ὁποίαν θέλετε νὰ εἶνε ἡ ρίγες καὶ τραβᾶτε τὴν κλωστὴ λίγα χιλιοστὰ γιὰ νὰ κρατήσετε σημάδι. Προσέξετε ὥστε στὰ «διπλᾶ», δηλ. στὰ δυὸ ἐμπρός, στὰ μανίκια, στὶς τσέπες κλπ. οἱ ρίγες νὰ βρίσκωνται στὸ ἴδιο σημεῖο. Ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοιμάζετε κλωστὲς στὸ χρῶμα ποὺ θέλετε, ἀπὸ μουλινέ, κορδονέτο, λινὴ κλωστὴ κλπ. καὶ τὶς μετρᾶτε στὸ διπλὸ μάκρος τῆς ρίγας, γιατὶ κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς κλωστὲς θὰ μπῇ διπλῆ. Δένετε τὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς ποὺ ἔχετε τραβηγμένη στὴ θηλειὰ ποὺ σχηματίζει ἡ ἄλλη κλωστὴ καθὼς εἶνε διπλωμένη στὴ μέση καὶ τραβᾶτε.

Ἡ διπλῆ κλωστὴ θὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦταν πρὶν ἡ ἄλλη καὶ θὰ σχηματίσῃ μιὰ ρίγα διαφορετικοῦ χρώματος.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἀποκτᾶτε ἕνα ὡραιότατο ριγὲ ὕφασμα ποὺ δὲν θὰ τὸ βρῆτε σὲ κανένα κατάστημα π. χ. μὲ μιὰ φοῦστα μονόχρωμη ρόζ, μιὰ ζακέττα ρὸζ μὲ ρίγες μπλέ, μὲ φόρεμα κρέμ, γιακᾶ καὶ μανικέτια ριγὲ κόκκινα καὶ μπλὲ κλπ.

Τὶς ρίγες μπορεῖτε νὰ τὶς βάλετε κατὰ βούλησιν καθέτως ἢ ὁριζοντίως, μονὲς ἢ καὶ διπλές.

Ἂν ἔχετε ἀκόμη περισσότερη ὑπομονὴ καὶ τέχνη ἀντὶ γιὰ ρίγες μπορεῖτε νὰ σχηματίσετε καὶ τετράγωνα ἢ καὶ σχέδιο σκωτσέζικο ἀκόμη, στὴν περίπτωσι ὅμως αὐτὴν πρέπει νὰ μετρᾶτε τὶς κλωστές.

Ἂν τυχὸν συμβῇ νὰ κοπῇ ἡ κλωστὴ τοῦ ὑφάσματος τὴν ὥρα ποὺ τὴν τραβᾶτε, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τραβᾶτε πολὺ μαλακὰ καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ — περνᾶτε τὴν διπλῆ κλωστὴ ποὺ σχηματίζετε τὴ ρίγα σὲ μιὰ βελόνα καὶ τὴν ἀποτελειώνετε μὲ βελονιὰ μανταρίσματος.

Η ΦΡΕΣΚΑΔΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ἰδοὺ μερικὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν διατήρησι τῆς φρεσκάδας τοῦ προσώπου σας.

Μὴ κοιμᾶσθε ποτὲ χωρὶς νὰ καθαρίσετε προηγουμένως τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ κάθε καλλυντικό.

Μὴ βάζετε ποτὲ πούδρα, κρέμα, ρούζ στὰ χείλη ἢ στὸ πρόσωπο, χωρὶς νὰ καθαρίζετε καλὰ τὰ προηγούμενα μὲ ἕνα βαμβάκι ἢ μὲ ἕνα τσιγαρόχαρτο.

Ὅ,τι κάνετε στὸ πρόσωπό σας, εἴτε τὸ καθαρίσετε, εἴτε κρέμα τοῦ βάζετε, νὰ τὸ κάνετε πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ποτὲ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, γιατὶ θὰ γεμίσετε ρυτίδες.

ΕΠΑΚΡΙΒΗΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΓΚΑΙΟΥΝΤΟΣ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ 33.

Ἕνα καπελλάκι, ποὺ ἡ αἰχμὴ τῆς αἰγκρέττας του, θὰ τρυπήσῃ τὸ... οὐρανό.....

Τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἔχουν — ἢ μᾶλλον δὲν ἔχουν — οἰκογενειακὴν ἱστορίαν καὶ ποὺ ἔχουν συνήθως τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ χάνωνται...

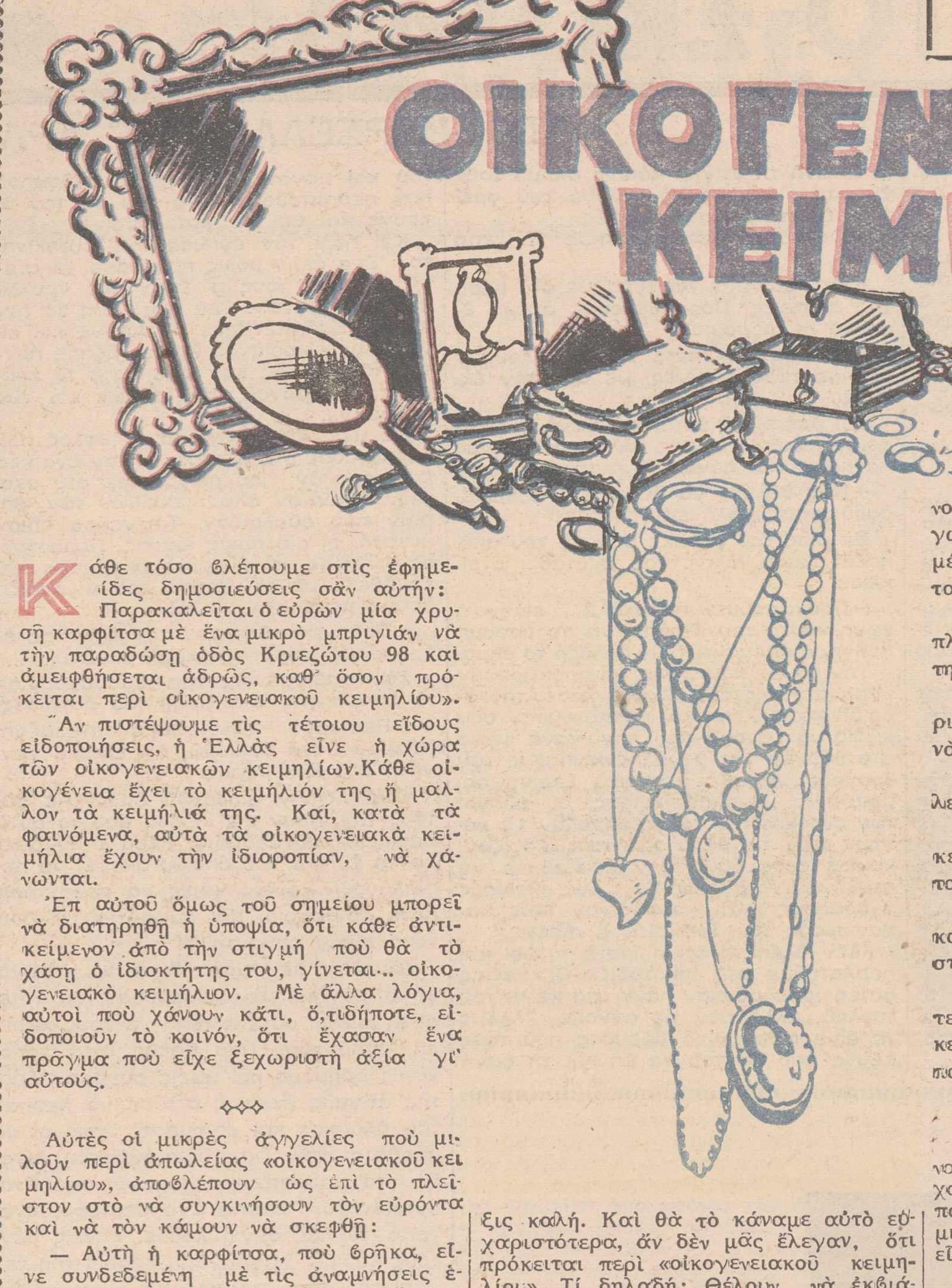

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Κάθε τόσο βλέπουμε στὶς ἐφημερίδες δημοσιεύσεις σὰν αὐτήν: Παρακαλεῖται ὁ εὑρὼν μία χρυσῆ καρφίτσα μὲ ἕνα μικρὸ μπριγιὰν νὰ τὴν παραδώσῃ ὁδὸς Κριεζώτου 98 καὶ ἀμειφθήσεται ἁδρῶς, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ οἰκογενειακοῦ κειμηλίου».

Ἂν πιστέψουμε τὶς τέτοιου εἴδους εἰδοποιήσεις, ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἡ χώρα τῶν οἰκογενειακῶν κειμηλίων. Κάθε οἰκογένεια ἔχει τὸ κειμήλιόν της ἢ μᾶλλον τὰ κειμήλιά της. Καί, κατὰ τὰ φαινόμενα, αὐτὰ τὰ οἰκογενειακὰ κειμήλια ἔχουν τὴν ἰδιοροπίαν, νὰ χάνωνται.

Ἐπ αὐτοῦ ὅμως τοῦ σημείου μπορεῖ νὰ διατηρηθῇ ἡ ὑποψία, ὅτι κάθε ἀντικείμενον ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ χάσῃ ὁ ἰδιοκτήτης του, γίνεται.. οἰκογενειακὸ κειμήλιον. Μὲ ἄλλα λόγια, αὐτοὶ ποὺ χάνουν κάτι, ὅ,τιδήποτε, εἰδοποιοῦν τὸ κοινόν, ὅτι ἔχασαν ἕνα πρᾶγμα ποὺ εἶχε ξεχωριστὴ ἀξία γι' αὐτούς.

◆◆◆

Αὐτὲς οἱ μικρὲς ἀγγελίες ποὺ μιλοῦν περὶ ἀπωλείας «οἰκογενειακοῦ κειμηλίου», ἀποβλέπουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸ νὰ συγκινήσουν τὸν εὑρόντα καὶ νὰ τὸν κάμουν νὰ σκεφθῇ:

— Αὐτὴ ἡ καρφίτσα, ποὺ βρῆκα, εἶνε συνδεδεμένη μὲ τὶς ἀναμνήσεις ἑνὸς ἀνθρώπου. Αὐτὸς ποὺ τὴν ἔχασε, θὰ τὴν εἶχε ἴσως ἀπὸ τὴν γιαγιά του, εἰς τὴν ὁποίαν πιθανῶς νὰ τὴν εἶχε δωρήσῃ κάποιο σημαντικό, ἱστορικὸ πρόσωπο. Ἔχει λοιπὸν ἡ καρφίτσα αὐτὴ μιὰ οἰκογενειακὴ ἱστορία, ἡ ὁποία ὅμως γιὰ μένα, ποὺ τὴν βρῆκα, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Ἐνῷ ἐκεῖνος, ποὺ τὴν ἔχασε θὰ στερηθῇ συγχρόνως καὶ ἕνα πλῆθος ἰδιαιτέρων του ἀναμνήσεων. Εἶνε κρῖμα, νὰ τὸν ἀφήσω σ' αὐτὴν τὴν στέρησι. Καλλίτερα λοιπὸν θὰ κάμω, νὰ τὴν ἐπιστρέψω.

Ἔτσι, κανονικά, πρέπει νὰ σκεφθῇ ἕνας καλῆς πίστεως ἄνθρωπος, ποὺ βρίσκει κάτι, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην του ὡς «οἰκογενειακὸν κειμήλιον». Ἀλλ' ἔχει γίνει τελευταίως τόση κατάχρησις αὐτοῦ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, ὥστε ἔχει δικαίωμα ὁ εὑρών, ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ἀπωλέσαντος.

— Ἄστα καὶ νὰ σοῦ λείπουν τὰ περὶ «οἰκογενειακοῦ κειμηλίου»! Δὲν συγκινοῦμαι καθόλου καί.... μακάριοι οἱ κατέχοντες.

◆◆◆

Ἀποκτᾷ λοιπὸν μίαν δικαιολογημένην θέσιν ἡ ἀγανάκτησις ἐκείνου, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ διαβάσῃ μίαν ἀγγελίαν ἀπωλείας «οἰκογενειακοῦ κειμηλίου», χωρὶς νὰ πῇ:

— Νὰ κι' ἄλλος κύριος, ποὺ ἔχασε τὸ κειμήλιό του! Μωρὲ τί μᾶς λές! Τὰ κειμήλιά του ὁ κόσμος, ἐφ' ὅσον εἶνε πραγματικὰ κειμήλια, δὲν τὰ κουβαλᾷ ἐπάνω του. Τὰ φυλάει στὸ σπίτι του ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ χαθοῦν.

»Ἕνα ἀντικείμενον, ποὺ τὸ χρησιμοεῖ κανεὶς στὴ βιωτική του ἀνάγκη, παύει νὰ εἶνε «κειμήλιον». Κι' ὅταν σεῖς, κύριε, εἴχατε ἐπάνω σας τὸ «ἱστορικὸ ὡρολόγι τοῦ προπάππου σας» καὶ τὸ χρησιμοποιούσατε ὅπως ἕνα κοινὸ ὡρολόγι, δηλαδὴ γιὰ νὰ συμβουλεύεσθε τὴν ὥρα, σημαίνει, ὅτι δὲν τὸ ὑπολογίζατε ὡς κειμήλιον, ἀλλ' ὡς ἕνα ἀντικείμενο χρήσιμο στὴ ζωή σας. Πῶς τώρα ἔρχεσθε καὶ ὁμιλεῖτε δημοσίᾳ περὶ «ἀπωλεσθέντος κειμηλίου, ποὺ ἔχει ἰδιαιτέρα γιὰ σᾶς ἀξίαν»;

◆◆◆

Τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἀνήκει σ' ἄλλον εἶνε μία πρᾶξις καλή. Καὶ θὰ τὸ κάναμε αὐτὸ εὐχαριστότερα, ἂν δὲν μᾶς ἔλεγαν, ὅτι πρόκειται περὶ «οἰκογενειακοῦ κειμηλίου». Τί δηλαδή; Θέλουν νὰ ἐκβιάσουν τὴν αὐαισθησίαν μας; Διότι αὐτὸς εἶνε ἕνας αἰσθηματικὸς ἐκβιασμός· Εἶνε δηλαδή, σὰν νὰ μᾶς λένε:

— Ἂν κρατήσετε αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο, θὰ τὸ ἔχετε βάρος στὴ συνείδησί σας. Θὰ στερήσετε ἕναν συνάνθρωπό σας πολλῶν, προσφιλῶν του ἀναμνήσεων. Θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά σας, νὰ κάμετε αὐτό;

Ἔ λοιπὸν ναί, κύριε, θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μας. Διότι ἐν πρώτοις δὲν εἴμαστε καθόλου βέβαιοι, ἂν τὴν ἁλυσσίδα, ποὺ χάσατε, καὶ ποὺ λέτε, ὅτι τὴν εἴχατε ἀπὸ τὴν προμάμμη τῆς προμάμμη σας, δὲν τὴν ἀγοράσατε πρὸ τριμήνου στὴν ὁδὸ Περικλέους. Δεύτερον, λίγο ὑποληπτόμεθα τὰ «κειμήλιά» σας, ἀφοῦ δὲν τὰ ὑπολήπτεσθε σεῖς ὁ ἴδιος. Διότι, ἂν τὰ εἴχατε σὲ κάποια ὑπόληψι, θὰ τὰ εἴχατε κρύψει στὸ ἀσφαλέστερον μέρος τοῦ σπιτιοῦ σας.

»Γι' αὐτοὺς καὶ γι' ἄλλους πολλοὺς λόγους, δὲν θὰ σᾶς ἐπιστρέψουμε τὸ ἀντικείμενο, ποὺ χάσατε. Καὶ ἄδικα ξοδεύεσθε σὲ δημοσιεύσεις στὶς ἐφημερίδες».

◆◆◆

Δὲν μποροῦμε ὅμως, ν' ἀρνηθοῦμε καὶ τὴν ὕπαρξιν πραγματικῶν οἰκογενειακῶν κειμηλίων. Πολλὲς οἰκογένειες, ποὺ τηροῦν τὴν παράδοσιν, ἔχουν ὡρισμένα πράγματα, τὰ ὁποῖα τὶς συνδέουν μὲ τὸ παρελθόν τους.

Στὴν Ἑλλάδα τὰ συνειθέστερα οἰκογενειακὰ κειμήλια εἶνε ἔνδοξα ὑπολείμματα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21. Ἰδίως ὅπλα: Καριοφύλλια, γιαταγάνια, ἀσημένιες πάλλες.

Οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀγωνιστῶν τὰ δείχνουν μὲ ὑπερηφάνεια:

—Τὴν βλέπεις αὐτὴν τὴν καραμπίνα; Μ' αὐτὴν ἐπολέμησε ὁ προπάππος μου στὴ μάχη τοῦ Βαλτετσίου.

Καὶ τὸ σκουριασμένο ὅπλο περιβάλλεται μὲ μιὰ αἴγλη παληᾶς δόξας. Μένει ἐκεῖ, κρεμασμένο, ἀταίριαστο μὲ τὸ περιβάλλον του— ἀποτελεῖ μιὰ τόσον χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὰ μοντέρνα ἔπιπλα—καὶ εἶνε σὰν νὰ ὀνειρεύεται τὸ δοξασμένο παρελθόν.

Ἕνα τέτοιο κειμήλιο, μάλιστα, τὸ καταλαβαίνει κανείς. Καίτοι, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο ξεχάνεται στὴν γωνιά του τὸ ἡρωϊκὸ κειμήλιο. Τὰ νέα μέλη τῆς οἰκογενείας δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ μάθουν τὴν ἱστορίαν του.

Μέχρις ὅτου, κάποια μέρα, ἡ νεόπλουτος σύζυγος, θὰ πῇ στὸν ἄνδρα της·

— Τί τὤχουμε κεῖνο τὸ παλησιδερικὸ καὶ κρέμεται στὸν τοῖχο! πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ.

—Τί λές, βρέ γυναῖκα; Αὐτὸ μᾶς ἐλευθέρωσε....

— Δὲν ξέρω τί μᾶς ἔκαμε, πάντως ἐκεῖ ποὺ εἶνε, χαλᾷ ὅλη τὴν ἐπίπλωσι τοῦ σαλονιοῦ.

Τὸ ξεκρεμᾷ μὲ εὐλάβεια ὁ σύζυγος καὶ τὸ πηγαίνει στὸ γραφεῖο του ἢ στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιό του.

Τέτοια ἔνδοξα κειμήλια θὰ τὰ βρῆτε σήμερα στὰ ἰδιαίτερα δωμάτια ἐκείνων, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἀποτίουν φόρον τιμῆς....

◆◆◆

Ἔπειτα εἶνε τὰ κειμήλια ποὺ φέρνουν καλὸ γοῦρι στὸ σπίτι. Ὑπάρχουν οἰκογένειες γιὰ τὶς ὁποῖες ἕνα παληὸ ὡρολόγι, ἕνα παληὸ ἔπιπλο, μιὰ καρφίτσα, μία ἁλυσσίδα, εἶνε ἕνα εἶδος Ἐφεστίου Θεοῦ.

Αὐτὸ τὸ κειμήλιο ἡ οἰκογένεια τὸ ἔχει περὶ πολλοῦ. Σ' αὐτὸ πιστεύει, ὅτι κατὰ μέγα μέρος χρωστᾶ τὴν καλήν της τύχην. Τὸ περιβάλλει, αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο, μὲ μιὰ θρησκευτικὴ λατρεία. Σ' αὐτὴν τὴν δεισιδσιμονία μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς ὑπολείμματα φετιχισμοῦ.

Ἀλλοίμονον, ἂν χαθῇ τὸ κειμήλιο. Ἡ οἰκογένεα θὰ περιμένῃ, νὰ τὴν βρῇ κάποια συφορά. Ἡ παραμικρὴ ἀτυχία θ' ἀποδοθῇ σ' αὐτὴν τὴν ἀπώλεια:

—Ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ ἐχάσαμε τὸ βραχιόλι τῆς γιαγιᾶς, δὲν εἴδαμε καλὴ μέρα, ἀποφαίνεται τὸ πιὸ δεισιδαῖμον μέλος τῆς οἰκογενείας.

Τραγικώτερη ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε ἡ θέσις τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, ποὺ ἀναγκάζεται διὰ λόγους οἰκονομικούς, νὰ καταθέσῃ τὸ χρυσὸ κειμήλιό της στὸ Ἐνεχυροδανειστήριο. Ἡ σύζυγος, περισσότερο προληπτική, ἐπιχειρεῖ, ν' ἀντισταθῇ.

— Ὄχι τὸ χρυσὸ ὡρολόγι, τοῦ παπποῦ μου, νὰ μὴ τὸ πουλήσουμε... Ὄχι, αὐτό! Θὰ μᾶς βρῇ καμμιὰ γρουσουζιά.

— Μεγαλείτερη γρουσουζιὰ θὰ μᾶς βρῇ, ἂν δὲν τὸ πουλήσουμε, ὁπότε.... θὰ μᾶς κάμῃ ὁ σπιτονοικοκύρης ἔξωσι, ἀποφαίνεται ὁ σύζυγος.

Καὶ ὁ πρακτικὸς νοῦς ἐπιβάλλεται.

◆◆◆

Οἱ πλεῖστοι ὅμως Ρωμηοὶ δὲν δίνουν καὶ τόση σημασία στὰ κειμήλια· Δὲν εἴμαστε λαὸς τῶν οἰκογενειακῶν παραδόσεων. Στὴν Ἀγγλία δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀσφαλῶς οἰκογένεια, ποὺ νὰ μὴ ἔχῃ τὸ κειμήλιό της.

Ἐνῷ στὴν Ἑλλάδα, ἂν ρωτήσουμε πολλούς, ποιὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακὸν των κειμήλιο, θὰ μᾶς δείξουν τὴν γιαγιά των ἢ τὴν γρηὰ πεθερά των, ἂν ἔχουν.

Κι' ἐν τούτοις, ὡς λαός, δὲν ἔχουμε νὰ ἐπιδείξουμε σχεδὸν τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὰ ἀθάνατα κειμήλια τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

ΠΕΝΝΑ Χ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Παράξενο φθινόπωρο κι' αὐτὸ
μὲ τοῦτο τὸ τρελλὸ κυνηγητὸ
τῆς ἄκακης βροχῆς στὰ κεραμύδια,
νἄρχωνται μέσ' στοῦ χρόνου τὴ φορὰ
—περγέλοιο— νὰ σοῦ φέρνουν — τὶ χαρά !...
τὰ πρῶτα κάποιου γάμου δαχτυλίδια !...

Παράξενο κι' ἀταίριαστο πολὺ
βαθειὰ σὰν πάντα νὰ κρυφομιλῇ
ἡ τύψη, τὸ παράπονο ἑνὸς ἄλλου·
νὰ νοιώθῃς κουρασμένη τὴν ψυχὴ
ἐνῷ ψελλίζεις κάποια προσευχὴ
στὴ μνήμη κάποιου πόνου σου μεγάλου.

Φθινόπωρο που σοὔρχεται βαρὺ
τὸ πένθος, στὴν καρδιὰ τὴν φλογερὴ
κυττῶντας τὴν νεκρὴ τώρα χαρά σου,
τὰ βλέμματα νὰ φέρνῃς τὰ βουβὰ
τριγύρω στὰ φουστάνια τ' ἀκριβὰ
—κεντοῦν νὰ ντύσουνε τὴν συμφορά σου !...

Παράξενο φθινόπωρο κι' αὐτό
μὲ τοῦτο τὸ τρελλὸ κυνηγητὸ
χάθηκες στοῦ καῦμοῦ τὸ πρωτοβρόχι
κι' ἀκόμα γιὰ μιὰν ὕστατη φορὰ
ρωτιέσαι — σοῦ κεντοῦν τὴν συμφορά !
κι' ὅμως διστάζεις σὲ μιὰ λέξη «Ὄχι !...»

Φ. Τ.—

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΙ....

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΥΠΟ ΜΑΡΣΕΛΛΑΣ ΝΤ' ΑΡΛ

Ὁ τυφλὸς ἐπροχώρησε γρήγορα καὶ σταθερὰ ὥς τὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Ἐκεῖ στάθηκε καὶ περίμενε. Μπροστά του ἦταν ἡ μεγαλύτερη πλατεῖα τῆς πόλεως, γεμάτη ἥλιο καὶ θόρυβο. Στὴ μέση μιὰ μεγάλη στρογγυλὴ στέρνα μ' ἕνα συντριβάνι, ποὺ τὸ νερό του ἔβρεχε τὰ ἄσπρα μαρμάρινα σώματα τριῶν ναϊάδων.

Ὁ τυφλὸς δὲν τὴν ἀγαποῦσε αὐτὴν τὴν πλατεῖα, τὴν ὁποία ἐγνώριζε καλὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὰ μάτια του ἔβλεπαν ἀκόμη. Ἦταν ἡ καρδιὰ τῆς μεγάλης πόλεως, ἀνήσυχη καὶ ἀνυπόμονη, καὶ ὁ τυφλὸς αἰσθανότανε κάποια πικρία γιὰ τοὺς βιαστικοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι περνοῦσαν, διεσταυροῦντο, τὸν προσπερνοῦσαν, χωρὶς νὰ προσέξουν, ἴσως καὶ χωρὶς νὰ θελήσουν νὰ προσέξουν ὅτι ἦταν τυφλὸς καὶ περίμενε ἐκεῖ τὴν καλὴ θέλησι κάποιου ὁδηγοῦ.

Περίμενε ἤδη μερικὰ λεπτά, πολὺ ὑπερήφανος γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθεια τῶν διαβατῶν, ὅταν τὸν ἔψαυσε μιὰ γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ τρυφερὸ ἄρωμα λεβάντας τὸν περιέβαλε ἀπὸ παντοῦ. Ἔμεινε ἀκίνητη πλάϊ του γιὰ λίγες στιγμές, σὰν φοβισμένη καὶ ἀναποφάσιστη. Ἀνέπνεε μὲ κάποια στενοχώρια. Ἔπειτα τοῦ εἶπε μὲ ἀδύνατη καὶ πολὺ νεανικὴ φωνή:

—Μὲ συγχωρεῖτε. Θέλετε νὰ διασχίσουμε τὴν πλατεῖα μαζί;

Τὸ βασανισμένο πρόσωπο τοῦ τυφλοῦ ἐμελάνιασε μὲ μιᾶς. Ἦταν συνηθισμένος νὰ τοῦ μιλοῦν μὲ ἄλλον τόνον οἱ ἄνθρωποι, μὲ οἶκτον ἢ μὲ ὑψηλόφρονη συγκατάβασι προσφέροντας τὴν βοήθειά τους. Μιὰ μέρα μάλιστα, κάποια κυρία τοῦ εἶπε: «Πτωχέ μου ἄνθρωπε» καὶ νόμισε ὅτι τὸν εἶχαν κτυπήσει μὲ μιὰ βίτσα. Δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ δέχεται οἶκτο. Ἡ ζωή του εἶχεν ὑπάρξει ζωὴ σκληρῆς πάλης καὶ ἀνδρικῆς προσπαθείας. Εἶχε φτιάξει γέφυρες καὶ δρόμους, εἶχεν οἰκοδομήσει σπίτια καὶ παλάτια, εἶχε κατευθύνει καὶ ὁδηγήσει ἑκατοντάδες ἀνθρώπους ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ, πρὸ δύο ἐτῶν, μιὰ πρόωρη ἔκρηξις τὸν εἶχε τυφλώσει. Τώρα ἦταν τριαντατεσσάρων ἐτῶν, γερὸς κατὰ τὰ ἄλλα, δυνατὸς, ψηλὸς, ἴσιος. Καμμιὰ φορὰ, μόνος στὸ δωμάτιό του, ἐδάγκανε τὰ χέρια του ἀπὸ ἀπελπισία. Δὲ ζητοῦσε ὅμως τὸν οἶκτο κανενός. Δὲν ἤθελε τὴ λύπη τῶν ἄλλων.

Στὴν ἀδύνατη, σὰν φοβισμένη φωνὴ τῆς ἄγνωστης μὲ τὸ λεπτὸ ἄρωμα λεβάντας, δὲν ὑπῆρχεν ὅμως καμμιὰ ἔκφρασις οἴκτου. Τοὐναντίον, ὁ τόνος ἦταν σὰν παρακλητικὸς, σὰν νὰ ντρεπότανε γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι ποὺ θὰ τοῦ προσέφερε. Ὅταν ἀκούμπησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του, τοῦ φάνηκε πὼς ἕνας μυστικὸς δεσμὸς τοὺς ἔδενε μαζὶ σὲ μιὰ παράξενη καὶ κρυφὴ ἀδελφοσύνη.

«Σὰν νὰ εἴμαστε ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριὸ καὶ νὰ συναντιώμαστε στὴν ξενιτειὰ» σκέφθηκε μὲ κάποια ἔκπληξι, διότι ἡ ψυχή του ἦταν πολὺν καιρὸ τώρα κλειστὴ καὶ ἔρημη.

—Θέλετε νὰ προχωρήσουμε; ρώτησε δειλὰ ἡ ἁρμονικὴ φωνούλα. Ἄλλως θὰ φθάσω ἀργὰ στὸ μάθημά μου.

—Πηγαίνετε ἀκόμη σχολεῖο; ρώτησε τότε ἐκεῖνος μὲ κάποια περιέργεια.

Ἴσως ἦτανε ἀκόμη κοπελλίτσα.

—Ἀ, μπᾶ! Τί λέτε; ἀκούστηκε ἡ ἁρμονικὴ φωνούλα μέσα σ' ἕνα ἐλαφρὸ γέλιο. Εἶμαι εἰκοσιενὸς ἔτους καὶ παραδίδω ἐγὼ μαθήματα πιάνου.

Φευγαλαῖα καὶ μὲ συγκρατημένη λύπη θυμήθηκε τότε ὁ τυφλὸς τὸν καιρὸ —τὸν ὄχι καὶ πολὺ περασμένον— ποὺ αἰσθανόταν ἰδιαίτερη συγκίνησι καὶ ἀγάπη γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ χωρὶς σκληρότητα καὶ ὑπερηφάνεια, τρυφερὲς καὶ ἐγωπρεπεῖς, χωρὶς νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὴ γυναικεία τους χάρι καὶ γοητεία, ἀγαποῦσαν τὴ μουσική, τὰ λουλούδια καὶ τὰ λεπτὰ ἀρώματα.

—Πᾶμε... ἐπανέλαβεν ἡ φοβισμένη κάπως τρυφερὴ φωνή.

Ἐγκατέλειψαν τὸ πεζοδρόμιο καὶ ἄρχισαν νὰ διασχίζουν τὴ μεγάλη πλατεῖα. Γύρω τους ἦταν φοβερὸς ὁ θόρυβος. Τὰ τρὰμ περνοῦσαν ὁλοταχῶς, ἐνῷ οἱ ρόδες τους ἔτριζαν ἀπαίσια πάνω στὶς γραμμὲς καὶ τὰ φρένα τους οὔρλιαζαν. Οἱ κινητῆρες τῶν αὐτοκινήτων ἐμούγγριζαν, τὰ κλάξον ἠχοῦσαν ἀπὸ ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

—Μέσα στὸν τρομερὸ θόρυβο αὐτῆς τῆς πλατείας ἔχω πάντα κάποιο φόβο, εἶπεν ἡ φωνούλα. Δόξα τῷ Θεῷ ποὺ ἔχω τὴ συντροφιά σας σήμερα.

Ἐνῷ σφιγγότανε σχεδὸν, σὰν φοβισμένο πουλὶ στὸ μπράτσο του, μικρὴ καὶ λεπτή, ὁ τυφλὸς αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορὰ πάλι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ σκοτάδι τὸν εἶχεν ἀγκαλιάσει, ὅτι δὲν έπαυε νὰ εἶνε καὶ ἄνδρας ποὺ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ καθοδηγήσῃ. Τὸ στῆθος του γέμισε ὑπερηφάνεια. Ζήτησε τὸ μικρὸ χέρι ποὺ ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο του καὶ αἰσθάνθηκε ὅτι ἔτρεμε σὰν πουλάκι στὴν παλάμη ποὺ τὸ ἔπιασε. Σὲ λίγο ὅμως ἡσύχασε καὶ ἔμεινε μέσα στὸ μεγάλο του χέρι, μικρὸ, ζεστὸ, σχεδὸν χαϊδευτικό.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιο ὄχημα τοὺς ἔψαυσε. Ἄκουσε τὸ τρίξιμο τοῦ φρένου, ἔπειτα ἀμέσως βρισιές.

—Γιατί σταθήκατε; ρώτησε ἡ μικρὴ φωνή.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι φθάσαμε στὴ μέση τῆς πλατείας. Πόσο θέλουμε ἀκόμη ἕως τὸ πεζοδρόμιο;

—Μὰ δὲν βλέπετε πόσο θέλουμε; ρώτησε τώρα ἐκεῖνος, μὲ ἀρκετὴν ἔκπληξι.

Καὶ ἀμέσως ἡ ἁρμονικὴ φωνή, μὲ κάποιαν ἔκπληξι ἐπίσης ἀλλὰ χωρὶς ἴχνος πονηρίας καὶ πόνου, ἀπήντησε:

—Πῶς θέλετε νὰ ξέρω ποῦ εἴμαστε, ἀφοῦ εἶμαι τυφλὴ ἐκ γενετῆς;

Μὲ μιᾶς τοῦ φάνηκε σὰν νὰ τὸν σκέπαζε ἀκόμη πυκνότερο σκοτάδι. Ἐτρίκλισε.

—Προχωροῦμε, παρακαλῶ... εἶπεν ἡ φωνὴ κοντά του. Πρέπει νὰ περάσουμε γρήγορα ἀπέναντι, πρὶν ἀλλάξῃ τὸ σῆμα.

Τὴν ἔσυρε κοντά του καὶ προχώρησαν μέσα στὸ σκοτάδι. Εἴχανε χάσει τὴν ἀκριβῆ κατεύθυνσι καὶ περπατοῦσαν σὰν χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ πηγαίνανε, μέσα στὸ θόρυβο τῆς μεγάλης κινήσεως τῶν τροχοφόρων, στὸ κεντρικὸ ἐκεῖνο σημεῖο τῆς μεγάλης πόλεως. Οἱ ὁδηγοὶ τῶν αὐτοκινήτων τοὺς ἐφώναζαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση καὶ τοὺς ἔβριζαν, κανεὶς τους ὅμως δὲν ἐσκέφθηκε νὰ σταθῇ καὶ νὰ ρωτήσῃ τοὺς δυὸ ἐκείνους ἀνθρώπους γιατί παρέβαιναν τοὺς κανονισμοὺς τῆς Τροχαίας Κινήσεως.

«Δὲν βλέπετε ὅτι εἴμαστε τυφλοὶ καὶ περπατοῦμε στὸ σκοτάδι;» Οἱ λέξεις αὐτὲς τρεμόσβυναν πάνω στὰ χείλη τοῦ τυφλοῦ, ἀλλὰ δὲν τὶς φώναζε. Ἄλλως τε εἶνε πιθανὸν, ὁ θόρυβος ποὺ τοὺς ἔζωνε ἀπὸ παντοῦ νὰ ἔπνιγε τὴ φωνή του καὶ μόνον ὁ ἀδύναμος ἄνθρωπος ποὺ περπατοῦσε κοντά του θὰ τὸν ἄκουγε καὶ θὰ τὸν καταλάβαινε.

Καὶ πάλι τὸν ἔψαυσε ἕνα αὐτοκίνητο. Ἕνα ἄλλο μόλις πρόφθασε νὰ σταθῇ μπροστά τους μ' ἕναν ὀξὺ γρυλλισμὸ τῶν φρένων. Θεέ μου! πῶς θὰ τὴν σώσῃ; Ἐμπιστεύθηκε σ' αὐτόνε καὶ εἶνε μόλις εἰκοσιενὸς ἐτῶν. Ἔζησε πάντα στὸ σκοτάδι. Δὲν εἶδε ποτὲ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ρόδων καὶ τῶν δένδρων...

Μὲ μιᾶς δὲν ἦταν πιὰ ὁ τυφλὸς ποὺ περπατοῦσε στὸ σκοτάδι. Ἦταν ἕνα νέο καὶ γερὸ ὄν, ποὺ πολεμοῦσε στὸ σκοτάδι ἐναντίον ὅλων ἐκείνων τῶν θηρίων ποὺ οὔρλιαζαν. Τὰ νεῦρα εἶχαν ἐνταθῆ, οἱ αἰσθήσεις ἐπίσης. Περπατοῦσε γρήγορα μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο σὰν νὰ ἤθελε μὲ τὸ μέτωπό του ν' ἀνοίξῃ δρόμο μέσα στὸ σκοτάδι.

—Ποῦ γεννηθήκατε; τὸν ἐρώτησε ἔξαφνα μὲ σκεπτικὴ φωνὴ ἐκείνη.

Σὰν φοβισμένος, τῆς ἐμουρμούρισε τὸ ὄνομα τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος.

—Περίεργο, εἶπεν ἀπογοητευμένη. Μποροῦσα νὰ ὁρκισθῶ, ὅτι εἴχαμε γεννηθῆ στὸ ἴδιο μέρος.

Εἶχε λοιπὸν αἰσθανθῆ ὅμοια μὲ αὐτόν: Ναί, ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ αὐτὸ βασίλειο τοῦ σκότους, μέσα στὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ τοῦ ὁποίου μπορεῖ νὰ περιπλανηθῇ κανεὶς χωρὶς νὰ συναντήσῃ ποτὲ συντροφιά. Νά, ὅμως, ποὺ οἱ δυό τους εἶχαν συναντηθῆ!

Αἰφνιδίως δὲν αἰσθάνθηκε πιὰ κανένα φόβο, σὰν νὰ μὴν μποροῦσαν πιὰ οὔτε οἱ ἄνθρωποι οὔτε ἡ τύχη νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἀφοῦ εἶχαν πιὰ βρεθῆ στὸν τόπο χωρὶς δρόμους καὶ χωρὶς σύνορα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄρχισε νὰ περπατάῃ ὁλόϊσιος καὶ σίγουρος, ὅπως οἱ ὑπνοβάται στὴν ἄκρη μιᾶς ἀβύσσου. Λίγα βήματα μπροστά τους φρενάρισσε ἕνα αὐτοκίνητο. Ἔπειτα ἕνα δεύτερο, ἕνα τρίτο. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε, κανεὶς δὲν τοὺς ἔβριζε. Ἡ γρήγορη καρδιὰ τῆς τεραστίας πέτρινης πόλεως εἶχε πάθει μάγια καὶ μὲ μιᾶς ἔμενε ἀκίνητη, σιωπηλή. Ἄφηνε νὰ περάσῃ ἀνενόχλητον τὸν τυφλὸν, ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ τυφλὸ κορίτσι.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ πεζοδρόμιο, ἡ μαγεία ἐλύθηκε. Τὰ αὐτοκίνητα καὶ τ' ἁμάξια ξαναπῆραν τὸ δρόμο τους καὶ ἕνας ἀστυνομικὸς, ποὺ τοὺς εἶχε παρατηρήσει νὰ ἔρχωνται ἀπὸ μακρυά, ἔτρεξε θυμωμένος κατ' ἐπάνω τους γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐξουσία του. Ὅταν ὅμως ἔφθασε κοντά τους αἰσθάνθηκε ἀπεριόριστη ἔκπληξι καὶ τρόμο.

—Δυὸ τυφλοί! μουρμούρισε μὲ τρεμάμενη φωνή. Θεέ μου! Τί φοβερὸ δυστύχημα μποροῦσε νὰ συμβῇ!

—Τυφλός! μουρμούρισε ἡ μικρὴ φωνή. Τυφλός!...

Καὶ καθὼς ὁ τυφλὸς ἔτεινε τὸ χέρι του, αἰσθάνθηκε ὅτι ἐκλονιζότανε καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ πέσῃ. Τότε τὴν ἐσήκωσε στὰ χέρια του. Ἦταν τρυφερὴ καὶ ἐλαφρὴ σὰν παιδί.

«Τὴν ὡδήγησα μέσα στὴν κόλασι τῆς μεγάλης πλατείας, σκέφθηκε, καὶ τώρα τὴν κρατῶ πάλι στὰ χέρια μου».

Σὲ λίγο ἡ μικρούλα συνῆλθε καὶ, ἄθελα ἀκόμη λίγο, σφίχτηκε ἐπάνω του...

ΜΑΡΣΕΛΛΑ ΝΤ' ΑΡΛ

(Μετάφρασις Ρ. Κ.)

Γραμμόφωνα τῆς τσέπης

Ἕνας Γάλλος μηχανικὸς ὀνόματι Ἰούλιος Λεφέρ, ἔλαβε κατ' αὐτὰς δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας δι' ἕνα γραμμόφωνον, μήκους 14, πλάτους 8 καὶ ὕψους 5 ἑκατοστῶν.

Τὸ γραμμόφωνο αὐτὸ παίρνει πλάκες διαμέτρου 10 ἑκατοστῶν ἐκ πεπιεσμένου χάρτου ἐπαλειμένου διὰ «κηροκασσιτεροβερμὸλ» ἐλαφροτάτας καὶ λεπτοτάτας.

Ἡ ἀπόδοσίς του εἰς φωνὴν εἶνε ἴση πρὸς τῶν συνήθων γραμμοφώνων. Τὰ γραμμόφωνα αὐτὰ τῆς τσέπης εἶνε πολὺ εὔθηνὰ οἱ δὲ πλάκες των χάρις εἰς νέον σύστημα ἐγγραφῆς εὐθηνότατοι καὶ ἀρκετῆς ἀντοχῆς.

Καθεὶς τὴν ὀδοντόβουρτσά του

Εἶναι ἀπαραίτητο ὁ καθένας στὸ σπῆτι νὰ ἔχῃ τὴν προσωπικήν του ὀδοντόβουρτσα. Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ καθαρίζουν ὅλοι στὸ σπῆτι τὰ δόντια τους μὲ μίαν μόνον βούρτσα. Γιατὶ κανεὶς συντελεστὴς δὲν εἶναι τόσον ἰσχυρὸς διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν μικροβίων, ὅσον ἡ ἀπὸ κοινοῦ χρησιμοποιουμένη ὀδοντόβουρτσα. Μὲ τὴν προσωπικὴν ὀδοντόβουρτσαν, ὅπου δὲν μεταχειρίζεται κανεὶς ἄλλος, δύο φορὰς τὴν ἡμέρα, τὸ πρωὶ καὶ πρὸ πάντων τὸ βράδυ πλύνετε τὰ δόντια σας μὲ τὴν ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Ἐπίσης τὸ ἐσωτερικὸν μέρος καὶ τὰς μασητικὰς ἐπιφανείας. Ἐξασφαλίζετε μέχρι βαθέως γήρατος λευκὰ καὶ γερὰ δόντια.

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

Τὰ ρουμπίνια

Τὰ ρουμπίνια —οἱ ὡραῖοι αὐτοὶ πολύτιμοι λίθοι— βγαίνουν σὲ μιὰ κοιλάδα τῆς ἄνω Βιρμανίας, στὰ σύνορα τῆς Κίνας.

Στὴν κοιλάδα αὐτὴ ὑπάρχει μιὰ πόλις —Μογνιὸκ ὀνομάζεται— ἡ ὁποία βρίσκεται μεταξὺ δύο ὀρυχείων ρουμπινιῶν.

Οἱ ὑπόγειες στοὲς ποὺ φτιάνουν οἱ ἐργάτες προχώρησαν τόσο πολύ, κάτω ἀπ' τὰ σπίτια αὐτῆς τῆς πόλεως, ὥστε πολλὰ ἀπ' αὐτὰ γκρεμίστηκαν. Ἀπὸ φόβο μήπως ὅλα τὰ σπίτια ἔχουν αὐτὴ τὴν τύχη, οἱ κάτοικοι ἀποφάσισαν νὰ... μετακομίσουν ἀλλοῦ τὴν πόλι τους.

ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΓΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ;

Τὸ ζήτημα τοῦ πῶς μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ μητέρα παιδιὰ ἄρτια καὶ ὡραῖα καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως υγιῆ, εἶνε σοβαρώτατο γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο ποὺ σκέπτεται νὰ παντρευτῇ, γιὰ κάθε οἰκογένεια καὶ γιὰ κάθε κοινωνία. Τὰ παιδιὰ ποὺ χαίρουν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἀπολύτου ὑγείας, ἐξασφαλίζουν τὸ μέλλον τῆς φυλῆς των, ἐξασφαλίζουν ἕνα καλύτερο μέλλον στὴν ἀνθρωπότητα ὅλην. Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς μία εὐτυχὴς μητέρα:

«Τὰ τέσσερα παιδιά μου εἶνε ὑγειέστατα καὶ δείχνουν ὅτι εἶνε προικισμένα μὲ τὸ καθαρὸ ἐκεῖνο καὶ ζωηρὸ πνεῦμα, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ προεικάσῃ κανεὶς μὲ βεβαιότητα, ἀπὸ τὴν μικρὴν ἡλικία ἀκόμη τῶν τεσσάρων—πέντε ἐτῶν, ὅτι θὰ γίνουν ἔξυπνοι ἄνθρωποι, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, καλὰ ἰσορροπημένοι, προσηρμοσμένοι εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἱκανοὶ νὰ δημιουργήσουν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν εὐτυχίαν.

»Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ὑπερήφανη γι' αὐτὸ, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ ὁ ἄνδρας μου κι' ἐγὼ, ὅταν ἀγαπηθήκαμε καὶ ἀποφασίσαμε νὰ παντρευτοῦμε, ἐσυμφωνήσαμε ὅτι θὰ εἴχαμε πολλὰ παιδιά. Νέοι καὶ οἱ δύο καὶ γεροὶ —ἐκεῖνος εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν κι' ἐγὼ εἰκοσιδύο— εἴχαμε ἐκ τῶν προτέρων πλήρη ἀντίληψι τῆς μεγάλης σπουδαιότητος καὶ σοβαρότητος τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ τῆς μεγάλης εὐθύνης τὴν ὁποίαν ἀνελαμβάναμε μὲ τὸ νὰ δημιουργήσουμε οἰκογένειαν. Ἀπὸ κοινοῦ ἀποφασίσαμε νὰ μὴ ζήσουμε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Αὐτὸ ἔγινε πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Τὰ παιδιά μας εἶνε σήμερα, ἕνδεκα, ἐννέα, ὀκτὼ καὶ ἕξη ἐτῶν».

◆◆◆

Καὶ ἡ καλὴ μητέρα συνεχίζει:

«Δὲν εἴχαμε μόνον ἐρωτευθῆ, δὲν εἴχαμε μόνον ἀγαπήσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ εἴχαμε πλήρη καὶ ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνη. Νοιώθαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο πλήρως. Γι' αὐτὸ καὶ σκεφθήκαμε ἀμέσως, ἀπὸ ὅταν ἤμαστε ἀκόμη ἀρραβωνιασμένοι, τί ἔπρεπε νὰ κάνουμε γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα θέλαμε νὰ φέρουμε στὸν κόσμο. Καὶ δὲν ἐδιστάσαμε ἀμέσως, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, νὰ παρακαλέσουμε τὸν οἰκογενειακό μας ἰατρὸ νὰ μᾶς κάνῃ μιὰ λεπτομερῆ ἐξέτασι καὶ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι εἴμαστε εἰς θέσιν νὰ φέρουμε στὸν κόσμο παιδιά, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄρτια καὶ ὑγιῆ.

»Εὑρέθησαν καὶ στὶς δυὸ οἰκογένειες μερικοὶ, ποὺ κατέκριναν τὴν ἐνέργειάν μας αὐτὴν, ἀδίκως ὅμως. Ἐγνωρίζαμε κάλλιστα ὅτι ὁποιοδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἰατρικῆς ἐξετάσεως, δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον μας, διότι καὶ ἂν ὑπῆρχε κάτι ποὺ ἤθελε θεραπείαν ἢ διόρθωμα, ἤμαστε ἀποφασισμένοι νὰ κάνουμε ὅ,τι ἔπρεπε πρὸ τοῦ γάμου μας γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Δὲν πρέπει, νομίζω, νὰ διστάζῃ κανεὶς νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ μέτρον αὐτοῦ, ὅταν δι' αὐτοῦ μπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ φοβεροὺς κινδύνους γιὰ τὴν ὑγεία, τὴν ἰσορροπία, τὴ διανοητικὴ κατάστασι καὶ τὴν ὕπαρξιν ἐν γένει τῶν παιδιῶν ποὺ θέλει νὰ κάνῃ. Ὁ ἰατρὸς μᾶς εἶπεν ὅτι ἀποτελεῖ καθῆκον γιὰ τοὺς γονεῖς νὰ βρίσκωνται πάντοτε εἰς καλὴν ὑγείαν καὶ πλήρως κάτοχοι τῶν δυνάμεών των, ὅτι πρέπει νὰ κάνουμε ἐλαφρὸν ἀθλητισμὸν, νὰ ἐπιδιδόμεθα τακτικὰ εἰς φυσικὰς ἀσκήσεις καὶ, πρὸ παντὸς, νὰ ἀναπνέουμε καλὰ καὶ βαθειά. Ἰδιαιτέρως σὲ μένα συνέστησε κάτι, τὸ ὁποῖον γιὰ μένα ὑπῆρξε πάρα πολὺ χρήσιμο καὶ πολύτιμο. Μοῦ εἶπε νὰ μὴν ἀφήσω νὰ μὲ καταλάβῃ τὸ ὑπερβολικὸ ἐκεῖνο πνεῦμα αὐτοθυσίας, τὸ ὁποῖο διακρίνει μερικὲς γυναῖκες καὶ μητέρες. Νομίζουν ὅτι συμβάλλουν στὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ των καὶ τῶν παιδιῶν των ἐπιδιδόμεναι εἰς μίαν ἐξαντλητικὴν κυριολεκτικῶς ἐργασίαν καὶ μὴ λαμβάνουσαι οὐδεμίαν φροντίδα γιὰ τὴν ὑγεία των, ἐνῷ ἀπὸ τὸν τρόπον των αὐτὸν τοῦ φέρεσθαι ὑποφέρει ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια.

◆◆◆

»Μόλις αἰσθάνθηκα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνω μητέρα —συνεχίζει ἡ ἰδία— ἐπῆγα πάλι στὸν ἰατρό μου, ὄχι στὸ μάμο. Ὁ ἰατρός μας ὁ οἰκογενειακὸς εἶνε ἐκεῖνος, ποὺ γνωρίζει ἀπὸ χρόνια τὸν ὀργανισμό μας καὶ μπορεῖ ἀργότερα νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν μάμον τί ἰδιαιτέρως θὰ πρέπῃ τυχὸν νὰ προσέξῃ. Μετὰ τὸν δεύτερον ἢ τρίτον μῆνα πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ κανεὶς τὸν μαιευτῆρα, στὴν ἀρχὴ κάθε δυὸ μῆνες καὶ ἀπὸ τὸν ἕκτον ἢ ἕβδομον μῆνα κάθε μῆνα. Παρήγγειλα ἀμέσως μιὰ καλὴ ζώνη ἐγκυμοσύνης, διότι πρέπει νὰ βοηθήσουμε τοὺς μῦς στὸ νὰ ὑποβαστάσουν τὸ πρόσθετο φορτίον. Ἔπειτα, ἐκτὸς ποὺ ἠκολούθησα πιστὰ ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ ἰατροῦ μου, ἔκανα δυὸ ὧρες ἥσυχον περίπατο μὲ τὰ πόδια κάθε μέρα, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου μηνὸς ἀκόμη, ὁπότε ἐμετρίασα τὴν κίνησι αὐτὴ σὲ μισὴ ὥρα, ἔτρωγα τέσσερα ἐλαφρὰ γεύματα τὴν ἡμέρα καὶ ἰδίως ἀπέφευγα μὲ κάθε τρόπο πᾶν ὅ,τι μποροῦσε νὰ μὲ διαθέσῃ ἄσχημα ψυχικῶς, νὰ μὲ κάνῃ ἀπαισιόδοξη καὶ νὰ μοῦ βάλῃ στὸ κεφάλι σκέψεις οἱ ὁποῖες ἦσαν ἀσυμβίβαστες πρὸς τὸν προορισμό μου ὡς μητέρας. Ἀνεζήτησα πάντοτε ὅ,τι μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ χαρὰ, νὰ βάλῃ στὴν ψυχή μου καὶ στὴ σκέψι μου ἁρμονία καὶ φῶς: Ὡραῖα ἀναγνώσματα, καλὴ μουσική, φωτεινὰ τοπία, ἁρμονικὰ ἀγάλματα, ὡραίους πίνακας. Ταυτοχρόνως σκεπτόμουν ὅ,τι καλὸ γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ, προσευχομένη νὰ γεννηθῇ ὑγιὲς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς καὶ νὰ γίνῃ ἕνας ἰσορροπημένος καὶ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος.

◆◆◆

»Εἰς ὅλα αὐτὰ —καταλήγει ἡ ἀρθρογράφος— νομίζω ὅτι ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία στὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουμε καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ συστήσω σὲ κάθε γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ γίνῃ μητέρα, νὰ ἀκολουθήσῃ τὶς συμβουλές μου, μαζὶ μ' ἐκεῖνες ποὺ θὰ τῆς δώσῃ ὁ ἰατρός της καὶ μὲ ὅσα θὰ τῆς ὑποδείξῃ τὸ βαθὺ ἔνστικτο ποὺ ἔχουμε μέσα μας ὅλες, σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς τῆς ζωῆς μας».

ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΑΛΛΑΝΤΙΕ

Ἡ συνταγὴ ποὺ σᾶς δίδει ἡ κ. Ζοζεφίνα Ἀλλαντιέ, ἀπαιτεῖ θυσίας. Ἀλλὰ εἶνε ἀλάνθαστος: Διαβάστε την...

ΤΥΧΗ - ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ Ἢ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ;

ΕΞΗΓΗΣΤΕ ΟΣΑ ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ, ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΤΕ

Καθημερινῶς ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἄγνωστες δυνάμεις κυριαρχοῦν τῆς ζωῆς μας, ὅτι ἡ σωτηρία μας ἢ ἡ καταστροφή μας ἐξαρτῶνται πολλάκις ἀπὸ γεγονότα καὶ περιστατικὰ ἀνεξάρτητα τελείως τῆς θελήσεώς μας.

Ἰδοὺ μερικὰ σχετικὰ παραδείγματα ποὺ δείχνουν ὅτι ἡ κυρίαρχος δύναμις ἐκδηλοῦται παντοῦ ὅταν καὶ ὅπως θέλει.

Δύο Νορβηγοὶ φοιτηταὶ ἐπέστρεψαν ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴν Ἀγγλία καὶ περπατοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα τῆς πόλεως Μπέργκεν, ὅπου εἶχαν ἀποβιβασθῆ πρὸς ἕνα προάστειον ὅπου ἐκατοικοῦσαν. Ὁ δρόμος τους τοὺς ἔφερε ἐμπρὸς εἰς μίαν νέαν ἐγκατάστασιν ἠλεκτροφόρου σύρματος ρεύματος ὑψηλῆς τάσεως ἑνὸς νέου ἐργοστασίου. Μόλις ἔφθασαν ἐδιάβασαν εἰς μίαν ἐφημερίδα ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἰς τὰς 9 τὸ πρωΐ, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπίσημος διοχέτευσις τοῦ ρεύματος.

—Εἶνε ὀκτώμισυ —εἶπε ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο φοιτητῶν κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του. Τὸ σύρμα δὲν ἔχει ἀκόμη ρεῦμα. Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν θὰ μπορέσω νὰ κρεμαστῶ μὲ τὰ χέρια καὶ νὰ φθάσω ἀπ' τὴ μιὰ κολῶνα στὴν ἄλλη.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν κουβέντα του καὶ ἄρχισε ν' ἀναρριχᾶται σ' ἕνα στύλο. Τρομαγμένος ὁ φίλος του ἔτρεξε καὶ τὸν ἔσυρε κάτω.

—Ἠλίθιε! τοῦ ἐφώναξε— ξεχνᾷς ὅτι τὸ ρολόϊ σου σημειώνει ἀγγλικὴ ὥρα;

Κατὰ τὴν νορβηγικὴν ὥρα πράγματι ἦταν κιόλας ἐνάμισυ καὶ τὸ ρεῦμα ἐντάσεως ἑκατὸν χιλιάδων βὸλτ διωχετεύετο εἰς τὸ σύρμα ἤδη ἀπὸ μισὴ ὥρα.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μία ζωὴ εἶχε σωθῆ ἀπὸ βέβαιον θάνατον ἀπὸ τὴν ἑτοιμότητα πνεύματος ἑνὸς συνανθρώπου.

Περιεργότερη ἐν τούτοις εἶνε ἡ περίπτωσις τῆς σωτηρίας ἀπὸ ἕνα οἱοδήποτε ἄψυχο ἀντικείμενο.

◆◆◆

Εἰς τὸ Μπρόμπεργκ τῆς Γερμανίας εἰργάζοντο στοὺς ἀγροὺς τρεῖς γεωργοί, ὅταν ἐνέσκηψε δυνατὴ θύελλα μὲ βροχή. Οἱ ἐργάται ἔτρεξαν νὰ προφυλαχθοῦν κάτω ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸ δένδρο. Ἡ τύχη ὅμως ἠθέλησε νὰ σπάσῃ τὸ τακοῦνι τοῦ ἑνός, ὁ ὁποῖος ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τὸ διορθώσῃ. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἤρκεσε γιὰ νὰ πέσῃ ἕνας κεραυνὸς καὶ νὰ σκοτώσῃ τοὺς δύο συναδέλφους του.

◆◆◆

Ἄλλο:

Εἰς τὸ Παρίσι, ἕνας μηχανικὸς γλυστρᾷ στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀπάνω σ' ἕνα κουκοῦτσι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐγένετο μία τρομερὴ ἔκρηξις εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτόν. Φαίνεται ὅτι ἕνας ὑπόγειος ἀγωγὸς ἀεριόφωτος εἶχε χαλάσει, τὸ ἀεριόφωτον εἶχε συσσωρευθῆ κάτω ἀπὸ τὸ ὁδόστρωμα καὶ κάποια ἐλαχίστη ποσότης ποὺ θὰ ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ ἀθέατη χαραμάδα τῆς ἀσφάλτου, θὰ ἔπιασε φωτιὰ ἀπὸ κάποιο πεταμένο τσιγάρο. Ἐὰν τὸ κουκοῦτσι δὲν εἶχε βρεθῆ στὸ δρόμο τοῦ μηχανικοῦ, ἡ ἔκρηξις θὰ εἶχε γίνει ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

◆◆◆

Ἕνα ἄλλο, ὄχι ὀλιγώτερο περίεργο περιστατικό, εἶνε αὐτό: Ἕνας πλούσιος Οὖγγρος γαιοκτήμων εἶχε πολλοὺς προσκεκλημένους σὲ μίαν ἑορτὴ καὶ εἶχε παραγγείλλει στρείδια. Ὅταν μία ἀπὸ τὶς κυρίες ἠθέλησε ν' ἀρχίσῃ νὰ φάῃ, τῆς ἔφυγε τὸ σφράγισμα ἀπὸ ἕνα δόντι καὶ ἐστάθηκε στὸ λαιμὸ κατὰ τόσο ἐπικίνδυνο τρόπο ποὺ ἐκόντεψε νὰ τὴν πνίξῃ. Ὁ γαιοκτήμων ἐσηκώθηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του τὴν ἐπῆγε σ' ἕνα γιατρὸ στὴν πλησιέστερη πόλι. Ἡ σύμπτωσις αὐτὴ ὑπῆρξεν αἰτία νὰ μὴ φᾶνε οἱ δυό τους στρείδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα δύο ἄλλοι ἐκ τῶν συνδαιτημόνων ἐδηλητηριάσθησαν, ἐνῷ οἱ ὑπόλοιποι ἀρρώστησαν βαρειὰ ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες.

◆◆◆

Συχνὰ συμβαίνει ὥστε μηδαμινὰ γεγονότα νὰ ἔχουν τεραστίας συνεπείας. Ἕνας μεγαλοεπιχειρηματίας τοῦ Λονδίνου ὁ Ἔντουαρντ Κόρμπετ, εἶχε συμμετάσχει πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸν προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν γιὰ τὴν κατασκευὴ μιᾶς γεφύρας καὶ εἶχεν ἐπιτύχει νὰ κατακυρωθῇ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ὑπὲρ αὐτοῦ. Τὴν προηγουμένη ἀκριβῶς τῆς ἐνάρξεως τῶν ἔργων ὁ Κόρμπετ ἐζήτησε καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλα τὰ σχέδια καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑποβληθοῦν τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία θὰ τὰ ἐνέκρινε τυπικῶς πλέον γιὰ ν' ἀρχίσουν αἱ ἐργασίαι τὴν ἐπαύριον. Κατὰ διαβολικὴν τελείως σύμπτωσιν, ὁ ἴδιος ὁ Κόρμπετ ἔχυσε μὲ μίαν ἀπρόσεκτη κίνησι ὁλόκληρο τὸ μεγάλο μελανοδοχεῖο του ἐπάνω στὰ σπουδαιότερα χαρτιά. Ἀπαραίτητοι ὑπολογισμοὶ ἔγιναν τελείως δυσανάγνωστοι. Καὶ ἐπειδὴ γιὰ νὰ ξαναγίνουν μαζὶ μὲ σχέδια τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐπίσης μουτζουρωθῆ, ἐχρειάστηκαν πάλι πολλὲς μέρες, ἡ κατασκευὴ τῆς γεφύρας κατεκυρώθη ὑπὲρ ἄλλου ἀναδόχου, πρὸς μεγάλην ζημίαν, φυσικά, τοῦ Κόρμπετ. Ἡ τύχη δὲν εἶχε πῆ ὅμως τὴν τελευταία της λέξι. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐργασία ἐστέκετο εἰς τὴν ἄκρη τοῦ βράχου ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ γέφυρα, μια αἰφνιδία δόνησις τοῦ ἐδάφους ἀπέσπασε ὁλόκληρον τὸν βράχον ἀπὸ τὴν ἀκτὴν καὶ τὸν ἐγκρέμισε στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ οὔτε τὸ πτῶμα του δὲν εὑρέθη.

Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

"Ἕνα συγκλονιστικὸ ἐρωτικὸ θαλασσινὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

Ἡ κουρσάρα Δέσποινα γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πατέρα της τὸν καπετὰν Μάρκο ποὺ τὸν σκότωσαν μὲ μπαμπεσιὰ οἱ Βενετσιάνοι γίνεται κουρσάρα καὶ παντρεύεται τὸν καπετὰν Μανέττα. Συμμαχοῦν κατόπιν μὲ τὸν Τοῦρκο ναύαρχο Μπαρμπαρόσσα καὶ καταστρέφουν τὸν Βενετσιάνικο στόλο στὸ Αἰγαῖο, ὁ δὲ Μπαρμπαρόσσας τοὺς δίνει γιὰ ἡγεμόνα τους τὴν Ἄνδρο. Ὁ Βενετσιάνικος στόλος ὅμως ἐπανέρχεται μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἀποπλύνη τὴν ἧττα του καὶ φθάνει στὴν Κρήτη. Ἐκεῖ πληροφορεῖται ὅτι τέσσερα χριστιανικὰ καράβια ἐφάνηκαν στ' ἀνοιχτὰ ἐρχόμενα ἐναντίον του. Εἶνε τὰ καράβια τῆς Κουρσάρας μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά.

22ον

Ἂς ἀφήσουμε τώρα προσωρινῶς τοὺς δυὸ στόλους, ποὺ εἶνε ἕτοιμοι νὰ ἀναμετρηθοῦν ἀναμεταξύ των, καὶ ἂς κάνουμε μιὰ βόλτα στὸ πέλαγος, κατὰ τὸ βορρηᾶ, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ποῦ εἶνε ἡ «Σκύλλα» καὶ ἡ ὡραία ἀρχικουρσάρα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά.

Τὸ περήφανο καράβι τὸ ἀφήσαμε κοντὰ στὴ Μῆλο μὲ τὴ μπουνάτσα. Ἡ Δέσποινα, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε κάτι πὼς ὁ ἄνδρας της, ὁ καπετὰν Μανέττας, θὰ κτυπηθῆ μὲ τοὺς Βενετσιάνους καὶ θὰ κινδυνεύση πάλι, πότε παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ στείλη τοὺς ἀνέμους του καὶ νὰ φουσκώσουν τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ της γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ μιὰν ὥρα ἀρχήτερα τὰ καράβια τοῦ ἀνδρός της, καὶ πότε βλαστημοῦσε σὰν παληὸς κουρσάρος. Ἦταν ὅλο νεῦρα. Ἀλλὰ στὴ δική μας τὴ θάλασσα δὲν βαστοῦν πολὺ οὔτε οἱ φουρτοῦνες, οὔτε οἱ μπουνάτσες. Μόνο στὸν ὠκεανὸ εἶνε στρωτοὶ οἱ καιροί. Ἐδῶ στὰ πέλαγα τοῦ λεβάντε, ἐκεῖ ποὺ εἶνε μπουνάτσα κάλμα ἔξαφνα σηκώνεται ἕνας ἀέρας ποὺ ἀναταράσσει τὴ θάλασσα, κι' ἐκεῖ ποὺ ἡ Νοτιὰ χαλᾶ τὸν κόσμο, ἔξαφνα παίρνει μιὰ προβέντζα καὶ ἡ Νοτιὰ φεύγει κυνηγημένη ἀπὸ τὸ Γέρο βορρηᾶ. Ἔτσι καὶ τώρα, ἐκεῖ ποὺ ἡ ξανθὴ κουρσάρα ἦταν ἀπηλπισμένη μὲ τὴν μπουνάτσα, ποὺ τόσες μέρες κρατοῦσε τὴ «Σκύλλα» καρφωμένη στὴ θέσι της, ἔξαφνα τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ ἄρχισαν νὰ φουσκώνουν καὶ οἱ λασκαρισμένες σικότες των νὰ κτυποῦν σὰν καμιτσιὰ ἀμαξάδων. Ἄρχισε νὰ φυσᾶ ἕνα βορρηαδάκι. Ἡ ἄσπρη ἐπιφάνεια τῆς ἀκύμαντης θάλασσας σιγὰ σιγὰ ἐμαύρισεν ὅλη.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! λέει ἡ Δέσποινα μὲ ἀνακούφισι καὶ κάνει τὸ σταυρό της.

Τὸ ἀεράκι ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα δυνάμωνε, τὰ πανιὰ τῆς «Σκύλλας» φούντωσαν γιὰ καλὰ καὶ τὸ περήφανο καράβι, δροσισμένο ἀπὸ τὶς μαυρισμένες πνοὲς τοῦ βορρηᾶ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ σὰν βαρβάτο ἄλογο ἄρχισε νὰ χοροπηδᾶ ἐπάνω στὰ κύματα. Ἡ σκυθρωπὴ ὄψι τῆς κουρσάρας φωτίσθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ λάμψι τῆς χαρᾶς. Τὰ χείλη της γελάσανε καὶ πάλι. Κάθησε ἡ ἴδια δίπλα στὸν τιμονιέρη καὶ κάθε τόσο ἔψαχνε μὲ τὰ κιάλια της τὸ πέλαγος ἀναζητῶντας μὲ λαχτάρα τὰ καράβια τοῦ ἀγαπημένου της.

◆◆◆

Ὁ λοστρόμος της, ὁ καπετὰν Ἀντώνης, ποὺ ἦταν παληὸς κουρσάρος κι' αὐτὸς καὶ δούλεψε χρόνια πολλὰ μὲ τὸν πατέρα τῆς Δέσποινας, τὸν καπετὰν Μάρκο, ἦταν ὄρθιος δίπλα στὴν ἀρχικουρσάρα καὶ κρατοῦσε μὲ τὸ χέρι του ἕνα ξάρτι. Τὸ καράβι, καθὼς ἐπήγαινε κατάπρυμα, ἔκανε δυνατὸ μπότσι. Ἦταν πιὰ βράδυ. Ὁ ἥλιος κατακόκκινος —σημάδι πὼς ὁ καιρὸς θὰ φρεσκάριζε ἀκόμη— ἑτοιμαζότανε νὰ βασιλέψη. Δὲν ἔβγαινε μιλιὰ οὔτε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λοστρόμου οὔτε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Δέσποινας. Μπροστὰ στὴν πλώρη οἱ ναῦτες τρώγανε καὶ κουτσοπίνοντας τραγουδούσανε τραγούδια τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πολέμου. Τραγούδια τοῦ ἔρωτα καὶ τραγούδια τῆς σκλαβιᾶς. Ξάφνου ὁ καπετὰν Ἀντώνης, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξη ἀπὸ τὸ νοῦ του κάποια κακὴ σκέψι ποὺ τὸν ἐβασάνιζε, γυρνᾶ καὶ λέγει στὴ Δέσποινα:

—Καπετάνισσα, δὲν κατεβαίνεις κάτω στὴν καμπίνα σου νὰ φᾶς λίγο καὶ νὰ κοιμηθῆς, τώρα ποὺ ὁ καιρὸς τρώγεται; Ἀφ' τὰ μεσάνυχτα κι' ἐκεῖ θἄχουμε φασαρίες μὲ τὸν καιρὸ καὶ θἆμαστε ὅλοι στὸ πόδι.

—Εὐχαριστῶ, καπετὰν Ἀντώνη. Νὰ μᾶς φέρουν νὰ τσιμπήσουμε ἐδῶ κάτι μαζὶ καὶ μαζὶ θὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας δίπλα στὸ τιμόνι. Κι' ἐγὼ βλέπω πὼς θἄχουμε φασαρίες ἀπόψε μ' αὐτὸν τὸ βορρηᾶ. Τοὔπαμε νὰ φυσήση μὰ ὄχι πάλι κι' ἔτσι. Αὐτὸς πάει νὰ φάη τὰ σίδερα.

—Πιὸ καλὰ φουρτούνα παρὴ μπουνάτσα, κάνει ὁ καπετὰν Ἀντώνης.

—Ἆ, ναί, σ' αὐτὸ ἔχεις δίκηο. Φώναξε, σὲ παρακαλῶ, τὸν μοῦτσο νὰ μᾶς φέρη καμμιὰ γαλέττα καὶ λίγες ἐληές.

Ὁ καπετὰν Ἀντώνης ἔκαμε ὅ,τι τὸν διέταξε ἡ καπετάνισσά του καὶ σὲ λίγο τὸ στρώσανε καὶ οἱ δυὸ στὸ φαγοπότι. Γαλέττα κι' ἐληές. Τί ἄλλο ἤθελαν; Εἴχανε ὅμως καὶ ἕνα μπουκάλι σαμιώτικο.

Ἡ Δέσποινα γέμισε τὰ δυὸ ποτήρια καὶ δίνοντας στὸν καπετὰν Ἀντώνη τὸ ἕνα πῆρε κι' ἐκείνη τὸ δικό της.

—Ἐβίβα, καπετὰν Ἀντώνη! Καλὸ τέλος!

—Ἀμήν, Παναγιά μου. Μὲ τὸ καλὸ ν' ἀνταμώσουμε τὸν καπετὰν Μανέττα.

Καὶ σὰν ρούφηξαν τὰ ποτήρια των, ὁ καπετὰν Ἀντώνης ρώτησε τὴ Δέσποινα:

—Καὶ γιὰ ποῦ ἔχουμε πλώρη;

—Μὰ μηδ' ἐγὼ ξέρω. Σὺ γιὰ ποῦ λὲς νὰ βάλουμε;

—Ἐγὼ λέω νὰ βάλουμε πλώρη γιὰ τὴ Γραμβοῦσα. Ἐκεῖ θἆνε φουνταρισμένος ὁ καπετὰν πασᾶς.

—Ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ μπορεῖ πάλι νὰ τράβηξε καὶ κατὰ τὴν Κάντια γιὰ νὰ χτυπήση. Γι' αὐτὸ ἐγὼ λέω νὰ ταξιδέψουμε ὅλη τὴ νύχτα κατάπρυμα. Ἕως τὴν αὐγή, ἂν φυσᾶ ἔτσι ὁ καιρός, θἆμαστε ἔξω ἀπὸ τὴν Κάντια. Ἂν δοῦμε πὼς ὁ καπετὰν Πασᾶς εἶνε ἐκεῖ κοντά, καλά, ἂν ὄχι, βάζουμε πλώρη κατὰ τὴ Γραμβοῦσα.

—Κι' ἂν πέσουμε πάνω σὲ βενετσιάνικα καράβια; ρώτησε ὁ καπετὰν Ἀντώνης.

—Ἂν πέσουμε πάνω σὲ βενετσιάνικα καράβια θ' ἀνοίξουμε τὶς μπουκαπόρτες τῆς «Σκύλλας» καὶ ὁ Θεὸς μαζί μας, ἀπήντησεν ἀμέσως ἡ Δέσποινα.

Τὰ μάτια τοῦ γέρου κουρσάρου βούρκωσαν στὴν παλληκαρίσια αὐτὴ ἀπάντησι τῆς ὄμορφης κουρσάρας καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του σιγανὰ ἔκανε μὲ θαυμασμό:

—Θαρρῶ πὼς βλέπω αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα σου, τὸν καπετὰν Μάρκο. Ἔτσι κι' ἐκεῖνος γύρευε πάντα τὸν κίνδυνο.

Φάγανε. Τὸ μπουκάλι τὸ σαμιώτικο ἄδειασε. Καὶ ὁ καιρὸς ὁλοένα κι' ἀγρίευε.

—Νὰ μουδάρουμε τὰ πανιά. Θὰ μᾶς τὰ φάη ὁ ἀγέρας. Καὶ ἐξ ἄλλου δὲν πρέπει νὰ φθάσουμε στὴ στεριὰ τῆς Κρήτης πρὶν φέξη καλὰ-καλά. Δὲν πᾶμε γιὰ ἐμπόριο. Πᾶμε γιὰ πόλεμο. Ἄκουσε κι' ἐμένα, καπετάνισσα.

—Καλά, καπετὰν Ἀντώνη. Κάμε ὅ,τι σ' ἀρέσει. Ἐγὼ θὰ κατεβῶ νὰ τὸν πάρω λίγο. Ἅμα ἰδῆς τίποτε ὕποπτο ξύπνα με.

Καὶ ἡ ξανθὴ κουρσάρα κατέβηκε στὴν καμπίνα της νὰ κοιμηθῆ. Ὁ καπετὰν Ἀντώνης διέταξε καὶ μουδάρανε τα πανιά. Ἡ «Σκύλλα» ἡσύχασε λίγο.

Τὸ πρωῒ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου φανήκανε τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης. Ἡ Δέσποινα, δροσερὴ σὰν τριαντάφυλλο τοῦ Ἀπρίλη, ἀνέβηκε στὴν κουβέρτα. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν μπούσουλα καὶ μιὰ στὸ πέλαγος. Κατάλαβε ἀμέσως ποῦ βρισκότανε.

—Τί λές, νὰ βάλουμε πλώρη γιὰ τὴ Γραμβοῦσα; ρωτᾶ ὁ λοστρόμος.

—Ὄχι, καπετὰν Ἀντώνη. Θὰ πᾶμε πολὺ γιαλὸ καὶ ὕστερα ἀλλάζουμε πλώρη. Πήγαινε τώρα νὰ ξεκουρασθῆς κι' ἐσύ. Κάτι μοῦ λέει πὼς θἄχουμε φασαρίες σήμερα, ἀπάντησε ἡ Δέσποινα.

Ὁ καπετὰν Ἀντώνης δὲν εἶπε ἄλλη λέξι καὶ τράβηξε γιὰ τὴν πλώρη. Ἡ Δέσποινα στάθηκε δίπλα στὸν τιμονιέρη μὲ τὸ κανοκιάλι στὰ χέρια. Καὶ ἡ «Σκύλλα» προχωροῦσε πάντα μὲ μουδαρισμένα πανιὰ κατάπρυμα.

Ἐκεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι τὸ καράβι ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν Κάντια σὲ ἀπόστασι 20 μιλλιῶν πάνω-κάτω. Σὰν εἶδε ἡ Δέσποινα πὼς δὲν ὑπῆρχε στὸ πέλαγος οὔτε ἕνα ἄσπρο πανὶ καϊκιοῦ γιὰ νὰ μάθη τίποτε, ἀποφάσισε νὰ βάλη πλώρη γιὰ τὴ Γραμβοῦσα.

Διέταξε τότε νὰ λύσουν τὶς μοῦδες τῶν πανιῶν καὶ ἀμέσως ἡ «Σκύλλα» γέρνοντας χαϊδευτικὰ τὴν κουπαστή της, ἔσχιζε τὰ κύματα μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς.

Ἐκεῖ κατὰ τὶς δυὸ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἀκούεται ἀπὸ τὴν πλωρηὰ βάρδια μιὰ φωνή:

—Στὴν πλώρη μας ἀκούγονται κανονιές!

Ἡ Δέσποινα ἀμέσως τρέχει στὴν πλώρη καὶ στήνει τ' αὐτί της.

—Ναί. Εἶνε κανονιές. Κάτι συμβαίνει. Ἰσᾶτε καὶ τοὺς κόντρα φλόκους καὶ τὸν μπαμπαφίγκο. Πρέπει νὰ φτάσουμε σύντομα στὸν τόπο ποὺ γίνεται ἡ ναυμαχία.

Οἱ διαταγές της γινήκανε ἀμέσως. Τὰ κατάρτια τῆς «Σκύλλας», ποὺ φορτώθηκαν καὶ μ' ἄλλα πανιά, τρίζανε σὰν νὰ ἤθελαν νὰ σπάσουν. Τὸ ἄξιο καράβι ἔκοβε μίλλια καὶ μίλλια. Καὶ οἱ κανονιὲς ὅλο καὶ δυνάμωναν. Δὲν πέρασε μιὰ ὥρα καὶ φάνηκαν οἱ καπνοὶ τῶν κανονιῶν καὶ τὰ κατάρτια τῶν καραβιῶν ποὺ πολεμοῦσαν. Ἡ Δέσποινα, φοβερὴ στὴν ὄψι, ἀνέβηκε στὰ μισὰ τοῦ καταρτιοῦ τῆς πλώρης μὲ τὸ κανοκιάλι στὰ χέρια καὶ μὲ τὴν τρόμπα-μαρίνα κρεμασμένη στὸ πλευρό της.

—Ἔ! παιδιά, χαλασμὸς κόσμου. Σήμερα θὰ τὸ δείξουμε πάλι. Ἡ «Σκύλλα» θὰ κάμη πάλι τὸ θαῦμα της! φώναξε ἡ Δέσποινα, μεθυσμένη ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς σὲ λίγο θὰ πολεμοῦσε πάλι.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Τί ἀνακαλύπτει ἐδῶ ἡ κυρία Χ;

Ἂν καὶ ἡ κυρία Χ διατηρεῖ τὸ παιδί της πάντοτε καθαρό, ἐν τούτοις παρατηρεῖ ὅτι τὸ δέρμα του σὲ μερικὰ μέρη εἶναι σκασμένο. Ἡ καθαριότης, λοιπόν, μόνη δὲν ἀρκεῖ. Διά νὰ ἀποφευχθοῦν τὰ σκασίματα καὶ οἱ ἐρεθισμοὶ πρέπει νὰ γίνωνται τακτικὲς ἐντριβὲς τοῦ δέρματος μὲ τὴν κρέμα NIVEA, ἡ ὁποία εἶναι μοναδικὴ δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν. Ἡ κρέμα NIVEA διά τῆς EUCERIT, τὴν ὁποίαν περιέχει, εἰσχωρεῖ βαθειὰ στὸ δέρμα, τὸ δυναμώνει καὶ τὸ καθιστᾷ ἱκανὸν πρὸς ἀντίστασιν, τὸ διατηρεῖ δὲ μαλακὸ σὰν βελοῦδο.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ μυροπωλεῖα. Τὸ μικρὸ κυτίον δραχ. 8.50, τὸ μεσαῖον δραχ. 15, τὸ μεγάλο δραχ. 30.

NIVEA CREME

ΟΙ ΝΕΑΡΕΣ ΧΗΡΕΣ...

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΠΑΝΤΡΕΥΩΝΤΑΙ;

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Τὸ σπουδαιότατο αὐτὸ πρόβλημα ἔχει ἀπασχολήσει τοὺς κοινωνιολόγους, ἀλλὰ καὶ τοὺς νομοθέτας πολλῶν κρατῶν, ἀλλὰ κανείς, καλύτερα ἀπὸ τὴν φύσιν, δὲν κατώρθωσε νὰ δώση μίαν λύσιν ἱκανοποιητικὴν εἰς ὅλες τὶς περιπτώσεις.

Μερικοὶ ἠθικολόγοι διατείνονται ὅτι ἡ χήρα δὲν πρέπει νὰ ξαναπαντρεύεται, γιατὶ τότε ἁμαρτάνει ὄχι μονάχα ἀπέναντι τῆς μνήμης τοῦ μακαρίτου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδίας τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔχει ἐμπρός της ἕνα κακὸ παράδειγμα.

Καὶ μέχρις ἑνὸς σημείου μπορεῖ νὰ ἔχουν δίκηο.

Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ ἐπιβάλη κανεὶς σὲ μιὰ νέα γυναίκα νὰ διατηρήση πίστιν πρὸς ἕνα νεκρό, ποὺ δὲν εἶνε πιὰ παρὼν γιὰ νὰ διεκδικήση τὰ δικαιώματά του, νὰ τῆς ἐκφράση καὶ αὐτὸς ἐμπράκτως τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπη του, νὰ τῆς ψιθυρίση λόγια τρυφερά, νὰ τὴν καθοδηγήση στὶς δύσκολες στιγμές, καὶ ν' ἀναλάβη τὶς εὐθύνες τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν δύο;

Ἐδῶ καὶ πενῆντα ἀκόμη χρόνια, στὶς Ἰνδίες ἐσυνήθιζαν νὰ καίνε ζωντανὲς τὶς χῆρες στὴν ἴδια πυρὰ ὅπου γινόταν ἡ ἀποτέφρωσις τοῦ πεθαμένου ἀνδρός των. Ἡ θρησκεία ἀπηγόρευε στὴ χήρα νὰ ἐπιζήση τοῦ ἀνδρός, καὶ ἂν ἐτύχαινε νὰ ἔχη κανεὶς πολλὲς γυναῖκες, τότε γινόνταν πραγματικὴ ἑκατόμβη γυναικείων θυμάτων, πολλὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελαν νὰ πεθάνουν.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία, ὅταν ἡ χώρα αὐτὴ ἦρθε στὴν ἀπόλυτη κυριαρχία τῆς Ἀγγλίας, ἀντιστάθηκε στὸ μακάβριο αὐτὸ ἔθιμο, τὸ ὁποῖον κατηργήθη, τοὐλάχιστον στὰ μεγαλείτερα κέντρα. Ἡ βασίλισσα, ποὺ ἐχήρεψε κ' ἐντύθηκε στὰ μαῦρα, ἀλλὰ δὲν ἐπῆγε μαζύ του στὸν ἄλλον κόσμο, ἂν καὶ τὸν ὑπεραγαποῦσε, ἔδινε τὸ παράδειγμα ἀπὸ τὸν θρόνον, ἕνα παράδειγμα ποὺ οἱ ὑπήκοοί της τῶν Ἰνδιῶν ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν μὲ ἀπερίγραπτη χαρά.

Σὲ πολλὲς ἄγριες χῶρες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς διατηροῦνται ἀκόμη μερικὰ βάρβαρα ἔθιμα τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἡ χήρα δὲν θάβεται βέβαια ζωντανή, ἀλλὰ ὑποχρεώνεται νὰ ζῆ χωρισμένη ἀπὸ ὅλους μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο μὲ σιδηρόφρακτο παράθυρο, πολὺ ψηλὰ ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ βλέπη ἔξω, νὰ μὴ βγαίνη ποτὲ ἀπ' ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ μὴ βλέπη πρόσωπο ἀνδρός.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ στὶς χῶρες αὐτὲς ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ καταστρατηγοῦν τοὺς ἀπανθρώπους αὐτοὺς νόμους. Ἂν ὅμως ἀνακαλυφθοῦν δικάζονται ἀπὸ ἕνα οἰκογενειακὸ δικαστήριο, ποὺ εἶνε συνήθως τόσο αὐστηρό, ὥστε τὶς καταδικάζει εἰς θάνατον. Γι' αὐτὸ πολλές, ἂν δὲν προφθάσουν νὰ φύγουν μακρυά, προτιμοῦν ν' αὐτοκτονήσουν παρὰ νὰ συλληφθοῦν.

Ἀλλὰ κ' ἐδῶ ἀκόμη στὴν Εὐρώπη, πολλὲς χῶρες εἶχαν παρόμοιες περίπου συνήθειες, μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου. Οἱ χῆρες δὲν μποροῦσαν νὰ ξαναπαντρευτοῦν, πρὸ παντὸς στὰ χωριὰ τῆς Ἰταλίας, καὶ μονάχα σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, ὅταν εἶχαν μικρὰ παιδιὰ νὰ θρέψουν καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν πουθενὰ τὴν παραμικρὴ βοήθεια, ἡ θρησκεία καὶ ἡ κοινωνία τοὺς ἔδινε τὴν ἄδεια νὰ ξαναπαντρευτοῦν.

◆◆◆

Ἡ χήρα ποὺ ἔχει παιδιὰ αἰσθάνεται βέβαια λιγώτερο τὴν ἔλλειψη τοῦ ἀνδρός της. Ἔχει τόσας ὑποχρεώσεις, τόσες φροντίδες καὶ ἀσχολίες, ποὺ δὲν τῆς μένει καιρὸς νὰ σκεφθῆ ὅτι ἔμεινε μόνη. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μητρότης κατευνάζει τὶς ἀπαιτήσεις τῆς σαρκός, μπορεῖ νὰ ὑποστῆ τὴν μοναξιὰ χωρὶς πειρασμούς.

Αὐτὸ ὅμως συμβαίνει ὅταν εἶνε γυναίκα δυνατή, ἱκανὴ νὰ κυβερνήση μόνη της τὸ οἰκογενειακὸ σκάφος νὰ ἐπιβάλη στὰ παιδιά της σεβασμὸν καὶ ὑπακοήν. Ἂν ὅμως εἶνε ἀνίκανη νὰ τὰ κάμη ὅλ' αὐτὰ καὶ ν' ἀναλάβη ὅλες τὶς εὐθύνες ποὺ ἀπαιτεῖ μιὰ οἰκογένεια, τότε εἶνε σωστὸ καὶ ἀπαραίτητον νὰ διαλέξη ἕναν σύντροφον. Πολὺ σπανίως ὁ μητρυιὸς εἶνε κακὸς μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γυναικός του, καὶ μιὰ νέα χήρα ποὺ ἔχει πεῖραν τῆς ζωῆς εἶνε πολλὲς φορὲς ἡ πειὸ ἰδεώδης σύντροφος.

Ἐν πρώτοις δὲν ἔχει ποτὲ πολλὲς ἀπαιτήσεις καὶ παράλογες, ξέρει πολὺ καλὰ μέχρι ποίου σημείου πρέπει νὰ ὑπολογίζη στὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρός της, ὥστε δὲν τοῦ δίνει μεγάλο βάρος καὶ συντελεῖ νὰ δοκιμάσουν καὶ οἱ δύο τὶς μικρὲς ἐκεῖνες ἀπολαύσεις ποὺ εἶνε τόσο συχνὲς στὴν οἰκογενειακὴ ζωή.

Παρουσιάζεται ὅμως ἕνα σπουδαιότατο ζήτημα: ἡ ἀνάμνησις τοῦ μακαρίτου, ποὺ μένει γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ ζωντανὴ στὴ μνήμη τῆς χήρας. Καὶ ὁ δεύτερος σύζυγος δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὸν κατηγορήση γιὰ τίποτε, πρῶτον ἐπειδὴ οἱ ἀπόντες ἔχουν πάντα δίκηο, κ' ἔπειτα γιὰ νὰ μὴν κακοφανῆ στὴν γυναίκα.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται νὰ τὸν ξεχάση αὐτὴ γρήγορα καὶ ν' ἀντικαταστήση στὴν καρδιά της τὴν εἰκόνα του μὲ τὴν ζωντανὴν παρουσία τοῦ δευτέρου ἀνδρός.

Ὁ νέος σύζυγος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ καταφέρεται ἐναντίον τοῦ προκατόχου του. Καὶ ἡ γυναίκα νὰ τὸν θυμᾶται ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερο. Τὸ πρῶτον καθῆκον της μετὰ τὸν γάμον εἶνε βέβαια νὰ ἐξαφανίση μίαν πρὸς μίαν ὅλες τὶς φωτογραφίες τοῦ μακαρίτου ποὺ βρίσκονται στὸ σπίτι. Μπορεῖ νὰ κρατήση μίαν, κρυμμένην σὲ κανένα συρτάρι, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν καὶ αὐτὴ θὰ χαθῆ, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς μετακομίσεως καὶ κανεὶς δὲν θ' ἀντιληφθῆ τὴν ἔλλειψίν της.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς οἱ γυναῖκες δὲν ξεχνοῦν εὔκολα καὶ ὅτι ὁ δεύτερος σύζυγος δὲν κατορθώνει πάντα νὰ ἐξακριβώση σὲ ποιὰ πτυχὴ τῆς μνήμης τῆς γυναίκας του βρίσκεται κρυμμένος ὁ προκάτοχός του. Αἰσθήσεις, καρδιά, αἰσθήματα, διάνοια, πόνο ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ διατηροῦν ἀκόμη τὰ ἴχνη τοῦ νεκροῦ;

Ἡ Ἄννα Λ' Ἔστε, ποὺ παντρεύτηκε τὴν πρώτη φορὰ μὲ τὸν Φραγκίσκον τοῦ Γκύζ καὶ σὲ δεύτερον γάμον ἐπῆρε τὸν ὡραιότατον Ἰάκωβον τῆς Σαβαΐας — Νεμούρ, ὥρισε μὲ διαθήκη νὰ θάψουν τὴν καρδιά της στὸν τάφο τοῦ Γκύζ καὶ τὸ κορμί της στὸν τάφο τοῦ Νεμούρ. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο μποροῦσε νὰ περηφανευτῆ ὅτι ἐπῆρε τὸ καλύτερο μερίδιο; Ὁ Ἰάκωβος τοῦ Νεμοὺρ σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά του τὸ πλασματάκι ἐκεῖνο ποὺ τὄχε ἀγαπήσει μὲ τόσο πάθος, ἐκατάλαβε ἆρα γε ποτὲ ὅτι στὴν καρδιὰ τῆς Ἄννας ἔμεινε ἄσβυστη ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Φραγκίσκον τοῦ Γκύζ;

Μάταιες αἰσθηματικὲς περιπλοκές. Πάντως, μιὰ χήρα χωρὶς παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ μείνη γιὰ πάντα χήρα, πρὸ παντὸς ὅταν εἶνε νέα. Μπορεῖ ὁποτεδήποτε νὰ ξαναβρῆ τὴν ἀγάπη καὶ δὲν πρέπει νὰ μὴ δοκιμάση τὴν χαρὰ τῆς μητρότητος, δημιουργοῦσα μιὰν οἰκογένεια ποὺ θὰ εἶνε γι' αὐτὴν πραγματικὴ παρηγοριὰ σὲ χαλεπώτερες μέρες.

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑΤΕ;

ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΛΕΓΟΥΝ : ΟΧΙ !...

Ἡ ἀξία τῶν γυναικῶν εἶνε σὰν τὴν ἀξία τῶν ἀδαμάντων: μέχρις ὡρισμένου ὄγκου καὶ ὡρισμένης διαυγείας τὰ διαμάντια ἔχουν ὡρισμένην ἀξίαν, τὴν ὁποίαν μποροῦμε εὔκολα νὰ ὑπολογίσουμε. Πέραν ὅμως ἀπὸ τὸ μέτρον αὐτὸ ἀρχίζουν νὰ χάνουν τὴν ἀξίαν τους.

Ἂν ὑπῆρχε μία πλάστιγγα ἀκριβείας ποὺ νὰ μᾶς ἔδινε τὴν ἀξία σὲ καράτια, θὰ μπορούσαμε εὔκολα νὰ καταλάβουμε ὅτι μιὰ γυναῖκα ποὺ ξέρει νὰ περπατήση εἶνε κατὰ χίλια καράτια ἀνώτερη ἀπὸ μίαν ἄλλην ποὺ δὲν ξέρει νὰ κάμη τὴν στοιχειώδη αὐτὴν κίνησιν.

Ἡ ζωὴ εἶνε τέτοια σήμερα, ὥστε τὸ περπάτημα ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους συντελεστὰς γιὰ τὴν ὕπαρξή μας. Καὶ ἀφοῦ ἡ μόδα θὰ μᾶς ἐπιβάλη τὸν χειμῶνα ἀκόμα πειὸ στενὰ φορέματα, ὁ κάθε διαβάτης, θὰ εἶνε εἰς θέσιν κυρία μου νὰ κρίνη ὅλες τὶς κινήσεις σας, ὡς τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια.

Πραγματικά, τὴν πρώτη κρίσι καὶ τὴν τελικὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα, τὴν κάνουμε ὅταν τὴν ἰδοῦμε νὰ περπατάη. Περπατῶντας μιὰ γυναῖκα ἐκδηλώνει ὅλην τὴν γοητείαν της καὶ τὴν χάριν, διασχίζοντας ἕνα πολυσύχναστον δρόμον συγκεντρώνει ἐπάνω της τὰ βλέμματα ὅλων τῶν ἀνδρῶν.

Μὴ διαμαρτυρηθῆτε, μὴν ἀγανακτήσετε, μὴν ἐννοεῖτε ὅτι τὸ νὰ σᾶς παρακολουθῆ ἕνας ἄντρας σᾶς δίνει ἐνόχλησιν, γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι λίγα πράγματα στὸν κόσμο σᾶς κολακεύουν σὰν αὐτό. Καὶ εἶνε πολὺ σωστὸ αὐτό, ἀφοῦ μάλιστα κάποια παραπονιόταν τώρα τελευταῖα ὅτι οἱ ἄνδρες ἔχασαν τὴν συνήθειαν καὶ τὴν τέχνη νὰ παρακολουθοῦν τὶς ὥμορφες κυρίες στὸ δρόμο.

Μία διάσημος ἠθοποιὸς ἀφηγόνταν ἐφέτος στὴν Βενετία τὴν φοβερὴ ἀπογοήτευσι ποὺ ἐδοκίμασε τὴν περασμένη ἄνοιξι, ὅταν ἕνας διακεκριμένος κύριος ποὺ τὴν παρατηροῦσε ἐνῷ αὐτὴ στεκόταν μπροστὰ στὴν προθήκη ἑνὸς κοσμηματοπωλείου, ἀφοῦ τὴν παρακάλεσε νὰ μπῆ μέσα καὶ νὰ διαλέξη ὅ,τι θέλει, ἀπεδείχθη πὼς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ καταστηματάρχης.

Ὥστε λοιπὸν οἱ ἄντρες δὲν ξέρουν πειὰ νὰ θαυμάζουν τὶς γυναῖκες ὅταν περπατοῦν; Καὶ οἱ γυναῖκες ξέρουν ἀκόμη νὰ περπατοῦν καὶ νὰ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνδρῶν;

Μιὰ μεγάλη γυναῖκα τῆς Ἀναγεννήσεως εἶπε ὅτι οἱ γυναῖκες, ὅταν περπατοῦν, πρέπει νὰ λικνίζωνται μονάχα ὅσον τοὺς ἐπιτρέπει ἡ φύσις. Σήμερα ὅμως, μὲ τὴν ἀθλητικὴν μόρφωσιν ποὺ παίρνουν τὰ κορίτσια, ἔχουν καταστρέψει ὄχι μόνον τὸ περπάτημα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνατομία τους. Θὰ ἔκαναν ὅμως πολὺ καλύτερα ἂν ἀκολουθοῦσαν τὸ ἔνστικτό τους καὶ ἂν ἐλικνίζοντο τόσο, ὅσο τοὺς ἐπιρέπει ἡ διαμόρφωσις τοῦ σώματός των.

Ὡστόσο, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀκολουθήση κανεὶς τὸ ἔνστικτον, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ μορφωθῆ. Ὅταν εἴμαστε δύο χρονῶν ξέρουμε νὰ μιλήσουμε καὶ νὰ περπατήσουμε. Ἂν ὅμως στὰ εἴκοσι χρόνια ὡμιλούσαμε ὅπως καὶ στὰ δύο, θὰ κάναμε ὅλον τὸν κόσμο νὰ γελάη μαζύ μας. Γιατὶ λοιπὸν τότε ἡ γυναῖκα δὲν μαθαίνει νὰ περπατᾷ, ὅπως μαθαίνει νὰ μιλάη;

Σ' αὐτὸ μποροῦν νὰ διευκολυνθοῦν ἀπὸ ἕνα γεγονὸς ποὺ δὲν τὸ σκέφτεται κανείς: τὸ μουσικὸν αἴσθημα. Οἱ στατιστικὲς ἀναφέρουν ὅτι τὰ 76 τοῖς ἑκατὸν τῶν γυναικῶν εἶνε προικισμένες μὲ μουσικὸν αἴσθημα. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῆτε καὶ νὰ σπουδάσετε τὸ περπάτημά σας ὅπως θὰ ἐσπουδάζατε ἕνα χορόν. Ἀρκεῖ νὰ κουνιώσαστε στὸ δρόμο σύμφωνα μὲ μιὰν μουσικὴ ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγῆ, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι δὲν θ' ἀκοῦνε.

Πηγαίνετε ἕνα πρωῒ στὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ, ὅταν οἱ μοδιστροῦλες καὶ τὰ κορίτσια ὅλων τῶν καταστημάτων πηγαίνουν στὴ δουλειά τους. Καὶ τὸ βράδυ, στοὺς ἴδιους δρόμους, ὅταν οἱ κυρίες βγαίνουν γιὰ νὰ ψωνίσουν. Τὸ πρωῒ θ' ἀκούσετε τὰ τακουνάκια τῶν κοριτσιῶν νὰ χτυποῦν στὸ πεζοδρόμιο γοργὰ καὶ ρυθμικὰ σὰν νὰ ἐχόρευαν βάλς. Καὶ τὸ ἀπόγευμα τὶς κυρίες νὰ περπατοῦν βαρειά, σὰν δεσποινίδες βυζαντινές.

Μελετῆστε ἀκόμα τὸ περπάτημα αὐτῶν τῶν κυριῶν ποὺ σέρνουν ἐλαφρὰ τὸ βῆμα, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ποὺ βαίνουν μὲ τὸν ἀργὸν χρόνο τῆς Τρίτης Σονάτας τοῦ Σοπέν. Παρακολουθῆστε ὅλους αὐτοὺς τοὺς βηματισμούς, διαλέχτε ποῖον σᾶς ἀρέσει ἢ αὐτὸν ποὺ ταιριάζει καλύτερα στὸν χαρακτῆρα σας καὶ προσπαθῆστε νὰ τὸν μιμηθῆτε. Δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο. Κάθε περίπατός σας θὰ εἶνε ἕνα μουσικὸ κομμάτι καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ σᾶς θαυμάζη, σὰν νὰ εἴσαστε μιὰ μεγάλη χορεύτρια.

Καὶ μὴν ἀλλάζετε μουσικὴ κάθε μέρα, οὔτε κάθε ἑβδομάδα.... Νὰ θυμόσαστε ὅτι ἂν θέλετε νὰ συγκεντρώσετε τὴν προσοχὴν τῶν ὁμοίων σας, δὲν πρέπει ν' ἀλλάζετε ποτὲ χτένισμα, ἄρωμα καὶ περπάτημα.

Μὴ στεκόσαστε ἐπιδεικτικῶς μπροστὰ στοὺς μεγάλους καθρέφτες τῶν καταστημάτων, γιατὶ ἔτσι θὰ δημιουργήσετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι στὸ σπίτι σας δὲν ἔχετε μεγάλον καθρέφτην. Ἂν ἔχετε συμπληρώσει τὰ δεκαπέντε χρόνια μὴν στηρίζεσθε στὸ ἕνα πόδι, ἐνῷ στεκόσαστε καὶ περιμένετε τὸ τράμ.

Νὰ σέβεσθε τοὺς νόμους τῆς κυκλοφορίας καὶ νὰ μὴ διασχίζετε ποτὲ τοὺς δρόμους προτοῦ δώση ὁ πόλισμαν τὸ σύνθημα. Γιατὶ ἂν σᾶς κάμουν τὴν παρατήρησιν θὰ γελοιοποιηθῆτε. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἄνδρες δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐπωφελεῖται μιᾶς στιγμιαίας ἀφηρημάδας τοῦ πόλισμαν γιὰ νὰ περάση στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, γιατὶ ἡ ἴδια ἐκείνη γυναῖκα, ἐπωφελουμένη μιᾶς στιγμιαίας ἀφηρημάδας τοῦ φίλου της, μπορεῖ νὰ τοῦ ἀδειάση τὸ πορτοφόλι.

Νὰ περπατᾶτε στὸ δρόμο σὰν νὰ βρισκόσαστε στὸ σαλόνι ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου καὶ νὰ βηματίζετε στὸ σαλόνι ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου σὰν νὰ βρισκώσαστε στὸ δρόμο. Περπατᾶτε ἐπειδὴ αὐτὸ σᾶς προκαλεῖ εὐχαρίστησιν καὶ ὄχι γιὰ νὰ σᾶς κυττάζουν οἱ ἄλλοι.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΫ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 12ης σελίδος)

ποίαν εὑρίσκετο ὁ Κάουντ.

Οἱ παλαιότεροι Ἀθηναῖοι ἐνθυμοῦνται καλῶς πόσον ὁ Ἄγγλος ἐκεῖνος πρεσβευτής, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησεν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὴν πατρίδα του ὡς πρεσβευτὴς ἐν Ἀθήναις, ἐσυνήθιζε νὰ λαμβάνῃ προσωπικὰς ἀντιλήψεις ἐπὶ ὅλων τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα τὸν ἐνδιέφερον καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην ἀντελήφθη τὸ σκάνδαλον τὸ ὁποῖον θὰ ἐξερρηγνύετο.

Ἐπέβη μιᾶς ἀγοραίας ἁμάξης καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν». Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν Κάουντ ἀλλὰ ἐπληροφορήθη ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς ὅτι ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς εὑρίσκετο ἐν ἀναισθησίᾳ, σχεδὸν ἐν ἀφασίᾳ καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζεν ἂν θὰ συνήρχετο καὶ πότε.

Μὲ τὴν ἀναλλοίωτον ψυχραιμίαν του ὁ Ἔλλιοτ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ τραύματος καὶ κατόπιν διηυθύνθη εἰς τὴν Πρεσβείαν.

Καμμίαν σημασίαν δὲν ἔδωσε διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἕλληνος ἀξιωματικοῦ καὶ κατὰ βάθος οὔτε διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Κάουντ. Ὅ,τι ἐνδιέφερε τὸν στυγνὸν ἐκεῖνον διπλωμάτην ἦτο τὸ σκάνδαλον καὶ μόνον τὸ σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐστρέφετο ἐμμέσως κατὰ τῆς πατρίδος του καὶ ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς συμπαθείας τῶν Ἀγγλοφίλων. Ἐσκέπτετο δηλαδὴ ὅπως ἕνας καλῶς ἐννοούμενος διπλωμάτης, τὸν ὁποῖον δὲν ἐνδιαφέρει οὔτε ἡ ζωὴ οὔτε ἡ καταστροφή, οὔτε ἡ τιμὴ ἀτόμων καὶ οἰκογενειῶν, ἀλλὰ μόνον τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος του.

—Ἐάν, εἶπε εἰς τὴν νεαρὰν λαίδην Κιμπερλέϋ, ἐὰν ὁ Κάουντ ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ κτυπήματός σας θὰ δώσετε εὐθύνας εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Νὰ εἶσθε ἀπολύτως βέβαιος, κύριε πρεσβευτά, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη ποὺ θὰ ἀποφύγω τὰς εὐθύνας. Θὰ ἐμφανισθῶ ἀνενδοιάστως ἐνώπιον τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης. Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶνε χώρα βάρβαρος διὰ νὰ ἰσχύουν αἱ ἑτεροδικίαι, συνεπῶς ἡ δικαιοσύνης τῆς πατρίδος μου, εἰς τὴν ὁποίαν τρέφω βαθεῖαν ἐκτίμησιν δὲν θὰ ἀσχοληθῇ περὶ τῆς πράξεώς μου.

—Ἀλλὰ τοῦτο, ἐξοχωτάτη λαίδη Κιμπερλέϋ, τῆς παρετήρησεν ὁ Ἔλλιοτ, δὲν εἶνε συμφέρον διὰ τὴν πατρίδα μας. Βεβαίως, ἐὰν ὁ Κάουντ ἀποθάνῃ θὰ κληθῆτε νὰ δώσετε λόγον ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων. Τοῦτο πρέπει νὰ ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπον καὶ θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ὑποδείξω αὐτὸν τὸν τρόπον.

Τῆς ὑπέδειξε τότε ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σκανδάλου καὶ πρὸς λύσιν τῆς ὑποθέσεως, ἥτις εἶχε τόσον περιπλακῆ, ὀρθὸν θὰ ἦτο νὰ ἐγκατέλειπε τὴν Ἑλλάδα.

Μποροῦσε κατὰ τὴν γνώμην του νὰ μεταβῇ ἐπί τινα χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐὰν ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὴν Ἀγγλίαν, ἢ εἰς τὴν Βιέννην, ἢ εἰς τὴν Ρώμην.

—Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρονικὸν διάστημα ὅπου ὁτιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ θὰ ἔχῃ λησμονηθῆ, ἐὰν νομίζετε ὅτι εἶνε ὀρθόν, ἐπανέρχεσθε εἰς τὰς Ἀθήνας.

—Δὲν θὰ φύγω ποτὲ μόνη ἐξ Ἑλλάδος, κύριε πρεσβευτά, ἀπήντησεν ἡ Ἔλλινορ.

—Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται, λαίδη, νὰ ἐκλέξετε τὴν συνοδεία σας, τῆς εἶπε μὲ ἀπάθειαν καὶ πανουργίαν ὁ διπλωμάτης ἐκεῖνος.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Ἔλλιοτ καὶ ἡ ἰδέα του καθὼς καὶ οἱ ψύχραιμοι καὶ ἀπαθεῖς λόγοι του ἄρχισαν νὰ ἐπηρεάζουν τὴν Ἔλλινορ.

Ἐὰν μποροῦσε νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τὸν Φίλιππο στὴν Αἴγυπτο ἢ στὴ Βιέννη ἢ στὴ Ρώμη, τότε θὰ ἀπετέλει μίαν εὐτυχῆ λύσιν, ἀλλὰ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ζάρμπα τὴ συνεκίνει σφοδρότατα.

Δὲν ἤξερε ποιὰ ἦτανε ἡ κατάστασις τοῦ ἱπποτικοῦ ἐκείνου νέου.

Τὰ ὅσα τῆς εἶπε ὁ Ἔλλιοτ περὶ τοῦ Κάουντ τὴν ἔκαμαν νὰ αἰσθανθῇ μιὰ βαθειὰ ὄχι μόνον ἱκανοποίησι ἀλλὰ καὶ εὐχαρίστησι.

Ὁ σοβαρὸς τραυματισμὸς τοῦ Κάουντ ἀπὸ τὸ χέρι της καθίστα ἀδύνατον νέαν μονομαχίαν μὲ τὸν Φίλιππον.

Ἐὰν ὁ Ζάρμπας ἐσώζετο ἀπὸ τὸ βαρύτατον τραῦμα του, ὅλα θὰ πήγαιναν καλά, ἐὰν ὅμως ἀπέθνησκε καὶ ἡ ἰδία καθὼς καὶ ὁ Φίλιππος θὰ ᾐσθάνοντο ἀκουσίως ὅτι θὰ τοὺς καθίστατο ἐφιάλτης ὁ θάνατος τοῦ γενναίου καὶ ἱπποτικοῦ ἐκείνου ἀνδρός, ποὺ ἔσπευσε νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωή του γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Φίλιππο καὶ τὸν ἔρωτά της.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΑΥΡΙΟΝ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Η «ΣΚΝΙΠΑ»

Τὸ νέον εὐθυμογραφικὸ καὶ σατυρικὸ περιοδικόν

Συνεργασία τῶν 30 καλυτέρων εὐθυμογράφων καὶ σκιτσογράφων μας, ποὺ θὰ τοὺς δῆτε πράγματι νὰ γράφουν στὸ κἄθε φύλλο μας μὲ τὶς ὑπογραφές των καὶ ὄχι μὲ λόγια καὶ ὑποσχέσεις, ὅτι δῆθεν θὰ γράφουν.

Η «ΣΚΝΙΠΑ»

Θὰ εἶνε τὸ περιοδικὸν ποὺ θὰ ἔχῃ πάντοτε ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ

καὶ θὰ σᾶς κάνει νὰ σπαρταρᾶτε στὰ γέλια, διότι θὰ εἶνε γραμμένο μὲ γνήσιο καὶ σπιρτόζικο ΑΤΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η «ΣΚΝΙΠΑ»

Θὰ τσιμπᾶ, θὰ κεντρίζῃ, θὰ σατυρίζῃ, θὰ σᾶς κάνει νὰ γελᾶτε μὲ τὴ καρδιά σας καὶ νὰ ξαφνιάζεσθε, διότι θὰ ἔχῃ πικάντικο κουτσομπολιό, ἔξυπνο πείραγμα, πνεῦμα πραγματικὸ Ἀθηναϊκό.

Η «ΣΚΝΙΠΑ»

Θὰ ἐκδίδεται πάντοτε μὲ Εὐρωπαϊκὲς πολυχρωμίες, μὲ σπαρταριστὲς γελοιογραφίες, μὲ κέφι πραγματικό.

Θυμηθῆτε ὅλοι νὰ ζητήσετε ΑΥΡΙΟΝ ΣΑΒΒΑΤΟΝ τὴν

«ΣΚΝΙΠΑ»

μὲ 2 ΜΟΝΟΝ δραχ... διὰ νὰ ἰδῆτε τὶ εἶνε σάτυρα καὶ πνεῦμα, γνήσιο καὶ τσουχτερό.

«Η ΣΚΝΙΠΑ» ἐκδίδεται ἀπὸ τοὺς συνεργάτας τοῦ «ΕΡΓΟΥ» καὶ πρέπει νὰ τὴν διαβάζουν ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μας.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(Διαλεγμένα ἀπὸ τὰ καλύτερα) —

—Πῶς; Γράφεις στὴ φίλη σου Ἑλένη καὶ τῆς στέλνεις τὸ γράμμα στὸ 4ο σύνταγμα; Μὰ τί δουλιὰ κάνει ἐκεῖ; Εἶνε καντινιέρα;

—Ὄχι, μαμάκα... λοχίας!

◇◇◇

—Ξέρετε, δεσποινίς, ποιὰ εἶνε ἡ ὡραιοτέρα λέξις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης;

—;;;

—Τὸ «ναὶ» ποὺ θὰ πῆτε μπροστὰ στὸν παπᾶ, ἂν δεχθῆτε νὰ γίνεται σύζυγός μου.

◇◇◇

—Ἀγάπη μου, δός μου πεντακόσια φράγκα νὰ πάρω ἕνα καινούργιο καπέλλο. Τὰ χαμηλὰ καπέλλα πέσανε καὶ εἶνε τῆς μόδας τὰ ψηλά.

—Ἔ... καὶ δὲν τὸ τραβᾷς λίγο νὰ.... ψηλώσῃ!...

◇◇◇

—Ξέρεις, ἀγάπη μου, ἡ μαμὰ σοῦ στέλνει πολλὰ φιλιὰ μέσα στὸ γράμμα της.

—Ἄ... εὐχαριστήθηκα ποὺ τὴν ἔπαθε. Ἔχω τρεῖς μέρες νὰ ξυριστῶ!

◇◇◇

—Μαρία, ἔμαθα πῶς δέχεσαι τὸ φίλο σου κάθε βράδυ στὴν κουζίνα καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν μ' ἀρέσει καθόλου.

—Καὶ μένα δὲν μ' ἀρέσει, κυρία, καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν δέχουμαι στὸ μπουντουάρ σας!

◇◇◇

—Ναί, δὲν λέω, ἡ προῖκα της εἶνε σημαντικωτάτη... ἀλλὰ πάλι... κωφάλαλη νὰ παντρευτῶ;

—Τί; Καὶ τί παραπάνω θέλεις;

◇◇◇

—Ἀγόρασα στὴ γυναῖκα μου μιὰ ἠλεκτρικὴ σκούπα.

—Τί εὐγενικὴ πρόθεσις.

—Ναί... γιατὶ εἶχα βαρεθῆ νὰ σκουπίζω κάθε πρωῒ μόνος μου!

◇◇◇

—Τ' ἀγαπᾷς τὰ ζῶα ἐσύ;

—Ναί... πολύ.

—Καὶ ποιὸ ζῶο προτιμᾷς;

—Λαγὸ στιφάδο!...

◇◇◇

Ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας συναντᾷ στὸ καφφενεῖο λίγη ὥρα μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἕναν ἐνορίτη του.

—Εἶδα τὴ γυναῖκα σας τώρα τὸ πρωῒ στὴ λειτουργία, τοῦ λέει. Τὴν κακομοίρα τὴν λυπήθηκα. Ἔβηχε τόσο πολὺ ποὺ τὴν κύτταζε ὅλος ὁ κόσμος. Εἶνε ἄρρωστη μήπως;

—Ἄ, μπᾶ... ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ σύζυγος. Ἀλλὰ φοροῦσε καινούργιο καπέλλο!

◇◇◇

Μία νέα μπαίνει σ' ἕνα κατάστημα ποὺ πουλάει ᾠδικὰ πτηνὰ καὶ ρωτάει πόσο τἄχουν τὰ καναρίνια.

—Γιὰ σᾶς 80 δραχ. κυρία μου, τῆς λέει ἕνας ὑπάλληλος.

—80; Δὲν κάνει 70;

—Ἀδύνατο. Καὶ αὐτὸ ποὺ σᾶς εἴπαμε εἶνε τιμὴ ἐργοστασίου!...

◇◇◇

Ἡ κυρία στὴ νέα καμαριέρα της:

—Γιατί κουβάλησες, παιδί μου καὶ τὸ ποδήλατό σου μαζί; Σκέφτεσαι νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς μήπως;

—Ναί, κυρία... μ' ἀρέσει νὰ ξεσκάω λιγάκι ἅμα δὲν ἔχω δουλειά. Ἐκτὸς καὶ ἂν θέλετε νὰ φέρω τὸ πιάνο μου!...

◇◇◇

—Πολὺ νόστιμη ἡ κορδέλλα τοῦ καπέλλου σας, δεσποινίς.

—Ἀλήθεια, σᾶς ἀρέσει; Εἶνε ἀπὸ κεῖνα τὰ χαρτιὰ μὲ τὴν κόλλα, ποὺ χρησιμοποιοῦν στὰ σπίτια γιὰ νὰ πιάσουν τὶς μυῖγες. Δὲν εἶνε πρακτικὸ γιὰ τὴν ἐξοχή;

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς Τελευταῖα μοντέλλα, μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς

18 καρατ. τὸ ζεῦγος δραχ. 850
14 » » » » 750
12 » » » » 650
10 » » » » 600
8 » » » » 500
6 » » » » 425

Ἀγοράζομεν κοσμήματα. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης δι' ἐπισκευὰς ἀμερικανικῶν ὡρολογίων. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικὰ δακτυλίδια Σμάλτα

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8 Τηλ. 28-407, καὶ Πανεπιστημίου 50 παρὰ τὴν Ὁμόνοια. Τηλ. 20-441.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον

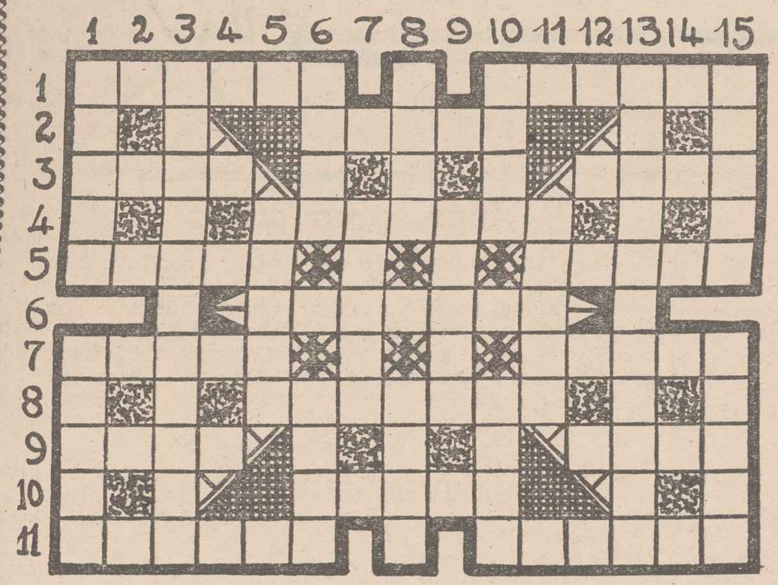

Νέα σειρὰ

ΑΡΙΘΜΟΣ : 16

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1.— Κινηματογράφος τῆς πρωτευούσης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀποτελεῖ τὴν τελειότητα. — Γαλλὶς ἠθοποιὸς ἡ ὁποία πρωταγωνιστεῖ εἰς τὴν «Κάτια», ταινία ἡ ὁποία θὰ εἶνε, ἀναμφισβητήτως, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα τῆς κινηματογραφικῆς περιόδου (τὸ ἐπώνυμόν της).

2.— Πτηνὰ ἔχοντα μελῳδικὴν φωνήν.

3.— Τὸ ἐπώνυμον Γερμανίδος ἠθοποιοῦ, ἡ ὁποία ἔπαιξε πρὸ ἐτῶν τὸν ρόλον τῆς «Νανᾶς» τοῦ Ζολᾶ. — Σύνδεσμος χρονικός.

4.— Ἀνακινῶ, φέρω τὰ ἄνω κάτω.

5.— Ἐμφανίζεται συγχρόνως ἐπὶ τοῦ στερεώματος καὶ ἐπὶ τῆς ὀθόνης τῶν τελευταίων θερινῶν κινηματογράφων. — Μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας.

6. — Τμῆμα τῆς Παλαιστίνης καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ὁλόκληρος ἡ Παλαιστίνη.

7.— Ἑορτὴ τῶν Ἑβραίων, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπελευθερώσεώς των ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων, μεγάλη ἑορτὴ τῆς Χριστιανωσύνης. — Εἷς τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Νῶε.

8.— Ἡ ἀποτελουμένη ἐκ στίχων, ἡ εἰς στίχους γραμμένη.

9.— Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Μυθολογία, θυγατέρες τῆς Θέμιδος καὶ τοῦ Διός, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, σύνοδοι τοῦ Ἡλίου. — Συμφωνία, κανών.

10.— Τὸ πωλούμενον ἀντὶ χρημάτων.

11.— Ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ καλλιεργούμενος ἢ κηπευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, αὐτοφυής. — Ὁ ἀποτελῶν τὸ ἕτερον ἐκ τῶν δύο ἴσων μερῶν ἑνὸς πράγματος ἢ ποσοῦ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1.— Τὸ κυριώτερον στοιχεῖον, ἡ βαθυτέρα ἔννοια, ἡ κεφαλαιώδης σημασία.

3.— Ὅπως συνήθως, πρωταγωνιστεῖ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Τζίντζερ Ρότζερς εἰς τὴν νέαν ταινίαν «Στοῦ χοροῦ τὸν ἴλιγγο» τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς παρουσιάσῃ πρῶτον τὸ «Ρέξ».

5.— Σύνολον τριῶν προσώπων ἢ πραγμάτων.

6.— Σύνολον προσώπων ἀνηκόντων εἴς τινα τάξιν, ὀργάνωσιν ἢ ἐπάγγελμα. — Πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν φασιανίδων, ἔχουν μικροτάτην οὐρὰν καὶ ὡραῖον πτέρωμα.

7.— Μέρος τοῦ ἐμπορικοῦ πήχεως (δημοτική).

8.— Πόλις τῆς Ἰταλίας, περίφημος διὰ τὸν περίεργον πύργον της. — Ἔχουν μόνον οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ πίθηκοι.

9.— Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σκάπτω.

10.— Τόπος λατρείας τοῦ Θεοῦ παρὰ χριστιανοῖς. — Ἐργαλεῖον ἐκ σκληροῦ χάλυβος, φέροντος χαραγὰς ἢ ὀδόντας.

11.— Ἡ θέλγουσα τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν ψυχήν.

13.— Φυτὸν παράγον παχύρευστον καὶ κολλώδη ὕλην.

15.— Σύνολον ἀνθρώπων συνδεδεμένων πνευματικῶς καὶ ψυχολογικῶς ἀναμεταξύ των, διὰ κοινοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος. — Παρ' ὅλον τὸν μεγάλον ἀριθμόν των, σπανίως ὑπάρχει... κενὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς τῶν ἔργων τοῦ «Ὀρφέως».

Λ. ΔΕΠ.—

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Ὁ Μπάρμπα Μαθιὸς χθὲς τὸ βράδυ ἄργησε νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι του καὶ ἡ κυρία του δὲν εἶνε διόλου εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἀργοπορία αὐτή. Τί τοῦ συνέβη ἆρα γε ; Ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἐκράτησαν οἱ φίλοι του, γιὰ νὰ παίξῃ κανένα τάβλι μαζί τους, ἐσκέπτετο θυμωμένη ἡ ὀλίγον ἄγρια σύζυγος τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γυναῖκα τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ ὅμως δὲν ἐσταματοῦσε αὐτοῦ, ἤθελε νὰ δείξῃ στὸν ἄνδρα της ὅτι ἦταν ἱκανὴ γιὰ ὅλα καὶ.... πολὺ ἔξυπνη !

Γι' αὐτὸ, λοιπόν, μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ δρόμου νὰ ἀνοίγῃ μὲ προφύλαξι, ἔτρεξε καὶ φώναξε στὸν ἄνδρα της :

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ὁ κύριος τέτοια ὥρα ;

Ὁ Μπάρμπα Μαθιὸς παρετήρησεν ὅτι ἡ γυναῖκα του ἦταν πολὺ θυμωμένη, καὶ τὴν ἐκύτταξε ἱκετευτικὰ Τὸ βλέμμα του αὐτὸ δὲν κατώρθωσεν ὅμως τίποτε ἀπολύτως καὶ γι' αὐτὸ προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ :

—Μὴ θυμώνῃς ἄδικα ἀγαπημένη μου γυναικούλα... Φαντάσου ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ἐπέστρεφα θὰ ἔπρεπε νὰ κάμω μίαν ἐπίσκεψι στοῦ φίλου μας Μπάρμπα— Πέτρου, ἐπειδὴ μου εἶπαν, καὶ θὰ τὸ γνωρίζῃς καὶ σὺ ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶνε βαρειὰ ἄρρωστη....

Ἐκτύπησα, λοιπόν, τὸ ἠλεκτρικό τους κουδοῦνι καὶ βλέπω τὸν Μπάρμπα — Πέτρο νὰ μοῦ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα χλωμὸς καὶ καταλυπημένος.

—Τὶ σύμπτωσις ! ἐφώναξε μόλις μὲ εἶδε. Θέλεις Μαθιὲ, νὰ μὲ βοηθήσῃς λιγάκι ; Ἡ γυναῖκα μου εἶνε ἄρρωστη, ἡ ὑπηρέτρια ἀπουσιάζει καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτὰ μοῦ ἐχάλασε ἡ ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις καὶ ἔχω φῶς στὸ σπίτι μου... Δὲν γνωρίζω οὔτε κι' ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα....

Μόλις τὰ ἤκουσα ὅλα αὐτὰ... ἔ, μὲ γνωρίζεις βέβαια καλά, εἶμαι ἐνεργητικὸς καὶ ἔξυπνος... Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ὅλη ἡ ἐγκατάστασις λειτουργοῦσε θαυμάσια. Ὁ Μπάρμπα — Πέτρος μοῦ προσέφερε ἕνα [illegible] γιατὶ καταλαβαίνεις τὸν ἔβγαλα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀμηχανία καί....

Ὁ Μπάρμπα Μαθιὸς δὲν ἐπρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορία του, ἕνα γερὸ χαστοῦκι καλλιτεχνικὰ δοσμένο τὸν μετέτρεψε σὲ πυροτέχνημα.

Μοῦ λὲς ψέματα, ἐφώναξε κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμό της ἡ γυναῖκα τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ.

Μήπως μπορεῖτε νὰ βρῆτε πειὸ σημεῖο τῆς ἀνωτέρω φανταστικῆς ἱστορίας τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ στὴ γυναῖκα τοῦ τελευταίου ὅτι ὁ ἄνδρας της ἐψεύδετο ;

◇◇◇

ΛΕΞΕΙΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 12

Νὰ εὑρεθοῦν ἐντὸς πέντε λεπτῶν εἴκοσι λέξεις τῆς καθαρευούσης οἱ ὁποῖες νὰ λήγουν ὅλες εἰς «ΧΟΣ».

Π. Χ. «Τσέ—ΧΟΣ»

«Η — ΧΟΣ»

Τὰ παραδείγματα δὲν λογαριάζονται.... Καὶ τὰ δεκαπέντε ὀνόμαστ πρέπει ν' ἆεῖνε Οὐσιαστικά, ὄχι ἐπίθετα. Ἐπίσης, δὲν πρέπει νὰ εἶνε σύνθετα.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΥΗ' ΑΡΙΘΜΟΝ 15

Ὁριζοντίως:

1) ΠΛΕΩ — ΙΩΤΑ. 2) ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ 3) ΑΡΓΩ — ΑΡΧΗ. 4) ΡΩΜΑΙΟΣ. 5) ΑΡΩΓΗ — ΦΕΥΓΩ. 6) ΓΑΡΓΑΡΑ. 7) ΑΡΓΙΑ — ΖΗΤΩΝ. 8) ΣΤΑΛΑΖΩ. 9) ΒΟΑΣ — ΕΣΣΗ. 10) ΩΟΛΕΥΚΩΜΑ. 11) ΞΗΡΑ — ΡΗΜΑ.

Καθέτως:

1) ΠΡΑΓΑ — ΑΜΒΙΞ. 3) ΓΕΩΡΓΙΑ. 4) ΩΘΩ — ΣΩΑ. 5) ΡΗΓΑΣ. 6) ΟΡΓΩ — ΤΕΛΩ. 7) ΜΥΡΙΑ. 8) ΜΑΡΑ — ΛΟΥΩ. 9) ΙΛΑΡΑ. 10) ΟΚΙΟ — ΖΕΩΝ 11) ΣΦΑΖΩ. 12) ΙΣΑ — ΕΑΡ. 13) ΡΕΥΣΤΟΣ. 15) ΑΝΗΚΩ — ΝΟΗΜΑ.

◇◇

Συναρμολόγησις

Εἰς τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον κλισὲ φαίνεται καθαρὰ εἰς ποῖο μέρος τοῦ τετραγώνου τῆς παρελ-

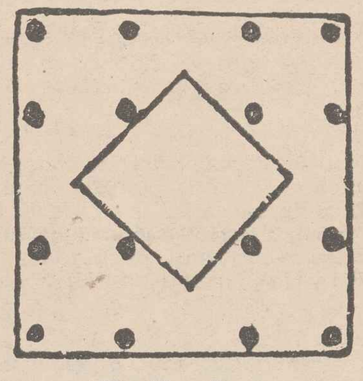

θούσης ἑβδομάδος ἔπρεπε νὰ χαραχθῇ τὸ ζητούμενον μικρότερον καὶ ἴσον εἰς ἔκτασιν μὲ τὸ ἓν τέταρτον τοῦ μεγάλου.

◇◇

Τὸ ὡρολόγιον

1) ΙΙΧ, δὲν ὑπάρχει παρόμοιος λατινικὸς ἀριθμός, ἀφ' ἑτέρου, τὸ ΙΙΙΙ γράφεται συνήθως ΙΥ

2) Τρεῖς ἀριθμοὶ δὲν εὑρίσκονται εἰς τὴν θέσιν των : τὸ ΙΥ, τὸ Υ καὶ τὸ ΥΙ

3) Ἕνας ἀριθμὸς δὲν ἀναφέρεται διόλου : τὸ ΥΙΙ

4) Ὁ ὡροδείκτης καὶ ὁ λεπτοδείκτης δὲν εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν τους, διότι, ἐφ' ὅσον ὁ λεπτοδείκτης δὲν ἔχει φθάσει ἀκόμη στὴν ὥρα (δηλαδὴ στὸ δώδεκα). Ὁ ὡροδείκτης ἔχει περάσει τὶς τρεῖς καὶ προχωρεῖ πρὸς τὶς τέσσαρες.

◇◇

Πρόσθεσις

3	3	3	3	3
	4	3	4	3
	3	4	3	4
	3	3	3	4
4	4	4	4	4

Καθὼς βλέπετε, εἰς τὸν ἀνωτέρω πίνακα, τὸ πρᾶγμα ἦταν ἁπλούστατο, κάθε τρίγωνο ἀντιπροσώπευε τὸν ἀριθμὸν «3» καὶ κάθε τετράγωνον, τὸν ἀριθμὸν «4».

◇◇

Λέξεις

ΑΡΙΘΜΟΣ : 13

Τέρας — Πασᾶς — Μονὰς
Τριὰς — Ριπὰς — Ἄννας
Βύζας — Γῆρας — Δέμας
Ἑλλὰς — Ἐμβὰς — Σκιὰς
Ἠλίας — Ἰλιὰς — Θωμᾶς

Δημοσιεύομεν ἀνωτέρα δεκαπέντε λέξεις πέντε γραμμάτων ἑκάστη αἱ ὁποῖαι τελειώνουν ὅλες εἰς «ΑΣ»

Ὑπάρχουν, φυσικά, ἀκόμη πολλὲς λέξεις ποὺ ἀπαντοῦν στὸ πρόβλημα τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος καὶ αἱ ὁποῖες δὲν δημοσιεύονται εἰς τὸν ἀνωτέρω πίνακα.

◇◇◇

Ἡφαίστεια

1) Τὸ ἡφαίστειον «Φουτζιγιάμα» εὑρίσκεται εἰς τὴν :

Κίναν, Περσίαν, Ἀραβίαν, Ἰαπωνίαν, Σιβηρίαν.

2) Τὸ ἡφαίστειον «Στρόμπολι» εὑρίσκεται εἰς τὴν :

Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ἱσπανίαν, Πορτογαλίαν, Ἰταλίαν.

3) Τὸ ἡφαίστειον «Ἕκλα» εὑρίσκεται εἰς τὴν :

Ἰρλανδίαν, Μάλταν, Ἰάβαν, Ἰσλανδίαν, Μαδαγασκάρην.

4) Τὸ ἡφαίστειον «Βεζούβιος» εὑρίσκεται παρὰ :

τὴν Ρώμην, τὸ Μιλᾶνον, τὴν Βενετίαν, τὴν Νεάπολιν, τὴν Τεργέστην.

5) Τὸ ἡφαίστειον «Κρακατόα» εὑρίσκεται :

εἰς τὴν Βολιβίαν, εἰς τὴν Μαλαισίαν, εἰς τὸ Μεξικόν, εἰς τὴν Ἀργεντινή, εἰς τὴν Χιλή.

6) Τὸ ἡφαίστειον «Αἴτνα» εὑρίσκεται :

Εἰς τὴν Ρωσσίαν, εἰς τὴν Κούβαν, εἰς τὸ Βόρνεο, εἰς τὴν Σικελίαν, εἰς τὴν Νορβηγίαν.

Ἕνα ἐκ τῶν ὀνομάτων ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ ὄνομα ἑκάστου ἡφαιστείου, εἶνε τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, τῆς χώρας ἢ τῆς νήσου παρὰ τῆς ὁποίας ἢ ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκεται αὐτό.

Πρέπει λοιπὸν τώρα, ἐντὸς δέκα δευτερολέπτων νὰ διαγραφοῦν τὰ τέσσαρα ἄλλα ὀνόματα καὶ νὰ μείνῃ μόνον τὸ πραγματικὸν ὄνομα τῆς πόλεως ἢ τῆς Χώρας παρὰ τῆς ὁποίας εὑρίσκεται πράγματι ἕκαστον τῶν ἓξ ἡφαιστείων :

ΦΟΥΤΖΙΓΙΑΜΑ, ΣΤΡΟΜΠΟΛΙ, ΕΚΛΑ, ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΚΡΑΚΑΤΟΑ, ΑΙΤΝΑ.

Τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων θὰ σᾶς εἶνε ἀσφαλῶς γνωστά.

Τὸ σύνολον τῶν ζητουμένων διαγραφῶν πρέπει νὰ γίνῃ ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ.

Μαγικὴ εἰκὼν

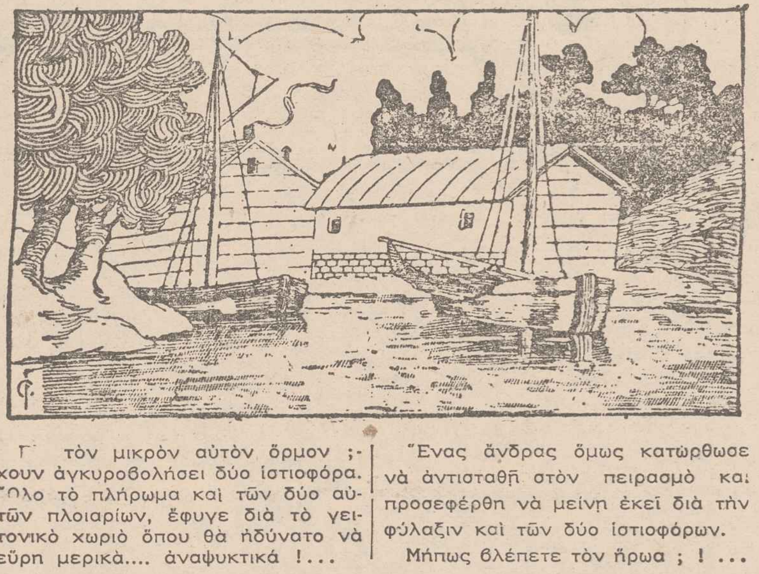

Γ τὸν μικρὸν αὐτὸν ὅρμον ἔχουν ἀγκυροβολήσει δύο ἱστιοφόρα. Ὅλο τὸ πλήρωμα καὶ τῶν δύο αὐτῶν πλοιαρίων, ἔφυγε διὰ τὸ γειτονικὸ χωριὸ ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ μερικὰ.... ἀναψυκτικά !...

Ἕνας ἄνδρας ὅμως κατώρθωσε νὰ ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ καὶ προσεφέρθη νὰ μείνῃ ἐκεῖ διὰ τὴν φύλαξιν καὶ τῶν δύο ἱστιοφόρων.

Μήπως βλέπετε τὸν ἥρωα ; ! ...

◇◇

Τὸ σκίτσο

Ὁ χαριτωμένος κύριος σκιτσογράφος μας δὲν ἐννοεῖ ἐπὶ τέλους νὰ ἀλλάξῃ σύστημα. Προχθές, ἐγκατέλειψε τὸ γραφεῖο μας ἀφήνοντας ἐκ νέου ἕνα σκίτσο ἡμιτελές.

Πρόκειται περὶ τοῦ σκίτσου ἑνὸς πολιτικοῦ τῆς Εὐρώπης, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἀνεγράφετο πρὸ ἡμερῶν εἰς ὅλες τὶς σελίδες τῶν ἐφημερίδων τῆς ὑφηλίου.... Κάτωθι τοῦ σκίτσου, ὁ σκιτσογράφος μας εἶχε γράψει τὸ ὄνομα βιαστικὰ καὶ μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας, (ἴσως διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ τί ἐπρόκειτο νὰ σχεδιάσῃ).

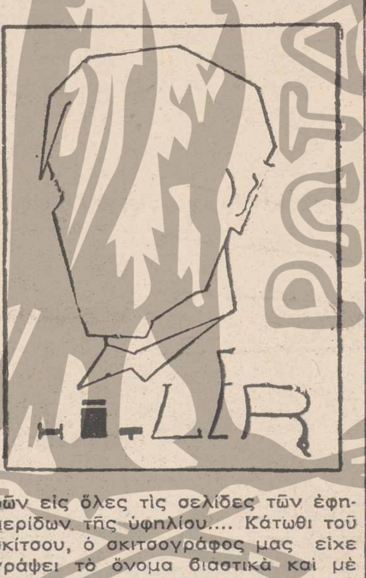

Σήμερον τὸ πρωῒ λοιπόν, βλέποντας τὸ σκίτσο αὐτὸ ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ... χαριτωμένου, ἐξακρίβωσα ὅτι τὰ γράμματα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ὄνομά του, ἠδύναντο κάλλιστα νὰ ἀποτελειώσουν τὸ.... ἀτελείωτο — διὰ τὸν σκιτσογράφο μας — αὐτὸ σκίτσο.

Τοποθετήσατε λοιπὸν τὸ Η καὶ τὸ Τ γιὰ μάτια, τὸ Ι γιὰ μουστάκι καὶ στόμα, τὸ L γιὰ μύτη, καὶ τὰ ἄλλα δύο γράμματα γιὰ μαλλιὰ καὶ τότε θὰ ἰδῆτε νὰ παρουσιάζεται ἔμπροσθέν σας τὸ πρόσωπον, παγκοσμίου φήμης, τὸ ὁποῖον ὁ ἀγαπητὸς σκιτσογράφος μας ἴσως νὰ ἔχῃ τελειώσῃ γιὰ τὸ νέον ἔτος.

◇◇

Σκιτσόγριφος

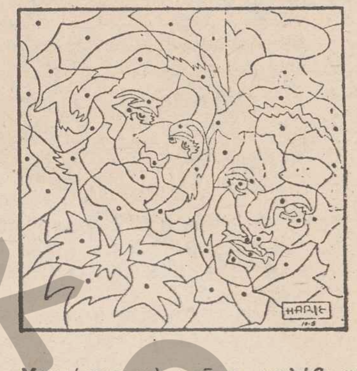

Μαυρίσατε μὲ μαῦρο μολύβι τὰ διάφορα μικρὰ σχήματα τὰ περιέχοντα μαύρην τελείαν, καὶ τότε θὰ ἐμφανισθῇ.... προτιμώτερον ὅμως νὰ τὸ εὕρῃτε μόνοι σας, γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε συγχρόνως ὅτι ὅλοι εἶσθε ὑπέροχοι σκιτσογράφοι !......

◇◇

Ἡ γαλέττα

Πρὸ ἡμερῶν ὁ Μπάρμπα Μαθιὸς ἐχάρισεν εἰς τὰ πέντε παιδιά του —ζωὴ νὰ ἔχουν— μιὰ ὡραία γαλέττα ἰδίου σχήματος μὲ τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον τετράγωνον.

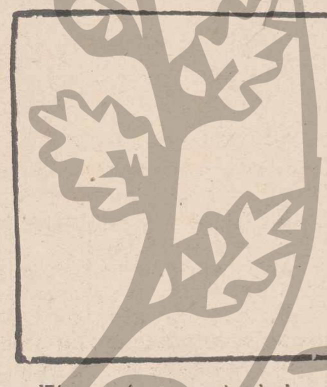

Τοὺς τὴν ἐπροσέφερεν ὅμως ὑπὸ τοὺς κατωτέρω ὅρους.

1) Νὰ μοιρασθῇ εἰς πέντε ἴσα μέρη.

2) Νὰ χρησιμοποιήσουν μόνον τέσσαρα κοψίματα μὲ τὸ μαχαίρι καὶ εἰς εὐθεῖαν γραμμήν.

3.— Τὰ διάφορα τεμάχια ἑνούμενα μεταξὺ των νὰ ἀποτελέσουν πέντε ἴσα μεταξύ των τετράγωνα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ κάθε παιδὶ θὰ ἐλάμβανε τὸ ἰδικό του.